Emily Henry

Iubirea care a rupt lumea în două

youngart

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

EMILY HENRY

IUBIREA CARE A RUPT LUMEA ÎN DOUĂ

Traducere din limba engleză și note de Laura Ciobanu
Titlul original: *The Love That Split the World*, 2016

Young Art, 2018

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2019

Celor care, cu iubire, m-au adus pe lume: vă mulțumesc!
Și celor care au obosit: sunteți iubiți.

1

Se întoarce în noaptea de dinaintea ultimei mele zile de școală. Chiar și cu ochii închiși, îi simt prezența în încăpere. Așa se-ntâmplă de fiecare dată.

— Natalie, trezește-te! șoptește ea, știind că sunt deja trează – mă trezesc și dacă bâzâie o muscă pe hol –, la fel de bine cum știe că Saint-Bernardul care bălește și sforăie lățit ca un covoraș la picioarele patului meu, câinele „de pază” pe care mi l-au luat mama și tata ca să mă ajute să dorm mai bine, va continua să bălească și să sforăie pe durata întregii conversații.

Deschid ochii în beznă, dau cuverturile la o parte și mă ridic în capul oaselor. Greierii cântă de cealaltă parte a ferestrei și lumina albăstruie a lunii străbate frunzișul și cade pe covor.

Și iat-o, așezată în balansoarul din colț, ca de fiecare dată când vine să mă viziteze, încă de când eram copil. Noaptea îi ascunde trăsăturile bătrâne, iar părul des, negru, încărunțit, îi cade despletit pe umeri. Poartă aceleași haine cenușii ca întotdeauna și, deși au trecut aproape trei ani, nu pare mai în vârstă decât ultima dată când am văzut-o sau la prima noastră întâlnire. Ba chiar mi se pare că a întinerit puțin. Asta probabil pentru că *eu* am mai crescut, iar ridurile și petele provocate de bătrânețe nu mă mai sperie la fel de tare ca odinioară.

Mă gândesc să țip și să apăs pe întrerupătorul veiozei de la căpătâiul patului, să fac unul dintre gesturile care după cum m-au învățat cei optsprezece ani ai mei, i-ar face pe Ei să dispară, numai ca s-o pedepsesc pentru că m-a părăsit atâta vreme, pentru că m-a făcut să cred că a plecat de tot.

Dar în ciuda amărăciunii mele, nu vreau să dispară, așa că rămân nemișcată.

— Drăguț din partea ta c-ai trecut pe la mine, șoptesc eu.

Vorbitul îmi provoacă o durere în gât, de parcă acesta nu s-ar fi trezit odată cu mine. Ochii, care încă mi se obișnuiesc cu întunericul, deslușesc treptat amănuntele feței ei ridate, liniile care-i încadrează gura, ridurile din colțurile ochilor ei întunecați.

— Unde-ai fost?

— Chiar aici, spune ea.

E unul dintre răspunsurile enigmatice care-i sunt caracteristice.

— Au trecut aproape trei ani.

— Nu și pentru mine.

Din nou – pentru a mia oară – examinez șalul zdrențuit și rochia jerpelită care atârnă pe trupul ei osos.

— Nu, zic eu, tu ești în afara timpului, nu?

Ea ridică din umărul drept.

— Astea-s cuvintele tale, nu ale mele. Au mai venit și alții să te vadă?

Mă frec la ochi, trăgând de timp. Mi-e rușine să recunosc că n-a venit nimeni și că știu precis de ce. Deși vreau să fiu supărată pe ea fiindcă m-a abandonat, de fapt e vina mea că n-am mai văzut-o vreme de trei ani. Eu am făcut-o să dispară. Dar nu contează dacă recunosc sau nu; ea oricum știe deja totul. Ca pentru a mi-o demonstra, spune:

— Cred că Gus a tras un pârț flocos.

Mă aplec peste marginea patului și privesc câinele cel flocos. Limba îi atârnă afară până și în somn, iar nasul, care îi curge în permanența, adulmeca preocupat. Începe să-și agite o labă din spate, probabil visând ceva. Și mirosul groaznic la care tocmai s-a referit ea mă izbește din plin.

Îmi acopăr nasul cu brațul.

— Îh, Gus! Ești un monstru și te iubesc și ești absolut scârbos.

Aștept să se împrăștie grosul putorii înainte să-i răspund la întrebare.

— N-au mai venit. S-au dus cu toții. Doctorița Langdon a spus că terapia EMDR a avut efect. A spus că de-asta n-ați mai venit niciunul. S-ar părea că toate traumele mele au fost soluționate. Sunt o norocoasă! Sau cel puțin așa eram până acum cinci secunde.

EMDR: desensibilizare și reprocesare prin mișcări oculare. E un tip de psihoterapie folosit în tratarea efectelor stresului posttraumatic și, în cazul meu, ca s-o facă să dispară pe femeia din fața mea și pe ceilalți ca ea care au mai apărut de-a lungul anilor lângă patul meu.

Ea cade pe gânduri un moment.

— Știi, abia acum o clipă – o clipă pentru mine și trei ani pentru tine – ți-am spus ceva despre doctorița Langdon. I-ai transmis?

Continui s-o privesc cu severitate.

— Îți amintești ce ți-am zis, Natalie? insistă ea.

Dau din cap o singură dată.

— Ai spus că o să moară într-un incendiu.

— Și?

— Și e încă în viață, o informez eu. Mi-a propus să încerc să iau Ativan, deși mama, firește, n-a fost de acord. După părerea ei, nu e vorba decât de o perioadă stresantă prin care trec toți adolescenții.

Dumnezeu – numele secret pe care i l-am dat cu ani în urmă, deși ea insistă să-i spun Bunica – râde și-și privește mâinile zbârcite împreunate în poală.

— Habar n-ai, fetițo.

— Ai fost și tu de vârsta mea? o întreb.

Sprâncenele dese se arcuiesc deasupra ochilor ei negri, încețoșați.

— Da, spune ea încet.

— Și era stresant?

Ea închide gura.

— Când eram de vârsta ta, nu știam nimic. Nici despre mine, nici despre univers, nici despre suferință. Îmi amintesc că-mi era frică să mă maturizez, mi-era teamă să nu-mi pierd prietenii, eram convinsă c-o să-mi pierd mințile. Viața mi se

părea un malaxor gata să mă înghită. Dar lucrurile care mi s-au întâmplat când eram doar puțin mai mare decât ești tu acum, ei, lucrurile alea au făcut malaxorul să mi se pară ca o baie cu spumant.

Îmi cobor privirea către o gaură din cuvertura mea. Mama a făcut-o după un model, pe vremea când mama mea biologică era însărcinată cu mine. Trebuia să fie pentru alt copil, dintr-o adopție care nu s-a mai concretizat. În schimb a devenit a mea atunci când ei au devenit părinții mei.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun Bunicii.

— Și mie de tine.

Credeam c-ai zis că pentru tine n-a trecut decât un minut.

— Așa a fost.

O vreme stăm în tăcere, privindu-ne. Apoi ea întreabă:

— Ce mai fac gemenii?

— Bine, îi răspund. Coco se transferă de la anul la un liceu specializat în artele spectacolului. Jack e tot cu fotbalul deocamdată. Mama e *atât de mândră* de noi toți, de zici c-o să explodeze de la o zi la alta. La sfârșitul verii ea și tata vor să ne ducă la San Francisco și Seattle.

Excursia asta e o tradiție de-a lor încă de când s-au căsătorit. Mama nu călătorise aproape deloc până atunci, și singura ei rezervă legată de măritișul cu tata era faptul că lui îi era atât de drag Kentucky, încât nu s-ar fi dat dus niciodată de-aici. Pe vremea aceea erau săraci, dar tata i-a promis că o să vadă lumea sau cel puțin SUA. Astfel a luat naștere Excursia Anuală a familiei Cleary.

Bunica închide ochii și rămâne așa un moment, iar când îi deschide, colțurile lor se încrețesc în mod simpatic.

— Credeam că anul ăsta mergeți în Boulder, prin Denver și apoi Mesa Verde, spune ea. Jack face o intoxicație alimentară și apoi Coco nu mai mănâncă decât la localuri care țin de mari lanțuri de restaurante.

— Asta a fost anul trecut, zic eu. Anul ăsta e Highway 101. Dacă te interesează un pont, probabil că acum e momentul să-ți faci provizii de Dramamină.

— Și tu? Tu ce faci?

— Bine. Mă mut în Rhode Island din august, ca să studiez la Brown, dar probabil că știi asta deja.

Ea încuviințează și suntem din nou învăluite de tăcere și nemișcare. Mi-a lipsit senzația asta de a sta trează noaptea în compania ei, în timp ce restul lumii visează. În lipsa acestor momente de pace, ultimii trei ani mi s-au părut un haos.

— E adevărat că Dumnezeu te părăsește când crești? o întreb. De-asta nu te-am mai văzut?

— N-am zis niciodată că sunt Dumnezeu.

E adevărat, a evitat mereu să-mi spună ce anume e, încă de când mi s-a înfățișat prima dată, pe vremea când aveam șase ani, și nu pentru că n-aș fi întrebat-o, n-aș fi încercat să ghicesc sau nu i-aș fi expus ipotezele mele.

Înainte de apariția Bunicii, toate halucinațiile mele fuseseră înspăimântătoare: sfere negre plutind la câțiva centimetri de nasul meu, bărbați cărunți cu jachete verzi și ochi ca niște puțuri fără fund, femei vopsite ca niște clovni răsărind la căpătâiul patului. Când apăreau, țipam și aprindeam lumina, dar când părinții mei intrau în goană pe ușa dormitorului, creaturile erau duse deja, topindu-se în pereți de parcă nici n-ar fi fost.

— Ai visat urât, mă liniștea mama, trecându-și degetele lungi prin părul meu încâlcit.

Apoi tata aducea pături din dulapul de pe hol și făcea un cuib pe podea, lângă patul lor, iar eu îmi petreceam restul nopții în camera lor.

Dar când Bunica a apărut pentru prima oară, în toiul nopții, m-am simțit altfel. Nu aveam un vocabular foarte dezvoltat când venea vorba de lucrurile spirituale sau metafizice – familia mea e dintre cele care merg la biserică de două ori pe an, iar aceste vizite bianuale nu au avut niciun efect

asupra mea –, dar nici nu nutream vreo aversiune față de ideea de Dumnezeu, ci numai față de ideea că L-am putea înțelege până în cele mai mici detalii.

Cred că întrezăresc strălucirea Lui pretutindeni, o căldură enormă, difuză, pe care o simt uneori pulsând în jurul meu, făcându-mă să mă înfior și să simt înțepătura lacrimilor în ochi; Ceva misterios și fără margine întrețesut în urzeala lumii, care refuză să fie redus la un nume și un set de reguli, preferând să se strecoare în milioane de povești adevărate sau inventate, conectând între ele toate lucrurile însuflețite.

Și o poreclisem pe Bunica așa nu fiindcă aș fi crezut că ea era acel Ceva, ci fiindcă îl vedeam în ea și știam că ea îi aparține. N-aveam la îndemână alte cuvinte care să descrie o făptură ce ieșea din pereți ca să mă apere de întuneric.

Vedeniile acelea parcă desprinse din *The Shining*[1] nu îi determinaseră pe părinții mei să mă ducă la psiholog. A făcut-o în schimb apariția acestei făpturi celeste care lua chipul unei indience bătrâne și-mi istorisea miturile creației. Când am pomenit-o pe Bunica într-o dimineață la micul dejun, mama a ieșit imediat din bucătărie ca să-l cheme pe tata. Mi-a fost clar că făcusem o greșeală dar n-am aflat ce anume decât peste o săptămână, când mama a venit acasă de la o întâlnire introductivă cu un psiholog pentru copii și a avut prima ei discuție serioasă cu mine.

— E firesc să te preocupe moștenirea ta spirituală, draga mea, mi-a zis ea cu vocea tremurând.

Era ca o replică dintr-una dintre cărțile seriei *Ai fost un dar special*, pe care obișnuia să mi le citească atunci când eram mică, în locul devastatoarei propoziții „Ești un copil adoptat”, de care au avut parte mai încolo alți copii pe care aveam să-i cunosc.

— E OK să-ți explorezi identitatea.

— Aveam ochii deschiși, i-am zis eu. Nu visam. Bunica e reală.

N-am reușit să-i conving, nici pe mama, nici pe tata, nici pe doctorița Langdon, dar eu una știam: Bunica era reală. Și poate că nu avea să recunoască niciodată că era Dumnezeu, dar eu știam că era ceva, sau o parte din ceva, sublim.

— Bine, zic eu, Mare Spirit, Bătrâne din Ceruri, Făcător al Pământului sau Holitopa Ishki, orice-oi fi tu sau cum te-oi numi, răspunde-mi la întrebare. O să mă părăsești acum c-am devenit adult sau… ce-oi fi eu în clipa asta?

Bunica strânge din buze. Se ridică, iar inima mea o ia la galop, pentru că niciodată nu s-a mai ridicat în picioare în zecile de nopți când a venit la mine. Traversează încăperea, se așază pe marginea patului și-mi ia mâinile într-ale ei. Pielea ei e incredibil de moale, precum catifeaua, nisipul fin sau mătasea veche.

— Natalie, spune ea, s-ar putea ca asta să fie ultima oară când mă vezi, dar voi fi întotdeauna alături de tine.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile și clatin din cap. Cea mai veche prietenă pe care-o am pe lume, cineva care conform tuturor experților nu există, care îmi aparține mie și numai mie. N-ar trebui să fiu surprinsă. Peste trei luni plec la Brown. În curând, balansoarul, dormitorul ăsta, colinele blânde și albăstrui din Kentucky vor face parte din trecut. Chiar am crezut c-o să mă însoțească? Totuși, mă aud întrebând-o:

— De ce?

Ea îmi dă la o parte părul de pe frunte, așa cum face mama mereu.

— Întinde-te, fetițo! O să-ți spun o ultimă poveste și vreau să fii atentă. E important.

— De fiecare dată zici că-i important.

— Pentru că de fiecare dată e important.

Se întoarce la balansoar, nu înainte de-a se opri să-l scarpine pe Gus după ureche, în timp ce acesta

scâncește în somn. Se așază și-și drege vocea.

— Asta-i povestea începutului lumii și-a femeii care-a căzut din cer.

— Am mai auzit-o pe asta, îi amintesc. De fapt sunt chiar sigură că asta-i prima poveste pe care mi-ai zis-o.

Ea încuviințează.

— A fost prima, așa că va fi și cea din urmă, fiindcă între timp ai învățat să asculți.

„Învață să asculți, ascultă cu oasele, lasă povestea să te umple.” Astfel de lucruri mi-a spus de fiecare dată. Ca să fiu sinceră, nu prea înțeleg ce vrea să zică, pentru că mă văd cu ea în toiul nopții, când mintea-mi e încețoșată, și pentru că vocea ei e echivalentul unei cutiuțe muzicale cântând *Clair de lune*[2] atât de mângâietor, încât cuvintele propriu-zise se pierd în tapiseria sunetelor. Mă întind la loc și închid ochii, lăsând vocea ei să mă învăluie.

— A fost odată o lume mai veche, care a existat înaintea lumii noastre, începe ea. O lume care nu cunoștea moartea. Și în acea lume trăia o tânără femeie, care era foarte puternică și foarte stranie. Tatăl femeii a fost prima persoană din acea lume care a murit și, chiar și după moartea lui, ea a continuat să vorbească adesea cu spiritul părintelui său. Moartea deschisese ochii tatălui ei asupra a tot soiul de secrete pe care femeia încă nu le putea vedea, și astfel spiritul lui i-a spus să se mărite cu un străin dintr-o țară îndepărtată, pe care el i-l alesese drept soț. Așa că, împotriva dorinței mamei ei, tânăra femeie, încrezându-se în spiritul tatălui său, a călătorit până în acea țară îndepărtată, unde i s-a înfățișat străinului. Acesta era un vrăjitor puternic și a primit cu scepticism cererea în căsătorie a femeii, căci ea era foarte tânără, iar lui îi trebuia o soție puternică și dârză. S-a decis să o supună la trei încercări, iar dacă avea să le treacă, urma să o ia de soție.

Mai întâi a dus-o în coliba lui și i-a dat niște porumb.

„Macină-mi porumbul ăsta”, i-a cerut el. Și ea l-a luat și l-a fiert puțin și, deși erau o mulțime de grămezi, l-a măcinat foarte repede cu piatra și vrăjitorul a fost uimit.

Pentru cea de-a doua încercare, i-a poruncit să-și scoată hainele și să gătească porumbul pe foc. Terciul a început să fiarbă și să sară pe ea, arzându-i pielea, dar ea nu s-a clintit A stat nemișcată până a terminat fiertura, deși porumbul o frigea.

Ca ultimă încercare, vrăjitorul a deschis ușa colibei și și-a chemat animalele care îl serveau. Acestea au venit iute și el le-a poftit să mănânce terciul de pe trupul ei gol. Și, deși dinții lor ascuțiți și limbile lor aspre i-au rănit pielea și au scârbit-o, ea a rămas neclintită în seninătatea ei. Atunci, vrăjitorul s-a învoit să se însoare cu ea.

Vreme de patru nopți, proaspeții însurăței au dormit cu tălpile atingându-se, apoi bărbatul și-a trimis nevasta înapoi acasă, cu un dar de carne deosebit pentru rudele ei. I-a cerut să-l împartă în mod egal între toți sătenii. I-a mai cerut să le spună tuturor să-și dea jos acoperișurile ca să-i poată binecuvânta cu o ploaie de porumb dulce în acea noapte, și așa s-a întâmplat.

Când ea s-a întors, casa lui a devenit și-a ei și a început să-și petreacă zilele în compania unui copac care creștea acolo. Era un copac cu flori făcute dintr-o lumină atât de strălucitoare, încât luminau întreg tărâmul vrăjitorului. Femeia iubea copacul – o făcea să se simtă mai puțin străină și mai puțin nelalocul ei –, așa că stătea sub el și vorbea cu spiritele și cu tatăl ei mort. Iubea copacul atât de tare că, într-o noapte târziu, când toată lumea dormea, a ieșit din casă și s-a culcat cu el, rămânând grea.

Cam în aceeași perioadă soțul ei s-a îmbolnăvit și niciun vraci n-a reușit să-l vindece. În schimb,

toți i-au spus că boala i-a fost provocată de nevasta lui. El a înțeles că aveau dreptate: nu mai întâlnise pe nimeni atât de puternic ca ea. I-a întrebat ce să facă. În lumea aceea nu exista divorțul. Singura moarte fusese cea a tatălui ei, iar ei nu reușiseră s-o înțeleagă. Dar vracii erau înțelepți și au găsit o soluție.

„Scoate din rădăcini copacul de lumină", i-au zis ei „cheam-o acolo și fă-o să cadă în groapă. După aceea pune copacul la loc și puterile îți vor reveni."

În aceeași zi, vrăjitorul a scos din rădăcini copacul luminii, dar când s-a uitat în groapă a descoperit că dedesubt se afla o altă lume. Și-a chemat soția și, când aceasta a venit, i-a zis:

„Apleacă-te să vezi, sub noi e o altă lume!" Ea a îngenuncheat lângă copac și a privit prin golul unde se aflaseră rădăcinile. Mai întâi nu a văzut decât beznă, dar apoi, undeva foarte jos, a deslușit un albastru intens, nespus de frumos. Era plin de vise și speranțe și de aceeași lumină care curgea prin vinele copacului ei. Era chiar sursa luminii care o alinase când se simțise singură. Și-a privit soțul zâmbind și a zis: „Cine s-ar fi gândit că arborele de lumină crește deasupra unui loc atât de frumos?"

Soțul ei a încuviințat. „Mă întreb cum o fi acolo jos", a zis el prudent.

„Și eu mă întreb", a zis ea.

„Poate ar trebui să coboare cineva până acolo și să vadă", a spus el.

Dar soția lui era șocată.

„Cum ar putea cineva să facă una ca asta?" a întrebat ea.

„Sari", i-a propus el.

„Cum să sar?" a zis ea aplecându-se din nou deasupra gropii. A încercat să-și dea seama cam cât de jos se afla noua lume, dar n-a reușit. Nu mai văzuse niciodată o asemenea distanță.

„Cineva curajos ca tine ar putea-o face cu ușurință”, i-a spus soțul ei. „Transformă-te într-o adiere blândă, într-o petală sau o floare a copacului de lumină și plutește în jos sau plonjează ca un șoim către lumea frumoasă de sub noi.”

Vreme de un minut ea a privit acel albastru scânteietor nesfârșit, care ascundea lucruri pe care nu le mai văzuse și vise pe care nu le mai visase.

„Aș putea sări”, a zis ea. „Aș putea pluti. Aș putea să cad în albastrul acela strălucitor.”

„Da. Ai putea”, a zis soțul ei.

Ea a rămas îngenuncheată încă un minut, privind, dusă pe gânduri. Apoi s-a ridicat și și-a încordat mușchii puternici, și-a îndoit genunchii, și-a ridicat brațele deasupra capului și a plonjat prin gaura din lumea ei, către albastrul acela frumos.

Vrăjitorul – căci acum nu mai era bărbatul ei – a urmărit mult timp trupul prăbușindu-se prin beznă. Vracii care îl sfătuiseră au venit la căscioara lui și s-au apropiat de groapa pe buza căreia stătea.

„A sărit”, le-a zis el, și au ridicat cu toții copacul și l-au pus la loc, acoperind gaura care ducea către noua lume.

Și pentru că ea a sărit, s-a născut lumea noastră, încheie Bunica.

— Depinde pe cine întrebi, zic eu ridicându-mă în capul oaselor.

Bunica își înclină capul.

— Depinde pe cine întrebi.

Cam o treime din poveștile pe care mi le-a spus sunt mituri ale creației și nu-s două la fel. Nu știu cui aparțin exact toate poveștile astea, deși, când dau peste nume ca Veverița și Femeia-Porumb sau Avraam și Isaac, reușesc de obicei să ghicesc.

— Știi, Natalie… spune Bunica, apoi trage aer adânc în piept și-și privește mâinile. Ți-am spus toate poveștile astea dintr-un motiv anume.

Doar am întrebat-o de *un milion de ori:* „De ce apari în camera mea în toiul nopții și-mi spui

chestiile astea?”

— Ai zis că poveștile însele sunt motivul.

Ea oftează și vocea îi devine mai stinsă, mai sumbră.

— Poveștile sunt importante. Ele contează independent de noi. Natalie, suntem parte din ele. Suntem mult mai mici decât ele. Dar mai există un motiv.

Văd lacrimi scânteind în genele ei întunecate și deodată pare mult mai tânără.

— Ce se-ntâmplă? Bunico, ce se întâmplă?

— Nu vreau să te sperii, dar trebuie să fii pregătită pentru ceea ce va urma, spune ea.

Când Bunica își îngroapă fața în palme, simt că mi se face pielea de găină de-a lungul brațelor și sar din pat, îngenunchind în fața ei. N-am mai văzut-o niciodată așa. Nu i-am cunoscut decât un singur chip până acum. Îmi strânge mâinile cu putere și ochii ei îi găsesc pe-ai mei.

— Poveștile, spune ea. Totul se află în povești.

— Ce anume?

— Totul. Adevărul. Lumea întreagă, Natalie, spune ea cu bruschețe. Fata aceea a sărit prin gaură fără să știe ce se va întâmpla și întreaga lume s-a născut. Înțelegi asta, da? *Întreaga lume.*

— Înțeleg, mint eu ca s-o liniștesc.

Pentru că acum chiar mi-e frică și-am nevoie ca ea să fie Bunica pe care o știu, ca să pot fi copilul căruia ea i-a alinat teama de întuneric.

— Bine, spune ea și mâna ei îmi atinge ușor obrazul. Bine. Pentru că mai ai doar trei luni.

— Despre ce vorb…

— Ai trei luni ca să-l salvezi, Natalie.

— Să-l salvez? Pe cine?

Privește dincolo de umărul meu, cu ochii dintr-odată imenși și lăptoși, și rămâne cu gura căscată.

— Tu, șoptește ea. Deja… *deja ești aici!*

Simt furnicături în ceafă și privesc peste umăr, dar nu văd pe nimeni.

— Nu te teme, Natalie, spune Bunica. Alice te va ajuta. Găsește-o pe Alice Chan!

Când mă întorc spre ea, balansoarul gol încă se mai leagănă înainte și-napoi ca și cum bătrâna tocmai s-ar fi ridicat în picioare.

Am rămas din nou singură. Nu mai sunt fata care stă de vorbă cu Dumnezeu.

2

Mă rostogolesc din pat și mă reped să opresc alarma telefonului. Nu știu cum am reușit să adorm la loc după întâmplările din noaptea trecuta, dar se pare că am făcut-o. Lumina lunii a pălit și felinarele stradale chioare din fundătura noastră par mai puternice, străpungând cu strălucirea lor gălbuie albastrul violet care-mi umple ferestrele îmbrobonite de rouă. Păsări matinale și motoare dând rateuri sună deșteptarea, dar greierilor nu li s-a amintit că această oră infernală trebuie considerată „dimineață", așa că-i dau înainte cu cântatul.

Aprind lumina în dressing și Gus mârâie nemulțumit, apoi se întoarce pe cealaltă parte și adoarme la loc. De ciudă, arunc cu o pernă în el, chestie pentru care m-aș simți cumplit de vinovată dacă el nu s-ar mulțumi să sforăie acoperindu-și ochii cu o labă.

Epuizată cum sunt, nu reușesc să mă scutur de spaima nopții trecute. De când mi-aduc aminte, Bunica a fost o oază de calm în viața mea. Sigur, poveștile ei nu prea au tendința să fie fericite sau liniștitoare, dar prezența ei mi-a dat de fiecare dată o senzație de siguranță. Până noaptea trecută.

Ce-o fi încercat să-mi spună oare?

Căutările mele nocturne pe Google după numele „Alice Chan" n-au dus nicăieri. S-ar zice că jumătate din populația globului e alcătuită din persoane pe care le cheamă Alice Chan, una mai insignifiantă ca alta, cel puțin la prima vedere.

„Ai trei luni ca să-l salvezi." Scutur din cap de parcă astfel aș putea înțelege ce-a vrut să spună.

Îmi pun o rochie-tricou strâmtă și neagră și iau de pe umeraș o jachetă de blugi. Afară or fi 27 de grade și o umiditate de 99%, dar cu doamna directoare Grant la menopauză, temperatura școlii e complet imprevizibilă. E mai bine să fii pregătit.

Contemplu șirurile ordonate de pantofi cu toc, care îmi plăceau odinioară, dar care acum îmi par la fel de utili ca o perucă, și înhață în schimb o pereche de bocanci, revenind cu ea în cameră.

Doi pereți sunt vopsiți într-un portocaliu oribil, iar ceilalți doi într-un negru intens, lucios: culorile liceului Ryle. Ca și cum n-ar fi destul de rău, pe unul dintre pereții negri este pictată mascota noastră, Raider, un pirat chior cu două săbii încrucișate la ceafă, luându-și diploma de absolvire. Așternuturile sunt albe și la fel și lampionul pentru lumânări și veioza de anticariat de pe biroul meu. Când am migrene, acestea sunt cele trei puncte focale între care trebuie să aleg, asta dacă nu decid să mă întind în dressing.

Mama și tata mi-au decorat camera cât timp eram plecată în tabăra de dans de peste vară, înainte de clasa a șaptea, când așteptam cu nerăbdare să ajung la liceu. Evident, ideea de-a avea camera decorată în culorile țipătoare ale școlii mi s-a părut cea mai tare chestie din lume, până acum vreun an, când am devenit conștientă că am ochi și-am început s-o consider cea mai nasoală chestie din lume. Cu un sistem stereo mai bun și încă vreo câteva albume cu Black Eyed Peas, dormitorul meu ar putea face concurență cu succes închisorii de la Guantanamo Bay[3].

În anii scurși de la Redecorarea Infernală mi-am adus și eu contribuția: panouri de plută acoperite cu bilețele de la prieteni, casete cu medalii și panglici obținute la concursurile de dans. Pompoane în culorile negru și portocaliu îndesate sub biroul meu și după șifonier, zeci de poze înrămate cu imagini surprinse la carnavaluri, meciuri de fotbal și dansuri.

Iată-mă întorcându-mi zâmbetul, multiplicată de un milion de ori: același păr negru și aspru, aceiași ochi căprui-închis. Aceeași piele oacheșă: aceeași față pătrată, cu pomeți proeminenți. Iată-mă sărutându-l pe Matt Kincaid. Vreme de patru ani

consecutiv. În sala de sport, în centrul rândului din mijloc al echipei de dansuri, alături de celelalte fete de înălțime medie. Îmbrățișând-o pe Megan și adoptând poza penibilă din *Îngerii lui Charlie* cu acea sinceritate lipsită de autoironie, de care n-ai cum să te dezici, pe toată durata Școlii Gimnaziale Gray.

De la dispariția Bunicii m-am simțit din ce în ce mai puțin ca fata din fotografii și din ce în ce mai mult ca o persoană care trebuie să evadeze de-aici. M-am retras din echipa de dansuri, l-am părăsit pe Matt și, de când am fost acceptată la Brown, am început să mă despart de Kentucky. Și acum, cu trei luni înaintea marii mele evadări și a noului început, vizita Bunicii a dat totul peste cap.

— NAT-JACK-COCO! MICUL DEJUN E GATA! strigă mama din bucătăria de la parter, iar eu simt un gol în stomac când trec pe lângă balansoar și cobor scările.

De obicei, dimineața sunt ultima care își părăsește camera. Coco, eficiența în carne și oase, e întotdeauna prima la masă, numai pentru a reveni la etaj câteva minute mai târziu ca să-l zorească pe Jack, bifând o serie de lucruri de care are el nevoie la școală, în timp ce butonează telefonul, își împletește părul sau își aplică rimelul. Dacă n-ar fi ea, Jack probabil c-ar ieși din casă fără pantaloni, deși, dacă e să fim cinstiți, probabil ar reuși să aibă o zi frumoasă chiar și-așa.

La parter îl găsesc pe Jack în fața unei farfurii pline doar cu felii de șuncă, pe care și le îndeasă în gură cu furculița. Sunt aproape sigură că are ochii închiși. În fața lui, Coco butonează telefonul aplecată deasupra unui castron cu fructe, cu frumoșii ei ochi albaștri machiați la perfecție cu tușe precise de creion de ochi și fard de pleoape. Seamănă leit cu mama, cu excepția nasului ascuțit, pe care l-a moștenit de la tata. Mereu m-am întrebat cum o fi să semeni cu părinții tăi.

Partea nasoală când ești adoptat este grija constantă de-a nu ajunge să fii împreună cu cineva cu care ai gene comune. Dacă aș fi sută la sută indo-americană, nu ar trebui să-mi bat capul cu așa ceva într-un oraș ca Union, unde predomină albii, dar mi s-a spus că tatăl meu biologic era alb, ceea ce complică lucrurile.

Mama își ridică privirea de la aragaz, duce o mână la gură și icnește de parcă i-ar fi luat foc mâneca.

— Vai, iubito! Uită-te la tine ce frumoasă ești!

Își scutură buclele blond-roșcate ca și cum asta ar ajuta-o să-și stăpânească emoția și întinde brațele spre mine. Mă apropii fără chef și mă las îmbrățișată.

— Nu-mi vine să cred că e ultima ta zi de școală! Îmi aduc aminte ca ieri ziua când te-am adus acasă.

— Da, eram o adevărată plângăcioasă!

— Ei, încetează, nu erai așa! Erai liniștită și așa de curioasă! În prima noapte am stat treji și te-am privit, și tu ne-ai privit la rândul tău fără să scoți un sunet…

— Mamă, zice Jack de la masă.

— Am știut că ești specială și uite ce fată deșteaptă și talentată…

— Mamă, cred c-a luat foc ceva, spune Coco fără să-și desprindă ochii de pe telefon.

— Ce?

Mama se întoarce spre aragaz și contemplă cu iritare omleta înnegrită lipită de fundul tigăii de fontă.

— Rahat!

— Mamă, nu știam că vorbești franceza, comentez eu.

— Ai auzit-o pe mama spunând „rahat”? o întreabă Jack pe Coco cu gura plină de șuncă.

— Da, e ciudată, zice Coco nepăsătoare.

Fiecare dintre ei e opusul celuilalt, Coco – o perfecționistă care știe ce vrea și Jack – tipul

caraghios și naiv care se lasă purtat de curent, și totuși sunt inseparabili dintotdeauna. Cred că ăsta-i efectul coabitării vreme de nouă luni în același uter.

Mama alungă fumul fluturând o cârpă de vase.

— Dă-mi cinci minute și-ți fac alta.

Îmi torn cafea într-o cană și ies pe ușa de sticlă ce dă spre verandă, unde îl găsesc pe tata bându-și cafeaua, îmbrăcat într-o cămașă de blugi cu mâneci lungi, în ciuda umezelii calde a dimineții.

— ’neața, zic eu.

Tresare surprins, apoi se întoarce spre mine și-mi ciufulește părul.

— Ce faci, zăhărel?

Ridic din umeri, iar tata își pune cafeaua pe balustradă și-și încrucișează brațele pe piept.

— Coșmaruri?

Tata are darul de a ști anumite lucruri, mai ales când e vorba de mine sau de cai. Fără să se întrebe cum sau de ce știe, și fără să-și bage nasul. Vreau să-i povestesc totul dar nu pot vorbi și brusc înțeleg de ce: sunt îngrozită c-ar putea fi vorba chiar de el. Dacă tata e cel pe care ar trebui să-l salvez?

Scutur din cap și mă aplec să privesc curtea umbrită. Tata ia o gură zdravănă de cafea.

— Îți amintești de crizele alea de furie care te apucau mai demult? Nu știu de ce. Dar tocmai mi-am amintit de ele. Te trânteai pe jos țipând și dând din picioare, plângând și mușcând, indiferent unde ne aflam.

Oftez.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Soarele trage cu ochiul pe deasupra pădurii de dincolo de curtea noastră, poleind totul cu auriu, până și ochii căprui ai tatei. Mai demult eram tare fericită când oamenii care nu-mi știau povestea spuneau că am ochii lui. Când eram copil credeam că poate aveam ochii de aceeași culoare ca ai lui tata fiindcă îi aparțineam complet, trup și suflet.

— Știi, când un cal mușcă sau dă cu copita e vorba doar de-o problemă în comunicare.

Ridic din sprânceană:

— Așa să fie?

El îmi masează ceafa ca unui mânz.

— Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, eu sunt întotdeauna gata să te ascult.

Mă sărută pe creștet și se răsucește, dând să intre în casă.

— Tată?

Se întoarce spre mine.

— Da?

M-aș simți ușurată să-i povestesc despre avertismentul pe care mi l-a dat Bunica, dar nu reușesc să scot un cuvânt. Uneori e greu să vorbești, ba chiar înfricoșător. Inima mi-o ia la galop, mâinile îmi tremură și mi se pare mai ușor să las lucrurile în bezna lor decât să le scot la lumină.

— Ai grijă, îngaim eu.

Își încruntă sprâncenele castanii, dese, dar nu mă chestionează.

— De dragul tău, zăhărel, întotdeauna.

Trei luni ca să-l salvez și nici nu știu pe cine. Trebuie s-o găsesc pe Alice Chan.

Sar peste prânz și mă strecor în toaletă, unde îmi pun la încărcat telefonul cu bateria muribundă și-mi reiau cu frenezie căutările pe Google. Accesez cât mai multe rezultate cu putință (Alice Chan, dentista din localitate, Alice Chan, avocat penal dintr-un oraș vecin, Alice Chan, profesoară la NKU) până sună de intrare, apoi dau fuga la dulapul meu. Tocmai îmi iau lucrurile pentru următoarea oră, când două mâini îmi acoperă ochii.

— Ghici cine-i?

— Harry Styles?

— Uau, ce aproape ești!

— OK, dă-mi un indiciu.

— Sunt unul dintre cei mau mari fani ai tăi.

— Mi-e cam greu, fiindcă pe lângă Harry Styles, nu-mi mai vine în minte decât fantoma lui River Phoenix, și mâinile lui n-aș putea să le simt.

Matt își ia mâinile de pe ochii mei și se reazemă de dulapul aflat alături, oferindu-mi acel zâmbet de băiat de aur pe care nici cel mai talentat ortodontist nu l-ar putea reproduce. Și-a pieptănat pe spate părul blond nisipiu și poartă jacheta echipei de fotbal din care face parte.

— Natalie Cleary, ți-a zis cineva că ești foarte ciudată?

— Cred că la un moment dat aprecierea asta a fost încorporată în legislația statului Kentucky, acesta fiind și unul dintre motivele pentru care mă duc la o facultate din Rhode Island.

El se bosumflă.

— O să-mi fie dor de ciudățenia ta.

— Doar pentru că nu te-ai născut și tu cu vreuna.

— Probabil.

Îmi reține privirea puțin cam mult și pielea lui albă se îmbujorează ușor. Ne-am despărțit de aproape un an și de-atunci fiecare dintre noi a avut partea lui de explorări, dar uneori vechile sentimente par gata să iasă din nou la suprafață.

Ca și cum aș fi primit un ghiont de la subconștientul meu, oare știe sigur că NU vreau să sfârșesc măritată cu Matt Kincaid, trăind la ferma lui din Union, Kentucky, rup tăcerea zicând:

— Deși mama ta mănâncă numai chestii de culoare crem. Asta-i ciudat.

El se încruntă.

— Despre ce vorbești?

— Mi-a spus că nu poate suferi alimentele verzi. Odată chiar a zis: „Nu-mi plac fructele.”

— Multe persoane pot spune asta.

— Da, persoane care n-au împlinit încă zece ani.

— Și mulți alți oameni, în general.

Ridic din umeri.

— În fine, continuă el, eu voiam să te întreb dacă vii la Noaptea absolvenților.

— Păi de fapt, sunt unul dintre absolvenți.

— Dar nu mai faci parte din niciuna dintre echipe.

— Așa…?

— Și noi doi ne-am despărțit.

— Stai… ce? Când?

Matt își dă ochii peste cap.

— Deci vii?

— Vin.

— OK, super, zice el zâmbind. Ar trebui să facem ceva dup-aia. De dragul vremurilor de odinioară.

— Vremurile de odinioară? întreb eu bănuitoare.

Eu și Matt am continuat s-o mai ardem împreună după ce ne-am despărțit, dar de acum șase luni, când am căzut pentru a treia oară pradă vechilor obișnuințe, mi-am făcut o datorie solemnă din a nu mai rămâne singură cu el decât între pereții școlii. Sărutul în sine n-a fost rău deloc, dar am ajuns la concluzia că, oricât aș ține la prietenia noastră, eu nu vreau să continui relația cu el și am fost foarte sigură că el vrea să continue relația asta.

— Nu sunt sigură că „vremurile de odinioară” ar trebui să fie țelul nostru, Matt.

— Vremurile de odinioară demult, mă lămurește el.

Ah! Asta ar însemna să ne întoarcem în timp până în clasa a cincea, în epoca întunecată de dinainte ca Matt să mă aleagă să fiu iubita lui și echivalentul lui feminin în materie de popularitate. Încă de-atunci era un magnet din punct de vedere social, copilul cu care toată lumea voia să se împrietenească, și atenția pe care mi-o acordase mă făcuse să mă simt cea mai amuzantă și interesantă persoană de pe planetă.

Megan era deja prietenă cu Matt, iar în curând m-am împrietenit și eu cu el. Prin clasa a șaptea privirile lui începuseră să stăruie timid asupra mea,

făcându-mă să mă simt radioasă ca un soare. A mai trecut un an până m-a sărutat alți patru până ne-am despărțit. Deja Bunica mă părăsise și aveam senzația că sunt o supernovă în plin colaps gravitațional, abandonată de toate lucrurile care mă făcuseră să fiu eu.

Matt a încercat să înțeleagă de ce mă retrăgeam, de ce dansul și popularitatea și spiritul de echipă începuseră să mă scârbească. De fapt, nu lucrurile astea erau problema, și nici Matt însuși. Înțelesesem însă ceva: că vreme de ani de zile făcusem lucruri pe care nu voiam să le fac, râsesem la glume care mă deranjau și mersesem la petreceri care nu mă interesau, fiindcă mi se păruse esențial pentru supraviețuirea și fericirea mea să fiu considerată Ca Toată Lumea din Union. Odată ce nu m-am mai chinuit să fiu acea persoană, între mine și Matt au apărut primele fisuri. Am pus capăt relației înainte ca lucrurile să se înrăutățească și mai tare, condamnându-ne la o viață de purgatoriu perpetuu, chiar dacă unul tolerabil.

Văzând că tac în continuare, el roșește.

— Știi tu – eu, tu, Megan, toată gașca.

— OK, atunci se cheamă c-am fixat o întâlnire!

— O întâlnire?

De ce fac asta? De ce las să-mi scape asemenea lucruri tocmai când simt că eu și Matt suntem pe punctul de a porni fiecare pe drumul lui? Încerc să adopt un ton degajat, glumeț.

— Da. Tu, eu, Megan și fantoma lui River Phoenix.

— Cine-i River Phoenix?

Îmi las capul pe-o parte.

— Ești sigur că ai internet la ferma aia a ta, Matt? Ce-ți ține de cald noaptea dacă nu celebritățile masculine angoasate care au murit înainte să ne naștem noi?

— Fotbalul, Nat.

— Ei, n-aș ști sigur, dar pariez că există o grămadă de site-uri dedicate fotbalului.

— S-a notat, zice el. Dar de ce-ți pasă atât de tare de tipul ăsta, Phoenix, când avem o stafie care bântuie chiar aici, în sala de muzica a liceului nostru?

Scot o exclamație și-l apuc de mânecă:

— Stai… crezi că River ar putea fi fantoma din sala de muzică?

Matt dă ochii peste cap și vrea să spună ceva, dar înainte s-o facă, stomacul mi se ridică în gât și mă îndoi de mijloc, luptându-mă cu senzația că mă aflu în cădere liberă. Luminile din plafon se sting. Holul se cufundă în întuneric și-n tăcere. Înjur printre dinți și întind brațul, dar nu mă întâmpină decât aerul.

— Matt?

Simt cum mi se zburlește părul pe ceafă în timp ce roiurile de culori pălesc, permițând vederii mele să se deprindă cu bezna. Inima începe să-mi bubuie în piept, iar ochii încearcă să-mi comunice imposibilul: toată lumea a dispărut. Sunt *singură* pe un coridor unde întunericul e gros să-l tai cu cuțitul.

În aer e o tensiune pe care am simțit-o numai în anumite clipe ale vieții mele: tremurul unui vis invadându-mi realitatea, așa cum au făcut-o bărbatul în haină verde și celelalte halucinații înainte de apariția Bunicii.

Visez. Ăsta-i un soi nou de halucinație și, ca de fiecare dată, totul pare mult prea real, incredibil, dar imposibil de negat. Încerc să înghit, însă gâtlejul mi-e uscat, așa că înaintez cu pași târșâiți și cu brațele tremurând, lăsându-mi palma să alunece pe metalul rece al dulapurilor.

— Matt? strig tare.

Vocea îmi reverberează lovindu-se de pardoseala zgâriată.

Ceva îmi atinge brațul și îmi înăbuș un țipăt, apoi, brusc, neoanele de deasupra se reaprind și

toată lumea reapare.

— O, Dumnezeule!

Îmi încleștez mâna pe piept și încerc să-mi reglez respirația precipitată, în timp ce ochii mei înregistrează pistruii șterși ai lui Matt și mâna lui pe brațul meu. Își încruntă sprâncenele și privește peste umăr de parcă s-ar aștepta să vadă o tornadă năpustindu-se asupra noastră.

— Nat? zice el scuturându-mă ușor de braț. Ești bine?

— Curentul, gâfâi eu.

Matt mă privește pieziș.

— Luminile tocmai s-au stins.

Și toată lumea a dispărut.

— Hă? zice el ridicând din umeri. Probabil că mi-a scăpat.

Mă forțez să înghit, deși îmi simt gâtul ca șmirghelul.

— Probabil că da.

Matt privește în jur și se apleacă până când buzele lui ajung la nivelul urechii mele.

— Nat, ce se-ntâmplă? Mie poți să-mi spui, insistă el.

Fac un pas în spate, silindu-mi frica să se retragă în golul din stomacul meu.

— Nimic. Mă simt bine.

El oftează.

— Ne vedem diseară.

În timp ce se îndepărtează, înghiontindu-l în treacăt cu umărul pe Derek Dillhorn, îmi ridic privirea către neoanele din tavan, cu ochii în patru, așteptând. „Nu vreau să te sperii, dar trebuie să fii pregătită pentru ceea ce va urma”, a zis Bunica.

3

După cină mă întorc împreună cu Jack și Coco la liceul Ryle, în Jeepul care scoate un sunet de parcă i s-ar fi înțepenit o pisică în motor.

— Doamne! Ce credeți că se-aude?

— Nu știu, zice Jack. Radiatorul?

— Habar n-are, spune Coco fără să-și ridice privirea. Ia spune, tu și cu Matt vă împăcați?

— Ce-ți veni să-ntrebi?

— Abby a zis că el te-a invitat în oraș și că tu ai zis da. Mi se pare grozav.

— Pe bune? Fiindcă vorbești ca Stephen Hawking când spune că i se pare grozav.

— Nat, asta a fost urât, zice Coco pe un ton plat. El nu poate să vorbească altfel.

— Nu el vorbește așa. Mașinăria lui vorbește așa. Poate să-și aleagă ce voce vrea. Ar putea să sune ca Morgan Freeman, dacă ar avea chef.

— Dacă vă împăcați, crezi că Matt mă poate băga în echipa liceului? se interesează Jack.

— O să vii mai des acasă de la facultate? întreabă Coco.

— Nu merge-așa la selecția pentru echipa de fotbal, Jack. Și, în primul rând, nu mă împac cu Matt și ce naiba scoate zgomotul ăla?!

— Carburatorul, zice Jack.

— Habar n-are ce zice, face Coco.

Oprim la marginea parcării și-o luăm de-a lungul suprafeței ei asfaltate. Se simte o ușoară adiere, dar umezeala îmi lipește părul și rochia de piele și sper că seara va trece repede ca să pot s-ajung înapoi la aer condiționat.

Cândva visam la seara asta.

Ne îndreptăm către terenul de fotbal ale cărui proiectoare strălucitoare ne atrag ca niște lămpi divine anti-insecte. Părinții s-au îmbrăcat exagerat de elegant, în ținute de gală care se dovedesc sufocante pe căldura asta, și încearcă să

compenseze inevitabilele mirosuri neplăcute prin exces de zel și veselie. O zăresc pe Rachel și restul trupei de dans în spatele gardului de plasă de la nivelul superior al tribunei și toate încep să țipe, să mă arate cu degetul și să gesticuleze spre mine, în timp ce le fac și eu cu mâna și pornesc înspre ele. Jack și Coco mă părăsesc, în căutarea bobocilor din echipa de fotbal și a iubitelor lor populare alături de care vor să stea.

— Arătați grozav, fetelor, le spun dansatoarelor.

Apar pe teren în seara asta, așa că sunt îmbrăcate în ținută completă, cu machiaj cu sclipici, părul bine strâns în cozi de cal și gene incredibil de lungi.

Rachel face o mutră bosumflată.

— Aș fi vrut să dansezi și tu cu noi în seara asta. Tot nu m-am obișnuit să te văd fără uniformă.

— Da, mă bâlbâi eu. E cam ciudat, dar trebuia să mă concentrez pe învățătură și voi v-ați descurcat și fără mine pe rândul din spate. Oricum, succes! Sau baftă. Sau *merde*[4]. Sau ce s-o mai spune. Faceți-vă treaba și faceți-o bine!

Mă întorc și cobor printre scaunele de metal, copleșită de ușurare la vederea lui Megan, așezată la margine, alături de echipa feminină de fotbal european. Mă pun lângă ea.

— Bună!

— Bunăăăăă, zice ea îmbrățișându-mă. Ce faci?

— Bunica e-n oraș.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Nu se poate!

Dau din cap că da. Pot să am încredere în Megan când vine vorba despre Bunica fiindcă ea este singura care chiar crede. N-am cunoscut persoană cu mai multă credință în Dumnezeu și așa a fost dintotdeauna. Și deși Dumnezeu nu-i vorbește lui Megan așa cum îmi vorbește mie Bunica, iar ideile noastre despre Dumnezeu nu prea se aseamănă, Megan nici n-a clipit când i-am

destăinuit secretul meu, fiindcă ea crede că există lucruri care nu pot fi văzute și mă iubește suficient ca să fie convinsă că, dacă Dumnezeu s-ar ivi pe pământ, prietena ei ar fi în mod evident cea dinaintea căreia s-ar înfățișa.

— Uau! exclamă ea și mă mai îmbrățișează o dată. OK! Trebuie să-mi povestești tot.

Încuviințez din nou. Trupa de dans coboară din tribune într-un șir ordonat, cu pompoanele la spate, coatele scoase în lateral și bărbiile sus.

— Așa o să fac, după ce Rachel ne va revela sensul vieții, îi promit eu.

Și Rachel chiar o face, iar magia plutește în aer, luându-se la întrecere cu umiditatea.

Poate e datorită strălucirii pe care proiectoarele o aruncă pe terenul îngălbenit sau poate a luminii crude pe care o revarsă peste tribune. Poate responsabilă e trupa de muzicanți cu pene albe la pălării, aliniați la stânga zonei de marcaj vopsită în portocaliu strălucitor, cântând imnul echipei. Fetele execută mișcările de dans ca și cum ar fi puțin amețite, dar nu în sensul rău al cuvântului. Ca mama după ce bea un pahar de vin roșu și merge legănându-și șoldurile. În mod normal are o ținută dreaptă și țeapănă, de parcă ar fi din nou Miss Octombrie în calendarul echipei de dansuri a Universității din Kentucky, cu frumosul ei păr blond-roșcat fluturând în jurul ei în bătaia unui ventilator aflat în afara cadrului.

Însă vinul o face să uite să meargă așa – sau poate devine mai puțin conștientă de sine și chiar își dorește să-și legene șoldurile. Nu contează, ideea e că-i stă bine, și faptul că trupa pare să interpreteze imnul numai pentru echipa noastră îmi amintește de acest soi de uitare de sine.

Și toate sentimentele pe care am uitat să le simt azi la școală, în timp ce îmbrățișam persoane pe care le știam de-o viață, luându-mi rămas-bun și promițând să păstrez legătura, le simt pe toate acum.

Și apoi mă gândesc la Bunica și la faptul că s-ar putea să n-o mai văd niciodată.

Și mă gândesc la veranda din fața casei mele și la toate serile pe mi le-am petrecut acolo cu Megan când eram copii, seri de vară când eram lipicioase și pline de praf după atâta joacă, iar Gus era doar un cățeluș. La toate serile când ne-am jucat de-a fantomele sau prinselea cu copiii din cartier care mergeau la St. Henry sau la St. Paul – și uneori cu Matty, adus de tatăl său după ce-și termina treburile la fermă până când soarele apunea și se lăsa brusc noaptea.

Apoi văd licuricii, în iarba de lângă pista ce înconjoară terenul de fotbal și roind pe dealul care se înalță în stânga formației, dealul unde m-a sărutat prima oară Matt Kincaid, căpitanul echipei de fotbal[5], când eram în clasa a opta.

Îmi simt pleoapele grele, imnul răsună din ce mai lent și probabil că ațipesc, pentru că deodată mă pomenesc trăind din nou acea senzație de cădere, și tot ce-i în jur dispare.

Nu stadionul sau terenul, ci zgomotul, trupa de muzicanți, publicul, până și Megan.

Tot și toate, mai puțin eu, greierii și lumina acelor preasfinte proiectoare.

Cu bruschețea unei noi lumini care se aprinde, cineva se ivește din senin în mijlocul terenului de fotbal. Un băiat înalt, cu umeri lați și părul lung, castaniu murdar, stând cu spatele la mine. Ține în mâna dreaptă o pungă de hârtie și o duce la gură, luând o înghițitură din orice-o fi înăuntru, apoi își lasă capul pe spate și privește în sus.

Tăcerea e atât de profundă, încât lumea parcă devine mai vastă și băiatul pare mai departe decât ar putea să se afle de fapt.

Mă uit în sus, urmând direcția privirii lui, și cerul din Kentucky mi se pare mai îndepărtat ca oricând. Cornul lunii e în descreștere în noaptea asta, printre câțiva nori și o pulbere de stele. Îmi cobor privirea și examinez părul lățos al băiatului,

spatele, fundul, încercând să-mi dau seama cine e, însă fără succes.

Visez un străin. Cred că asta nu-i chiar atât de ciudat. E ca atunci când Bunica a apărut pentru prima oară la marginea patului meu și ar fi trebuit să-mi fie frică, dar nu mi-a fost, când am știut pe loc că pot avea încredere în ea, c-o cunosc, spre deosebire de vizitatorii care mi s-au arătat înaintea ei.

Mă ridic și mă rezem de balustrada de pe culoarul ce separă tribunele. Vreau să cobor pe teren și să stau alături de acest băiat între cer și pământ, până când o să simt că fiecare parte a mea atinge fiecare strat al lumii. Am senzația că e important s-o fac, dar, deși sunt convinsă că e doar un vis, mă simt timidă și stingherită, ca și cum n-aș știi ce să spun când aș ajunge lângă ei.

Însă nevoia de a cobori pe teren se dovedește mai puternică Cobor o treaptă și metalul îmi scârțâie sub picior.

Probabil că băiatul de pe teren aude zgomotul, căci începe să se întoarcă, dar înainte să-i văd fața, totul revine brusc la normal: imnul se încheie, iar mulțimea strigă, aplaudă și aclamă.

Iar el a dispărut.

— Nat? îmi strigă Megan acoperind larma.

Stau în mijlocul culoarului, ținându-mă de balustradă.

— Ești OK?

— Nu știu.

— Vrei să plecăm? mă întreabă ea.

— Nu, îi răspund așezându-mă din nou lângă ea.

Am fost sinceră. Nu vreau să-mi desprind ochii de teren. Se petrece ceva aici și mă tem să nu-mi scape.

— Ești sigură?

Fac semn că da. Trebuie să stau și să urmăresc. Trebuie să înțeleg.

În plus, eu nu mai sunt în nicio echipă, dar Megan e, iar noaptea asta e importantă pentru ea și

pentru fetele lângă care ne-am așezat.

După echipa de dansuri vin premiile pentru seniori la softball și baseball, apoi urmează majoretele, apoi premiile pentru fotbal european, moment în care devine absolut necesar să-i dau un ghiont lui Megan, fiindcă Brian Walters o privește fără nicio jenă cu ochii lui albaștri ca gheața.

— Vrea să-ți facă niște bebeluși superbi, cu ochi albaștri, îi șoptesc.

— Deci cât timp nu-i spune cineva că n-are uter, zici că am vreo șansă? murmură ea.

Urmează premiile la tir cu arcul, acesta fiind momentul în care eu și Megan aflăm că liceul Ryle are o echipă de arcași. Urmează baschetul și echipa de gimnastică ritmică și, în sfârșit, vine momentul premiilor la fotbal.

Antrenorul Gibbons își face apariția pe podium și strigă numele seniorilor, iar mulțimea fluieră și tropăie. Matt stă la capătul mai îndepărtat al șirului, chipeș, dar și jenat, un prinț din filmele lui Disney care a prins viață în ținuta lui îngrijită, blugi și haină din tricot.

— Știți bine că nu-s genul care să se-ntindă la vorbă, începe antrenorul. Dar când vorbesc, vorbesc rar și asta-i de folos.

Din tribune se ridică râsete apreciative și, ținându-se de cuvânt, antrenorul începe să-i prezinte metodic și fără grabă pe seniori, menționând contribuția adusă de fiecare în cadrul echipei.

Întotdeauna mi-a plăcut să-l privesc pe Matt jucând. Are o grație care majorității sportivilor le lipsește. Poți fi un bun sportiv și fără ea, dar nu poți fi strălucit. Mama spune că tata o avea, pe vremea când juca baschet, înainte să-și rupă ligamentul încrucișat anterior în primul semestru din facultate. Era pe punctul de a fi selectat în NBA când s-a întâmplat asta, sau așa povestește mama. N-am reușit niciodată să mi-l imaginez în această ipostază, pentru că nu l-am cunoscut decât

ca veterinar și dresor de cai, chestie la care se pricepe atât de bine, încât nu pare posibil (sau cinstit) să mai fi avut încă un talent de același calibru. Momentan pe Jack nu-l interesează decât fotbalul, dar o parte din mine se întreabă ce talent ascuns și-ar putea descoperi dacă n-ar mai juca, și apoi încerc să gonesc gândul ăsta oribil, ca nu cumva să-i provoc vreun accident fratelui meu mai mic prin forța minții.

Mă las absorbită de momentul de triumf al lui Matty și aproape că dau uitării visul, dar apoi se întâmplă din nou: o pâlpâire în mijlocul terenului, chiar lângă cei opt seniori înșirați alături de antrenor. În capătul șirului apare brusc un al nouălea. Numai că nu-i chiar așa, căci ori de cate ori devine vizibil, ceilalți dispar și rămâne doar el.

Înalt, cu umeri lați și buze pline, cu părul lung și brunet și ochi căprui, serioși.

Cele două imagini pâlpâie alternativ de patru sau cinci ori, în succesiune rapidă, ca și cum doua mâini invizibile ar acoperi pe rând când echipa, când băiatul. Când pâlpâirea dispare, echipa este cea care rămâne vizibilă.

Scanez cu privirea mulțimea căutând vreun semn c-a mai remarcat cineva apariția celui de-al nouălea băiat pe teren, dar toți sunt captivați de discursul antrenorului și nu dau semne că lumea lor s-ar fi cutremurat.

— Nat? șoptește Megan.

— L-ai văzut? o întreb eu.

— Pe cine?

— Pe băiatul de pe teren?

Își ațintește ochii ei albaștri dincolo de antrenor și chiar își schimbă poziția ca să vadă de o parte și de alta a podiumului, dar când mă uit din nou pe teren nu e nici urmă de băiat.

— O iau razna!

— Ba nu, îmi răspunde ea în șoaptă. Ai spus că Bunica e-n oraș. N-ar putea să fie vreun prieten de-al ei?

— Nu știu dacă are prieteni.

— Sigur că are prieteni. Ce crezi că-s îngerii?

— Nu-s sigură că e *acel* Dumnezeu.

— Îți spune povești biblice, nu?

Încă de la început, Megan s-a comportat de parcă Bunica ar fi Isus deghizat. Eu, pe de altă parte, n-am știut niciodată unde se termină ideea ei despre Dumnezeu și unde începe a mea. Uneori, când Megan îmi vorbește despre credința ei, îmi zic „da, chiar așa e!”, dar poveștile Bunicii m-au făcut să cred că ideea de Dumnezeu e prea mare ca să poată fi definită de o carte, de niște trupuri aliniate în strane sau chiar de una dintre marile religii ale lumii. Îl recunosc pe Dumnezeu atunci când Îl văd și Îl văd pretutindeni, în Megan, în cerul nopții și în răsăritul soarelui și mai ales în Bunica.

— Da… câteodată. Dar alteori îmi spune povești despre oameni cu nume ca Veverița și Nevăstuica. Ăștia sunt și ei din Biblie? Se povestește pe undeva prin Vechiul sau Noul Testament cum a furat Bunica-Păianjen focul? Pentru că eu cred că asta e o poveste de-a indienilor Choctaw.

Megan mă înghiontește.

— Bine, nu știu cum anume se leagă toate astea, dar ideea e că te cunosc. Nu ești nebună. Bunica e adevărată și orice ți se întâmplă acum nu e o plăsmuire a imaginației tale. O să-i dăm noi de capăt, OK?

Îmi mușc buzele și încuviințez. Îmi scot telefonul din geantă ca să-mi reiau căutările pe Google și simbolul bateriei mai că mă privește cu reproș. Îmi amintesc că mi-am lăsat încărcătorul în dulap, laolaltă cu restul lucrurilor pe care mi-am propus să le recuperez săptămâna viitoare.

Vreau să-i spun lui Megan c-o să dau o fugă până în clădirea școlii ca să îmi pun telefonul la încărcat, dar chiar atunci antrenorul termină de înmânat premiile și mulțimea izbucnește în

aplauze. Imediat ce jucătorii de fotbal pornesc înapoi către tribune, toată lumea se ridică în picioare făcându-și vânt și dezlipindu-și de corp tricourile transpirate. Matt urcă vioi treptele până la noi și ne cuprinde cu brațele pe după gât, sărutându-ne pe rând pe cap, iar eu nu pot să nu remarc felul în care sărutul lui amical stăruie pe fruntea mea.

— Câh, ești transpirat, spune Megan împingându-l.

O ignoră și zice:

— Fetelor, vreți să mergem să mâncăm ceva?

— Sigur, zic eu. Dar mai întâi trebuie să iau ceva din dulap.

— Atunci mai bine te-ai grăbi pentru că or să încuie școala imediat ce bagă podiumul înapoi în sala de sport.

Mama și tata au urcat între timp până la noi și îi îmbrățișează pe Megan și pe Matt.

— Ce bine-i să vă văd din nou pe toți trei împreună zice mama strângând-o pe Megan de brațe și arborând acel zâmbet care o face un agent imobiliar atât de bun. Nu-i minunat, Patrick?

Tata încuviințează și nu zice nimic. Antrenorul crede despre sine că nu-i un ins prea vorbăreț, dar aș vrea să-l vad petrecându-și o zi la grajduri cu tata. Mama se întoarce spre mine și pe chipul ei apare o expresie atât de plină de empatie, că probabil o doare până-n străfundul sufletului să se schimonosească așa.

— Ți-a fost greu să vezi trupa de dans făcându-și numărul?

— Mie mi-a fost greu, intervine tata încet. Am crezut că lui Rachel Hanson o să-i iasă ochii din cap. Cum se cheamă ce face ea cu fața?

— Expresii? spune Megan.

— Cred că expresia aia anume se cheamă „băşină lichidă cu *grand jeté*[6]”, zic eu.

— Natalie! exclamă mama.

— Când vezi mutra aia la un cal, știi că e pe modul „atacă sau fugi”, cugetă tata.

— Când dansează Rachel, toată lumea e pe modul „atacă sau fugi”, îl aprobă Megan cu un aer meditativ.

Mama își îngroapă fața în palme.

— Provine dintr-o familie destrămată.

— Da. La fel și War Horse[7] și Seabiscuit[8], mamă. Asta nu-i o scuză.

În clădirea școlii domnesc bezna și răcoarea, deși aerul e încărcat de umezeală. Contemplu de la balcon sala de mese aflată dedesubt și peretele ale cărui ferestre dau către peluza din față, apoi, amintindu-mi de întâmplările după-amiezii, scrutez rapid holul vag luminat înainte să mă aventurez pe coridoarele mult prea întunecate.

Cu cât mă îndepărtez mai tare de uși, cu atât mi se face mai frică să umblu singură pe întuneric. La fiecare pas, vocea Bunicii îmi răsună în cap: „Trebuie să fii pregătită pentru ceea ce va veni.”

Formez cifrul dulapului meu, scotocesc printre rândurile de bibliorafturi și suveniruri aranjate într-o ordine maniacală, îmi îndes încărcătorul în geantă și mă întorc să plec înainte de inevitabila apariție a criminalului cu securea.

Ceva mă face să mă opresc.

O muzică minunată, care se revarsă pe coridorul întunecat dinspre sala de muzică.

În ultimii patru ani am tot auzit povestea despre fantoma din sala de muzică, dar de fiecare dată când am încercat să-mi imaginez ce-aș face dacă m-aș pomeni confruntată cu cântecul ei de sirenă, în mod sigur nu mi-am imaginat că voi înainta către ea.

Dar nu-i nicio fantomă, mă neliniștesc eu degeaba. E numai vreun absolvent care s-a furișat până aici, cineva pe care sigur îl cunosc, și cântecul tulburător pe care, cu uitare de sine, îl cântă la pian.

Înaintez încet pe coridor și o vreme rămân în fața ușilor de lemn, ascultând pur și simplu. Cântecul e trist, sfâșietor chiar, și, nereușind să găsesc cuvintele care să-l descrie, mă copleșește frustrarea. Mă gândesc că Bunica ar ști s-o facă. Ar avea o întreagă poveste care să i se potrivească mănușă acestui cântec. Deschid ușa cât mai încet cu putință și mă furișez înăuntru.

Pianul cel negru de concert, acoperit de zgârieturi, dar încă elegant, se află în colțul opus. Insul care cântă la el nu a aprins niciun bec, ceea ce-l face greu de deslușit. Dar dacă nu l-ar fi trădat umerii largi și părul lung și ușor murdar, în mod cert ar fi făcut-o punga de hârtie de pe pian.

Cine naiba-i tipul ăsta? Poate chiar e o făptură de soiul Bunicii. Oricum, nu vreau să-l întrerup din cântat. Stau lângă ușă, cu capul rezemat de tocul ei umed, ascultând și privind. Mâinile lui prea mari plutesc cu grație peste clape și umerii largi i se încordează sub tricoul uzat, iar imaginea aceasta în sine – un băiat mare cât un urs grizzly ghemuit deasupra unui pian pe care n-ar trebui să-l poată face să cânte astfel, cu atâta tandrețe și recunoștință – ar fi nostimă, dacă melodia nu ar fi atât de captivantă.

Închid ochii și mă gândesc la toate poveștile pe care mi le-a spus Bunica, în căutarea uneia care să se potrivească perfect cu cântecul lui.

4

— Asta-i o poveste adevărată, fetițo, așa că ascult-o cu atenție, a zis Bunica.

— Așa spui despre toate, m-am revoltat eu.

Aveam nouă ani și, până atunci, niciuna dintre poveștile ei nu-mi păruse adevărată.

— Toate au fost adevărate, a spus Bunica. Dar asta e mai adevărată decât toate.

— Vrei să zici că asta s-a întâmplat cu adevărat.

— Nicio poveste nu e mai adevărată decât alta care are în spiritul ei adevărul.

— Ce vrea să-nsemne asta? am întrebat-o.

— Poveștile se nasc din conștiința noastră, a spus ea împletindu-și degetele în poală. Izvorăsc din ceea ce știm deja. Vin din lucrurile pe care le învățăm de la străbunii și neamul nostru. Fiecare învață lucruri diferite, în funcție de locul unde s-a născut, așa că și poveștile pe care le vei auzi tu vor fi diferite. Așa cum și lucrurile pe care vor decide să le facă cei din neamul tău vor fi diferite. Dacă vrei să iei cele mai bune decizii, trebuie să asculți toate poveștile și să le știi pe toate pe de rost, să le simți până în măduva oaselor. E important să știi, Natalie, că nicio poveste nu e mai adevărată decât adevărul însuși. Toate poveștile bune și toate viețile noastre se nasc din această cunoaștere.

— Atunci ce-i adevărul?

— E greu de spus. De aceea e important să asculți și să privești și înainte, dar și îndărăt de-a lungul ițelor pe care Bunica-Păianjen le țese între lucruri. Ai înțeles?

— Nu înțeleg niciodată ce spui, i-am răspuns.

Ea a ridicat din umeri.

— În fine, povestea asta o să-ți placă pentru că s-a întâmplat cu adevărat și un tip alb cu dantele la pălărie a scris-o și și-a pus pecetea pe ea drept confirmare. Începe într-un loc numit Nee-ah-ga-rah sau, dacă-ți place să pronunți numele

schimonosindu-le prostește, numai de-a naibii, poți să-i zici Niagara, care sună cam ca Viagra. Înseamnă „ape tunătoare”.

— Cascada?

— Ea însăși, spune Bunica. Nee-ah-ga-rah era locul sacru al tribului Seneca, ai cărui membri credeau că apele cascadei erau o ușă către lumea spiritelor, Veșnicele Plaiuri ale Vânătorii. Când se duceau acolo auzeau mugetul unui spirit foarte puternic care trăia în acele ape.

— Vrei să zici că auzeau apa, am spus eu.

— Poate, a zis Bunica.

— Sigur.

— De unde știi?

— Pentru că nu există spirite, am răspuns eu.

— De unde știi? a repetat ea.

— Fiindc-așa mi-a zis mama.

— Și despre mine ce ți-a zis mama ta? m-a întrebat ea și, când nu i-am răspuns, a continuat, cu o vagă undă de satisfacție în glas. În fiecare an, oamenii din tribul Seneca îi aduceau jertfă marelui spirit al cascadei o tânără fecioară și era o mare onoare să fii cea aleasă. Femeile se luau la întrecere pentru șansa de-a fi aceea care avea să se lungească într-o canoe albă și să treacă dincolo de cascadă, în lumea spiritelor. Acolo tânăra avea să-i întâlnească pe cei din neamul ei, care urmau s-o cinstească pentru sacrificiul făcut.

În 1679 o femeie frumoasă și puternică pe nume Lela-wala a cerut să fie aleasă drept jertfa acelui an. Lela-wala era fiica șefului tribului Seneca, Ochi de Vultur, și deși soția și ceilalți copii ai lui muriseră de ani buni, el i-a dat binecuvântarea și Lela-wala a fost aleasă drept jertfa. Pe vremea aceea trăia și un explorator francez pe nume La Salle, care locuia de ceva timp printre indienii Seneca, străduindu-se să-i convertească la creștinism, cum era obiceiul pe-atunci. Când a aflat că tribul plănuia s-o jertfească pe Lela-wala, s-a înfățișat dinaintea șefului Ochi de Vultur și a

celorlalte căpetenii și i-a rugat să nu facă acest sacrificiu.

Ei însă nu s-au lăsat convinși. Una dintre căpeteniile tribului i-a spus: „Cuvintele tale te contrazic. Tu spui că Isus ne-a oferit exemplul sacrificiului său. Noi urmăm acest exemplu. De ce sacrificiul lui este măreț, iar al nostru o infamie?”

Și La Salle a plecat devastat, supărat pe șeful Ochi de Vultur. Dar el nu înțelegea căile neamului Seneca. Nu a văzut câtă durere îi provocase căpeteniei Ochi de Vultur decizia fiicei sale, căci șeful de trib era un bărbat brav, care trebuia să-și onoreze fiica și tribul, indiferent cât de prețioasă era Lela-wala pentru el. Căci, chiar dacă șeful era parte a marii țesături a vieții și a neamului său, atât cel uman cât și cel inuman, ea era cea mai dragă ființă pe care-o avea pe lumea aceasta.

În ziua sacrificiului, tribul Seneca s-a adunat pe malul fluviului ca să sărbătorească, ospătându-se și cântând, dansând și jucând jocuri, respectând ritualurile. Când în cele din urmă a sosit momentul, toată lumea a amuțit privind mica bărcuță care fusese împodobită cu fructe și flori în cinstea vieții și-a morții lui Lela-wala și a rolului acestora în povestea tribului.

Dar când barca a fost prinsă de curent, tribul a văzut o altă canoe albă ivindu-se de sub copacii de pe celălalt mal. Durerea șefului Ochi de Vultur fusese atât de mare, încât decisese să i se alăture fiicei sale în sacrificiu. Curentul l-a purtat iute către cascadă și în curând a ajuns lângă fiica lui.

S-au privit și și-au întins mâinile pe deasupra apei care îi despărțea, iar tribul și-a pierdut seninătatea și din rândurile sale s-a ridicat un strigăt în care se împleteau disperarea și recunoștința. Cele două canoe s-au prăbușit împreună în cascadă și fecioara și căpetenia au pătruns pe Veșnicele Plaiuri ale Vânătorii, unde au fost transformați în spirite pure, întregi, curate și puternice.

De atunci au trăit dincolo de cascadă, unde vuietul ei se aude ca o muzică lină.

— Te-ai înșelat, i-am zis eu după o tăcere îndelungată.

Bunica a ridicat din sprâncenele ei întunecate și ochii i s-au luminat.

— Cu privire la ce?

— Nu mi-a plăcut povestea asta.

— Și tu care credeai că eu nu mă înșel niciodată.

Am căzut pe gânduri o vreme.

— Și Lela-wala și Ochi de Vultur *chiar* s-au dus pe Veșnicele Plaiuri ale Vânătorii?

A căzut și ea pe gânduri o vreme.

— Cred că da.

— Mi-e frică de moarte, am zis eu.

— Și lui Isus i-a fost frică de moarte, dulceață.

— De unde știi?

— Eu știu tot.

— Nu chiar tot.

— Bine, atunci. Așa am citit într-o carte și am simțit că era adevărat. Acu' ești fericită?

— Și fata care a căzut din cer, și ei i-a fost frică atunci când a sărit, nu? am întrebat și Bunica a făcut semn că da.

— Nimeni nu-i singur, Natalie. Povestea ei e povestea mea e povestea ta.

La asta mă face să mă gândesc cântecul și m-am cufundat atât de adânc în amintiri, încât îmi trebuie o secundă să revin la realitate atunci când el încetează să mai cânte, întinde mâna către punga de hârtie de pe pian și mai trage o dușcă.

— Ce frumos, spun eu traversând încăperea și, la auzul vocii mele, el se răsucește pe băncuță, împroșcând covorul cu lichidul din gură.

Își trece un braț solid și bronzat peste buze, apoi întreabă:

— Tu cine ești?

— Eu? Vorbești serios? spun eu râzând.

Hohote de râs răsună pe hol și băiatul mă apucă de braț, trăgându-mă spre partea din spate a încăperii.

— Hei, mă împotrivesc eu încercând să mă desprind din strânsoare. Ce faci?

El dă la o parte o draperie care acoperă două bovindouri și un alcov plin cu stive de scaune și stative muzicale metalice. Mă împinge în spatele draperiei și intră după mine, chiar în clipa în care ușa se deschide și râsetele se revarsă în încăpere. Recunosc pe loc vocile: Matt, Megan, Rachel și Derek Dillhorn.

— Asta-i noaptea cea mare, spune Rachel triumfătoare. O să găsim fantoma aia.

— Sau am putea să ne întoarcem în parcare, unde probabil că Nat deja ne așteaptă, spune Matt.

— Las' să aștepte, spune Rachel. Refuz să termin liceul fără o poveste bună despre fantoma din sala de muzică.

— Uuuuuu, face Derek. Fantoma unui tocilar, ce poate fi mai înspăimântător?

— OK, ziceți ce vreți, spune Rachel, dar toamna trecută, la petrecerea de ziua lui Matt, m-am îmbătat din greșeală cu vodcă cu scorțișoară cu Kelly Schweitzer și m-am pupat cu Wade Gordon. Și, pe bune că nu glumesc, da' să știți că săruta al dracului de bine pentru un tip care suflă toată ziua în trombon.

— Ce să zic, că-ți și amintești, contraatacă Derek. Ai vomitat pe el și cu toate astea probabil încă mai consideră noaptea aia drept cel mai frumos moment din viața lui.

— Vai de mine, am uitat partea asta! zice Rachel începând să râdă isteric.

Îmi ridic privirea către băiatul care stă între mine și draperie. Lumina lunii se revarsă prin fereastra imensă din spatele nostru și acum îl văd bine. În mod clar e tipul de pe terenul de sport. Își coboară privirea către mine și duce un deget la gură, apoi se apleacă până când buzele ajung

urechea mea și îmi șoptește aproape inaudibil: „Nu vreau să le stric iluziile despre stafie.”

Are un zâmbet de băiețel timid, complet neașteptat de la cineva cu ochii ăia căprui și serioși, pe care nu ți-i poți imagina altfel decât ușor îngrijorați. Se retrage și eu îi fac semn că am priceput.

Matt, Megan și restul găștii încă mai dau ocol încăperii, iar eu și non-stafia înțelegem în aceeași clipă ce anume ne va trăda prezența, căci el îmi face semn către picioare. Draperia atârnă până aproape de podea, dar nu ne ascunde cu totul, și dacă prietenii mei vor continua explorarea încăperii, mitul fantomei din sala de muzică va fi spulberat.

El întinde brațul și pune sticla pe pervazul ferestrei concave aflate în spatele meu. Privirile ni se întâlnesc și mâinile lui șovăie în preajma șoldurilor mele, într-o oferta tăcută de a mă ridica pe pervaz. Fac semn că da, dar când mă saltă în brațe simt că roșesc, iar inima mea își iuțește bătăile pentru că stau atât de aproape de un străin. Și nu numai pentru că e un străin, ci fiindcă acum o oră l-am urmărit privind luna, apoi l-am ascultat cântând cântecul ăla și acum sunt aproape de această persoană anume.

Pielea și tricoul lui sunt calde și umede de transpirație. Simt moliciunea părului său atingându-mi gâtul. Miroase a iarbă și sudoare și-a alcoolul dulceag din pungă.

Mă așază pe pervaz și eu îmi schimb poziția, rezemându-mi spatele de una dintre laturile adânci ale bovindoului. Îmi aranjez părul prins în coadă doar ca să fac ceva, în timp ce el se saltă în firidă și se reazemă de cealaltă latură, cu capul pe spate și buzele întredeschise.

Încerc o vreme să nu mă uit la el și, ori de câte ori cedez și îl privesc, dau peste zâmbetul acela de băiețel timid, care mă face să zâmbesc la rândul meu ca neroada. E atât de jenant, încât îmi întorc

privirea, dar când mă uit iar, se întâmplă același lucru, încă și mai rău. În cele din urmă mă dau bătută și mă mulțumesc să stau pe pervaz și să-l privesc pe acest necunoscut, zâmbind cu gura până la urechi, în timp ce prietenii mei stau de vorbă dincolo de-o draperie roșie, la celălalt capăt al lumii.

Băiatul îmi întinde sticla în punga ei de hârtie și eu o iau și sorb o gură, deși, ce știu eu, ar putea să aibă herpes sau nu se spele niciodată pe dinți. Nu știu ce e în sticlă, dar lichidul e dens și dulce-amărui și mă înfior când înghit. Deschid ochii din nou și văd umerii largi ai băiatului zguduiți de un râs tăcut. Îmi ia sticla și și-o așază în poală.

— Unde credeți că s-a dus Natalie?

Vocea lui Matt rostindu-mi numele îmi atrage atenția din nou asupra discuției de dincolo de draperie.

— Natalie, Natalie, Natalie, mârâie Rachel exasperată. Serios, Matty, nu știi că de când a fost admisă la Brown, fata aia e muuuult prea bună pentru noi, amărâții din Union?

— O, mai taci! zice Megan. Probabil c-a ajuns deja înapoi la mașină, Matt.

— Încearcă s-o mai suni, îi sugerează Matt.

Cu inima bubuindu-mi în piept, scormonesc prin geantă. Reușesc să-mi găsesc telefonul și să-l pun pe silențios înainte ca Sheryl Crow și Stevie Nicks să mă dea de gol cerând să știe, la volum maxim, dacă e cineva în toată lumea asta „suficient de puternic ca să fie bărbatul meu”[9].

Dar ecranul nu se luminează și Megan spune:

— Intra direct căsuța vocală.

Îmi cobor privirea către ecran, așteptându-mă să constat că nu am semnal, dar dacă e să mă iau după liniuțele afișate, am. Ce rablă!

— Poate o fi pornit spre Rhode Island pe jos numai ca să nu mai piardă niciun minut cu noi, zice Rachel. Poate că e atât de deșteaptă încât și-a

construit o mașină care zboară numai ca s-o ducă de-aici.

— Sau poate a invocat un spirit-cal, se bagă Derek.

— Sunteți de căcat, zice Megan. Hai sa ne întoarcem în parcare, Matt!

— Hai că glumeam, zice Dereck. Știi ca o iubim pe Natalie.

Continuă să vorbească, dar aud ușa deschizându-se și apoi închizându-se din nou, înăbușindu-le glasurile. Ascult larma conversației lor îndepărtându-se pe hol și trece un lung moment în care nici eu, nici băiatul nu scoatem un sunet. Mie mi-e greu până și să-l privesc. Nu-mi pasă ce spun Rachel și Derek despre mine, dar mă simt stânjenită că de data asta au spus-o în fața unui străin cu care acum trebuie să fac conversație.

În cele din urmă ni se întâlnesc din nou privirile și, după o nouă tăcere, el înclină din cap și zice:

— Bună!

Izbucnesc în râs, dar e un râs potolit, stingherit. Poate pentru că e întuneric și stăm atât de aproape unul de altul.

— Bună.

El îmi întinde din nou sticla și o accept, deși lichidul dinăuntru are un gust scârbos. Iau o gură și înghit cu o dificultate pe care încerc s-o ascund, dar e clar că nu reușesc. Sprâncenele lui stufoase tresar și un colț al gurii i se arcuiește amuzat în timp ce-i dau înapoi sticla.

— Păstreaz-o, spune el fără să-și ridice mâna din poală. Cred că-ți place mai mult decât îmi place mie.

— O, n-aș prea crede, gâfâi eu.

El râde din nou și ia sticla, privind-o de parcă ar încerca să-i citească eticheta prin punga de hârtie.

— Da, e cam naspa.

— Probabil că ăsta-i gustul pișatului Satanei când are infecție urinară. Ce naiba-i chestia asta?

— Habar n-am, zice el. Am primit-o cadou.

Are o voce joasă și tărăgănată, dar plăcută. Mă face să gândesc la luna iulie și mă întreb de unde e familia lui, căci are un accent mai pronunțat decât majoritatea celor de pe-aici.

— Aha, exclam eu. Asta explică ambalajul de hârtie.

— Îți place? Așa-i tata, se gândește la toate.

— Tatăl tău ți-a făcut cadou Pișatul Sutanei? Vrei să sun la Protecția copilului? Am la mine cel mai prost telefon mobil din lume.

El râde din nou în felul acela interiorizat, cu umerii zgâlțâindu-se și cu ochii mijiți, dar fără să scoată vreun sunet, apoi mai ia o înghițitură.

— Chiar a fost frumos cântecul. Cum se chema?

— Habar n-am, răspunde el privindu-și mâinile și zâmbind ușor. Cred că l-am auzit în reclama la Parcul auto cu piese second hand al lui Gary.

— A, corect, zic eu. Probabil acolo l-am auzit și eu. Reclamele lor mă mișcă întotdeauna până la lacrimi.

Își arcuiește colțul stâng al gurii și-mi caută ochii. Îmi ignor impulsul de-a privi în altă parte.

— Și, ce făceai aici? mă întreabă el.

— Aici merg la școală, îi răspund. Sau mergeam până azi. Tu ce faci aici?

— Bântui, spune el întinzându-și brațele în lături.

Pișatul Satanei dă pe dinafară și i se prelinge pe mână și pe pervazul bovindoului și amândoi izbucnim în râs întinzând mâinile către băltoacă. Mâinile ni se lovesc și nu reușim s-o ștergem.

— Îmi pare rău, spune el privindu-mă printre șuvițele brunete care i-au căzut pe obraz. Și eu care-am vărsat whisky prin școala ta. Ce nepoliticos!

— Nu-i nimic, zic eu. Azi a fost ultima mea zi de școală. Nu mai am nevoie de ea, așa că poți să verși whisky pe unde vrei.

— Dar ți-am vărsat și pe mână, spune el coborându-și privirea către mâna mea care se

odihnește aproape de-a lui.

Simt că fruntea și obrajii îmi ard. Există momente când sunt sincer recunoscătoare pentru pielea mea închisă la culoare și acesta este unul dintre ele.

Ochii lui îi găsesc din nou pe-ai mei și eu îmi îndrept poziția, punând între noi o distanță mai firească.

— Mă așteaptă prietenii mei. Ar trebui să mă întorc, îi zic.

El încuviințează. Sar de pe pervaz și trag din nou draperiile la o parte, lăsând lumina lunii să invadeze încăperea. Privesc în spate și ezit o secundă.

— Bine, zic eu, aranjându-mi coada de cal, și pornesc către ușă.

— Hei, spune el, făcându-mă să mă opresc.

— Da?

— Natalie… așa te cheamă?

Fac semn că da. Fața lui e năpădită de umbre, dar tot îi văd colțurile gurii arcuite într-un zâmbet.

— Natalie Cleary, spun eu.

— Îmi pare bine de cunoștință, Natalie Cleary, spune el.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc…?

— Beau, se prezintă el.

— Beau.

El face semn că da.

„Beau.”

— Ne mai vedem!

Când ajung în parcare, îl aud pe Matt Kincaid zicând „Ce-ar fi să mergem la Hooters?” și-mi dau seama că a venit momentul să mă duc la culcare.

— Cred c-o să mă duc acasă, spun eu și toți patru tresar.

— Doamne, Natalie! exclamă Rachel apucându-se de piept și fluturând dramatic din gene.

— Da, pe bune, cum ai venit încoa’? Levitând? zice Derek.

— Unde-ai fost? mă întreabă Matt.

Mă simt copleșită de vinovăție. Pentru că m-am ascuns de ei, pentru că i-am lăsat să mă caute și pentru că, dacă e să fiu cinstită, am flirtat cu cineva care nu e Matt.

— Să iau ceva din dulap, răspund ridicând geanta ca pe-o dovadă.

— Te-am căutat acolo, spune Rachel punându-și o mână în șold. Nici urmă de tine, și apropo – ai ratat prilejul de-a vedea fantoma din sala de muzică.

— M-am oprit la baie.

Acum mint pe față și, după arcuirea sprâncenelor blonde și subțiri ale lui Megan, îmi dau seama că s-a prins. Nu-i nimic, oricum am de gând să-i povestesc totul, dar nu vreau să stric o poveste bună cu fantome și nici să vorbesc despre băieți cu Matt Kincaid.

— Nu trebuie să mergem neapărat la Hooters, spune el. Putem să mergem la BW3.

— Da' care-i problema cu Hooters? întreabă Rachel.

— Păi, practic, totul, zic eu.

Ea râde cu asprime.

— Chiar te crezi prea bună ca să mănânci la Hooters.

— Rachel, orice om cu papile gustative funcționale e prea bun ca să mănânce la Hooters, răspund eu. Mâncarea de-acolo e scârboasă, iar eu sunt obosită.

— Sau la Barleycorn, propune Matt. N-am mai fost pe-acolo de ceva vreme.

Matt a fost genul de iubit care-mi cânta în strună sau cel puțin îmi lua partea în public. Replicile ca „Nu pricep de ce n-ai putut să zici și tu ca ei/de ce te-ai simțit jignită/ de ce nu mai vrei să faci nimic din ce făceam înainte" veneau mai târziu, între patru ochi, dar aveam senzația că el se străduia sincer să mă înțeleagă.

— Și eu mă simt cam obosită, intervine Megan.

— Hai să bem ceva la Rachel acasă, propune Derek.

— Nu prea am chef să beau, zice Matt.

— Da' de când, frate? întreabă Derek.

— Pe vremuri n-aveam nicio problemă să mâncăm la Hooters, zice Rachel, care nu vrea să mă slăbească. Înainte să te transformi într-o feminazistă constipată de la Ivy League[10].

— Iar tu n-aveai nicio problemă să te dai cu rimel albastru, îi răspund eu. Oamenii se mai maturizează.

— Da, să știi că îmi aduc aminte de rimelul ăla albastru. Mi-l dăduse târfa de sor-mea, știi tu, aia care lucrează la Hooters.

— Rachel, mă răstesc eu, nu mă interesează dacă Janelle vrea să muncească la Hooters. Nu mă interesează dacă tu și tot restul lumii vreți să vă aruncați banii pe pui cu gust de cauciuc și sosuri pe bază de ketchup. Și cel mai puțin – mai puțin ca orice altceva pe lume – mă interesează dacă soră-ta face sex și de câte ori. Asta-i treaba cu noi, feminazistele constipate, nu ne pasă dacă femeile vor să poarte pantaloni scurți portocalii și tenișii și vor să facă mult sex sau dacă vor să se îmbrace în sutane și să trăiască în mănăstiri. Nu ne pasă nici măcar dacă au chef să umble numai în sutien și să nu practice sărutul franțuzesc, atâta timp cât au voie să facă *fix ce vor*. Iar acum tot ce vreau eu e să mă duc la culcare. OK?

Ea își încrucișează brațele pe piept și mă privește încruntată, în tăcere, așa că mă întorc și străbat parcarea până la mașina mea. Nu știu ce-o fi apucat-o în ultima vreme pe Rachel, dar aproape că nu lasă nicio remarcă de-a mea să treacă fără o ceartă.

— Sună-mă mai târziu! strigă Megan în urma mea.

Urc în mașină și mă uit în spate, către locul din parcare unde stau ei adunați sub lumina strălucitoare a proiectoarelor.

— Mâine, îi strig peste umăr.

În noaptea asta trebuie să aflu niște răspunsuri.

Ies din parcare și trec în viteză pe lângă ferma lui Matt, pe lângă biserici cu pereți văruiți, pe drumuri înguste, încadrate de vegetație luxuriantă, care cotesc și șerpuiesc ca și cum încă le-ar mai străbate turmele de bizoni ce le-au creat cu atâta timp în urmă. Mă gândesc la Beau și la cântecul lui, ale cărui acorduri nu mi le mai amintesc, dar parcă le simt încă.

„Și eu care-am vărsat whisky prin școala ta!”

„Eu” pronunțat „io”. Mă gândesc la el tot drumul până acasă.

„Îmi pare bine de cunoștință, Natalie Cleary.”

Mă gândesc la el până adorm.

„Trei luni.”

5

Îmi petrec tot weekendul trecând în revistă numeroase Alice Chan, fără vreun rezultat concret. Se face duminică noaptea și eu tot mă mai foiesc în pat fără somn, rumeg încontinuu ultimele cuvinte ale Bunicii și revăd în minte dispariția lui Matt și-a tuturor celorlalți din școală și apariția lui Beau pe terenul de fotbal, în încercarea de a găsi vreun sens.

Înainte de terapia de desensibilizare și reprocesare prin mișcări oculare am avut coșmaruri groaznice, unele recurente. În cel mai rău dintre ele, un întuneric vast și fără formă ne urmărea pe mine și pe mama pe un drum de țară și în cele din urmă se izbea de mașina noastră atât de tare, încât aceasta ieșea de pe șosea și se lovea de-un capac, făcându-se acordeon. Uneori mă trezeam din vis cu răsuflarea tăiată, dar nu el constituia partea cea mai neplăcută a nopții. Aceea erau halucinațiile. Erau de două soiuri, hipnopompice și hipnagogice, dar nu înțeleg cum aș putea încadra în oricare din aceste categorii ceea ce s-a petrecut cu Matt pe coridor sau apariția lui Beau pe teren.

Halucinațiile hipnopompice se petrec când dormi. Trupul tău se trezește – inclusiv ochii și vederea – înaintea minții. Ca urmare se poate să îți vezi camera aidoma, cu excepția faptului că pe tine se târăsc o sumedenie de păianjeni. Pereții sângerează sau pe balansoarul tău stă o bătrână amerindiană. Aceste halucinații pot consta în imagini, mirosuri sau chiar senzații fizice.

Halucinațiile hipnagogice sunt aproape la fel, numai că hipnagogia intervine când adormi, nu când te trezești: trupul, ochii și vederea îți rămân treze, deși creierul tău deja visează.

Știi că ești pe punctul de-a adormi, că aproape ai adormit, când deodată patul dispare de sub tine și

cazi! Te trezești tresărind și îți dai seama că ești în siguranță, că în tot timpul ăsta te-ai aflat în pat.

Felicitări, tocmai ai avut cel mai comun soi de halucinație nocturnă.

Nu ai nevoie de tratament dacă te trezești cu senzația că te afli în cădere liberă. S-ar părea însă că ai nevoie de tratament dacă suferi de insomnie, anxietate, spaime nocturne și vizite ale unei zeități aparent omnipotente, care ți se înfățișează de trei ori pe an.

Terapia EMDR a pus capăt acestor neplăceri și aproape m-a convins că Bunica fusese într-adevăr un vis.

Pentru prima oară în viață îmi doresc să fi fost așa. Atunci avertismentul ei n-ar avea însemnătate. N-ar trebui să răscolesc printr-un miliard de Alice Chan în căutarea uneia anume. Dau deoparte botul lui Gus, care sforăie liniștit și mă întorc pe cealaltă parte pentru a mia oară. În noaptea asta ar fi bine-venit până și somnul parțial al unei halucinații, dar se lasă așteptat.

La două dimineața renunț la orice încercare de a mai dormi și îmi iau telefonul de pe noptieră, încercând o căutare cu noi combinații de cuvinte. Pradă unei inspirații subite, scriu în căsuța de căutare „Alice Chan Kentucky halucinații hipnopompice”.

Apăs ENTER și, la vederea primului rezultat, inima îmi stă în loc.

Apariții: Premoniții și alte fenomene parapsihologice legate de hipnopompie și hipnagogie de Alice Chan, profesor de psihologie la Northern Kentucky University.

Deschid sumarul și știu imediat că am găsit-o pe acea Alice de care mi-a zis Bunica.

Cel dintâi eveniment din Săptămâna Spiritului[11] este Parada Superlativelor și de ea îmi arde cel mai puțin, dar după izbânda de noaptea trecută sunt agitată și nu-mi găsesc locul. În mod sigur, lipsa de

somn și excesul de cofeină nu m-ajută nici ele. Când ajungem la școală, plouă mărunt și tună. Îi duc pe Jack și Coco la intrarea din față și îmi las mașina în parcarea din spate, unde Comitetul Săptămânii Spiritului împodobește carele alegorice – acesta fiind, din câte se pare, numele pe care trebuie să i-l dai unei camionete de care ai agățat un banner în culorile negru și portocaliu.

Zăresc carul alegoric care mi-a fost repartizat și pe coechipierul meu, dar parchez cât mai departe cu putință și o aștept pe Megan, citind și recitind extrasul din Alice Chan de parcă nu i-aș fi memorat fiecare cuvânt. Un minut mai târziu, Megan oprește lângă mine o Honda Civic neagră și sare din mașina ei într-a mea, scuturându-și ploaia caldă din păr și de pe glugă.

— OK, hai să vedem, îi întind telefonul.

— De ce arată telefonul tău de parcă ar fi traversat cerurile pentru a cădea pe pământ?

— Mm, poate pentru că l-am folosit intens în ultimele patruzeci și opt de ore, timp în care m-am hrănit cu mini-sandvișuri din chipsuri de cartofi și frișcă la tub.

— Ah. Hrană pentru minte, spune Megan, apoi parcurge din priviri textul de pe ecran. Deci ce văd eu aici e o lectură ușoară și relaxantă de luat la plajă, nu?

Ciocănesc cu degetul în colțul din dreapta sus al ecranului, unde se află portretul unei femei cu un aer sever, o tunsoare bob și buzele subțiri încremenite într-un rictus.

— Alice Chan este șefa catedrei de psihologie de la NKU.

— Și crezi că e Alice a Bunicii? De ce?

— Fiindcă, zic eu recuperându-mi telefonul din mâna ei. Uită-te aici. Astea-s exact genul de ciudățenii cu care m-am confruntat eu în timpul somnului în toți anii ăștia. Halucinațiile hipnopompice și hipnagogice sunt practic vise, dar sunt unele pe care le ai în timp ce trupul tău e

treaz, ca să fiu mai precisă. Poate asta am pățit zilele trecute pe culoar și în Noaptea Absolvenților. În orice caz, doctorița Langdon a fost tot timpul de părere că Bunica e o halucinație.

Megan își ține buzele.

— Dar nu e. Știe prea multe ca să fie un produs al subconștientului tău, nu te supăra că ți-o spun.

— Mersi. Dar ideea e că Alice Chan nu e psihoterapeut. E cercetător. Și spune că aceste halucinații sunt de fapt „apariții și fenomene parapsihologice”. Poate știe cum să le provoace. Dacă o poate aduce pe Bunica înapoi…

Mă întrerup și Megan se întinde peste schimbătorul de viteze și-mi strânge mâna. Încearcă să mă liniștească, dar trăsăturile îi sunt schimonosite de o îngrijorare pe care n-o poate ascunde. N-ar fi trebuit să-i povestesc despre avertismentul Bunicii. Sunt eu speriată cât pentru două.

— Trebuie să existe un motiv pentru care Bunica cerut s-o găsesc pe femeia asta, zic eu. Probabil că mă poate ajuta.

Megan strânge din buzele ei subțiri, îngândurată.

— Ai sunat-o pe această ilustră doctoriță Chan?

— Încă nu. O s-o fac imediat după ce mă mărit.

Megan se strâmbă uitându-se pe fereastră în direcția carului meu alegoric. Pe bannerul camionetei stă scris „Dl. și Dna. Matt Kincaid”, iar numele noastre sunt înconjurate de inimi portocalii și negre. Matt stă în bena camionetei în cea mai bună jachetă sportivă a lui, cu gluga hanoracului de dedesubt trasă pe cap ca să-i apere de ploaie fața și gâtul. Orice fată și-ar dori o asemenea procesiune nupțială stilată!

— Crezi că e prima oară în istorie când cuplul votat Cel Mai Posibil Să Se Căsătorească nu era un cuplu când a fost nominalizat? o întreb eu.

— Oamenii sunt de căcat, spune ea.

— Bannerul ăla-i de căcat.

— Nu ți-au trecut nici măcar numele de botez, darămite pe cel de familie.

— Singurul nume care-mi trebuie e numele soțului meu, nu ca tine, care ești încoronată drept „Sportiva Anului”.

— Așa-i, spune Megan.

— Ești pregătită?

— Eu sunt, zice Megan. Tu nu ești. Am văzut rochia de mireasă pe care ți-au cumpărat-o Rachel și Comitetul Săptămânii Spiritului de la second hand.

— Vai, Doamne!

— Ai dreptate, bine faci că te rogi. Apropo, ce e sunetul ăsta?

— Cred că-i carburatorul.

— Ce-i ăla carburator?

— E o chestie din mașina ta care scoate zgomotul ăsta atunci când ești pe punctul de-a te lega pe viață de persoana nepotrivită, în bena unei camionete.

— Aaaa, m-am prins, zice ea. Încă te mai iubește, să știi.

— Și eu îl iubesc. Dar nu în felul ăsta, sau așa cred.

Megan încuviințează. Uite, așa ar trebui să fie. Doi oameni care alcătuiesc perechea potrivită ar trebui să se înțeleagă unul pe altul fără cuvinte, să se încreadă unul în altul. Ar fi trebuit să am certitudinea că-i pot povesti lui Matt despre Bunica și că mă ascultă, dar n-am simțit niciodată asta, așa că nu i-am suflat o vorbă. Ne petreceam fiecare minut împreună, dar îi ascundeam atâtea lucruri despre mine, tot ce n-ar fi înțeles. Mi-era cu atât mai greu cu cât el părea întotdeauna perfecțiunea întruchipată, cât se poate de zdravăn la cap și normal. Când ne-am despărțit, trebuie să fi fost complet luat prin surprindere, deși, privind în urmă, mie mi se pare că ruptura se anunța de multă vreme.

Cobor împreună cu Megan din mașină și alergăm prin ploaie către carele alegorice.

— Ce drăguț din partea voastră c-ați venit, ne strigă Rachel din cealaltă parte a parcării. Nici n-ai zice că eu și restul echipei stăm aici în ploaie.

S-a alăturat Comitetului Săptămânii Spiritului ca alternativă la școala de vară (care era o alternativă la toate detențiile ei), dar ai zice că tocmai i-am întrerupt propria nuntă. Își pune o mână în șold și cu cealaltă indică autoritar întâi carul meu, apoi pe-al lui Megan.

Înaintez printre șirurile lungi de camionete și decapotabile până la camioneta roșie a lui Derek. Toți absolvenții sunt invitați să ia parte la paradă, dar numai aceia care au „câștigat” un superlativ pot deschide calea. N-avem altceva de făcut decât să dăm câteva ture în jurul școlii, în timp ce elevii din anii mai mici ne privesc pe fereastră, moment urmat de un mic dejun format din clătite, în sala de mese. De-a dreptul neremarcabil, dar e o tradiție pe care mereu am așteptat-o cu nerăbdare. Toți am așteptat-o, probabil.

— Iat-o pe frumoasa mea mireasă, declamă Matt din camionetă.

— Bună, zic eu cam bățoasă.

Nu vreau să fiu rece cu el, dar răceala pare cea mai bună politică atunci când stai alături de fostul tău prieten, a cărui inimă ai prefera să n-o mai sfâșii, într-un car alegoric dedicat cuplului vostru, la fel ca toate acele inscripții de genul „Matt & Nat” scrijelite pe trunchiurile copacilor sau pe pereții toaletei în timpul gimnaziului. Până și jacheta lui sport proclamă dragostea noastră „nemuritoare”: Matt Kincaid, mărețul căpitan, a avut numărul 4 de la doisprezece ani, când și-a ales numărul de pe tricou în onoarea zilei mele de naștere, 4 aprilie.

Îmi întinde mâna și mă ajută să urc, moment în care dau cu ochii de o oroare din tafta și dantelă albă care atârnă pe una dintre laturile benei.

— Rochia mea. E exact cum mi-am imaginat-o, zic eu.

Matt râde, ia rochia și ridică tot volumul acela de material deasupra capului meu, ajutându-mă s-o îmbrac.

— Tu nu trebuie să porți smoching? mârâi eu îndesându-mi capul și brațele prin orificiile corespunzătoare.

— Rachel mi-a dat o haină de costum. O am pe sub jachetă, răspunde el.

— Ce convenabil, comentez eu, apoi simt o aromă dulceagă. Auzi, ție-ți miroase respirația a whisky?

El își privește picioarele, se scarpină în cap și îmi aruncă o căutătură piezișă.

— Se poate.

— De când bei tu whisky la opt dimineața?

— Păi, nu prea ai de unde ști asta, Nat. Nu-i ca și cum ai înroșit telefonul sunându-mă în ultima vreme.

— Corect, zic eu.

Când ne-am despărțit, latura de petrecăreț a lui Matt era în plină floare și începuse deja să mă cam enerveze.

Mai întâi presupusesem că, absorbit de monstrul cu multe capete care era echipa de fotbal, renunțase la adevăratul lui sine. Dar când a început să bea regulat, am înțeles că nu asta era.

— Vrei și tu? întreabă Matt bătându-se peste o umflătură a buzunarului care are forma inconfundabilă a unei sticluțe plate.

— Ai o butelcuță?

El face semn ca da.

— Unde suntem, în Atlantic City în anii ‘20?

— Vrei sau nu vrei?

— Stai așa, tocmai voiam să fac o glumă despre orașul de abstinenți din *Footloose*[12].

— Nat, da sau nu? zice el.

— Nu, mersi, zic eu. Nu vreau să cad de pe scenă peste capii Mafiei în timp ce dansez

charleston.

El râde din nou și mă zgâlțâie ușor prinzându-mă de umeri.

— Deci, ce zici? Ești gata?

— Să-mi etalez rochia de *flapper*[13]. în fața unei găști de contrabandiști?

— Să te măriți, zice el.

— A!

Privesc clădirea din ciment și cărămidă decolorată a școlii, iarba tunsă și copacii, cohortele de nori întunecați care se adună pe deasupra noastră. Tunetul bubuie în depărtare și ploaia îmi îmbibă rochia second hand, făcând-o mai grea de la un moment la altul.

Și brusc mi se întâmplă din nou.

Simt stomacul urcându-mi în gât ca și cum m-aș afla într-un montagne russe. Matt, Megan, Rachel și ceilalți, camioneta lui Derek, școala însăși – totul a dispărut.

Sunt singură într-un loc cu dealuri joase, albăstrui, în bătaia rece a vântului care prevestește o furtună, cu apa picurându-mi din păr și de pe rochie. Tunetul bubuie din nou, de data asta mai aproape, și ploaia îmi șiroiește în ochi, începțoșându-mi vederea. Pe dealul din fața mea, unde ar trebui să fie școala, e o turmă de bizoni.

Îi aud cum pasc. E un rumegat înăbușit, însoțit de un pufăit, și din nările lor catifelate se ridică fuioare de aburi. Mănâncă legănându-și înainte și-napoi capetele masive. Ochii lor căprui cu gene incredibil de lungi și de încovoiate mă urmăresc, dar animalele nu par îngrijorate.

Apoi totul se termină la fel de repede cum a început.

Stomacul ajunge unde-i e locul. Școala reapare unde am lăsat-o. Bizonii au dispărut. Matt e din nou în fața mea, iar sub picioare simt fermitatea benei ruginite a camionetei. Zgomotul lumii mă împresoară din nou, colegii mei de clasă chiuind, râzând și vorbind, sunând prelung din claxoane și

scoțând-o din minți pe Rachel, care se străduiește să-i pună pe toți în mișcare.

— LUA-TE-AR DRACIT! o aud țipând. Pe bune, Tony, lua-te-ar dracu'!

— Nat? zice Matt. Era doar o glumă. Nu cred de-adevăratelea că ne căsătorim. Știi asta, nu?

Încuviințez absentă.

— Adică numai dacă nu vrei tu să te măriți, caz în care…

— Matt, îl previn eu redevenind imediat atentă.

— Nu mai fi așa, Nat. Nu-mi mai rosti numele de parcă te pregătești să-mi dai niște vești zdrobitoare. Glumeam!

— Țin la tine, îi zic eu. Ești un tip de treabă.

— Numai că, zice el inexpresiv.

„Numai că încă nu mi-am revenit din șocul de-a te vedea dispărând acum câteva clipe."

„Numai că sunt prea preocupată de ceea ce se petrece cu mine ca să pot să port încă o dată aceasta discuție."

„Numai că mă tem c-am început să te plac doar pentru că mă făceai să mă simt normală, după standardele din Union, adică."

„Numai că tu nu te poți abține și încerci să mă transformi din nou în acea Natalie de care te-ai îndrăgostit, cea care se străduia cu disperare să fie întruchiparea reginei promoției și nu fata cu două mame, doi tați și două naționalități care era."

— Numai că o să plec în Rhode Island, mă mulțumesc eu să zic.

— De ce trebuie să fie neapărat Rhode Island? întreabă el.

— Nu știu. Poate că trebuie pur și simplu să nu fie Kentucky.

El râde cu asprime.

— De ce, vrei să te asiguri că nu există altceva mai bun pe undeva pe-acolo?

— Matt, nu mă duc la facultate ca să-mi fac un iubit. Mă duc ca să-mi dau seama cine sunt și ce

vreau să fac. De ce tu ai voie să-ți lămurești toate astea și eu nu?

— A, bun, acuma-s sexist! Am uitat, mi-o întoarce el.

— Păi, nu te-am auzit oferindu-te să vii *tu* cu mine la studii în Rhode Island, mă răstesc eu. Ești atât de convins că știi exact care-i viața perfectă pentru tine și cum trebuie să decurgă ea, încât nici n-ai observat că eu nu asta vreau și că nu sunt ce-ți dorești. Mă placi *în ciuda* lucrurilor care mă interesează; poți să-ți imaginezi ce prost mă simt?!

Preț de un moment ne privim amândoi în tăcere. Mă întreb dacă mai suntem în stare să ne vedem limpede unul pe altul, sau am rămas înțepeniți în contemplarea imaginilor celor care am fost cândva. Numai așa îmi pot explica dorința lui Matt de-a fi în continuare cu mine, deși am ajuns să nu mai fim de acord aproape în nicio privință.

Dezacordul dintre Tony și Rachel a fost soluționat și camioneta din fruntea convoiului își pornește motorul în aplauzele tuturor, cu excepția noastră.

Dar în vreme ce toată lumea chiuie și aplaudă, face semne obscene către colegii mai mici și urlă declarații de dragoste în direcția unei foarte dezaprobatoare doamne Perez, îl văd pe Matt mutându-și privirea de la mine către locul unde, în urmă cu câteva minute, am văzut bizonii păscând.

Mă simt înghețată și singură și sunt confruntată în continuare cu un puzzle ale cărui piese nu au niciun sens.

Bivoli și holuri neluminate, băieți misterioși iviți pe terenul de fotbal și poveștile Bunicii. Un avertisment, o bombă cu ceas. Un gol dureros în stomac. Ce încearcă Bunica să-mi spună?

6

Marți seară, la ora opt, sosim la școală în pijamale. Suntem verificați la intrare, unde domnul Jackson, polițistul Delvin și un grup de părinți ne controlează bagajele și se asigură că avem permisele semnate înainte să ne trimită la parter, în sala de mese, unde ne așteaptă pizza și sucurile.

La ora zece, în sala de sport, are loc proiecția unui film după un roman de Nicholas Sparks[14], ceea ce e ca și cum i-ai cere unei fete extrem de emoționate și ușor nostalgice să se lase fecundată într-o toaletă, dar la naiba! E recomandat persoanelor peste 13 ani și noi suntem absolvenți! Îmi petrec aceste două ore ca pe atâtea altele în ultima vreme, verificând dacă nu am e-mailuri sau apeluri pierdute de la dr. Alice Chan.

După film ne întoarcem în sala de mese pentru o noua doză de zahăr, de data asta sub forma unei porții de înghețată cu sirop de fructe. În timp ce eu și Megan stăm la coadă ca să ne construim munții noștri de înghețată, ea îmi trage un ghiont și îmi arată masa din colț, unde Matt și Rachel îl așteaptă pe Derek să revină cu permisele de acces la toaletă. Rachel, Matt și Derek fac parte dintr-un grup select care în mod clar s-a servit cu prea mult entuziasm din sticluțele de tequila aduse pe ascuns, așa că permisele la toaletă au devenit un bun inestimabil pe măsură ce jucătorii de fotbal și prietenele lor încep să cadă ca piesele de domino, doborâți de Jose Cuervo[15].

Rachel s-a lăsat pe umărul lui Matt, cu gura întredeschisă și cu capul căzut în piept, ațipind și trezindu-se la fiecare câteva secunde. Ochii sticloși ai lui Matt îmi întâlnesc privirea și constat că nici el nu arată prea în formă.

— Până la urmă va trebui să stai de vorbă cu el, zice Megan de parcă mi-ar citi gândurile.

— Știu, îi răspund.

N-am mai schimbat un cuvânt de la cearta noastră din carul alegoric, cea mai îndelungată perioadă pe care am petrecut-o fără să ne vorbim. Îmi simt pieptul de parcă ar fi făcut ghem. Chiar și când nu mă gândesc la asta, trupul meu simte că e o greșeală să fiu certată cu el. Nu mi-am dorit niciodată așa ceva. Unul dintre motivele pentru care m-am despărțit de el a fost tocmai ca să nu ajungem să ne urâm unul pe altul, și acum mi se pare că nu mai avem mult până acolo.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spune Megan.

— Poate.

— Ideal ar fi s-o faci până sâmbătă seara.

— Au, petrecerea de ziua lui! scâncesc eu amintindu-mi. Mă gândeam c-aș putea să nu vin și să fac ceva amuzant în schimb, cum ar fi să șterg praful în toată casa.

— Nat, spune ea cu blândețe. Peste șaisprezece zile plec la antrenament în Georgetown. Nu vreau să fii singură toată vara.

— Cum îndrăznești să pornești numărătoarea inversă când eu fac tot posibilul să mă mențin într-o stare de negare? spun eu posomorâtă.

Ea se încruntă și mă îmbrățișează.

— Și eu fac la fel.

— Poate am putea trăi amândouă în negare pentru totdeauna? propun eu.

— Cred c-o să observ gaura în formă de Nat din inima mea când n-o să te mai văd în fiecare zi, spune ea.

— Nu, voiam să zic că poate există un oraș numit Negare și ne-am putea muta la propriu acolo, dând uitării facultatea.

— OK, spune ea eliberându-se din îmbrățișarea mea. Sună bine. O să ne mutăm în Negare.

La unu noaptea, băieții sunt trimiși cu sacii lor de dormit în sala de sport, iar fetele sunt exilate în bibliotecă, unde cei responsabili cu supravegherea noastră ne bifează numele pe listă și ne încuie

înăuntru. La început încăperea zumzăie de discuții și râsete, dar în curând acestea devin niște șoapte și chicoteli înăbușite, înlocuite apoi de un cor de răsuflări profunde, regulate. Rând pe rând, ultimele persoane adorm și ele, dar eu rămân trează, cu ochii în tavan.

În noaptea asta se împlinește o săptămână de când am văzut-o pe Bunica pentru ultima oară. Asta înseamnă că am cu o săptămână mai puțin la dispoziție ca să salvez acea persoană aflată în primejdie, oricine ar fi ea, și n-am primit nici măcar un mesaj automat de la dr. Alice Chan care să mă anunțe că e în concediu sau ceva. Mă foiesc toată noaptea de pe-o parte pe alta, făcându-mi griji pentru Bunica și întrebându-mă unde s-a dus, încercând să ghicesc cine poate fi în pericol și străduindu-mă să-mi imaginez viața mea fără Megan și Matt, ba chiar și fără Rachel și Derek și toți ceilalți cunoscuți ai mei.

În cele din urmă, la câteva ore după ce a adormit și ultima persoană din încăpere, încep să ațipesc și mintea mea abandonează toate gândurile întunecate și tulburătoare, refugiindu-se în căldură și magie. În amintirea serii când Beau a apărut pe terenul de fotbal și a tuturor serilor magice trăite acolo mai înainte, când mulțimea vuia de entuziasm și vocile răgușeau țipând în adierea vântului, în timp ce soarele aluneca dincolo de orizont și stelele se iveau de cealaltă parte a cerului, dornice să-i ia locul.

Văd amurgul purpuriu, aud corul de urale întrerupte ici-colo de fluierăturile vreunui părinte fanatic, simt vibrația celor care se îndrăgostesc unul de altul, de terenul plin de țânțari și licurici, de noaptea însăși.

Aproape am adormit, întinsă pe spate, când stomacul mi se ridică în gât și lumea se reconfigurează din nou. Pereții, rafturile cu cărți și tavanul dispar, lăsând în loc cerul vast al nopții.

Mă ridic în capul oaselor și privesc albastrul întunecat și stelele de deasupra mea. Mă uit în jur și descopăr că sunt singură în vârful unui deal acoperit de iarbă, înconjurat de păduri. Știu cam pe unde ar veni parcarea, iar dincolo de fâșia aceea îngustă de pădure ar trebui să înceapă terenul de golf, dar în acest loc nici parcarea, nici terenul nu există. În schimb, la poalele dealului zăresc câțiva bizoni tolăniți pe iarbă, cu pleoapele grele sub povara somnului. Unii stau câte doi sau trei, odihnindu-și capetele enorme pe altul. Alții dorm ceva mai la o parte, singuri. Mă pomenesc râzând.

Râsul meu sună cam sugrumat, probabil pentru c-am rămas fără aer în plămâni. Mă ridic și mă răsucesc, copleșită în același timp de groază și adorație. Stomacul mi se liniștește și, deodată, biblioteca reapare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu excepția faptului că sunt singură. Celelalte fete nu-s aici. Nici supraveghetorii, sacii de dormit sau vreo geanta de voiaj, cu excepția lucrurilor mele.

— Ce se-ntâmplă cu mine? șoptesc în încăperea goală.

Ceasul de deasupra ușii arată 4:34. În bibliotecă e prea întuneric, prea liniște. Prefer de o mie de ori bizonii care dorm. Vreme de câteva minute nu fac altceva decât să mă învârt pe loc, așteptând ca toți ceilalți să apară. În cele din urmă însă, sunt prea agitată ca să mai pot sta acolo. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să înțeleg ce se petrece. Îmi înhață geanta de voiaj și cotrobăi prin ea. Megan avea de gând să alerge de dimineață, așa că mi-am luat o bustieră, pantaloni scurți și tenișI în eventualitatea puțin probabilă c-ar fi reușit să mă convingă să mă trezesc odată cu ea. Un somn netulburat este ceva atât de rar pentru mine, încât are prioritate înaintea a orice. Mai ales înaintea gimnasticii foarte matinale.

Mă îmbrac cât de repede pot, conștientă că întreaga clădire poate să dispară sau că oamenii

pot să reapară pe neașteptate. Apoi mă strecor pe coridor și hoinăresc prin această pustietate cu pașii răsunând. Ușile de la intrare sunt încuiate pe dinăuntru, dar polițistul Delvin nu se vede nicăieri și, scrutând bezna de afară, observ că și parcarea e goală. Mă strecor afară, proptesc ceva în ușă ca să nu se închidă și o iau de-a lungul asfaltului prinzându-mi părul în coadă. Ajunsă la marginea parcării, încep să alerg ușor pe trotuar în direcția terenului și-a sălilor de sport, prinzând viteză în timp ce trec pe lângă ele și o iau pe strada care îmi taie calea. Nu știu încotro mă îndrept – dacă o să alerg cei nouă kilometri până acasă sau dacă la un moment dat o să mă întorc la liceu dar întotdeauna mișcarea mă ajută să mă eliberez de gânduri, iar la întoarcere mintea îmi e de obicei mai limpede.

Dansul avea același efect asupra mea: îmi oferea un spațiu unde nu aveam altceva de făcut decât să fiu eu și să mă lepăd de toate. Multe fete din echipă erau preocupate de performanță, dar pentru mine dansul a fost întotdeauna o formă de comunicare. Știu că teoretic eram prea mică ca să-mi amintesc de crizele de furie de care vorbea tata ieri, dar mi le amintesc. Îmi amintesc senzația de sufocare. Îmi amintesc că încercam sentimente atât de puternice și greu de definit, încât nu puteam decât să plâng și să țip. Orice fleac, orice mi se părea injust sau înspăimântător putea sluji drept declanșator. Când am mai crescut, îmi amintesc că mă luptam să țin închise în mine toate acele emoții neclare și uneori încercam o frustrare fără obiect, dar atât de puternică, încât țipam noaptea cu fața îngropată în pernă. Apoi îmi amintesc prima mea lecție de dans, un mic curs de balet la grădiniță, și cum s-a schimbat totul odată cu asta.

Câte o oră pe săptămână mă foiam de colo colo într-un body negru cu fustiță și ciorăpei roz, alunecând pe podea în *pre-chassé* și rotindu-mă ca preludiu la *chaînés*. Imitam animale, copaci crescând sau frunze căzând de pe ramuri, ne

prefăceam că ținem mingi de plajă sau că înotăm. Ne făceam cât de mari și cât de micuțe puteam.

Dar cel mai bine îmi amintesc ușurarea imensă pe care am simțit-o când m-am cufundat în scaunul din mașină pe drumul către casă, după cea dintâi lecție. Mă simțeam golită, dar într-un sens bun. Ca și cum acele lucruri pe care nu le puteam exprima găsiseră o cale de a ieși și acum mă puteam relaxa, bucurându-mă de tăcerea afectuoasă și plăcută dintre mine și mama.

Probabil ce-mi plăcea cel mai tare la aceste lecții, la dans în general, era să observ cât de diferite păreau aceleași mișcări când erau interpretate de trupuri diferite. Când m-am alăturat echipei de dans în școala generală, am descoperit cum să-mi folosesc talentele înnăscute ca să mă sincronizez cu ceilalți, dar după pierderea Bunicii, abilitatea mea de a mă integra a început să mă scârbească. Mi se părea mai degrabă că mă ascund, nu că mă sincronizez.

Alergând, ies din ceața amintirilor, revenind în căldura sufocantă a acestei dimineți încă întunecate, și cotesc la dreapta pe lângă gardul alb care înconjoară proprietatea familiei lui Matt. Iuțesc pasul. Membrele devin mai agile, mușchii mi se încălzesc și inima își iuțește bătăile, iar mintea mea ajunge în locul ei preferat: acea pace de neegalat pe care o obții făcând efort fizic. Cumva sar peste partea oribilă a oricărui antrenament, când trupul îmi protestează și mintea repetă fără oprire „nu-mi place asta, nu-mi place asta”, plonjând de-a dreptul în nirvana cea scăldată în sudoare. Nu mă deranjează norii denși de țânțari ce se ridică din iarbă în jurul gleznelor mele, iar imaginea în miniatură a soarelui ce răsare dincolo de dealuri mă emoționează.

Cobor în fugă terenul în pantă către ferma uriașă, vopsită în alb a familiei Kincaid și către clădirea dărăpănată de alături, care e de închiriat, apoi mă întorc și îmi încep urcușul către stadion și

către pista de atletism tocmai când soarele ajunge deasupra crestelor copacilor. Porțile sunt încuiate, dar escaladez cu ușurință gardul de plasă și pornesc prin tribune către teren, în timp ce lumea – lumea mea – e scăldată într-o lumină trandafirie. Numai că lumea asta nu-i numai a mea. Acolo jos mai e cineva, alergând pe pistă.

Mă aplec peste balustradă și îl privesc pe băiatul care dă ocol terenului. E înalt și zdravăn, dar e de asemenea rapid, un jucător de fotbal fără îndoială, un mijlocaș, dacă ar trebui să ghicesc. Ajuns la capătul terenului, cotește urmând pista, iar când mă observă, mă pomenesc zâmbindu-i fără să vreau.

— Ce cauți acolo, transpirând pe pista mea? îi strig de sus.

El se oprește în fața mea, își pune mâinile în șolduri și-și trage sufletul.

— Și mie-mi pare bine să te văd, Natalie Cleary!

7

— Locuiești prin împrejurimi? îl întreb.

El se apropie de tribune și-și strecoară mâinile prin gardul de plasă care ne desparte. Tricoul lui alb e uzat și plin de pete de noroi și iarbă, iar mânecile i-au fost tăiate, dând la iveală lungi fâșii de piele bronzată de-o parte și de alta a toracelui și a stomacului.

— Nu prea departe, spune el. Dar tu?

— În Wetherington, îi răspund.

El încuviințează, dar nu face niciun comentariu, și zâmbetul lui mă tulbură. Împing ușor gardul cu vârful piciorului.

— De ce te uiți așa la mine?

— Așa, zice el. Sunt case frumoase acolo.

— Și?

Își lasă privirea să rătăcească pe teren. Auriul intens al soarelui care răsare i se reflectă în ochii căprui și-i colorează vârfurile părului în nuanțe brun-roșcate.

— Ai haine mișto. Fac pariu că provii dintr-o familie mișto.

Mă gândesc că scopul meu în viață s-ar putea să fie acela e a-l face pe Beau să spună „mișto” de cât mai multe ori.

— Sunt mișto, zic eu.

Bustiera gri și pantalonii scurți care absorb transpirația sunt probabil cele mai mișto haine ale mele. Mama crede că echipamentul sportiv e sacru, așa că îmi aruncă în mod constant lucrurile vechi și uzate, înlocuindu-le cu altele noi.

— Dar tu? Cânți la pian ca Mozart. Și ai tăi trebuie să fie niște oameni OK.

Beau dă drumul gardului de plasă, îl ocolește până ajunge în dreptul scărilor și vine să se așeze lângă mine. Se reazemă de balustradă cu brațul atingându-l pe al meu, iar eu mă străduiesc să nu

mă mișc, ca să nu se retragă. Vreau să rămânem așa, atingându-ne.

— Locuiesc cu fratele meu, Mason, și uneori cu mama, spune el. Când eram mic, m-a pus să iau lecții de pian pentru că voia să devină iubita profesorului de muzică și acum, când am chef să cânt, vin aici, la liceu.

— Am înțeles.

— Care dintre tipii de aseară era prietenul tău?

— Niciunul.

Simt că roșesc și mai tare, și când roșeața atinge punctul culminant, dându-mi senzația că întregul trup îmi e cuprins de flăcări, adaug:

— N-am prieten.

Mă încumet să-i arunc o privire. Ochii lui sunt ațintiți asupra terenului de fotbal, dar colțurile gurii i s-au arcuit, și îmi place felul în care își coboară pleoapele când zâmbește.

— Deci acum știu de ce bântui prin sala de muzică, spun eu, întrerupând tăcerea încordată dintre noi. Dar de ce alergi pe pista noastră?

— „Pista noastră”? zice el. Credeam că e pista ta.

— Ei, sunt genul de persoană căreia îi place să împartă cu alții, mai ales când vine vorba despre lucruri pe care nu-mi place să le folosesc.

El mă măsoară din cap până-n picioare.

— Păi, ești aici în momentul ăsta.

— Da, îngaim eu.

(Pentru că a-i spune „Am avut o viziune și erai în ea.” ar putea părea puțin cam deplasat.)

El își dă părul din ochi.

— Vrei să vii la mine?

— Ce… adică acum?

El ridică din umeri.

— Oricând vrei. Acum. Avem cereale.

Izbucnesc în râs.

— Și lapte? Ai și lapte, Beau?

— De obicei, Mason le mănâncă cu bere, dar da, Natalie, dacă vrei lapte, pot să-ți fac rost. Avem o

benzinărie în capul străzii.

— Știi ceva? Aș încerca să văd cum sunt cu bere, îi spun eu.

— Serios? Vrei să vii la mine?

— Nu pot chiar în clipa asta, spun eu gesticulând vag în direcția școlii.

Beau face semn c-a înțeles și mă grăbesc să adaug:

— Dar ceva mai târziu ar fi OK.

— OK.

— Ai mobilul la tine? Aș putea să-ți dau numărul meu.

El își pipăie buzunarele șortului.

— Nup!

Atunci îmi dau seama că mi-am lăsat telefonul în clădirea școlii, deși am reușit cumva să iau cu mine spray-ul cu piper, atașat de mama la inelul meu cu chei, pe care îmi amintesc, brusc stânjenită, că-l port pe o brățară elastică.

— Poți să mă găsești Online, îi sugerez neajutorată.

— OK.

— Sau ai putea să mă cauți tot aici.

— Pe pista ta, se arată el de acord.

— Mda.

— Pe care n-o folosești niciodată.

— Ei, e un orășel mic, zic eu. Cât de greu poate fi?

O voce din mintea mea îmi atrage încet atenția că nu l-am văzut niciodată pe Beau până acum o săptămână.

— O să te găsesc, spune el.

— Așa sper.

Mă întorc pe călcâie și plec, cu inima ușoară și cu abdomenul, dimpotrivă, chinuit de crampe musculare, ca rezultat al alergării.

Când ajung în parcare, aceasta e în continuare goală, dar așa cum stau nemișcată acolo, zăresc o străfulgerare de forme și culori și mașinile – inclusiv a mea – se ivesc pentru o clipă pe asfalt.

Rămân nemișcată până când apariția se repetă, durând de data asta vreo trei secunde. Decid s-o iau drept un semn bun, așa că intru în școală. Din câte-mi dau seama, clădirea e în continuare goală, dar după conversația cu Beau, lucrurile nu mai par atât de stranii ca înainte să ies la alergare și nici eu nu mai am aceeași senzație de teamă. Poate greșesc, dar sunt convinsă că în curând lumea va reveni la normal, așa cum a făcut toată săptămâna. Cobor la vestiare și mă spăl cât de repede pot, apoi pornesc spre bibliotecă rugându-mă să mă pot strecura înăuntru fără probleme.

Când ajung acolo, încăperea e la fel cum am lăsat-o: complet pustie, cu excepția rafturilor cu cărți și-a unui sac dormit singuratic lângă care se află o mică geantă de voiaj. Ceasul de pe perete arată 6:01; pentru că habar n-am ce altceva să fac, mă bag în sacul meu de dormit și mă întind, veghind și așteptând ca lumea să revină la normal.

Următorul lucru de care sunt conștientă e că cineva mă zgâlțâie ca să mă trezesc. Deschid ochii și dau de alți ochi, albaștri și rotunzi, încadrați de șuvițe de păr blond, drept.

— Să-ncep cu veștile bune sau cu alea proaste? mă întreabă Megan.

— Cu alea proaste, hârâi eu.

— Ei bine, nu asta-i ordinea corectă. Vestea bună e că te cunosc, așa că nici n-am încercat să te trezesc ca să alergăm împreună de dimineață, deci da, cu plăcere.

— Mersi, zic eu, deși mintea mea încețoșată încă e perfect convinsă c-am alergat în dimineața asta.

— Vestea proastă e că trebuie să te trezești în secunda asta, pentru că micul dejun a început acum zece minute și toată lumea e varză și supermahmură și împotmolită ca mușteleș pe hârtia de prins insecte.

— Rachel o să-mi mănânce toată șunca, mă vait eu trecându-mi o mână peste obraz.

— Nimeni nu vrea să fie martor la așa ceva, deci, te rog, ridică-te.

— Am fost plecată, îi zic.

— Cum adică?

— Adică s-a întâmplat din nou. Mai întâi a dispărut școala, iar eu eram întinsă pe câmp. Apoi școala a reapărut, dar toată lumea dispăruse, așa c-am ieșit. M-am dus pe stadion să alerg puțin și l-am văzut pe Beau.

— Dumnezeule, Natalie Cleary visează un băiat și nu e Matt Kincaid! Cred c-o să plesnesc de fericire!

Clatin din cap.

— N-a fost un vis. Beau era sută la sută real. Și celelalte lucruri la fel, a fost ca în celelalte dăți, ca atunci când o văd pe Bunica. Nu știu cum să-ți explic.

— Ce ciudat, comentează Megan așezându-se lângă mine. Și… s-a *întâmplat* ceva? între tine și Beau, vreau să zic.

— M-a invitat la el.

— În ce sens?

— Sunt mai multe feluri în care te poți duce la cineva?

— Nespus de multe, mă asigură Megan.

— Cum ar veni, pe ușa din față, pe ușa din spate, pe fereastra dormitorului etc.?

— Uneori, zice ea. Ce fel de energie avea?

Îmi îngrop fața în palme pentru că știu exact la ce se referă; și știu și răspunsul și nu vreau să-i spun.

— Te rog, nu mă face s-o zic cu voce tare.

Ea începe să chicotească și se întinde lângă mine.

— Păi, are bicepșii cam cât capul meu și ochi prin care te privește vara însăși și are doi pistrui mici și închiși la culoare pe o latură a nasului și o gură care reușește să arate când ca a unui copil timid, când ca a unui zeu grec viril. Deci aș zice că n-arată prea rău.

— Dumnezeule, exclamă Megan, sunt așa de încântată că tremur. E ca și cum mi s-ar întâmpla mie. De unde a apărut?

— Habar n-am, îi răspund.

— O să te giugiulești cu el, zice ea pe un ton atotștiutor.

Mă rostogolesc pe burtă și îmi îngrop fața în pernă.

— Dacă tocmai mi-ai stricat combinația?

— N-am cum. Te iubesc prea mult. Energia mea psihică pur și simplu n-are cum să-ți strice nimic. Dimpotrivă, îmi concentrez puterea voinței pentru ca giugiuleala să aibă loc.

— Hei, poate ai totuși ceva de zis despre faptul că întreaga clădire și toți cei din ea au dispărut sub ochii mei? Sau subiectul ăsta nu te prea interesează?

— Mă interesează oarecum, spune ea. E ceva mai puțin interesant faptul că sufletul tău frumos și tandru se deschide ca o floare în fața lui Beau, dar da, mă interesează și asta.

Zâmbetul îi pălește și mă strânge de mână.

— Știi, îmi place să cred că sunt un soi de expert când vine vorba de prietena mea cea mai bună, dar adevărul e că habar n-am cum te-aș putea ajuta cu chestia asta. Așa că spune-mi tu. Bine? Spune-mi de ce ai nevoie, ori de câte ori ai nevoie, și eu o să-ți fiu alături.

Îi strâng și eu mâna și înghit nodul care mi s-a pus în gât.

— Ești cea mai grozavă persoană pe care-o cunosc, dar eu însămi nu știu de ce anume am nevoie.

Dar când ultima zi a Săptămânii Spiritului, Despărțirea, s-a terminat și am străbătut coridoarele luându-ne rămas-bun și îmbrățișându-ne profesorii și colegii din anii mai mici, îmi dau seama că nu pot face decât un singur lucru.

— Sigur nu vrei să vin cu tine? mă întreabă Megan în timp ce ne îndreptăm către mașinile noastre. Ca s-o asigur pe doctorița Chan că nu ești nebună.

— Bună idee! O să mă prezint unui psiholog la care nu am programare și tu poți să deschizi discuția spunând „Să știți că nu-i nebună”, pentru ca ea să știe că nu-s nebună.

— Pot să te aștept în mașină.

— Nu, poți să mă aștepți împreună cu echipa de fotbal european la Steak’n Shake, unde știu că aveai de gând să te duci înainte să-ți povestesc ce vreau să fac.

Ea oftează.

— Mă suni după Cina Festivă a Familiei Cleary ca să-mi spui cum a mers?

— Sigur. Sau poate o s-o fac în timp ce încă mă aflu pe canapeaua doctoriței Chan. Dacă îmi pune sub semnul întrebării sănătatea mentală, pot să-i cer să facem o videoconferință cu tine.

— Sună bine. O să vă pun pe *speaker* cu fetele din echipa de fotbal. Putem să le punem să voteze dacă te cred sau nu nebună.

— Perfect, mersi!

Ne despărțim cu o îmbrățișare și ne suim fiecare în mașina ei. Câteva minute mai târziu conduc pe 275 East, o autostradă cu multe benzi și arareori aglomerată, care lasă în urmă suburbiile și șerpuiește până aproape de universitate printr-o zonă rurală, o vale cu vegetație joasă unde răsar când și când orășele mai domoale și mai mici chiar și decât Union. Deși am condus până la NKU de două ori ca să-mi văd prietenii jucând și ca să iau parte la petrecerea prietenei unei prietene, odată ce pătrund în campus sunt nevoită să mă învârt o vreme fără țintă, până când zăresc facultatea de psihologie: un bloc imens de ciment cenușiu bătând în cafeniu, cu ferestruici grupate două câte două care îmi amintesc de fantele pentru monede ale aparatelor de joc, un acoperiș roșu, decolorat și

povârnit și trei turnulețe înguste care separă cele două aripi ale clădirii. Parcarea e aproape goală, așa că îmi las mașina pe locul cel mai apropiat de intrare și mă strecor înăuntru.

Clădirea e răcoroasă, demodată și slab luminată. Găsesc numele doctoriței Chan pe o ușă din lemn gălbui aflată la capătul unui coridor îngust. Ușa e întredeschisă, dar ciocănesc oricum.

Cum nu primesc niciun răspuns, împing ușa ale cărei balamale scârțâie. Încăperea este mică și înghesuită. Un birou de culoarea ciocolatei și o tablă albă pentru scris sunt înghesuite între două rafturi cu cărți, iar scaunul abia încape între birou și fereastra din spate, prin care zăresc o fâșie lungă de gazon îngălbenit și un mic helești. De partea cealaltă a biroului se află încă un scaun și o canapea micuță, ambele acoperite cu vrafuri de dosare, hârtii răzlețe și cărți.

— Pot să te ajut cu ceva? aud o voce din spatele meu și mă întorc, dând peste doctorița Chan în ușă.

Are părul tuns la nivelul bărbiei și o pulbere de pistrui pe nas. Fără machiaj și fără sacoul scorțos din fotografie e aproape de nerecunoscut. Pare cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât femeia severă de vârstă mijlocie pe care mă așteptam s-o găsesc și nicidecum atât de vârstnică încât să fie persoana care deține cheia misterului Bunicii.

— O, Doamne, sper că da.

Dr. Chan stă pe scaunul din fața biroului, rontăind capătul stiloului și părând cufundată în gânduri. Teancurile de dosare îi înconjoară acum gleznele ca niște cățeluși neastâmpărați. Eu stau într-un echilibru precar pe un colț al canapelei negre presărate cu hârtii și deapăn povestea vieții mele cu Bunica.

— Fascinant, spune dr. Chan în cele din urmă, aplecându-se să scormonească prin teancul de carnețele de pe podea.

Alege unul și-l deschide la o pagină albă.

— N-am mai auzit până-acum să fi avut cineva conversații atât de lungi cu Ei – cu Ceilalți. Și sunt sigură că n-am mai auzit despre o schimbare completă de decor.

Zgârie hârtia cu penița până când cerneala începe să curgă.

— Deci mai sunt și alții cu excepția celor pe care i-am văzut? mă bâlbâi eu. Ce sunt? Fantome?

Ea râde și-și deschide larg brațele.

— O, Doamne, suntem departe de a ști răspunsul la întrebarea asta,

— Dar dumneavoastră i-ați văzut? o întreb eu. O știți pe Bunica?

— Nu, răspunde doctorița Chan. Dar i-am văzut pe Ceilalți când eram copil. Sfera neagră pe care mi-ai descris-o e ceva comun pentru cei ca noi, Natalie. Eu numesc sfera aia Deschiderea. Cred că asta și reprezintă: începutul întâlnirilor cu Ceilalți. Pot să-i zic cum am chef fiindcă nimeni altcineva nu vrea să se apropie de genul ăsta de lucruri. Nu în domeniul meu de activitate, cel puțin. În fine. Deci există Deschiderea și mai există ceea ce eu numesc Închiderea. Un eveniment egal, dar de semn contrar.

— Deci va înceta?

Ea își bălăbănește de câte ori capul.

— Pentru mine a încetat. Pentru tine? N-am idee. Cercetările în domeniul ăsta de-abia au început. Nu-mi place să mă gândesc de cât timp voi fi moartă când cineva va reuși în sfârșit să deslușească treaba. Dar… ce să zic, mi-ai descris niște lucruri extraordinare.

Se apleacă în față, cu coatele pe genunchi, și-și lovește ușor buzele cu degetele ei cu unghii roase.

— OK, de obicei cei care au asemenea viziuni sunt persoane sensibile. Au tendința să fie undeva între INFJ și ENFJ[16].

— Nu pricep, zic eu.

— Sunt tipuri diferite de personalități, îmi explică ea. Sistemul de clasificare Myers-Briggs,

ai făcut vreodată testul? Știi unde anume te încadrezi?

— Mama e obsedată de chestiile astea, așa că încerc să evit orice lucru de care s-ar putea folosi într-o bună zi ca să mă psihanalizeze la micul dejun.

Ea flutură neatentă din mână:

— I vine de la introvertit, cineva care își trage energia din timpul pe care și-l petrece singur. Opusul său este E, extravertitul, o persoană care își trage energia din compania altor persoane. N-ul vine de la intuiție, însemnând că îți extragi indiciile din senzații interioare sau din intuiții subite, mai degrabă decât din faptele concrete, observabile. F-ul vine de la afecte și indică oamenii care au tendința să ia decizii bazate pe emoții și nu pe rațiune. E o trăsătură importantă, dar la fel e și J, care vine de la judecată. O persoană care judecă preferă să știe mereu la ce să se aștepte, să lucreze cu un program sau un orar sau o listă de obiective, să planifice în avans în loc să se lase purtată de val. Combinația de intuiție, sentiment și judecată are ca rezultat oameni sensibili, dar organizați. Preferă compartimentările și le place să știe la ce să se aștepte, lucru rar pentru genul intuitiv și sensibil de personalitate. Asta în sine e o combinație stranie de trăsături de personalitate, dar adaugă și o traumă… și pac! Ai pe cineva cu o predispoziție către gândirea creativ-simbolică – spre vise extrem de vii – și niște reacții unice la stres. De obicei aceste reacții se manifestă doar sub forma unor străfulgerări subite De obicei, dar nu și în cazul tău. Cu alte cuvinte, Natalie Cleary, ești ca o carte larg deschisă. Ești ca un magazin Walmart de Vinerea Neagră.

— Deschisă față de ce? întreb eu.

— Asta e întrebarea la care vom încerca împreună să găsim răspuns. Deci spui că această persoană, Bunica, ți-a spus să mă cauți. Ai idee de ce?

— Speram că știți dumneavoastră, răspund eu. M-am gândit că poate… vi s-a înfățișat și dumneavoastră sau știa că mă puteți ajuta s-o readuc aici. Puteți?

— Probabil că nu, spune ea. De fapt, ultima ei vizită s-ar putea să fi fost Închiderea ta.

— Atunci ce s-a întâmplat la școală și pe stadion, când toată lumea a dispărut?

Ea încuviințează din nou tăcută, de parcă ar cântări în gând niște argumente.

— OK, mai am o teorie: Închiderea ta are loc peste trei luni. Bunica știe că se va petrece ceva, poate în acest interval de timp sau poate nu, dar nu ai decât trei luni la dispoziție ca să aduni toate informațiile și să te pregătești.

— Deci credeți că ea îmi trimite aceste viziuni? o întreb clătinând sceptică din cap. De ce nu-mi spune pur și simplu ce se va petrece?

— Cine știe? Dar ia orice religie de pe lumea asta: toate au povești despre viziuni și profeții, deși, dacă stai să te gândești, divinitățile alea ar fi putut face lucrurile mult mai ușoare.

— Uitați ce, doamnă doctor Chan, apreciez teoriile dumneavoastră, dar chiar cred că soluția cea mai bună ar fi să o readucem pe Bunica. Ea poate explica totul.

Ea încuviințează energic.

— Spune-mi Alice și, crede-mă, mi-ar face mare plăcere să o readuc. Deci hai să ne gândim. Ai făcut EMDR. Povestește-mi puțin despre asta: ce amintire ai folosit?

Îmi încep povestea fără tragere de inimă, simțindu-mă goală sau poate complet transparentă.

— Mama mea naturală a apărut la noi acasă când aveam trei ani. Stăteam în patul mamei, care era la baie și-și usca părul, când am auzit pe cineva sunând la ușă. Am coborât și am deschis, și o femeie s-a aplecat și mi-a întins mâna.

Amintirea e începătoșată până și acum. Nu reușesc să văd fața mamei mele biologice, numai o ceață

acolo unde ar trebui să fie.

— M-a întrebat dacă vreau să ne plimbăm puțin. I-am zis că da. Așa că am pornit pe stradă. Îmi amintesc că am întrebat-o cum o cheamă. Ea a zâmbit și mi-a spus: „Poți să-mi spui *ishki.”* *„Ishki”* am șoptit eu. N-am mai vorbit, ne-am mulțumit să fim împreună pur și simplu. Mă întreb dacă nu cumva o parte din mine înțelesese cine era ea. Dacă nu cumva am știut chiar atunci, cu ani înainte de apariția Bunicii, cu ani înainte să scormonesc Internetul după detalii legate de trecutul meu și să descopăr că acest cuvânt este asociat cu cel puțin două triburi diferite, în limba cărora „*ishki*” înseamnă „mamă”. Conform proceselor verbale, ne-am plimbat vreo douăzeci de minute. Când m-am întors, după ce ea mi-a arătat în ce direcție era casa mea și a urcat în mașina ei aflată la câteva cvartale distanță, pe aleea casei mele era deja un roi de mașini de poliție cu luminile albastre și roșii clipind.

Asta mă speriase, de fapt mă îngrozise de-a dreptul.

— Și când am dat fuga pe stradă în întâmpinarea mamei, ea plângea, închei eu.

Mă simțisem rușinată și nespus de vinovată că o speriasem în halul acela. Mă cuprinsese în brațe și mă strânsese cu putere, șoptind: „Draga mea, scumpa mea, mi-a fost frică c-o să mi te ia!”

Înainte sa fac terapie, nu suportam să-mi amintesc momentul ăsta. Mi se strângea stomacul și pielea mă furnica. Ori de câte ori mintea mea o lua în direcția aceea, găseam o cale s-o distrag.

Alice își ridică privirea din carnețelul în care scrie de zor.

— Și cum a decurs terapia?

— Psihoterapeuta m-a pus să aleg o convingere negativă pe care o aveam despre mine, ceva care ar putea explica de ce mi s-a înfățișat Bunica.

„Nu sunt dorită aici. Locul meu nu e aici.” Nu i-am spus doamnei doctor Langdon că nu credeam

cu adevărat chestiile astea. Psihoterapia decurgea de obicei mai bine dacă încuviințam cuminte. Pe vremea aceea o consideram o escroacă.

— Apoi m-a pus să aleg o convingere pozitivă cu care s-o înlocuiesc. M-a pus să stau pe canapea și s-a așezat în fața mea. Și-a mișcat două degete în dreptul ochilor mei, de la stânga la dreapta și de sus în jos. A spus că nu trebuia să înțeleg ce face, ci numai să-mi las ochii să urmărească mișcarea degetelor ei până la limita dreaptă a vederii mele periferice, la limita stângă a vederii mele periferice, în sus și în jos, fără să mișc capul. În timp ce-și mișca degetele îmi punea întrebări. Despre convingerile negative, despre convingerile pozitive și alte chestii de-astea. I-am răspuns, am repetat după ea când mi-a cerut-o – simțindu-mă incredibil de prost tot timpul –, și când a terminat, mi-a spus să revin la amintirea aceea și s-o simt pe deplin. Înainte să începem îmi ceruse să-i spun câtă anxietate îmi producea această amintire și i-am zis că șapte pe o scală de zece. După tot procesul de mai sus, i-am dat numai cinci.

Lucrul ăsta mă surprinsese.

— Apoi ea s-a aplecat către mine și a repetat procedeul: degetele, întrebările, nota. Am făcut asta de trei ori, și când mi-a cerut pentru ultima oară să revin la acea amintire, i-am spus cu toată sinceritatea că îi dădeam unu pe anxietății.

Reamintindu-mi-o acum, toată afacerea suna ca un soi de scamatorie. Și totuși după aceea, Bunica, bărbatul cu jacheta verde și toate aparițiile fugare din dormitorul meu au pierit timp de aproape trei ani. Iar când acea amintire îmi revine în minte nu simt nici urmă de anxietate.

— Nu știu cum, dar a mers.

Ochii lui Alice scânteiază de entuziasm. Se apleacă în față și-și atinge capul deasupra cefei.

— Există o parte a creierului care se numește „amigdala”. Aici sunt înmagazinate lucrurile pe care nu reușești să le procesezi, cum ar îi traumele.

Până la opt ani, abilitățile de procesare cognitivă ale minții noastre sunt reduse. Așa că tot ce nu reușim să înțelegem la acea vârstă fragedă e înmagazinat în amigdală, sub formă de asociații cu grad mare de generalitate sau de corelații rudimentare cauză-efect, ca să slujească drept avertisment pentru situații viitoare. Când visăm, mișcările oculare îi semnalează amigdalei că e cazul să lucreze la dosarele nerezolvate. Emoțiile și senzațiile generate de o întâmplare sunt înmagazinate aproape la fel cum au fost experimentate. În mod straniu, aceleași substanțe care le fac să se imprime în amigdală inhibă formarea amintirii în hipocamp. Poți să nu ai o amintire conștientă a ceea ce s-a petrecut, dar asta nu o va împiedica să-ți dea creierul peste cap. Când acele conexiuni înmagazinate sunt declanșate, revii la mentalitatea copilului care le-a trăit pentru prima oară. Asta este, practic, un atac de panică: frica trăită cu intensitate, fără instrumentele rațiunii care te ajută s-o depășești. EMDR te ajută să accesezi acele conexiuni cât timp ești trează. Mișcarea ochiului declanșează amigdala, în timp ce întrebările declanșează amintirea. Asta îi permite sinelui tău adult să aibă o conversație cu sinele tău copil. Îi explici acestuia unele lucruri, așa încât acest tipar nesănătos de gândire sau asociația cauză-efect dăunătoare să poată fi corectate.

— Dar de ce amintirea aia? Nu s-a întâmplat nimic. Am făcut o plimbare.

— Despărțire unui copil de părintele său poate fi traumatizantă, chiar dacă acesta va continua să primească de la altcineva dragostea și îngrijirea de care are nevoie. În copilărie, singurul lucru de care suntem conștienți sunt mamele noastre biologice. Sunt întregul nostru univers, noțiunea noastră de stabilitate.

Privirea lui Alice îmi dă senzația că sunt supusă unei radiografii. Uneori cred că toată lumea îmi

cunoaște povestea și eu sunt singura care n-o poate întrezări.

Uneori cred că toți ceilalți știu, dar că tot ce o să aflu eu vreodată este ceea ce mi-a spus mama, o relatare pas cu pas a felului în care a decurs procesul de adopție: ea și tata au încercat mult timp să aibă un copil. La un moment dat au fost cât pe ce, dar ea a pierdut sarcina și a fost distrusă.

Între timp, într-o rezervație din Alabama, o tânără de optsprezece ani a descoperit că era însărcinată. Înainte să observe cineva că îi creștea pântecele, a fugit în Kentucky, unde locuia familia iubitului ei.

La un moment dat, mama și tata au primit un telefon de la prietenul unui prieten, care aflase că iubita nepotului lui era însărcinată.

Copilul eram eu.

Îl voiau sau nu, s-a interesat prietenul prietenului. Mama a zis că aveau nevoie de timp de gândire.

Aveau la dispoziție zece zile, nici mai mult, nici mai puțin, a zis prietenul prietenului. Viitoarea mamă, *ishki* a mea, nu voia ca bebelușul ei să crească într-o rezervație. Nu fusese fericită acolo, avea foarte puțini bani, nicio șansă reală să aibă o carieră și un tată violent pe care nu-l voia în preajma copilului, adică a mea. Dar trebuia să-mi găsească repede o familie, fiindcă altminteri ar fi fost silită să mă ia cu ea înapoi în rezervație.

Mama și tata mi-au spus că nu s-au temut să mă ia. S-au temut să nu mă piardă. Logica le spunea că *ishki* nu era sigură, că era pe punctul de a se răzgândi.

Apoi și-au consultat avocatul și acesta a adus în discuție Legea privind protecția copiilor amerindieni, o măsură de protecție adoptată în anii ’70 ca reacție la faptul că aproape o treime dintre copiii amerindieni erau luați cu forța din casele lor și încredințați unor internate sau familii surogat non-native. Ca să-i protejeze pe copiii ca mine și

să se asigure că părinții mei biologici și alții ca ei nu erau forțați să-și dea pruncii spre adopție unor familii non-native, legea adăugase câteva prevederi suplimentare în procesul de adopție, una dintre ele spunând că nu puteam fi înfiată în primele zece zile de la naștere.

Zece zile în care mamă mea naturală m-a privit, m-a legănat, ba poate chiar mi-a cântat și mi-a vorbit, fără să șovăie în decizia ei de a renunța la mine. M-am întrebat dacă în perioada aceea s-a gândit vreun moment că oamenii se pot simți nefericiți, singuri sau epuizați oriunde. Că într-un oraș ca Union tot aveau să existe părinți care-și băteau copiii și copii care priveau cerul înstelat dorindu-și o viață mai bună într-un loc mai bun. Oare în acele zece zile și-a dorit vreo clipă să fie cea care să îmblânzească lumea pentru mine?

Avocatul părinților mei nu era îngrijorat de restul prevederilor legale – se pare că opoziția statului Alabama față de legea respectivă era bine-cunoscută, iar șederea prelungită a mamei mele biologice în Kentucky era încă o metodă de-a se asigura că tribunalul din Alabama avea să considere că nu sunt „suficient de indiană” ca să intru în categoria „tuturor copiilor indieni” cărora această lege li se aplica.

Știam că nu avea să-i fie dor de mine, dar mama avea o expresie vinovată ori de câte ori îmi spunea această ultimă parte a poveștii, de parcă ar fi fost convinsă că făcuse ceva greșit adoptându-mă, profitând de un sistem care făcea excepție pentru oameni ca ea și ca tata.

Dacă în primii doi ani de la nașterea mea mama mea biologică s-ar fi răzgândit în privința adopției și ar fi demonstrat că asupra ei se exercitaseră presiuni când decisese să renunțe la mine, legea silea statul să invalideze adopția. După ce *ishki* mă scosese la plimbare prin cartier mama fusese îngrozită de gândul că aceasta ar fi avut de gând să

recapete custodia mea, deși, sigur, perioada de doi ani expirase deja.

Și nu pot spune că voiam să-mi părăsesc familia. Niciodată n-am vrut asta. Dar după acea plimbare am plâns în repetate rânduri fiindcă mă durea gândul că mama se temuse că mama mea biologică m-ar fi vrut înapoi, iar faptul că aceasta nu avusese asemenea intenții mă durea și mai rău.

Chiar dacă n-aș fi vrut să plec cu ea, ea ar fi trebuit să-și dorească asta.

Nostim: când aparții de două lumi, uneori simți că locul tău nu e nicăieri.

— Un psihoterapeut adept al metodei EMDR ar putea spune că aceste manifestări sunt un mecanism care-ți permite să faci față unei situații, zice Alice, iar vocea ei mă readuce înapoi în birou. Aveai nevoie de continuitatea lumii tale originare – o perioadă în care ai avut stabilire alături de mama ta biologică –, așa că mintea ta a creat una. Când ești supusă presiunii și recazi într-o stare precognitivă, Bunica revine. Un psihoterapeut adept al metodei EMDR ar putea crede că momentele în care visezi declanșează amintirile reprimate, care, la rândul lor, declanșează o reacție posttraumatică. O halucinație.

— Bine, și tu ce crezi că se întâmplă?

Ea zâmbește larg.

— Eu cred că e cam greu să demonstrezi dacă un lucru e real sau e o halucinație.

— Cum așa?

— Toți subiecții mei au tulburări de stres posttraumatic, dar nu toți pacienții care suferă de stres posttraumatic au văzut sfera. Ce vreau să spun este că sindromul tău posttraumatic poate fi real, dar asta nu înseamnă că Bunica nu e reală și ea. Poate că terapia EMDR a alungat-o pentru că trauma este la rădăcina capacității tale de-a o vedea – poate îți stimulează atât de puternic viața onirică, încât te face să accesezi cu totul altceva. Și faptul că ai început să ai iarăși viziuni poate fi un

indiciu că există altceva – o rămășiță a anxietății atașate acelei amintiri sau vreun fragment uitat, o altă convingere negativă pe care nu ai rezolvat-o sau chiar o altă întâmplare catastrofică pe care nu ai procesat-o – care îți permite o conexiune fragilă cu ea.

Clatin din cap.

— Am discutat asta cu doamna doctor Langdon. Nu mai e nimic în afară de amintirea aceea.

Alice pare sceptică, dar abandonează subiectul. Se întoarce către biroul ei și scoate un calendar de sub un teanc instabil de agende.

— Bine, Natalie, spune ea. Cred că, din păcate, cel mai eficient ar fi să procedăm ca la carte. Să începem cu ședințe de două ori pe săptămână și să vedem cum ne descurcăm. Va fi important să vorbești despre orice dorești, cel puțin la început, pentru că mai târziu s-ar putea să fii nevoită să vorbești despre niște chestii despre care nu o să vrei să vorbești. Aș mai vrea să scrii toate poveștile pe care ți le-a spus Bunica, pe cât de bine ți le amintești, ca să nu ne scape niciun amănunt. Ce zici?

— Nu pot, spun eu clătinând din cap.

— Ce nu poți? Să vii de două ori pe săptămână?

— Nu, vreau să zic că nu pot să scriu poveștile. Bunica nu voia.

— Nu… voia să le scrii?

— Voia să le țin minte, îi explic eu. Și voia să le ascult.

Sprânceana lui Alice se arcuiește deasupra ochiului ei verde-cenușiu, cerându-mi mai multe explicații. Ăsta e exact genul de lucruri despre care mi-e groază să vorbesc; sau, mai curând, cred că mi-e groază de privirile exasperate. Ridicările plictisite din umeri și expresiile opace care ar putea urma. Oricât mi-a plăcut s-o tachinez și s-o sâcâi pe Bunica, poveștile ei au ocupat un loc aparte în inima mea. Sunt o parte a mea pe care o păstrez doar pentru mine și nimic nu te face mai

vulnerabil decât să împărtășești lucrurile cele mai prețioase pentru tine.

— Cele mai multe dintre ele sunt povești ale Primelor Națiuni. Au fost transmise pe cale orală de la o generație la alta. Voia să ajungă la mine în acest fel, așa cum au făcut dintotdeauna.

Bunica și-a dorit să iubesc poveștile astea, să le primesc în inimă prin urechi și să le las să devină o parte din mine, creând o legătură cu toți povestitorii de mai-nainte. Mi se pare o lipsă de respect să le cedez cuiva pe o bucată de hârtie. Ar fi o greșeală să nu poți încorpora în ele felul în care pronunța ea anumite cuvinte și locurile unde făcea pauză când le povestea

Repovestirea mea ar trebui să fie învăluită în vocea mea, ocrotită cu grijă ca un potir din care niciun cuvânt nu trebuie să se verse.

— Dacă vrei poveștile Bunicii, ele ar trebui spuse cum le spunea ea. Îi aparțin oarecum, știi?

„Îți aparțin și ție, Natalie", obișnuia ea să spună.

Alice mă privește îndelung, apoi își bălăbănește iarăși capul.

— Ce-ar fi dacă ți-aș da un reportofon? Ai putea să înregistrezi poveștile.

Mă gândesc la asta.

— Da, aș putea. Dar nu trebuie să le scrii, ci numai să le asculți. Așa trebuie să le trăiești.

— Ne-am înțeles. În fond, nu vrem să enervăm tocmai persoana pe care încercăm s-o găsim. Îți convine marțea și joia de la ora nouă?

— Da.

Oricum trebuie să-l las pe Jack la antrenamentele de dimineață în fiecare zi lucrătoare. Așa m-am înțeles cu mama și cu tata: ei îmi plătesc asigurarea mașinii și benzina. Iar eu sunt șoferul gemenilor când părinții mei sunt la muncă.

— Între timp încearcă să te stresezi cât se poate de tare. În așa fel încât trauma ta chiar să iasă la suprafață, mă înțelegi?

— Da, cred că da, îi răspund eu.

Poate că de-asta accept să mă duc împreună cu Megan la ziua de naștere/petrecerea de absolvire a lui Matt. Sau poate sunt masochistă când vine vorba de Matt Kincaid. Poate, chiar dacă nu mi se mai pare o idee bună să fim împreună, sunt prea speriată să-l las să nu mă mai iubească, să tai această ultimă parâmă care mă împiedică să ies în larg.

8

— Nu uita: în cele din urmă va trebui să vorbești cu el, îmi spune Megan cu blândețe.

Dată fiind starea de decrepitudine a Jeepului meu, am decis să venim cu Honda ei, care parcurge zumzăind drumul dintre parcarea micuței biserici prezbiteriene și aleea de pietriș a familiei Kincaid, cea pe care o folosesc în fiecare toamnă ca să ajungă la labirintul lor de porumb sau atunci când găzduiesc nunți.

— Nu-i ca și cum tu și Matt nu v-ați mai fi certat și altă dată.

— Am discutat în contradictoriu, o corectez eu. Și, de fapt, asta nu însemna decât că oftam cu rândul până când unul dintre noi ceda. Acum a fost altceva. E ca și cum el m-ar fi împuns de câteva ori în torace la modul verbal și apoi eu l-aș fi decapitat, tot la modul verbal.

Megan dă ochii peste cap.

— Puteai să-l fi și castrat la modul nonverbal și el tot ar vrea să fii aici.

— Ne-am despărțit tocmai ca să nu ne mai certăm.

— Să vă contraziceți, vrei să zici, mă necăjește ea. Și-am crezut că v-ați despărțit ca să nu o lungiți la nesfârșit, până ajungeați să vă urâți unul pe altul. Ideea era să vă salvați prietenia.

Ridic din umeri.

— Poate era mai bine dacă-i dădeam motive să mă urască.

— Atunci ar fi trebuit să arborezi o personalitate mai antipatică și o față mai nasoală, spune ea, apoi întinde mâna pe întuneric și o strânge pe-a mea. Totul o să fie bine.

Parcarea de lângă hambar e deja plină, așa că oprim la marginea aleii de pietriș, de unde putem auzi muzica urlând din casă. Părinții lui Matt sunt plecați din oraș pe durata weekendului, ceea ce

înseamnă că 1) petrecerea va scăpa de sub control și 2) nu va trebui s-o aud pe Joyce-cea-care-nu-mănâncă-decât-chestii-crem spunându-mi: „Ce rău îmi pare că nepoții mei n-o să aibă tenul tău!”

— Hai c-o să ne distrăm, insistă Megan.

Coborâm din mașină și urcăm pe jos ultimii câțiva metri ai aleii, traversăm parcarea și suntem întâmpinate de uralele mai multor persoane cocoțate pe marginea benei camionetei lui Derek. Până și Rachel pare să se bucure sincer că ne vede, ca în vremurile bune.

— La mulți ani, Matt! Venim la tine cu daruri, spune Megan înălțând în aer sticla de coniac Heaven Hill.

Matt se ridică în picioare zâmbind larg și clătinându-se ca un lujer în bătaia unui vânt puternic.

— Ușurel, cowboy! spune Rachel apucându-l de cămașă ca să-l ajute să-și recapete echilibrul. Încearcă să nu-ți rupi gâtul chiar de ziua ta!

— Urcați, urcați! ne spune Matt gesticulând exuberant.

Nu l-am mai văzut niciodată atât de beat și nu știu ce să cred despre asta. Mă simt însă ușurată că e fericit să mă vadă după cearta pe care am avut-o.

— Ești într-o formă cum rar te-am mai văzut, zic eu încercând să par plină de voie bună.

Derek pufnește în râs

— Rar? Asta e starea naturală a lui Matt Kincaid. Acum că ți-a scăpat din lesă, băiatul se distrează.

— Ia mai ține-ți gura! zice Matt împleticindu-se și lovindu-l în braț. Haideți sus, fetelor!

— Avem loc? întreb eu studiind camioneta plină.

— Sigur că e loc, Nat, apune Matt. Vino-ncoa!

— Voi două, spune Rachel adresându-li-se unor boboace. Jos cu voi! Scuze, dar asta-i dorința sărbătoritului.

Cele două fete schimba niște priviri indignate, dar în cele din urmă se conformează, iar Matt ne ajută să urcăm în benă, sau mai bine zis e suficient de amețit ca să-și închipuie că ne ajută.

— Nu-mi vine să cred, spune Derek. Matty are optișpe ani. Suntem adulți cu toții!

— Nu mai spune! exclamă Rachel. Acum cinci minute m-ai rugat să fac o poză cu curul tău gol lângă măgarul lui Matt[17].

— O, daaaaa, exclamă Derek țopăind. Era să uit. Hai s-o facem!

— Frate, nici nu mă gândesc!

— De ce nu?

— Cum adică de ce nu? În primul rând nu-s fotograf de măgari, și-apoi n-o să găsești nimic mai bun de făcut cu poza asta decât s-o trimiți unor biete boboace ca să le traumatizezi pe viață.

El îi ridică mâna la buze și o sărută ca un cavaler de odinioară.

— O, preafrumoasă Rachel, minunea mea! Vrei, te rog, să mă faci cel mai fericit bărbat de pe pământ imortalizându-mi fundul lângă acel măgar?

— Bine, oftează ea.

În timp ce ei doi se îndreaptă cu pași nesiguri către grajd, îi văd pe Jack și pe Coco stând într-o parte, înconjurați de un grup de băieți de clasa a noua și fete de-a zecea. Ca de obicei, atenția tuturor e ațintită asupra lui Coco și a prietenei ei celei mai bune. Abby. Iar Jack le ține hangul zâmbind prietenos. S-a simțit întotdeauna bine în compania fetelor, la fel cum Coco se simte bine printre băieți și, născându-se la patru minute după ea, o lasă de fiecare dată să decidă unde, cum și cu cine își vor petrece timpul. Nici n-am devenit bine soră mai mare, că slujba mea era deja inutilă. Modul meu de operare a fost dintotdeauna să-i privesc de la distanță.

Lângă mine, Megan se întinde în benă și-mi dau seama că grupul s-a împrăștiat. Suntem numai noi

două și Matt, ca odinioară. Mă întind și eu pe spate, apoi și Matt, și privim toți trei cerul.

— Uite, se vede Ursa Mare, zice Megan.

— Ce-i aia o ursă? zice Matt cu limba împleticindu-i-se. Adică, dacă stai să te gândești…

— E un urs, zice Megan.

— E o barcă, o contrazic eu.

Sau cel puțin asta a fost, dintre toate explicațiile pe care nu le-a dat bunica, favorita mea.

— Poartă sufletele celor morți dincolo de Calea Lactee, *so-lo-pi he-ni*, către Orașul de la Apus, cu condiția să fi fost oameni buni.

— So-lo-pi he-ni, repetă Megan pe un ton visător.

— Sssolopahennu, îngână Matt.

— Hei! răsună o voce de dincolo de benă.

Privesc către picioarele mele și îl văd pe Brian Walters, celebritate a fotbalului european la nivel de liceu, devorând-o pe Megan cu frumoșii lui ochi albaștri.

Megan se ridică repede în capul oaselor, trăgându-și pe umăr breteaua maioului și dându-și părul din ochi.

— Bună!

— Ai fost să vezi animalele? întreabă el mutându-și stângaci greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, încă nu, zice Megan de parcă n-am fi văzut cu toții de vreo mie de ori vacile, măgarii și gâștele de la ferma lui Matt.

— Nici eu, zice el încuviințând din cap.

Eu îmi întorc din nou privirea spre cer, simțindu-mă jenată.

— Păi, ce mai așteptați? îi întreb. Dacă vă grăbiți, puteți chiar să găsiți un măgar în plus în grajd.

Megan înaintează în patru labe până la marginea benei și sare jos, trăgându-și blugii de găici ca să și-i ridice și scuturându-și firele răzlețe de fân de pe haine și din păr.

— Nu putem să ratăm așa ceva!

Îi privesc îndreptându-se către ușile deschise ale grajdului, prin care o lumină caldă și aurie se revarsă pe iarba moale și pe pietrișul aleii, și devin brusc conștientă că am rămas singură cu Matt.

— Frate, mi-a venit să mă zgârii pe ochi de jenă, comentez eu. De când e Brian așa timid?

Matt nu-mi răspunde și o vreme rămânem întinși contemplând în tăcere stelele și poveștile lor.

— N-a fost totul rău de la un capăt la altul, Nat, nu-i așa? zice el în cele din urmă.

— Ce n-a fost rău?

— Noi.

— Sigur că nu, răspund eu. Puține chestii au fost rele.

Așa ssiceam și eu, i se împleticește lui limba. Nu vreau să crezi că te iubesc în ciuda unor chestii. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți așa.

— Matt, ai fost un iubit minunat. Nu asta a fost problema.

— Erai așa de drăguță stând pe margine cu părul prins în coadă, murmură el. Mă făceai să vreau să câștig ca să fii mândră de mine.

— Mereu am fost mândră de tine, îi spun eu – și e adevărat. Joci fotbal ca și cum ar fi o știință. M-ai făcut să îmi placă sportul ăsta.

El râde:

— Ba nu-ți place.

— Bine, să-l tolerez atunci, admit eu. Uneori chiar să-l savurez.

Adevărul e că nu mi-a plăcut și probabil n-o să-mi placă niciodată fotbalul. Dar mereu mi s-a părut fascinat să-l privesc pe Matt jucând, și pe Jack la fel. Șmecheria cu fotbalul este că, odată ce treci dincolo de sistemul de puncte și de aura de cult care-l înconjoară, e la fel ca orice alt hobby sau abilitate: există o tehnică acceptată de toți și există stilul personal. Pentru spectatori, acesta din urmă este o fereastră către sufletul cuiva. Stilul personal

e mama după un pahar de vin roșu, pășind de parcă ar avea de gând să repună în drepturi ordinea și frumusețea lumii folosindu-se doar de postura ei. E Rachel dansând de parcă s-ar lupta să scape din nisipuri mișcătoare, e Megan traversând terenul în fugă de parcă ar pluti în ocean. Și e Matt Kincaid jucând fotbal într-o manieră curată, ca și cum ar bifa pe rând niște căsuțe.

E de fiecare dată la locul potrivit, în momentul potrivit și rar i se întâmplă să se miște prea încet sau prea repede. Aleargă, își ridică privirea, găsește un coechipier liber și trimite mingea în zbor drept spre el, exact la momentul potrivit. Nu e nevoie să iuțească, să încetinească sau să se întoarcă pe propriile urme, nici măcar atunci când pornește în atac cu mingea. O strânge pur și simplu la piept de parcă ar fi un lingou, făcând slalom printre înaintașii vânjoși și sărind peste trupurile căzute ca o gazelă peste niște pârâuri înguste. Evită placajele și marchează exact în ultima secundă. Fiecare manevră pe care o face seamănă cu o scenă de duel minuțios coregrafiată, filmată a suta oară.

— Mă gândeam, murmură el și privirea lui tulbure se întoarce spre mine. Ți-aduci aminte prima melodie pe care am dansssat împreună?

Sap prin memorie.

— Câteodată mi se pare că noi n-am avut prime dăți. În primele șase luni cred că nici nu mi-am dat seama că suntem împreună.

— Ei, eu îmi amintesc, spune el.

— Nu cred.

— Ba da.

— Cânt-o! îl provoc eu.

El începe să fredoneze ceva care sună ca o combinație între mai multe cântece diferite, iar eu mă zgudui de râs lângă el până când îi simt dosul palmei atingându-l pe al meu. Amuțim amândoi și după o clipă el își împletește degetele cu ale mele. Sunt atât de șocată, că îngheț.

— De ce m-ai îndepărtat de tine, Nat? întreabă el. Ai fost totul pentru mine. Te-am iubit atât de mult!

— Nu-i așa simplu, îi răspund tulburată.

Îmi bate inima de parcă aș alerga și mă rog să ne întrerupă cineva cât mai repede, pentru că nu vreau să se întâmple nimic. Nu vreau să-l fac să treacă iar prin asta.

— Te iubesc, rostește el. Nat, e atât de greu să nu pot să vorbesc cu tine despre orice. În ultimul timp nu mă simt eu însumi. E foarte greu și te iubesc.

Și eu îl iubesc. Nu cred că poți cunoaște pe cineva atât e bine cum îl cunosc eu pe Matt și să nu-l iubești.

— Matt, îl implor eu.

— Aș putea să devin mai bun, spune el. Aș putea să te fac fericită dacă mi-ai spune de ce ai nevoie.

— Matt. Nu poți să-i faci pe toți fericiți. Nu poți să satisfaci așteptările tuturor. Și, mai ales, nu ai cum să fii ceva ce-mi trebuie mie și în același timp să fii ce le trebuie și celorlalți, pentru că ceea ce trebuie să fac eu este să nu mă mai chinui să mă integrez aici și să plec altundeva.

— O să-ți găsești pe altcineva la facultate, spune el încet. Știu c-așa o să faci. Dar eu nu.

— Sigur c-o sa găsești, Matt.

— Dar nu vreau.

— În cele din urmă o să vrei.

— Nimeni nu va fi ca tine, spune el.

— Matt, trebuie să o luăm fiecare pe drumul lui. Altfel o să devină din ce în ce mai greu.

— Nu trebuie să fie așa, spune el.

Mă privește cu tandrețe și obrazul lui e mult prea aproape de al meu. În clipa următoare mă trezesc că mă sărută. Creierul meu este cuprins de panică, o parte din mine fiind aproape convinsă că ar fi nepoliticos să-l opresc, de-a dreptul o cruzime, în timp ce cealaltă știe că nu-mi doresc

sărutul ăsta. Lui trebuie să i se pară că sărută un pește mort, dar asta nu pare să-l descurajeze.

În cele din urmă îl împing ușor, dar el fie nu simte, fie mă ignoră, iar atunci intru în panică.

— Matt, reușesc să rostesc, dar vocea mea se pierde sub buzele lui.

Îl împing mai tare și de data asta știu că a simțit, dar continuă să mă sărute. Îi mai strig o dată, îl împing din nou și el mă trage mai aproape, una dintre mâinile lui ridicându-mi tivul tricoului mult prea brutal.

— Matt, mă răstesc eu, dar când încerc să mă ridic, el mă țintuiește jos.

Îl împing cu putere și el se rostogolește de pe mine și se ridică în fund, privindu-mă nedumerit prin întuneric.

— Eu…

Nu știu ce urmează să spun, dar până să mă dezmeticesc, Matt se prăvălește jos din camionetă și se năpustește spre casă.

Tremur din tot trupul, iar mintea îmi e asaltată de valuri de durere și confuzie.

De ce am făcut asta?

Nu știu cât timp stau și tremur pradă unui cerc de întrebări fără răspuns, până când reușesc să-mi vin în fire și să-mi dau seama că n-am greșit cu nimic. Și abia acum sunt furioasă.

Asta e a doua oară când sunt cu adevărat furioasă pe Matt. Nu-mi doresc decât să mă duc acasă, dar în mintea mea e o voce care spune: „Nu, nu poți să-l lași să scape așa ușor.” Pentru că n-am greșit cu nimic și el n-ar fi trebuit să mă sărute și mai ales n-ar fi trebuit să mă sperie. N-ar fi trebuit să-mi fie frică în brațele primului meu iubit.

Lacrimi de furie încep să-mi curgă din nou pe obraji în timp ce cobor din camionetă și pornesc spre casa lui Matt. Aud vag vocea lui Jack strigându-mă, dar îl ignor. În bucătăria drăguțică, în stil rustic a lui Joyce, sunt câteva persoane, iar altele lenevesc pe canapeaua mare și înflorată din

camera de zi, dar Matt nu e printre ele. Pornesc pe culoar către camera lui și bat la ușă, luptându-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

Nu-mi răspunde, dar nu mi-a respectat spațiul personal, deci eu de ce l-aș respecta pe-al lui? Matt Kincaid m-a făcut să sufăr, așa că noaptea asta n-are cum să devină mai rea de-atât.

Așa că trântesc ușa de perete și o, Doamne, noaptea chiar devine mai rea.

Privirea mea cade asupra lui Rachel, care scoate surprinsă un țipăt și se împleticește departe de Matt, gata să se prăbușească din pat. Sare repede în picioare, acoperindu-și stingherită corpul cu brațele, dar Matt rămâne tolănit pe cuvertură, nepăsător. Aș vrea le fi întors spatele de îndată ce i-am văzut, dar situația are ceva atât de incredibil, încât am împietrit.

— Isuse. Natalie! țipă Rachel îmbujorată, cu ochii holbați arătându-și albul. Nu te-a învățat nimeni să bați la ușă?

Cea mai rea parte e expresia de pe chipul lui Matt. Pare iritat, dar în același timp oarecum mulțumit, ca și cum nu i-ar fi putut reuși mai bine nici dacă ar fi plănuit-o. Mă întorc și o iau la fugă înapoi pe hol și, spre deosebire de alte dăți, Matt nu vine după mine.

Străbat în goană camera de zi și bucătăria și năvălesc înapoi în parcare, cu suspinele țâșnind din mine ca așchiile din lemn.

Trebuie să mă car de-aici.

Mă învârt pe loc în căutarea lui Megan, a cuiva de care să mă agăț. Dar dintr-odată totul s-a schimbat și mi-e greu să mă orientez. Vechiul hambar vopsit în roșu pe care îl știu dintotdeauna a dispărut, iar în locul lui se înalță amenințător o magazie văruită în bleu și alb, care pare nouă-nouță. Oamenii n-au dispărut cu toții, dar detaliile sunt complet greșite. Derek e în cabina camionetei lui, sărutându-se cu Molly Haines, o fată care nu-l poate suferi încă din clasa a noua, când am

încercat în mod neinspirat să-i cuplez, și, ca și cum n-ar fi destul de bizar, mașina lui e parcată altundeva. Alerg spre locul unde începe aleea de pietriș, dar nu văd nicăieri Honda lui Megan. Totul e greșit – ca într-un coșmar în care nu poți fi chiar sigur că dormi. De fapt, sunt convinsă că-s trează, dar sunt la fel de convinsă că ceva e neregulă cu lumea și că oamenii, mașinile parcate și muzica mă încolțesc, împiedicându-mă să respir. Nu mai dețin controlul asupra propriului trup și mă întorc căutând ajutor apoi o rup la fugă încercând să pun cât mai multă distanță între mine și magazia aia sinistră albastră.

Pornesc în josul aleii de pietriș și, când ajung la poalele dealului, mă îndrept către micul podeț din pădure care leagă ferma Kincaid de biserică. „Te rog, fă să înceteze toate astea. Te rog, fă ca noaptea asta să nu fi avut loc. Te rog, du-mă undeva unde totul e la fel cum a fost și lumea e stabilă și eu sunt în siguranță.”

De după o curbă se ivește strălucirea unor faruri puternice. Mă trag repede la o parte și o camionetă rablagită trece pe lângă mine, apoi dă cu spatele, oprind în dreptul meu. Strălucirea farurilor mă orbește, dar văd cum se deschide ușa și cineva încearcă să mă deslușească prin beznă.

— Natalie?

Beau coboară din camionetă și se apropie de mine.

9

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el. Ești bine?

Îmi mușc buzele și fac semn din cap că da. Dacă aș încerca să vorbesc acum, n-aș reuși decât să izbucnesc în plâns. El stă în fața mea, cu mâinile în șolduri.

— Natalie, ce s-a întâmplat?

Îmi ascund fața în mâini și încerc să-mi înăbuș lacrimile.

— Nu pot, reușesc să îngaim.

Când îmi ridic din nou privirea spre el, mă ia cu blândețe de după umeri, trăgându-mă aproape, cuprinzându-mă în brațe și învăluindu-mi ceafa cu una dintre mâinile lui mari.

— Ai pățit ceva?

Simt în tot trupul vibrația vocii lui joase și clatin din cap.

— Vrei să te duc acasă?

— Îhî, reușesc eu să îngaim.

Niciunul nu schițează vreun gest să se desprindă din îmbrățișare. Mă simt copleșită de o tristețe cumplită, ca și cum s-ar fi rupt ultimul fir ce mă ținea legată de o lume pe care credeam c-o înțeleg.

Beau îmi cuprinde tandru obrajii în palme, apoi se trage puțin în spate și mă privește în ochi.

— Hai să te ducem acasă, zice el cu blândețe.

Îl urmez până la camionetă și mă urc pe locul de lângă șofer. Nu seamănă cu Fordul lui Derek: e pătrățoasă și joasă, scaunele sunt acoperite cu un material aspru, plin de pete și arsuri, iar ferestrele sunt dintre cele pe care trebuie să le acționezi manual.

— Ce făceai aici? îl întreb.

El pornește motorul.

— M-a invitat un prieten la o petrecere.

— Aha.

Îmi trec palmele peste obraji, ștergându-mi ultimele urme de lacrimi.

— Îmi pare rău. Ar trebui să te duci. Pot să găsesc altă mașină.

Mă oripilează ideea de a-mi suna părinții ca să mă salveze din acest dezastru.

— Am înțeles că e aproape de pista ta, continuă Beau. Și m-am gândit că poate mai aștepți să te găsesc.

Nu prea știu ce să-i răspund, dar el zâmbește, iar buzele mele îi urmează exemplul.

Îmi smulg privirea dintr-a lui și îmi scot mobilul din buzunar.

— Ar trebui să spun cuiva unde-am plecat.

Ar fi trebuit să rămân la Megan peste noapte. Părinții ei nu-s la fel de severi ca ai mei, nu vor neapărat să știe unde se află și ea nu are oră de culcare. Dar când o sun pe Megan, apelul eșuează și robotul mă anunță că nu am conexiune. Închei apelul și îi scriu un SMS, înjurându-mi printre dinți furnizorul de telefonie.

— Gata? întreabă Beau.

Încuviințez din cap, pentru că nu știu ce altceva să fac. El își întinde un braț de-a lungul spătarului și își sucește gâtul încercând să vadă dacă vine vreo mașină din spate. Hurducăim în marșarier pe aleea de pietriș și pe pod, străbătând fâșia împădurită până în parcare. Apoi scoate camioneta din marșarier și o parchează lângă biserică.

Ăsta e momentul în care-mi dau seama că e ceva în neregulă cu biserica.

— Vai, Dumnezeule!

El mă privește, apoi își înclină capul ca să vadă la ce mă uit. Biserica e vopsită în aceeași culoare și se află în același loc, numai că o mult prea mare. Are o întreagă aripă care n-ar trebui să existe, care nu exista când am trecut eu și Megan pe-aici.

— Vezi chestia aia? îl întreb.

— Ce să văd?

— Aripa aia de colo!

Cobor fereastra ca să văd mai bine și arăt cu degetul.

— Când a apărut aia?

— A donat-o familia Kincaid, spune el. Sau, mă rog, a donat banii pentru construcția ei.

— Îi știi pe cei din familia Kincaid? întreb eu nedumerită.

— Nu, spune el după o ezitare. Mama a ieșit o vreme cu un tip care mergea la biserica asta. Băiat de treabă. Stabiliseră să se căsătorească imediat ce el avea să divorțeze de nevastă-sa.

— Familia Kincaid nici nu merge la biserica asta, spun eu.

El se mulțumește să ridice din umeri și scoate mașina pe șosea, coborând geamul din dreptul lui la același nivel cu al meu. O vreme nu vorbim, dar tăcerea nu e stânjenitoare, în ciuda tensiunii evidente dintre noi. Cel puțin eu cred că-i evidentă. Nu am decât experiența cu Matt ca să-mi slujească drept termen de comparație, iar situația de acum pare a fi cu totul altceva.

Matt. Când mă gândesc el mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu vreau să mă duc acasă, recunosc eu.

Dacă mă duc acasă o să fiu tristă, singură și supărată din cauza lui Matt și o să mă gândesc la nesfârșit la avertismentul Bunicii și la felul cum lumea din jurul meu se tot schimbă. Mi se pare că în compania lui Beau aceste sentimente nu mă pot copleși așa ușor.

— Atunci unde vrei să mergi, Natalie Cleary? Întreabă Beau. Ai chef de bere și cereale?

Se uită la mine, abătându-și de la drum ochii căprui, și simt un val de căldură care-mi pornește din piept, cuprinzându-mi umerii și gâtul. Arborează unul dintre zâmbetele acelea care fac pleoapele să-i pară grele, și vântul care năvălește pe geam îi suflă o șuviță de păr de-a curmezișul gurii.

Ca și cum ar vrea să-mi demonstreze că între toate există o legătură, el își desprinde mâna de pe spătarul scaunului și îmi dă după ureche o șuviță

rebelă, apoi își așază brațul la loc în spatele meu și redevine atent la drum.

Gândul de-a mă duce acasă la Beau mă face să-mi simt venele pline de fluturi. Apoi îmi reamintesc tot ce s-a întâmplat în seara asta și mă înfior. Nu știu ce m-aș face dacă între mine și Beau s-ar petrece ceva în aceasta noapte.

— Cred că nu vreau să mă aflu sub un acoperiș deocamdată, dacă nu te superi.

— Sigur…

Oprește la un semafor, cercetează din priviri intersecția pustie, apoi întoarce și pornim în direcția de unde am venit. Când pătrundem pe drumul care duce spre liceu, trecem pe lângă proprietatea lui Matt și aud vag în depărtare larma petrecerii. Stomacul mi se întoarce pe dos și închid ochii, concentrându-mă asupra adierii calde care mă mângâie ca și cum ar putea ține lacrimile la distanță.

Beau parchează în spatele sălii de sport aflate pe latura mai îndepărtată a stadionului și oprește motorul.

— Eram sigură! zic.

— Ce știai?

— Ia să vedem. Mijlocaș la închidere!

— De ce ești așa sigură că-s în echipă? zice el coborând din camionetă, în timp ce eu îl urmez către spatele vehiculului.

— Nu ești? întreb eu.

El dă la o parte o prelată, ridică un bax de bere Miller High Life și îl așază în echilibru pe ușa rabatabilă a benei.

— Haide! Se vede pe tine!

Îmi cobor privirea și, bine-nțeles, în bena camionetei zace o minge jerpelită de fotbal care clar a trecut prin multe. O ridic demonstrativ.

El mă privește îndelung în tăcere, apoi zice zâmbind:

— Habar n-am cum a ajuns acolo.

Se întinde după minge și eu îmi retrag brațul ca să n-o poată apuca.

— Eram sigură!

El se întoarce pe călcâie și mă conduce către gardul ce înconjoară terenul, strigându-mi peste umăr:

— Ia-o cu tine, Cleary!

Escaladează primul gardul de plasă, ținând în continuare berile în mâna stângă, iar eu arunc mingea peste gard și îl urmez. După ce trec de cealaltă parte, dar încă mă mai agăț de gard, la o distanță de un metru de pământ, sar și el mă prinde de mijloc când aterizez. Nu-mi dă drumul nici când mă întorc spre el.

— Mijlocaș la deschidere, zice el.

Degetele lui mă mângâie fugar când mă desprind din brațele sale, râzând și întinzându-mă să iau mingea fotbal.

— Bine, hai să te vedem, spun eu. Arată-mi tot ce poți! Sau cum s-o mai zice.

El scoate o bere din suportul ei de plastic și mi-o oferă, eu o iau, probabil numai ca să pot să-i ating mâna în treacăt. El își deschide doza lui, îndepărtându-se cu spatele pe terenul întunecat.

— Dă-i bătaie când ești gata! îmi strigă el.

Îmi îndes mingea la subraț, deschid berea și iau o înghițitură amăruie înainte să pun cutia pe iarbă. Arunc mingea, care zboară frumos, numai pentru a ateriza la o distanță ridicol de mică de mine. Beau își înclină capul într-un gest aproape mustrător.

— Hei, a fost splendid, protestez eu.

— Da, în alea două secunde cât a stat în aer, chiar a fost frumos, tre' să recunosc, zice el ducându-se să recupereze mingea.

Se îndepărtează din nou cu spatele și-mi arunca mingea. Balonul se înalță descriind un arc, iar eu mă întorc și o iau la fugă, fără să pierd din ochi mica pată întunecată, care brăzdează cerul înstelat înainte să-și înceapă coborârea spre teren. Îmi cade

în brațe când ajung m zona de marcaj și o lovesc de sol. Beau aplaudă.

— Ești rapidă, Cleary! îmi strigă el și vocea lui abia ajunge până la mine.

— Și tu arunci, nu glumă!

Înșfac mingea și pornesc către Beau, care se apleacă să-și ia berea.

— Gata?

El face semn că da, mai ia o gură și eu îi arunc mingea. El înaintează în fugă și o prinde fără niciun efort cu mâna liberă.

— A fost mai bine, zice el.

— Ești un mincinos! îl contrazic.

— Da, de fapt a fost jalnic.

— Dar sunt rapidă, zic eu. Asta-n caz că ai uitat.

El clatină din cap, zâmbind larg.

— N-am uitat.

Merge cu spatele și aruncă din nou, dar de data asta, în timp ce mingea se înalță, el o rupe la fugă în direcția mea și eu pornesc într-un sprint disperat către zona de marcaj și mingea care cade, simțindu-l cum mă ajunge din urmă.

Încep să râd și nu mai pot menține ritmul. E ca atunci când te gâdilă cineva și nu mai ai control asupra membrelor tale. Îl văd pe Beau cu coada ochiului și mă abat spre dreapta, încercând să-mi înăbuș râsul și să mă mențin în frunte. El mă prinde de mijloc și mă răsucește pe loc iar eu țip ușor și râd și mingea îmi cade printre brațe, lovindu-se de pământ. Beau mă lasă jos. Brațele lui încă mă cuprind într-o îmbrățișare lejeră, iar bărbia i se odihnește pe umărul meu. Stăm așa, legănându-ne încet. Căldura trupului lui îmi încălzește spatele, iar obrajii ni se ating fugar. În viața mea nu mi-a plăcut atât de mult mirosul de sudoare. Al lui e plăcut, cald și are ceva teluric.

Mă răsucesc în brațele lui și-l privesc.

— Mulțumesc că m-ai găsit în noaptea asta, zic eu încet.

— N-ai de ce, spune el clătinând din cap. Bine?

— Bini.

Un zâmbet îi arcuiește colțul gurii. Își coboară fruntea, lipind-o de-a mea.

— Așa vorbesc eu?

Dau din cap fără să mă dezlipesc de el. Îmi vine să-l sărut, dar de-abia îl cunosc și mai e și Matt…

Mă desprind din brațele lui, cu obrajii încă încinși. Iau mingea de fotbal, parcurg în fugă cei câțiva pași care mă despart de zona de marcaj și o las să cadă. Beau își aruncă brațele în lături de parcă ar fi dezgustat.

— Șarpe perfid ce ești! Ar fi trebuit să-mi dau seama că faci toate astea ca să-mi distragi atenția!

— E cea mai veche șmecherie din lume, zic eu.

— Cea în care echipa adversă te face să crezi că urmează să vă sărutați, se arată el de acord. De obicei nu funcționează chiar așa de bine.

— Ei, eu chiar sunt bună la asta.

Ne așezăm pe iarbă cu berile alături și câteva minute stăm așa, într-o tăcere pe care tot n-o găsesc stânjenitoare. Îmi amintește, și nu mi se pare deloc aiurea, de perioada când obișnuiam să mă duc cu tata la grajduri. Puteam să ne petrecem o zi întreagă fără să scoatem o vorbă și nici nu ne dădeam seama de asta până nu ajungeam acasă și mama, cât se poate de extravertită, ne asalta cu un milion de întrebări, cerându-ne să-i povestim ce-am făcut cât am fost plecați. În general îmi place compania altora și nu mă consider deloc timidă, dar sunt anumiți oameni alături de care poți să taci – cum ar fi tata și Megan – și să te simți la fel de bine ca atunci când ai o conversație lungă, din adâncul sufletului. Așa mă simt și în compania lui Beau.

El se întinde pe spate.

— Natalie Cleary, ești drăguță, spune el încet.

Râd și mă întind lângă el, odihnindu-mi capul în adâncitura dintre umărul și clavicula lui. Îl simt apăsându-și buzele și nasul pe creștetul meu și știu că, dacă mi-aș ridica ochii spre el în clipa asta, ne-

am săruta. Pot să-mi imaginez cu exactitate cum ar fi. În loc să fac asta, îl întreb:

— De unde ești?

— De-aici, spune el și nu mă aștept să mai adauge ceva.

Are ochii închiși și fruntea încruntată.

— Dar când eram mic am fost să stau cu tata o vreme, întâi în Alabama și apoi în Texas.

— De ce te-ai întors?

Îl simt cum ridică din umeri.

— Tata s-a lăsat de băut și s-a recăsătorit, iar soția lui a rămas însărcinată. Au decis că n-avea rost să mai stau cu ei. Tata încă se mai interesează de chestiile importante. Sigur, nu e prezent la ele, dar la fiecare câteva luni are grijă să-mi trimită un colet cu o sticlă de whisky care să-i țină locul.

Mă ridic într-un cot și îl privesc până când ochii lui căprui se deschid.

— Îmi pare rău.

— Eh, e OK. E *bini.* Și oricum, aici sunt acasă.

Mă întreb cum o fi să simți asta cu atâta certitudine. „Aici sunt acasă.” Cuprind cu privirea terenul de fotbal și stelele, apoi mi-o cobor către ochii căprui ai lui Beau. Ascult cântecul greierilor și văd licuricii scânteind în jurul nostru. Când lumea e tăcută și nu e nimeni în jur, încă mai simt că Union e casa mea. Nu cred că am încetat vreodată sa simt asta. Numai că larma și privirile celorlalți mă fac să fiu încordată și să mă simt expusă, ca și cum aș fi pe o scenă și toți m-ar privi căutând, în tot ce fac, semne că locul meu nu e aici. Sunt suficient de lucidă ca să-mi dau seama că gândul ăsta e narcisist și totodată ridicol, dar nu pot totuși să mă comport de parcă lucrurile n-ar sta așa. Compania oamenilor mă obosește. Să fiu în preajma lui Beau e ca o variantă mai bună a singurătății, la fel de relaxantă, dar mult mai amuzantă.

Mă întind la loc și Beau mă cuprinde în brațe. Degetele lui îmi poposesc ușor pe umăr.

— Nu-mi cunosc părinții biologici, îi spun eu. Am fost adoptată când aveam unsprezece zile și am trăit dintotdeauna aici dar nu știu unde aș fi cu adevărat acasă.

— Fac pariu că mama ta era doctor.

— A, da? Cum ți-ai dat seama?

— La fel cum ți-ai dat tu seama că joc fotbal, presupun.

— Deci pentru că sunt plină de mușchi și port un tricou ros.

— Spune-mi că nu te duci la nu știu ce facultate de fițe ca să devii doctor, avocat sau ceva de genul, zice el.

— Păi, de fapt, nu, zic eu.

El încearcă să mă privească fără să-și ridice capul.

— Adică rămâi aici.

— Ei, nu, zic eu fără să mă simt în stare să-l privesc în ochi. O să plec la o facultate de fițe, dar cred c-o să studiez istorie.

— Istorie, zice el arcuindu-și sprâncenele dese. Chiar că ești plină de surprize!

— Te surprinde ce plicticos se anunță viitorul meu?

— N-a fost una dintre materiile mele preferate, zice el.

— Dar ce-ți plăcea?

— Probabil sportul, mă necăjește el.

— Ei, asta ar fi fost cealaltă opțiune a mea, zic eu, numai că nu-s sigură că Brown oferă grade academice în discipline care sunt numite după sala în care au loc.

— Paguba lor, spune el și se ridică suficient cât să poată să mai ia o gură de bere.

— Acu' pe bune, Beau. Sportul?

El își plimbă privirea pe cerul înstelat.

— Nu știu, zice el. Poate tâmplăria.

Mă gândesc să-i atrag atenția că și asta e o disciplină numită după locul în care se desfășoară. În loc s-o fac, îi privesc pieptul ridicându-se și

coborând lent, în ritmul aspirației, și îmi imaginez mâinile lui lucrând lemnul cu aceeași tandrețe și entuziasm cu care s-au plimbat peste clapele pianului în noaptea aceea din sala de muzică. Mi se pare perfect normal ca din mâinile care au smuls asemenea note din claviatură să iasă obiecte la fel de frumoase, ca o încarnare a muzicii lui. El mă privește cu seriozitate:

— Acu' pe bune, Natalie, mă imită el. Istorie?

— Istorie. Asta sau studii feministe.

— Studii feministe. Cum ar fi…

Șovăie o clipă, apoi ridică din umeri și scutură din cap de parcă nici n-ar putea presupune ce anume înseamnă asta.

— Ginecologia?

Îl privesc încercând să-mi dau seama cât de serios e până când îmi zâmbește.

— Natalie, o să fiu cinstit cu tine, zice el. Nu prea m-am omorât eu cu cititul la școală și aș fi rămas repetent la istorie și a doua oară, numai că profesorul meu nu voia să fiu suspendat din echipa de fotbal. Dar da, am auzit despre studiile feministe.

— Deci ești cam la fel de familiarizat cu ele cum sunt eu cu tâmplăria.

— Da. Deci de ce istorie sau studii feministe?

— Îmi place să înțeleg cum se potrivesc lucrurile între ele. Cine pe cine a influențat, cum un eveniment determină un altul, cum un mic amănunt poate schimba tot. Cred că mă simt de parcă…

Ezit, încercând să pun în cuvinte un gând amorf, care mi-a trecut prin minte de un milion de ori de la plecarea Bunicii, dar pe care nu l-am rostit niciodată cu voce tare.

— E ca și cum cineva a uitat să-mi scrie începutul și am apărut în toiul lucrurilor, la timp pentru asta.

Îmi ridic brațele în aerul înăbușitor al nopții de parcă aș vrea să îmbrățișez cerul.

— Și nu pricep ce-ar trebui să fac cu acest prezent, pentru că nu pot vedea imaginea de ansamblu. Dar până reușesc să-mi înțeleg locul în lume vreau să aud poveștile altora. Mi se pare important să știu poveștile care au circulat dintotdeauna și au fost pe punctul de a fi pierdute de sute de ori.

După o clipă de tăcere, Beau intervine:

— Îmi amintesc totuși ceva de la orele de istorie.

— Da? Ce anume?

— Când au testat bomba atomică și au văzut că merge, toți cei implicați au știut că lumea nu va mai fi la fel. Unul dintre cei care au inventat-o a spus: „Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor.”

— Nici nu pot să-mi închipui cum s-o fi simțit.

Mă rostogolesc pe o parte ca să-l privesc, dar ochii lui sunt în continuare ațintiți asupra stelelor, iar în spatele frunții sale încruntate se ascund gânduri.

— Deci ia spune: cum se face că o persoană care „nu prea s-a omorât cu cititul” își amintește cuvânt cu cuvânt un citat din inventatorul bombei atomice[18]?

— A, sunt foarte bun când vine vorba de văzut filme.

Zâmbește din nou și e molipsitor: deși simt că mă dor obrajii, nu reușesc să nu-i mai zâmbesc.

— Pe bune?

El încuviințează…

— Da, chiar aș fi putut juca în liga urmăritorilor profesioniști de filme.

— Deci vrei să spui că ești un bun ascultător.

— O, da, Natalie Cleary, spune el redevenind serios. Cel mai bun.

— Acum încerci să mă impresionezi.

— Da, spune el. Dar e adevărat. Zi-mi o poveste de-a ta.

— Și după aceea vei putea să dai citate din ea? întreb eu provocator.

— Dacă te pricepi cât de cât s-o spui, zice el, iar când mă încrunt, zâmbește.

Întinde mâna și-mi dă părul peste umăr, apoi mă sărută încet pe gât. Mă străbate un val de căldură și furnicături ca și cum gura lui Beau ar fi luna, provocându-mi maree prin vene.

— Ce fel de poveste vrei s-auzi? zic eu foarte încet, ca să-mi maschez tremurul vocii.

— Una veselă, răspunde el.

10

Bunica mi-a spus o grămadă de povești pe care ea le considera vesele, dar eu îmi amintesc una anume, care chiar m-a făcut să mă simt veselă. Aveam zece ani și, deșteptându-mă dintr-un coșmar, o descoperisem pe Bunica în camera mea.

— De ce plângi, draga mea? m-a întrebat ea, iar eu i-am povestit visul până în cele mai mici amănunte.

Era unul dintre cele recurente, în care sunt în mașină cu mama, discutând și râzând în timp ce ea conduce printr-o zonă rurală. În coșmar e o zi senină și cerul e de un albastru-palid, fără urmă de nor, iar pâraiele care însoțesc drumul scânteiază. Dar brusc ne apare în față o sferă întunecată, care se năpustește asupra noastră și ne scoate de pe drum. Zburăm peste șanț, botul mașinii se lovește de un copac gros și lumea se întunecă, iar tunete despică cerurile și ploaia se revarsă peste noi. Treptat, mașina începe să se umple, dar nu cu apă, ci cu sânge, deși nici eu, nici mama nu suntem rănite. N-am mai povestit nimănui despre acest vis. M-am temut că se va adeveri, dar a i-l povesti Bunicii e cu totul altceva.

— Și eu am avut un vis la fel ca ăsta, mi-a zis ea. Mi se părea că n-o să scap niciodată de el. Dar am scăpat, Natalie. În cele din urmă totul trece, mai puțin adevărul. Acum întinde-te la loc și lasă-mă să-ți spun o poveste.

Și așa a făcut, iar povestea este următoarea:

La început, Luna, Soarele, Vântul, Curcubeul, Tunetul, Focul și Apa trăiau pe pământ. Pur și simplu se treziseră aici într-o bună zi, fără să știe cum sosiseră pe aceste meleaguri, dar era bine așa. Și au trăit fericiți pe pământ până într-o bună zi, când au întâlnit un Bătrân. Acest Bătrân s-a dovedit a fi conducătorul lor, Marele Spirit. Tocmai crease oamenii care să umple pământul pe

lângă Lună, Soare, Vânt, Curcubeu, Tunet, Foc și Apă.

— Bătrâne, a spus Tunetul, poți face ca oamenii aceștia să fie copiii mei?

Și Bătrânul a răspuns:

— Nu, Tunetule. Nu pot fi copiii tăi, dar îți pot fi nepoți.

Auzind aceasta, Soarele a grăit:

— Bătrâne, atunci poți face ca oamenii din această lume să fie copiii mei?

Și Bătrânul i-a răspuns:

— Nu, Soare. Nu sunt copiii tăi. Îți pot fi prieteni. Îți vor fi nepoți. Dar menirea ta este să-i scalzi pe toți în lumină și să ai grijă să le fie cald.

A venit rândul Lunii:

— Bătrâne, a întrebat ea, dacă nu-s ai Soarelui, poți face ca acești oameni să fie copiii mei?

— Nu, Lună, nu-ți pot da copiii acestei lumi, a răspuns bătrânul. Tu vei fi mătușa și prietena lor, luminându-le calea în noapte și oferindu-le odihnă…

— Bătrâne, te rog, fă ca oamenii acestei lumi să fie copiii mei, a cuvântat Focul.

— Focule, nu pot face asta, i-a răspuns Bătrânul. Vor fi nepoții tăi. Te-am creat ca să le ții de cald iarna și pe timpul nopții. Le vei găti mâncarea cu care să-și umple burțile.

Următorul a fost Vântul, iar răspunsul Bătrânului a fost același:

— Nu, Vântule, dragul meu prieten. Dar vor fi nepoții tăi și tu vei curăța aerul din jurul lor ca să fie sănătoși și puternici.

— Bătrâne, a întrebat Curcubeul, pot oamenii acestei lumi să fie copiii mei?

— Nu pot fi copiii tăi, i-a explicat Bătrânul. Tu vei fi mereu ocupat împiedicând ploaia să cadă prea grea și inundațiile să acopere pământul, cât și pictând cerul pentru încântarea ochilor lor.

— Dar eu, Bătrâne? a spus Apa.

— Nu, a spus Bătrânul. Oamenii acestei lumi nu pot fi copiii tăi, Apă, dar îi vei curăța și le vei potoli setea și îi vei lăsa să trăiască vieți lungi pe acest pământ.

Luna, Soarele, Vântul, Curcubeul, Tunetul, Focul și Apa s-au privit nedumeriți. Bătrânul a continuat:

— Sunteți creați așa cum trebuie și v-am arătat cel mai bun mod de a trăi ajutându-i pe oamenii acestei lumi. Dar să nu uitați niciodată că aceștia, acești copii ai rasei umane, sunt copiii mei.

Și acesta era adevărul, mi-a spus Bunica.

În noaptea asta, alături de Beau, povestea mă face să mă simt la fel ca atunci când am auzit-o pentru prima oară. Ca și cum îmbrățișarea lumii m-ar fi eliberat dintr-un coșmar.

După ce termin, Beau tace îndelung, privind îngândurat cerul, apoi spune:

— Chiar te pricepi.

— La spus povești? întreb eu.

El face semn că da.

— La asta și așa, în general.

— La toate, mă arat eu de acord.

— Cu excepția fotbalului.

— Nuuu, mă pricep binișor, dar nu comparativ cu tine.

El îmi povestește despre primul meci la care a luat parte și cum a marcat în zona greșită, despre slujba lui unde schimbă cauciucuri și înlocuiește frâne și că i-ar plăcea să lucreze mai degrabă în construcții, dar nu reușește să găsească un angajament permanent. I-ar plăcea să-și ridice într-o bună zi o casă cu propriile mâini, și eu îi spun că ar trebui să-mi construiască și mie una și că a mea trebuie să aibă verandă, iar el e de acord, pentru că o casă fără verandă nu e casă. Îmi povestește că mama lui dispare uneori de acasă cu lunile, convinsă că l-a întâlnit pe bărbatul vieții ei, numai ca să revină în cele din urmă atât de distrusă, încât nu-i în stare să se dea jos din pat câte o săptămână,

refuzând să spună ce s-a întâmplat. Îi vorbesc despre talentul mamei de a transforma orice fac sau simt într-un soi de metaforă despre „povestea adopției mele”.

— Crezi că are dreptate? mă întreabă el.

— Nu știu, răspund eu cu toată sinceritatea. Uneori sunt convinsă că nu m-aș mai simți atât de pierdută dacă nu s-ar strădui așa de tare să mă facă să simt că-i OK să-mi investighez originile. În fond, întotdeauna am știut că sunt diferită de restul familiei, dar nu am simțit nevoia să mă justific pentru asta până n-am început școala. Ori de câte ori părinții mei mă lăsau la ziua de naștere a cuiva sau mă conduceau la școală sau la piscina din cartier, toți colegii mei mă întrebau de ce nu le semăn. Și mama mă pregătise pentru asta. Dar într-o zi, un copil din vecini m-a întrebat care e numele meu adevărat. Eu nu înțelegeam despre ce vorbea, iar el a zis: „Știi tu, numele tău de indian, cum ar fi Ciuta Fugară.” Așa că i-am întrebat pe părinții mei dacă aveam un nume indian și ei s-au amuzat, dar când le-am explicat de ce întrebam, mama a fost foarte mâhnită, așa că s-a apucat să se documenteze, încercând să mă pregătească pentru alte asemenea întrebări jignitoare. În același timp, îmi zicea: „Scumpa mea, nu uita ca nu trebuie să răspunzi la întrebările nimănui, dacă nu vrei. Sunt niște treburi care te privesc doar pe tine.”

— Uau, comentează Beau. Nu știam că plozii de șase ani au treburi.

— Exact, spun eu. A, și pe urmă a început să-mi cumpere cărți pentru copii despre istoria și cultura indienilor americani. Le lăsa în camera mea și pe urmă îmi zicea ca din întâmplare că ar trebui să fiu mândră de fiecare părticică a identității mele, chestie care cred că m-a făcut să mă simt și mai aparte decât mă simțeam deja. Apoi, când aveam vreo șase ani, cred, am vrut să mă costumez în Pocahontas de Halloween – varianta Disney, desigur și ea s-a purtat foarte ciudat, încercând să

mă convingă să mă răzgândesc, până a înțeles că nu aveam să cedez și a fost nevoită să-mi facă un costum. Dar câțiva ani mai târziu a citit un articol despre reprezentarea rasistă a indienilor americani în cultura populară și cât de dăunătoare e. De aici a ajuns cumva la un eseu publicat după ce un creator de modă și-a pus modelele să defileze pe podium cu podoabe de cap de inspirație Navajo. În eseu se vorbea despre felul în care cultura americană abuzează de cultura indienilor americani, însușindu-și-o fraudulos. Mama s-a simțit atât de prost, încât a venit la mine în cameră să-mi ceară scuze. Plângea, iar eu n-am înțeles de ce, dar nu se purta ca o mamă cu fiica ei. Ai fi zis că eram o străină pentru ea.

Beau ridică din umeri:

— Păi și nu ești?

— Cum adică? întreb șocată.

— Mie mi se pare că toți părinții pornesc de la ideea că, de fapt, copiii sunt o parte a lor, ca și cum le-ar mai fi crescut o gură care trebuie hrănită sau un corp în plus care trebuie îmbrăcat. Și într-o bună zi, părinții noștri ne privesc și descoperă brusc că suntem persoane separate. Nu mai suntem o parte din ei, chiar dacă ei sunt o parte din noi. Iar pentru cei care oricum nu voiau să fie părinți, lucrul ăsta e probabil o ușurare. Dar pentru mame ca a ta, nu știu… trebuie s-o fi întristat foarte tare gândul că viața ta avea să fie diferită de a ei. Probabil s-a speriat când și-a dat seama că urma să te confrunți cu lucruri cu care ea nu s-a confruntat și că nu avea cum să te protejeze.

— Da, murmur eu. Cred c-așa a fost, dar în copilărie mi se părea groaznic să fiu atât de diferită de ea. Nu mă simțeam normală. Cred că, inconștient, mi-am petrecut o bună parte a copilăriei încercând să-mi alung această impresie. Am intrat în trupa de dans și am învățat să ignor râzând glumele despre darul meu de a vorbi cu lupii sau de a prinde pești cu mâinile goale. Mi-am

făcut un scop din a mă integra în plan social și am început să mă întâlnesc cu un băiat foarte popular…

Mă întrerup, amintindu-mi cum a fost după plecarea Bunicii, când m-am trezit singură într-o lume în care mă chinuisem obsesiv să mă integrez. Fără acele mici momente în care restul orășelului dormea, iar eu stăteam trează, lăsând vocea ei răgușită să mă scalde în povești, umplându-mă cu picături de culoare și adevăr. Oferindu-mi noi părți ale sinelui meu. Atunci mi-am dat seama că nu știam unde se încheia eul meu cel fals și unde începea cel adevărat.

— Nu știu. E dificil să fiu înconjurată de oameni – cumsecade în majoritatea lor – care nu pricep, care mă cred cu nasul pe sus și ciudată ori de câte ori arăt că mă deranjează ceva. Am impresia că uneori oamenii presupun că le semăn acolo unde de fapt nu le semăn, și asta e de căcat, dar alteori au impresia că-s diferită de ei atunci când eu nu mă simt diferită, și și asta-i de căcat.

Beau se gândește un timp, apoi spune cu blândețe:

— De-asta pleci la facultatea ta de fițe?

— Poate, recunosc eu. E greu să simți că aparții unui loc atâta vreme cât nu știi cine ești și e greu să știi cine ești atâta vreme cât nu știi de unde te tragi.

— Poate ești norocoasă.

— Norocoasă? Cum așa? îl întreb. Nu poți să-ți imaginezi ce greu e să nu te vezi reflectat în cei din jurul tău. Sau cum e să fii încurajat în mod constant să-ți cauți identitatea.

Îl simt ridicând din umeri:

— Și tu nu știi cum e să te vezi reflectat în oameni care nu-ți plac. Tu ești doar tu: fără un tată ratat, o mamă alcoolică și un blestem al familiei.

— Sau poate că sunt făcută din toate lucrurile alea, dar joc teatru foarte bine.

— Știi la ce mă gândesc? spune el.

— La fotbal?

— Da, și la asta, dar mă gândesc că aparții acestui loc mai mult ca orice persoană pe care o cunosc.

— Ceeee? zic eu ridicându-mă din nou în fund. De ce?

— Așa cred eu.

— Așa crezi tu.

— Da, insistă el.

— OK, *bini.*

— *Bini.*

După un minut, Beau adaugă:

— Mai știi și alte povești, Natalie Cleary?

I-o spun pe cea despre Fata care a căzut din cer. Apoi beau ultima bere și i-o povestesc pe cea cu Scheletul-Vampir și pe cea cu Fantoma din Munții Teton și pe cea cu Casa-nălucă de sub pământ.

Tocmai termin povestea despre Fratele Negru și Fratele Roșu, când telefonul uitat pe iarbă lângă mine începe sa vibreze.

— Stai o secundă, îi spun lui Beau.

Când mă ridic ca să-i răspund lui Megan, observ că soarele se pregătește să răsară, iar cerul s-a decolorat până la un albastru-închis. Am stat aici toată noaptea și nu pot spune dacă mi s-a părut că au trecut minute sau zile.

— Alo? zic eu.

— Doamne, îmi pare rău, șoptește Megan.

— De ce vorbești în șoaptă? o întreb.

— Eu și Brian am adormit la Matt acasă. Plec în clipa asta. Unde ești? Ești în regulă?

— Sunt bine. Sunt pe terenul de fotbal.

Aud o ușă închizându-se, apoi Megan începe să vorbească pe un ton normal.

— Doamne, Nat, îmi pare rău! Îmi pare tare, tare, tare rău! Sunt pe drum, să nu te miști de-acolo!

— Pot să te conduc eu acasă, zice Beau de lângă mine.

— Cine-i acolo? chiuie Megan. El? Parcă e un difuzor pentru sunete grave.

Acopăr telefonul cu mâna.

— E Megan. E încă la Matt, îi spun lui Beau. Într-o secundă o să vină să mă ia.

El face semn că a priceput și eu iau mâna de pe telefon și-i zic:

— Ne vedem într-un minut!

Adun împreună cu Beau dozele de bere și le aruncăm dincolo de gard, apoi procedăm la fel și cu mingea și ne cățărăm și noi. Când ajungem de cealaltă parte, mă prinde din nou, de data asta fără nicio ezitare. Mă reazemă de gard și mă sărută pe colțul gurii, strângându-mi șoldul în palme. Lumina se furișează printre copaci, tot mai aurie pe măsură ce se crapă de ziuă, accentuând inelele cafeniu-aurii care-i înconjoară irișii bătând în verde.

Deși am știut toată noaptea că momentul ăsta va veni când Beau se retrage, mă simt năucită și intimidată.

— Mulțumesc, mă aud spunând, spre oroarea mea.

El râde și mă mângâie pe păr:

— Și-altă dată cu plăcere!

În liniștea dimineții, aud mașina lui Megan intrând pe drumul aflat de cealaltă parte a terenului, care duce către parcare. Mă desprind de Beau și privesc peste umăr. Megan parchează pe culmea dealului din spatele stadionului, deschide geamul și face cu mâna.

— Vrei să te duc cu mașina până acolo? întreabă Beau.

— E OK. O să-mi facă plăcere să merg puțin.

El își scoate mobilul, care e cu două generații mai vechi ca al meu și arată de parcă ar fi trecut printr-o mașină de tuns iarba, și mi-l întinde tăcut. Îmi trec numărul în el, îl salvez și îi dau telefonul înapoi.

— Mulțumesc din nou, zic, grăbindu-mă să adaug: Pentru că m-ai salvat de la petrecerea aia. Îmi pare rău c-ai ratat-o.

— Ți-am spus de ce-am venit.

Preț de un minut niciunul dintre noi nu spune nimic, apoi eu îmi iau la revedere cu stângăcie, mă întorc și-o pornesc către culmea dealului și către mașina lui Megan.

— Natalie, spune Beau, iar eu mă întorc pentru ultima oară și-i fac cu mâna.

Imediat ce intru în mașină, Megan începe din nou să-și ceară scuze, dar după ce întoarce mașina și pornește, amuțește un timp, apoi spune:

— OK, deci era destul de departe de locul unde am parcat și se vedea cam mic, dar uau!

— Știu.

— Uau, repetă ea. Nu pot să-mi imaginez cum arată Încarnarea-Verii văzută de aproape.

— Chiar nu poți.

— O, Doamne, sunt așa de entuziasmată, că m-a luat cu tremurici!

— Dar cum a fost cu Brian? mă interesez eu.

— Eh, zice ea. Ne-am sărutat. Apoi eu am adormit. E un semn rău?

— Nu neapărat.

— Nu mi-am luat la revedere de la el de dimineață. Asta cum e?

— Nu înseamnă nimic. Probabil că ți-a fost jenă.

— Cred că da, spune Megan, apoi îmi aruncă o privire și strâmbă din nas: Gura lui avea gust de pufuleți Cheetos.

— Bleah, cred c-o să vomit!

— Știu, geme ea.

— Sărutul morții, la propriu.

— Exact, zice ea. Sunt moartă, numai că trupul meu nu știe asta încă.

— Pufuleții ăia conțineau probabil vreo vrajă care reanimează, sugerez eu.

Preț de o secundă, ea lasă fruntea să-i cadă pe volan.

— Și-mi plăcea atât de mult de el! Na c-am zis-o! Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

— Nuș' ce să zic. Crezi c-ar fi posibil să fi mâncat pufuleți Cheetos?

— Mda, nu-s medic legist, dar aș zice că e o șansă de circa sută la sută ca exact asta să se fi petrecut.

— Îmi pare rău.

— Ție îți pare rău?! Te-am abandonat în favoarea unui produs de la Frito-Lay.

— Serios, Meg, dacă aveam nevoie de tine, te-aș fi găsit eu, până și în mijlocul unei giugiuleli pe bază de praf de brânză.

— Îmi vine să mor, zice ea. Mor de fiecare dată când mă gândesc la asta!

— Cred c-ar trebui să-i mai dai o șansă.

Ea mă privește cu gura căscată.

— Zici asta pentru că ești cu capul în nori. Fiindcă-i clar că tu tocmai te-ai sărutat cu cineva care nu avea gustul podelei de la petrecerea din clasa a patra a lui Derek Dillhorn.

— Pot să pun pariu că gura lui Brian nu are tot timpul gustul ăsta.

— O să vedem, spune ea. S-ar putea să-mi fie prea frică să mai încerc. Hei, vrei sa mergem la Waffle House? Mi-e foame. Vreau să mă hrănesc cu amănunte. Și cu vafe și cu amănunte.

— Sună bine, dar cred că mai întâi am nevoie de vreo zece ore de somn. Putem s-o lăsăm pentru cină?

Trecem pe lângă biserica prezbiteriană, care a revenit la normal: aripa suplimentară a dispărut, iar parcarea e în continuare prea mare pentru mulțimea care se adună de obicei duminica.

— Ia zi, vezi ceva diferit la clădirea aia? o întreb.

Megan se uită pe geam.

— Doar o ceață portocalie cu aromă de brânză care plutește peste toate, dar e posibil să fie numai imaginația mea.

Oprește mașina în fața casei mele și-și apasă palmele pe pleoape, apoi își lasă capul să cadă pe tetieră, gemând din nou, ca să fie tacâmul complet.

O bat ușor pe braț.

— O să treacă și asta.

Ea își îndreaptă spatele cu un oftat:

— Să te-audă Bunica!

Ies din mașină cu picioarele tremurând de oboseală și îi fac cu mâna lui Megan, care pornește. Mă întorc către casă și dau peste Gus ieșind pe ușa din fața și străbătând curtea.

— Jack! strig eu enervată.

Mereu uită să încuie ușa de la intrare și, în cel puțin jumătate din cazuri, ușa se deschide și-i permite lui Gus să tragă o hoinăreală prin cartier. Mă întind să-l înhață de zgardă înainte s-o zbughească, dar în clipa în care degetele mele se strâng în jurul curelei de piele, se întâmplă din nou.

O clipă Gus e aici și în clipa următoare a dispărut, iar eu sunt cât pe ce să țip pomenindu-mă cu zgarda goală în mână. Mă răsucesc cercetând strada pustie.

— Gus?

Câinele a dispărut și nu știu ce să fac. Mă învârt în cerc, chemându-l din ce în ce mai tare:

— Gus! Gus!

Și deodată e din nou aici, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu zgarda la gât și încercând să mă târască pe strada către curtea unde locuiește un pudel absolut fioros și cât se poate de obișnuit. Mă proptesc bine pe picioare și încerc să-l trag către ușa de la intrare.

Capul mi se învârte. Stomacul îmi fierbe. Îl târăsc pe Gus prin curte și urc în fugă treptele verandei, dar ceea ce descopăr mă face să mă opresc brusc. Am senzația că inima mi s-a izbit cu

toată viteza de un zid. Și Gus a dispărut din nou. Ușa și obloanele sunt vopsite în roșu, nu în verde, cum ar trebui. Sunt atât de îngrozită, încât încerc prostește să bag cheia în broasca de la intrare, deși aceasta refuză să intre. În stomacul meu e o furtună, abia pot să respir și bâjbâi cu cheia în timp ce mă inundă o panică acidă.

— Gus! strig eu. Bunico! Bunico! Ești aici? Te rog!

În cele din urmă cheia pătrunde în broască, ușa redevine verde sub ochii mei și în aceeași clipă reapare și Gus.

Mă reped înăuntru târându-l pe Gus după mine și încui ușa în urma noastră. Mă lipesc de ea și mă las să alunec în jos, îl cuprind pe Gus în brațe și lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraji. Îmi îngrop fața în blana lui și aștept să mă opresc din tremurat.

11

Prima mea ședință cu Alice seamănă nefiresc de mult cu ședințele adevărate de psihoterapie de care am avut parte, cel puțin dacă ignor felul în care arată biroul ei, desprins parcă dintr-un episod din *Hoarders*[19], sau faptul că face baloane de gumă și că își dă ochii peste cap când nu e de acord cu spusele mele. Am senzația că pozează, că joacă un rol, cum am fost siliți să facem la cursul de introducere în psihologie.

E ca și cum ne-am juca de-a doctorul, până când ajungem la părțile care chiar s-ar putea dovedi utile, moment în care ea se apleacă brusc înainte, își lovește buzele cu degetul și mâzgălește ceva în carnet.

— Ești sigură că nu există o metodă mai rapidă? o întreb eu. Poate ar fi bine să-mi spui ce ți-ai notat?

— Nu există metodă mai rapidă, spune ea scriind cu frenezie. Îmi urmez instinctul. Ție unele lucruri ți-ar putea părea banale, dar secretul s-ar putea ascunde tocmai aici. Altele ar putea să ți se pară de o importanță colosală, dar să nu aibă legătură cu problema ta. Vreau să continui să vorbești.

Așa că vorbesc. Vreme de nouăzeci și cinci de minute pe ceas, din care nu las nicio secundă neumplută. Și mă simt productivă, ca și cum aș rezolva ceva, ceea ce mă încurajează să continui.

Îi povestesc despre crizele mele de furie pe care dansul a părut să le alunge și cum s-a temut mama să nu am ADHD. Îi spun că spaimele nopții au început ca vise, apoi au devenit apariții, și îi povestesc cum țipam până când dispăreau și tata venea în fugă, înarmat cu bâta de baseball pe care o ținea sub pat. Îi povestesc lucruri pe care nu le-am mai rostit niciodată cu voce tare, nici măcar în prezența celorlalți psihoterapeuți, pentru că până și

să vorbesc despre ele mă face să mă simt slabă, iar când mă simt slabă, plâng, și când plâng, am senzația că nu mai dețin controlul. Îi povestesc cum credeam în copilărie că Debra Messing, Isla Fisher și Amy Adams erau definiția frumuseții. Îi spun că atunci când părul blond de bebeluș al gemenilor a început să se închidă la culoare, devenind roșcat ca al mamei, am fost nefericită în sinea mea, ca și cum aș fi pierdut ceva, oricât de egoist sună asta. Pentru că ei aveau să semene cu părinții noștri, iar eu aveam să arăt în continuare ca o străină.

Dar îi spun lui Alice adevărul fiindcă, pentru prima oară, îmi doresc ca terapia să funcționeze mai mult decât îmi doresc să ascund acele părți ale mele de care mă tem.

La un moment dat ajungem în prezent.

— Lucrurile aiurea, zice Alice. Care se modifică sau pâlpâie. Mai spune-mi o dată despre ele.

Așa că îi vorbesc despre cele mai recente întâmplări, Gus și cu bizonii și cu biserica renovată. Dar cu cât vorbesc mai mult, cu atât durerea mea de cap se amplifică.

— Nu înțeleg ce se petrece, șuier eu.

— Ai venit unde trebuie, răspunde Alice fără să-și ridice ochii din carnet.

Observ că ține în poală reportofonul pe care i l-am adus de dimineață.

— Cel puțin așa cred. Să sperăm. Într-o lume ideală da, ăsta ar fi locul potrivit. Uite ce-i, poate că ai purtat lungi conversații cu unul dintre Ei toată viața ta dar ceea ce ți se întâmplă acum e ceva mai comun. În mod norma așa ceva ar trebui să se petreacă numai când ești pe punctul de a adormi sau în faza de vis a somnului, dar ideea e cam aceeași.

— Ei bine, ce anume e asta? întreb eu.

— E prematur să mă pronunț. Ce știu sigur este că majoritatea oamenilor trăiesc doar niște scurte asemenea apariții, ca străfulgerările acelea pe care

le-ai descris tu. Te trezești și nu ești în camera ta, dar imediat ce țipi, revii în ea. Adormi în autobuz și când deschizi ochii cineva te privește, dar cum sari de pe locul tău, a dispărut. Auzi voci la parter și când cobori vezi un cuplu care ia cina la masa ta din bucătărie. Aprinzi lumina și dispar. În mod normal, nici nu te observă. Din spusele celor care i-au văzut, când totuși te observă, Ceilalți par la fel de surprinși ca tine. Nu cred că sunt conștienți de existența noastră.

— Bunica este.

— Dragă Natalie, ca și tine, Bunica este cu totul altceva. Și de-asta e totul așa de important.

— Chiar e Dumnezeu, nu-i așa? întreb eu.

Alice expiră.

— Sunt un om de știință care studiază halucinațiile nocturne pornind de la prezumția de bază că acestea au ceva supranatural. Sunt ultima persoană care să poată formula ipoteze despre ce anume e Dumnezeu sau dacă măcar există. Eu personal n-am acceptat niciodată ideea unei puteri supreme, dar, pe de altă parte, din punctul de unei tuturor celor din această facultate, eu aș putea fi la fel de bine șefa catedrei de studii despre viața și obiceiurile spiridușilor. Tot ce știu e că Bunica și viziunile care au precedat-o au o însemnătate. O să aflăm noi ce e Bunica, fie că e Dumnezeu, fantomă sau cu totul altceva. Chiar cred asta, Natalie.

În dimineața următoare, eu și Jack tocmai ne îndreptăm spre Jeep, când se întâmplă din nou. Obloanele și ușa devin roșii. Coșul de baschet de pe alee dispare și la fel și fratele meu mai mic. Stau în mijlocul curții din față și toată lumea a încremenit, iar ca să fac un pas, am senzația că înaintez prin gelatină.

Însă, la fel de iute, o explozie de sunet sfâșie neclintirea și mă face să sar în sus.

— Hai mai repede! îmi strigă Jack din mașina.

S-a întins peste scaun ca să ajungă la claxon, ceea ce nu ar fi alarmant în sine dacă aș avea cea mai mică idee cum a ajuns în mașină. Mă scutur și urc lângă el.

— Scuze. Credeam că mi-am uitat telefonul, îngaim.

Jack scoate un chicotit pe care încearcă să-l mascheze printr-o tuse, așa cum procedează adesea tata când știe că mama nu ar fi de acord cu motivul pentru care râde.

— Nu-i nimic, zice Jack zorit înainte să apuc să mă încrunt la el. Numai că l-ai verificat de cel puțin trei ori pe drumul dintre bucătărie și verandă.

Replica lui îmi face obrajii să ardă, așa că pornesc mașina prefăcându-mă cu încăpățânare că nu l-am auzit. Au trecut patru zile de la petrecerea lui Matt. Încă mai fumeg de furie când mă gândesc ce s-a întâmplat între mine și Matt în noaptea aceea, dar Beau este cel care îmi ocupă mintea în timp ce pendulez între buimăceală și obsesie. Singurele chestii care îmi mai pot abate gândul de la faptul că nu m-a sunat sunt Lucrurile aiurea și faptul că peste două zile Megan se va muta în Georgetown.

În timp ce conduc către școală, fac ce am făcut în ultimii doi ani de fiecare dată când nu voiam să mă gândesc la ceva. Îmi imaginez că sunt deja la Brown, în compania unor prieteni noi care nu știu de Matt și nu-s curioși de ce am părăsit echipa de dansuri, un loc unde pot s-o iau de la zero. Dar această fantezie nu-mi oferă nicio alinare Sunt prea supărată pe Matt și prea stânjenită din cauza celor petrecute între mine și Beau. În acel moment a părut exact ceea ce trebuia, ceva dulce și sincer și atât de intens încât am fost sigură că și el simțea la fel. Acum sunt silită să-mi amintesc amănuntele extrem de personale pe care i le-am împărtășit și mă crispez gândindu-mă la vulnerabilitatea mea.

Când opresc la poarta din dreptul sălii de sport, Jack sare din mașină strigându-mi „Pa-pa!”, dar nu

plec imediat. Îmi privesc fratele străbătând terenul în fugă. Apare și dispare – ca Beau Noaptea Absolvenților apoi, în depărtare, îi zăresc colegii pâlpâind ca sub lumina unui stroboscop. Numai că ei nu dispar ca Jack. Își schimbă pozițiile, rearanjându-se cu o viteză imposibilă, ba la stânga, ba la dreapta terenului, acum țopăind pe loc, și în secunda următoare alergând pe partea opusă a pistei de atletism. Privesc un băiat anume, T.J. Bishop, a cărui pieptănătură oscilează între o tunsoare periuță și o codiță jalnic de scurtă, în timp ce trupul lui ba devine mai voluminos, ba se subțiază, la intervale regulate.

— Lucrurile aiurea, zic cu voce tare.

Tot nu am idee ce semnificație au.

12

Tunetul huruie în tării, dar e departe și abia se aude, ca o tobă acoperită cu un prosop. Stau împreună cu Megan în garajul familiei mele, cu ușa ridicată astfel încât să putem privi ploaia deasă lovind aleea și frunzișul verde albăstrui ce încadrează curtea.

Privim furtunile împreună dintotdeauna și de fiecare dată încerc un sentiment de pace. Nu avem nevoie să ne vorbim ca să ne simțim fericite sau înțelese. Ploaia care năpădește fundătura ne e de-ajuns. Mi-o spun cei unsprezece ani ai prieteniei noastre. Poate că suntem diferite, dar în acest moment simțim același lucru: acea fericire împletită cu tristețe pe care o încerci când îți dai seama ce desăvârșită a fost viața ta de până acum. A fost desăvârșită și asta doare, și poți să îți permiți să plângi dacă vrei. A fost desăvârșită și asta te face să crezi cu tărie că, deși tot ceea ce-ai cunoscut până acum se va sfârși, viața va fi în continuare frumoasă, până și – sau mai ales în – aceste momente pure de rătăcire.

Stăm așa ore în șir. Când, în cele din urmă ploaia se domolește, ne ridicăm și ne curățăm petele de ulei de pe coapse.

Despărțirile noastre au fost dintotdeauna la fel de naturale ca tăcerea, producându-se, în nouă cazuri din zece, în baza unui acord nerostit. Fără „acum trebuie să plec” sau „vai, cât e ceasul”. Megan îmi zâmbește pur și simplu și mă îmbrățișează strâns.

— Te iubesc, spune ea.

— Și eu pe tine, îi răspund. Să ajungi teafără acasă. Să ajungi teafără la facultate.

— Ne vedem în curând, Nat, spune ea și eu încuviințez, fiindcă nu vreau să mă îndoiesc de ea.

Își ridică gluga hanoracului ei subțire și țâșnește prin ploaie către Honda neagră parcată lângă

bordură.

Farurile se aprind și Megan pleacă. Mă închid în camera mea, unde izbucnesc în plâns la vederea cutiilor de carton împrăștiate peste tot. Când rămân fără lacrimi, scot reportofonul lui Alice și mă apuc să spun o altă poveste despre iubire și suferință.

— A fost odată un tânăr care credea că e îndrăgostit de o femeie frumoasă, a spus Bunica. Așa că bărbatul s-a dus la tatăl ei, care era căpetenia tribului, și i-a spus că o dorea pe fiica lui de soție.

„Adu-mi mulți cai și te poți însura cu fata mea”, i-a răspuns căpetenia. Așa că tânărul a pornit prin sălbăticie în căutarea unor cai care să fie pe placul căpeteniei.

În timp ce tânărul era plecat, tribul s-a mutat pe alte meleaguri și, deși bărbatul prinsese câțiva cai foarte frumoși pentru căpetenie, când s-a întors, n-a mai găsit pe nimeni. S-a gândit să plece în căutarea tribului său, dar soarele coborâse aproape de orizont, așa că a hotărât să se odihnească mai întâi. A zărit o colibă și s-a apropiat de ea, dar oricât i-a dat târcoale, nu a reușit să găsească ușa. În cele din urmă a săpat în țărâna care înconjura coliba până când a reușit să pătrundă înăuntru, unde a găsit un pat funerar susținut de patru stâlpi înalți.

Pe pat zăcea o tânără femeie cu haine împodobite cu dinți de elan. Femeia s-a întors și l-a privit. El a recunoscut-o imediat ca fiind o membră a tribului său care trebuie să fi murit cât fusese el plecat. Dar femeia s-a ridicat în capul oaselor și l-a salutat spunându-i pe nume, căci și ea îl cunoștea din vremea când trăise.

Bărbatul a petrecut multe nopți cu Femeia-Nălucă. Pe măsură ce timpul trecea, se gândea tot mai puțin la fiica șefului de trib și tot mai mult la Femeia-Nălucă legată de patul ei funerar, așa că, în cele din urmă, ea i-a devenit soție.

Deși bărbatul își iubea soția, coliba și pământul pe care trăiau, într-o dimineață s-a trezit tânjind după o vânătoare de bizoni, căci nu mai participase la una de când plecase după caii căpeteniei de trib. N-a pomenit nimic despre asta, dar Femeia-Nălucă îi cunoștea fiecare gând, așa că i-a spus:

„Încalecă și călărește până la râpă. Acolo te așteaptă bizonii. Când zărești turma, năpustește-te în mijlocul ei și ucide cel mai iute bizon, apoi adu-l acasă. Frige-i carnea și adu-mi și mie o porție înainte s-o mănânci pe-a ta."

Bărbatul i-a urmat poruncile. Când i-a adus carnea friptă, a găsit-o în picioare în colibă și asta l-a surprins.

„Nu te teme de mine, bărbate, rogu-te", a zis ea, pentru îi cunoștea fiecare gând.

El s-a liniștit și a simțit că își cunoaște soția mai bine decât înainte de a-i fi văzut silueta fantomatică stând în picioare. Au împărțit carnea și au vorbit despre toate cele, fără opreliști, cel viu și cea moartă, plănuind ce le-ar fi plăcut să facă.

„Hai să ne ridicăm cortul și să călătorim noaptea", a spus Femeia-Nălucă. „În felul ăsta vom putea vedea lumea."

Și au făcut cum a zis ea: Femeia-Nălucă plutea în fața soțului ei, cu capul acoperit, tăcută. Când bărbatul se gândea la ceva, Femeia-Nălucă îi auzea gândurile, până când, în cele din urmă, bărbatul a devenit și el o nălucă. Atunci și-au putut transmite gândurile de la unul la altul ca și cum ar fi turnat apă dintr-un castron într-altul fără să verse o picătură și fiecare l-a cunoscut pe celălalt la fel de bine cum se știa pe sine. Tribul lor nu le-a mai aflat urma niciodată, iar fata căpeteniei s-a întrebat adesea ce s-a întâmplat cu iubitul ei din tinerețe, deși în cele din urmă s-a măritat cu altcineva.

Femeia-Nălucă a renunțat la odihna ei și tânărul cel curajos a renunțat la lumea celor vii și s-au iubit unul pe altul din toată inima. Și, Natalie, uiteți sfârșitul cel fericit.

— Dar el a murit! am protestat eu.

— E o caracteristică inevitabilă a vieții, a spus ea. În plus, să judeci o poveste numai după sfârșit sau o viață de om numai după felul în care a murit e la fel de inutil ca și cum ai judeca o drumeție prin munți numai după faptul că, atunci când revii unde ți-ai parcat mașina, găsești o groapă plină cu știi tu ce și cutii de bere.

— Chiar așa, am zis eu. De ce să nu rămâi pentru totdeauna în pădure?

— Pentru că îți trebuie mașina aia ca să ajungi până la locul noii tale drumeții. Natalie, vreau să înțelegi ceva. Oricât de greu ți s-ar părea, nu trebuie să-ți fie frică să-ți urmezi calea și nu trebuie să-ți fie frică nici să rămâi pe loc. Mereu există noi lucruri de văzut și de simțit.

— Crezi? am întrebat-o.

— Știu sigur.

13

Alice închide carnetul cu treizeci de minute mai devreme, când sunt în mijlocul unei fraze.

— Natalie, nu ești stresată. Ești tristă. Nu pot să te ajut dacă ești tristă.

— E cam greu să controlez chestia asta, îi răspund arțăgoasă.

A trecut o săptămână de când a plecat Megan. Lucrurile aiurea au dispărut complet. Probabil nu ajută nici faptul că în ultimele trei zile n-am prea ieșit din casă.

— N-ar trebui să fie greu. Stresul va deveni mai puternic decât tristețea și o va transforma dacă vei fi tot timpul suprasolicitată, stând nopțile trează și înconjurându-te de oameni când simți nevoia de odihnă și singurătate.

— Ești cel mai prost psihoterapeut din lume.

— Atunci e numai bine că sunt cercetător și nu psihoterapeut. Uite, încep să văd niște conexiuni în istoria ta personală și sunt de acord cu ceea ce a zis ultimul medic care te-a consultat: acolo undeva mai e ascunsă o traumă, ai ceva nerezolvat. Comportamentul, deciziile și obiceiurile tale indică asta.

— Ce comportament…?

— Faptul că nu poți să identifici un nou aspect al amintirii, mi-o taie ea, sau să-ți amintești orice altă întâmplare e un indiciu că fie ai suprimat amintirea respectivă, fie e ceva ce în momentul acela nu ți s-a părut ieșit din comun. Am citit cândva despre cazul unei fete abandonate de tatăl ei, care a urmat terapia EMDR și a descoperit o amintire în care deschidea cutia poștală de ziua ei. Nu era vorba despre certurile părinților ei, nici despre amintirea zilei în care tatăl ei plecase, ci despre faptul că nu primise nicio felicitare de ziua ei. Trebuie să găsim felicitarea ta lipsă.

— Și dacă nu am?

— Ai, zice ea. O intuiesc. O să aduc un coleg în fiecare joi ca să începem hipnoterapia. Marțea o să avem ședințele noastre normale, între patru ochi. Între timp, trebuie să-ți forțezi limitele. Fă lucruri care te fac să te simți inconfortabil, întinde-te mai mult decât îți e plapuma. Pe termen lung o să-ți prindă bine, iar pe termen scurt o să te copleșească.

Mama se întoarce de la jogging arătând ca scoasă dintr-o reclamă a companiei Nike, în echipamentul ei mulat de alergare în nuanțe de cenușiu și roz, doar ușor transpirată și radiind.

— Bună, iubito, spune ea ciufulindu-mi părul când trece prin spatele canapelei.

Ia o înghițitură zdravănă din bidonașul ei de plastic roz, asortat la ținută, și se așază lângă mine.

— Totul e în regulă?

Tonul vocii ei îmi spune că știe că nu-i în regulă.

— Da, o mint.

Ea încuviințează, fără să mă slăbească din priviri.

— Cred că te simți cam ciudat fără Megan, nu?

— Mda.

Mi-aș dori să fiu la mine în cameră, așteptând să-și termine Megan antrenamentele ca s-o pot suna, dar în schimb, mulțumită lui Alice, trebuie să stau aici, la parter.

Mama mă strânge în brațe.

— Anii de facultate trec atât de repede, spune ea. Serios, ai mei au trecut cât ai clipi. O să fie una dintre cele mai frumoase perioade din viața ta și când o să absolvi o să poți să te duci oriunde vrei, știi asta?

— Știu.

— Hei, mi-a venit o idee: ce-ar fi să mergem la un film în seara asta?

Gândul de a merge undeva unde am toate șansele să dau peste colegii mei mă face să-mi

vină să vărs și mă umple de anxietate. Nu știu câți au aflat despre Matt și Rachel, dar aș paria că răspunsul e „toată lumea”, deci, desigur, mă simt penibil. Și sunt furioasă. Pentru că se crează impresia că el e cel care m-a respins, mascându-se faptul că Matt, practic, a încercat să mă ia cu forța și apoi a dat fuga în brațele lui Rachel ca să se răzbune.

— Sună bine, îi zic mamei.

— Serios? Nu trebuie să mergi dacă nu vrei sau dacă ai deja alte planuri, spune ea șovăind. Dar pur și simplu mi-ar plăcea să petrec puțin timp cu fiica mea.

— Nu, n-am niciun plan, zic de parcă ea n-ar ști deja asta.

— Perfect! Fac repede un duș și mergem.

Mă sărută pe tâmplă și iese din încăpere. F

O oră mai târziu suntem pe drum spre cinematograf. Urmând ordinele lui Alice, aleg filmul care promite să fie cel mai inconfortabil, o dramă despre o fată răpită și silită să se prostitueze vreme de zece ani, înainte să reușească să scape.

— Ești sigură că pe ăsta vrei să-l vezi? mă întreabă mama, încercând fără succes să nu pară oripilată. Te indispun de obicei genul ăsta de chestii, nu?

— Cred că ăsta se termină cu bine, zic eu.

Mama cumpără bilete și intrăm în cinematograf.

— Hai să mergem mai întâi la toaletă, zice ea.

N-are importanță, oricum va trebui să mai meargă o dată la baie pe la jumătatea filmului. S-ar părea că e blestemul familiei Davidson, pe care l-a moștenit de la tatăl ei. Eu una nu mă confrunt cu asta fiindcă nu am nicio picătură din sângele lor în mine. Probabil c-aș putea să-mi controlez vezica și în mijlocul unei tornade.

Fac totuși pipi și mă spăl pe mâini, apoi mai stau un minut în toaletă, așteptând să iasă mama.

— Ne vedem pe hol, OK? zic în cele din urmă.

Când nu răspunde, mă aplec să mă uit pe sub ușă dar nu-i zăresc picioarele.

— Mamă?

Sunt singură în baie. Probabil a ieșit deja

Mă întorc și ies, întrând în cineva aflat pe hol. Mă trag înapoi cerându-mi scuze, apoi vad cine e și devin lividă la față.

— Matt!

El are un aer nedumerit, plimbându-și nerăbdător privirea de la mine la persoana care verifică biletele.

— Îmi pare rău, spune el împreunându-și mâinile în dreptul pieptului. Ne-am mai întâlnit, nu-i așa? Nu reținniciodată numele oamenilor.

— Vorbești serios? exclam eu fumegând de furie.

Privirea lui se abate din nou spre partea opusă a holului.

— Îmi pare rău. Prietena mea mă așteaptă înăuntru. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc.

„Prietena mea.”

Aleargă către mocheta roșie încadrată de cordoane de catifea care duce către sălile de cinema, iar eu îl urmăresc cum se îndepărtează, cu sângele fierbându-mi în vene, dar scuturată de fiori reci. Pe de o parte, nu-mi vine să cred că am putut să iubesc un ins capabil să se prefacă atât de convingător că nu mă cunoaște. Pe de alta, sunt îngrozită și am de ce. Ochii albaștri și atât de familiari ai lui Matt m-au privit nepăsători – fără niciun semn că m-ar recunoaște – ca și cum creierul lui m-ar fi șters cu desăvârșire din arhivele lui. Toată situația semnalează cu atâta vehemență „Coșmar! Coșmar!”, încât clipesc de câteva ori cu putere, în speranța că o să mă trezesc în patul meu.

— Gata?

Mă întorc și dau de mama ieșind din baie. Mă trec din nou fiorii.

— Unde-ai fost? o întreb înghițindu-mi lacrimile de furie.

— La toaletă. Iubito, ce s-a întâmplat? Totul e în regulă? mă întreabă ea prinzându-mă de bărbie.

— Nu-i nimic, spun eu. Tocmai am dat peste Matt. Are o nouă prietenă.

E mai ușor decât să-i spun adevărul.

— Of, scumpo!

Mă îmbrățișează și stăm așa până când o femeie se apropie de toaletă și ne dăm seama că blocăm intrarea. O lăsăm să treacă și ne ducem la coadă la bufet.

— Nu trebuie să stăm la film. Dacă vrei să mergem acasă, nu-i nicio problemă, zice mama.

— Trebui să-mi distrag gândurile cumva, spun eu clătinând din cap.

Ea încuviințează.

— OK. Dar dacă te răzgândești, să-mi spui.

Cumpărăm floricele și intrăm să vedem filmul. Încă din primele cinci minute îmi dau scama că am făcut o greșeală cumplită. Este cea mai tulburătoare chestie pe care văzut-o vreodată și n-am scăpare. Măruntaiele îmi bolborosesc alarmant și sunt convinsă că o să sufăr de diaree zile în șir. Închid ochii și încerc să ignor coloana sonoră.

Dar când îmi desprind gândul de la povestea îngrozitoare ce se desfășoară în fața mea, o altă imagine înfiorătoare iese la iveală cu toată forța. Îl văd cu ochii minții pe băiatul de care m-am îndrăgostit în timp ce stăteam pe panta dealului, înconjurați de roiuri de licurici, și îmi amintesc cum, ani mai târziu, în noaptea când i-am frânt inima, mi-a promis că nu mă va urî niciodată. Apoi îmi aduc aminte de insul care m-a tratat ca pe-o străină. Îi văd pe cei doi Matt – atât de diferiți, că mintea mea nu se poate împăca cu gândul, apoi îmi amintesc o poveste de-a Bunicii.

— Aceasta este povestea Fratelui Negru și a Fratelui Roșu, a zis Bunica. Au fost odată un frate și o soră care trăiau într-o colibă în adâncul pădurii. Arareori primeau vizitatori. Fratele era

alfel decât alți oameni, căci era pe jumătate roșu și pe jumătate negru.

Într-o bună zi s-a dus la vânătoare, dar nici n-a plecat bine că sora lui l-a văzut întorcându-se pe cărarea din fața colibei.

„Credeam c-ai plecat la vânătoare”, i-a zis ea, urmându-l înăuntru.

„M-am răzgândit”, a răspuns el și s-a dus să se așeze pe pat alături de ea.

Însă fratele ei i s-a părut schimbat, iar când el a încercat s-o îmbrățișeze, ea s-a speriat și s-a împotrivit.

„De ce te porți de parcă mi-ai fi soț când de fapt îmi ești frate?” l-a întrebat ea furioasă, dar el a încercat din nou s-o îmbrățișeze ca un iubit și ea l-a respins din nou, și de data asta el a plecat.

A doua zi, fratele s-a întors acasă, dar sora lui a refuzat să-i vorbească, deși de obicei petreceau ore întregi discutând.

„Surioară, de ce te porți de parcă m-ai urî?” a întrebat-o fratele ei. „Ce-am făcut pentru ca dragostea pe care mi-o porți să se schimbe astfel?”

„Știi ce-ai făcut!” i-a răspuns sora lui. „M-ai rănit și-ai stricat legătura dintre noi.” Dar fratele a ținut-o una și bună, spunând că nu știa despre ce vorbea ea, așa că fata i-a spus-o în față: „Ieri m-ai îmbrățișat ca un iubit, așa că nu mai pot să te văd în fața ochilor!”

„Neprețuita mea soră, n-am fost aici ieri”, a răspuns fratele. „Am fost la vânătoare. Probabil că l-ai cunoscut pe prietenul meu, care îmi seamănă leit în toate cele.”

Auzind o scuză atât de ciudată, sora s-a înfuriat și mai tare.

„Să nu mă mai tratezi așa niciodată”, i-a zis ea și vreme de multe zile, el a părut din nou a fi cel de odinioară.

În cele din urmă fratele a plecat din nou să vâneze și, la fel ca înainte, sora lui a văzut un ins care îi semăna leit lui și purta hainele lui

ascunzându-se în tufișurile din preajma casei lor. A urmărit-o înăuntru și când a încercat s-o îmbrățișeze, ea i-a zgâriat obrazul cu unghiile până l-a pus pe fugă.

Au trecut trei zile și fratele ei s-a întors din nou cu un cerb pe care îl vânase. Ea a refuzat din nou să-i vorbească și din nou el i-a vorbit cu blândețe, spunând:

„Surioară, văd că iar ești supărată pe mine. A fost prietenul meu din nou pe-aici?”

Ea nu i-a răspuns, dar el a repetat întrebarea și ea a cedat și a izbucnit în plâns.

„Cum ai putut să mă ataci din nou când de-abia recăpătaseși încrederea mea? Văd pe fața ta zgârieturile pe care ți le-au făcut unghiile mele. Știu că tu ai fost, frate!”

Dar fratele a continuat să nege.

„Mi-am zgâriat obrazul în niște spini la vânătoare, dar dacă l-ai zgâriat pe prietenul meu, de aceea e și fața mea zgâriată: ce i se întâmplă unuia dintre noi i se întâmplă și celuilalt.”

Însă ea nu l-a crezut. L-a ocolit cât a putut până când el a plecat din nou la vânătoare, și când bărbatul a revenit iar și a atacat-o, ea i-a sfâșiat cămașa de sus până jos și i-a aruncat grăsime încinsă pe pântece, arzându-l și punându-l pe fugă.

La fel ca mai-nainte, fratele ei a revenit și, la fel ca mai-nainte, a negat că ar fi fost acolo, deși cămașa îi era sfâșiată și avea o arsură pe pântece exact acolo unde își amintea sora lui că i-o făcuse.

„Mi-am agățat cămașa în timp ce mă cățăram într-un copac și m-am ars în timp ce frigeam vânatul”, a încercat el să-i explice, dar ea n-a vrut să-l creadă, și atunci el a înțeles ce avea de făcut. „Surioară, o să-l găsesc pe dublul meu și-l voi aduce aici ca să-ți dovedesc că nu eu te-am rănit. Iar pentru ceea ce ți-a făcut, îl voi ucide, deși asta ar putea să-mi aducă și mie moartea. Atât de important e pentru mine ca tu să știi ce-i în inima mea și să înțelegi că te iubesc ca un frate.”

Sora nu l-a crezut așa că fratele a plecat în căutarea dublului său. Nu dispăruse de mult când a revenit trăgând după el un alt bărbat care îi semăna leit și ale cărui haine erau sfâșiate chiar în același loc.

„M-ai trădat rănindu-mi sora, așa că trebuie să mori”, i-a zis fratele dublurii sale. Și-a încordat arcul și l-a străpuns pe dublul său, nimerindu-l în inimă. Sora a privit cum bărbatul se prăbușește în genunchi, cu sângele șiroindu-i din piept. Apoi a auzit un zgomot în spatele ei – un strigăt de luptă – și când s-a întors, și-a văzut fratele căzând, cu o rană asemănătoare în inimă, cu cămașa îmbibată de sânge.

Atunci sora a știut că e în siguranță, dar inima i s-a frânt.

Povestea asta m-a întristat când am auzit-o prima dată, dar acum a căpătat un înțeles cu totul nou. Sunt sigură că Bunica a știut ce avea să se întâmple azi, că sentimentele lui Matt față de mine urmau să se schimbe atât de radical, încât avea să-mi pară o cu totul altă persoană, una pentru care eram o străină. Trebuie să fi știut, altfel de ce mi-ar fi spus povestea asta? Și câte alte povești de-ale ei mai conțin avertismente ascunse?

Când eu și mama ne întoarcem de la film, mă duc în camera mea și înregistrez povestea Fratelui Negru și a Fratelui Roșu pentru Alice. Sunt chiar la jumătate, când cineva bate la ușă.

— Da, zic eu, și Coco își vâră pe ușă, cu un aer îngrijorat, capul blond-roșcat.

— Pot să intru?

Mă așez pe pat și bat ușor cu palma locul de lângă mine

— Ce s-a întâmplat?

Ea se așază pe marginea saltelei, picior peste picior. Seamănă tot mai mult cu mama pe zi ce trece și, deși nu e în echipa de dans a școlii, ia

lecții de balet și de *jazz dance* și e evident că a moștenit grația ei plină de demnitate.

— Mama mi-a spus ce s-a întâmplat în cinema. Că Matt are o prietenă.

— A, da, zic eu.

— Ce ciudat, n-am auzit nimic despre asta, spune ea, iar ochii ei frumoși, de un albastru intens, îi întâlnesc pe-ai mei. E Rachel Hanson?

Îi evit privirea făcându-mi de lucru cu un fir ieșit din cuvertură.

— Nu știu.

Coco își răsucește o buclă pe degetul arătător.

— Abby mi-a povestit ce s-a întâmplat la petrecerea lui Matt… cum și-au pus-o ei doi. Nu-l credeam pe Matt în stare de așa ceva. Și în mod sigur nu mi-i imaginam împreună.

Sigur că Coco a aflat!

— Eu și Matt eram despărțiți, zic eu. I-am spus că nu vreau să ne mai întâlnim. E liber să fie cu cine vrea.

— Da, dar cu Rachel? zice Coco. Adică, voi două sunteți prietene. Sau cel puțin faceți parte din același grup de prieteni. Și știu că ai fost supărată. Toată lumea povestește cum ai plecat de la petrecere imediat după.

Au. Deci nu și-a însușit încă lecțiile de subtilitate ale mamei, dar măcar știu că ține la mine.

— Nu știu dacă mă crezi, dar eram supărată din cu totul alte motive. Sau cel puțin nu eram supărată numai din cauza lui și-a lui Rachel. E mai mult de-atât.

Ea se strâmbă îngândurată.

— E OK să fii furioasă pe ea. Eu aș fi.

— Nu sunt furioasă pe ea, insist eu, deși nu-mi e clar dacă mint. Eu și Rachel ne-am răcit de mai mult timp. Ar fi ciudat să mă aștept ca între mine și Matt să mă aleagă pe mine.

Coco își dă ochii peste cap.

— Cum zici tu. Oricum, venea tot timpul pe-aici. Codul nescris al fetelor rămâne valabil.

Straniu, dar asta sună ca o chestie pe care Rachel însăși ar fi spus-o acum doi ani. Întotdeauna a fost dură și brutal de sinceră – genul de coechipieră care nu ar ezita să-ți spună că ai fost de căcat la piruete sau că te miști ca o bunicuță care are mare nevoie de o proteză de șold –, dar avea totodată o încredere molipsitoare și demnă de invidiat și era de o loialitate feroce când venea vorba de prietenele ei.

Când eu și Matt ne-am despărțit și Kara Van Vleck s-a arătat interesată de el, Rachel i-a spus lui Matt că tipa asta făcea tratament pentru o boală contagioasă care-i rodea carnea de pe oase. Un gest absolut groaznic, și mă îndoiesc că Matt a crezut-o, dar acesta era modul tâmpit în care își manifesta Rachel dragostea, deși fusese furioasă pe mine când părăsisem trupa de dans și mă acuzase că mă credeam prea bună pentru orice altceva decât Ivy League. Când am aflat că ea fusese sursa acelui zvon, am simțit aceeași durere ca în seara despărțirii de Matt: uneori îți dai seama cât de mult ai iubit pe cineva chiar în clipa în care înțelegi că drumurile voastre se despart poate pentru totdeauna.

Poate de-asta nu sunt furioasă pe Rachel. Pentru că Rachel nu poate să nu-ți arate că vrea să te rănească, la fel cum nu poate să nu-ți arate că ține la tine. Văzându-i fața în timpul episodului aceluia oribil din camera lui Matt, înțelesesem că era oripilată că intrasem peste ei, supărată că îi văzusem împreună și jenată că fusese surprinsă în pat cu Matt Kincaid. Nu-și dorise să mă rănească, iar asta aproape că era cel mai rău. S-ar fi părut că Rachel încă mai avea impulsul de-a mă proteja. Matt nu.

— Nu știu ce anume mai suntem eu și Rachel, dar nu suntem dușmani, îi zic lui Coco.

Coco încuviințează în tăcere, apoi se ridică.

— În fine, voiam să știi că sunt de partea ta în povestea asta cu Matt.

— Mersi.

Schițez un zâmbet neconvingător și ea se întoarce, dând să iasă.

— Auzi, Coco?

— Da?

Nu sunt sigură cum să spun asta fără să le dau prilejul ei și mamei să pună lucrurile cap la cap, chestie pentru care nu mă simt pregătită, dar vreau totuși ca sora mea să știe.

— Uneori îți schimbi părerea despre cineva îi spun eu. Sau sentimentele ți se schimbă sau persoana însăși se schimbă sau, nu știu, pur și simplu vrei să iei o altă decizie. Și asta e OK. Nu-i ești datoare nimănui cu nimic Știi asta, nu?

— Ce vrei să zici? întreabă ea.

— Uită-te la mine și la Matt. Am vrut să fiu prietena lui și apoi n-am mai vrut, și unii m-au făcut să mă simt vinovată din cauza asta. Ca și cum lui i s-ar fi cuvenit tot ce voia, iar eu eram egoistă pentru că nu-i ofeream asta.

— Vorbești despre sex? mă întreabă ea direct.

— Nu, zic eu. Oarecum. Vorbesc despre tot: întâlniri, sărutări, sex. Tot tacâmul. Nu-i datorezi nimic de soiul ăsta altei persoane, indiferent cât de drăguț se poartă cu tine. Relațiile nu sunt tranzacții.

— Mama a abordat deja subiectul ăsta, în cel mai scârbos mod cu putință, zice ea. Am crezut că sunt pregătită pentru discuția aia, dar, pe bune, nu-ți poți imagina cât de rău a fost.

— Crede-mă, eu am avut parte de discuția aia imediat după prima întâlnire cu Matt.

Coco își ridică sprâncenele ei frumoase și-și încrucișează brațele.

— Cred că tu ai avut parte de chestia asta mai mult decât eu și Jack, nu?

— Care chestie?

— Tâmpenia asta cu mama-psihanalista.

— Îmi pare rău să te anunț, dar eu stau probabil la originea acestui alter ego al ei.

Coco privește peste umăr către ușă și zice încet:

— Din cauza Bunicii, vrei să zici?

Uau. Drept la țintă! E pentru prima oară când Coco aduce în discuție așa-zisele mele halucinații.

— Da. Din cauza ei. Și a întregii povești cu adopția. Poate c-ai observat numărul consistent de cărți pe subiectul ăsta din biblioteca noastră.

Coco își dă ochii peste cap.

— Uneori cred că mamei îi pasă prea tare.

— Suntem norocoase, îi răspund gândindu-mă la părinții obscen de bogați, dar practic absenți ai lui Megan, la mama divorțată a lui Rachel, care lucrează în tura de noapte de când o știu, la tatăl lui Matt urlând la el de pe tușă în timpul antrenamentelor și ignorând rugămințile antrenorului de a pleca.

— Știu, se mai înmoaie Coco pornind din nou spre ușă. Dar chiar și-așa. Adică, ar trebui să ne lase să respirăm măcar din când în când. Și poate să nu încerce să-mi explice care-i treaba cu sexul când mănânc covrigei.

Izbucnesc în râs.

— Hei, zic eu oprind-o iar să iasă din cameră. Mersi în nou. Că ești de partea mea.

— Suntem surori, zice ea. Știu că și tu ai fi de partea mea.

14

— Arăți groaznic, zice Alice în loc de salut marțea următoare.

— Mulțumesc, spun eu. Voiam să fiu în ton cu biroul tău.

— Ai dormit?

— Nu, îi răspund.

N-am primit încă niciun semn din partea lui Beau, așa că nu mi-a fost greu deloc să-mi țin mintea ocupată pe timpul nopții cu alte chestii decât somnul.

— Bravo! spune ea.

Îi povestesc despre dispariția mamei din toaletă și despre celelalte mici amănunte: clipe fugare în care lucrurile își schimbă culoarea, copaci apărând pentru scurt timp acolo unde n-au ce căuta și șantiere acolo unde ar trebui să fie clădiri. Îi povestesc și despre Fratele Negru și Fratele Roșu – singurul lucru la care m-am putut gândi după ce Matt s-a comportat cu mine de parcă ar fi fost o cu totul altă persoană, mergând până la a pretinde că nu mă cunoaște. Ca să nu mai pomenesc de senzația cumplită că poate chiar mă uitase.

— E posibil să sufere de dedublarea personalității sau ceva de soiul ăsta?

Alice clatină nesigura din cap.

— Nu mă pot pronunța fără să am mai multe informații. Dar așa cum ai zis, e posibil ca Bunica să știe ceva despre Matt sau despre viitorul tău, despre anumite lucruri care urmează să ți se întâmple. Sau poate că povestea e pur și simplu o coincidență. Dar facem progrese, simt asta.

Ziua de joi aduce cu ea prima mea ședință de hipnoterapie. Sunt în același timp agitată și plină de speranță. Nu-mi pot reprima senzația că, dacă trecutul meu ascunde un secret întunecat, există probabil un motiv întemeiat pentru care am uitat tot. Dar probabil asta-i și ideea.

Odată ce găsesc această amintire ascunsă și mă confrunt cu ea, Alice se așteaptă să existe un soi de reacție, proverbialul șut în fund care să mă ajute s-o aduc înapoi pe Bunica. Am dormit din ce în ce mai mult ziua, stând trează toată noaptea, cu ochii pe balansoar, în speranța de a-i zări măcar în treacăt fața, mâinile zbârcite, șalul gri. Până acum n-am avut noroc.

Când intru în biroul lui Alice joi dimineață, primul lucru pe care-l văd este dr. Wolfgang, un hipnoterapeut cu părul alb care locuiește aici de treizeci de ani, dar continuă să aibă un accent german atât de pronunțat, încât ai zice că vorbește fără să-și folosească limba. Alice pare să priceapă fiecare cuvânt, dar eu trebuie să-i deduc spusele din context, în timp ce se pregătește pentru ședință. Când dr. Wolfgang spune ceva care sună ca „Ajazădebeganapea”, Alice îmi face insistent din ochi către sofaua de piele și înțeleg că întreaga combinație înseamnă: „Așază-te pe canapea”.

Împing la o parte un teanc de hârtii și mă instalez. Dr. Wolfgang trage un taburet în fața mea și se așază, rezemându-se pe propriul pântec. Vocea lui scrâșnită, rostind puține cuvinte pe care să le înțeleg, mă cufundă într-o stare asemănătoare somnului și următorul lucru de care sunt conștientă este că mă trezesc cu senzația că m-a stropit cineva cu apă rece. Alice pare enervată, iar dr. Wolfgang are un aer plictisit.

— Cum a fost? întreb eu.

— Fa drebui ză mai încergăm, răspunde el. Z-ar putea ză mai dureze.

Alice rostește mantra cu care se încheie toate ședinței noastre.

— Ține-o tot așa.

Bunica sau universul par dispuse să-mi facă pe plac. Pe drumul spre casă zăngănitul care răsună sub capota mașinii mele atinge noi culmi și pedala accelerației pare să nu mai funcționeze. Printr-un

noroc chior reușesc să trag pe marginea șoselei, dar mă aflu într-o vale foarte puțin circulată, înconjurată de culmi năpădite de tufișuri. Îmi scot mobilul să-i sun pe ai mei și, deși văd că am semnal, când apelez numărul mamei, aud același mesaj enervant pe care l-am auzit când am sunat-o pe Megan în noaptea petrecerii lui Matt. „Ne pare rău. Numărul pe care l-ați apelat nu poate fi contactat. Vă rugăm să încercați din nou.”

Cobor din mașină trântind portiera. Nivelul de stres mi-a crescut atât de brusc, încât simt o durere de cap dându-mi târcoale. Sunt treizeci de grade și o umiditate atmosferică de 90%. Ridic capota, știind că asta nu-mi va folosi la nimic, apoi îl sun pe tata.

— Haide, haide, haide!

„Ne pare rău. Numărul pe care l-ați apelat nu poate fi…”

Închid și îmi trec mâinile prin păr, cântărindu-mi opțiunile.

Nu vreau să urc în mașina vreunui necunoscut. N-o să urc în mașina unui necunoscut sub nicio formă, nu după ce am văzut filmul ăla cu fata răpită.

Pot să merg pe jos până la următoarea ieșire de pe șosea, aflată la vreo trei kilometri, sau să încerc să opresc pe cineva care să-mi împrumute un telefon funcțional. Mă întorc spre drum și flutur din brațe către o camionetă care se apropie.

Șoferul trage pe acostamentul acoperit cu pietriș chiar în spatele Jeepului și simt un bolovan în stomac când Beau deschide portiera și coboară.

Universul face mișto de mine, n-am nicio îndoială.

— Bună, zice el zâmbind.

E același zâmbet din seara din sala de muzică sau din noaptea de pe terenul de fotbal și nu înțeleg de ce crede că poate să-mi zâmbească în felul ăsta după ce mi-a ignorat numărul de telefon vreme de trei săptămâni.

Apariția lui n-ar trebui să-mi facă inima s-o ia din loc. Și el n-ar trebui să mă privească de parcă ar vrea să mă sărute, pentru că dac-ar fi vrut, m-ar fi sunat.

— Pot să împrumut telefonul tău? îi strig. Presupunând că mai ai telefon. Trebuie să-mi sun părinții să vină să mă ia.

El se apropie de mine lăsând deschisă ușa camionetei și mă măsoară din cap până-n picioare, apoi se uită către capota ridicată.

— Vrei să arunc o privire?

— Nu, mulțumesc, zic eu. Vreau numai să-i sun pe ai mei.

— Pot să te duc eu, se oferă el. Tocmai mă întorceam în Union.

— E OK, o să-i sun.

Sprâncenele i se adună într-o încruntătură, dai îmi întinde telefonul lui. Mă îndepărtez câțiva pași și o sun mai mai pe mama.

„Ne pare rău. Numărul…”

Încerc numărul tatei, pe al lui Jack, apoi pe al lui Coco, dar cu același rezultat. Umblu de colo colo pe marginea șoselei, suspinând cu glas tare, mârâind în sinea mea și încercând să găsesc o soluție care să nu-l includă pe Beau.

— Natalie, lasă-mă să te duc acasă!

Mă uit peste umăr. Beau stă sprijinit de Jeep cu brațele încrucișate pe piept. Poartă niște blugi uzați și un tricou alb și arată ca un model al lui Calvin Klein, chestie care mă scoate din sărite. Îi arunc telefonul și pornesc cu pași mânioși către camioneta lui.

Urc fără să scot o vorbă și el vine în urma mea, apoi urcă și el în tăcere, pornind camioneta și revenind pe șosea. O vreme rămânem tăcuți amândoi, dar nu e tăcerea aceea confortabilă din noaptea petrecerii.

— Ar trebui să mă lași să mă uit la mașina ta, spune el în cele din urmă. Oi fi eu prost, dar la mașini mă pricep.

— Nu ești prost, spun eu cu ciudă.

— Numai că nu-s genul tău, zice el. Îți plac mai mult băieții populari ca Matt Kincaid.

— Nu mă interesează Matt Kincaid, mă răstesc eu. Nici acum, nici altă dată.

Beau mă privește o secundă și eu încerc să-mi potolesc inima. Își coboară privirea către spațiul care ne desparte, apoi se uită din nou la drum. După o tăcere îndelungată îmi adun curbul și zic:

— Nu trebuia să-mi ceri numărul de telefon.

— Vai, ce drăguț, Natalie! zice el. Mersi frumos! Știi ceva? Am și eu un sfat pentru tine. Data viitoare când îți cere cineva numărul de telefon și nu vrei să i-l dai, zi-i-o de-a dreptul în loc să-i dai un număr greșit.

— Ce? Nu ți-am dat niciun număr greșit, zic eu aproape țipând. Ce scuză de căcat mai e și asta?

El își scoate telefonul din buzunar, butonează la el în timp ce conduce și mi-l arată. Pe ecran scrie „Apelare Natalie”.

— Și?

— Poftim, zice el întinzându-mi-l. Dacă tot am ajuns în faza acuzațiilor.

Iau telefonul și-l duc la ureche tocmai când apelul se încheie: „Ne pare rău. Numărul…”

— Faci mișto de mine, zic eu privind ecranul.

Verific informațiile contactului.

— Beau, numărul e corect. Nu știu ce-i cu telefonul ăsta al meu.

El mă privește din nou, apoi își întoarce tăcut ochii spre drum.

— Jur! zic eu.

El mă privește din nou cu o expresie gravă. E enervant, dar simt că sunt pe punctul de-a izbucni în lacrimi, poate de ușurare că Beau a încercat să mă sune sau poate de teamă că nu mă va crede.

— Pe bune, jur!

Ne privim unul pe altul câteva secunde și când se uită din nou la drum, îl văd zâmbind.

— Deci niciun mijlocaș ofensiv[20] pentru Natalie Cleary?

— Un mijlocaș ofensiv e la propriu jumătate dintr-un mijlocaș la deschidere[21], zic eu. Zău, e matematică elementară.

— O fi elementară pentru tine, zice el. Înainte să mă supraestimezi, probabil ar trebui să știi c-am avut nevoie cinci ani ca să termin liceul.

— Probabil ar trebui să afli că mă doare fix în cot.

Un zâmbet larg îi luminează chipul și mă uit pe geam simțind cum zâmbesc și eu cu gura până la urechi. Mai avem cinci minute până la mine acasă, când văd ceva ce îmi taie cheful de zâmbit.

— Poți să oprești puțin? îl întreb.

El mă măsoară nedumerit din priviri, apoi se uită la parcarea aflată la dreapta noastră.

— Sigur, spune el ieșind de pe șosea.

Imediat ce oprește mașina, cobor și pornesc către clădirea aflată dincolo de parcare.

— Ești bine? strigă el în urma mea.

Mă întorc spre el.

— E o creșă.

— Știu să citesc. Măcar atât am reușit să învăț și eu.

— Nu, vreau să zic că aici era o pepinieră.

— Care-i diferența?

— Era o seră de puieți, zic eu. Sera Lindenberger. Când a cumpărat familia Lindenberger terenul, mama a făcut toată tranzacția.

El se scarpină în cap și privește în jur.

— Poate l-a cumpărat altcineva de atunci.

— Și ce s-a întâmplat cu toate serele alea?

El ridică din umeri.

— Probabil le-au demolat.

— De ieri până azi?

— Nu știu, Natalie.

— Dar o vezi, nu? Nu e doar capul meu.

El râde și-și încrucișează brațele.

— Nu, e chiar acolo. Dar ce vrei să zici?

— Nimic, îl mint eu. Scuze, e ciudat. Mama e prietenă cu Rhinda Lindenberger. Îmi pare rău c-au dat faliment.

Beau îmi aruncă o privire cam suspicioasă, dar nu mă întreabă nimic urcăm înapoi în camionetă. Cinci minute mai târziu oprim în fața casei mele și totul arată așa cum trebuie, dar sunt nerăbdătoare să vorbesc din nou cu Alice. E ultima zi a lunii iunie și timpul trece cu repeziciune.

— Mersi că m-ai adus.

— Cu plăcere, zice Beau.

— Deci presupun c-o să mă găsești pur și simplu data viitoare când o să am nevoie de tine? întreb eu.

— Sau ai putea să mă suni tu pe mine.

Îmi scot telefonul și i-l întind. Trebuie să-mi cumpăr altul, dar măcar o să am numărul lui Beau. El salvează numărul în telefon și îmi dă mobilul înapoi.

— Când să te sun? îl întreb….

— Nu știu, zice el. Data viitoare când vrei să vin să te iau cu mașina. Deci poate în următoarele cinci minute.

Râd și el își lipește fruntea de-a mea, cuprinzându-mi ceafa în palmă.

— OK, în cinci minute.

Buzele aproape că ni se ating, când aud ușa verandei deschizându-se și mă trag iute în spate.

— Nat, strigă tata din ușă. Unde ți-e mașina.

— Mulțumesc din nou că m-ai adus, îi zic lui Beau coborând din camionetă.

— Cinci minute, spune el prin parbriz, ridicând tot atâtea degete, iar eu încuviințez.

Părinții mei aranjează ca Jeepul să fie remorcat până acasă joi după-amiază, dar îl duc la reparat abia sâmbătă dimineață, după ce tata își petrece câteva ore meșterind la el și înjurând. Când se convinge că „nimeni n-o să poată repara căc-

gunoiul ăsta”, ignoră complet posibilitatea de a-l duce la un mecanic adevărat și începe să-și treacă în revistă prietenii și colegii care ne-ar putea vinde o mașină nouă la un preț avantajos.

Mama stă în bucătărie cu o mână în șold și cu acea expresie de dezaprobare răbdătoare care la ea ține loc de încruntare. Când tata termină de scotocit prin cămară în căutarea unei pungi de chipsuri sănătoase, pe care nu le poate suferi, dar pe care mama insistă să le cumpere, ea zice calmă:

— Aș vrea mai întâi să se uite cineva la mașină.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă pomenesc zicând:

— Am un prieten.

Rictusul de frustrare al tatei e înlocuit de un zâmbet.

— Grozav, dulceață! Știam eu că poți!

— Un prieten care le are cu mașinile, mă corectez eu.

— Le are cu mașinile, repetă tata cu un aer sceptic.

— Da, știi tu, participă la curse de mașini și construiește machete din plastic respectând cu strictețe adevărul istoric, zic eu.

Mama nu se prinde că-i o glumă și se apucă să-mi explice că aceste preocupări nu-i dau nimănui dreptul să lucreze la mașina – și potențiala capcană a morții – a fiicei ei adolescente.

— Mamă glumesc! Prietenul meu Beau – care m-a adus cu mașina când a mea a cedat – se ocupă de cauciucuri și frâne și chestii de-astea, și s-a oferit să vadă ce are Jeepul.

Tata ridică din umeri de parcă ar spune „dacă nu-l pot repara eu, nimeni nu poate”. Mama îi pune o mână pe umăr.

— Sigur, sună-l pe prietenul ăsta al tău, zice ea cu un zâmbet care spune: „Și eu o să chem oricum un mecanic, indiferent dacă prietenul tău pare să rezolve problema sau nu.”

În acea noapte, sau mai bine zis în primele ore ale dimineții de sâmbătă, îmi adun în sfârșit curajul să-l sun pe Beau și să-l întreb dacă mai vrea să mă ajute cu mașina. Dar în timp ce mă uit la numele lui fără să îndrăznesc să apăs „apelare”, telefonul începe să-mi sune în mână și ecranul afișează numele lui Matt. Simt o greutate subită în piept, de parcă s-ar fi așezat un elefant pe mine. Mă holbez dezorientată la telefon preț de câteva secunde și când melodia de apelare se apropie de sfârșit, mă hotărăsc brusc să răspund.

— Alo?…

Mă simt de parcă m-aș învârti într-un vas de toaletă, gata să fiu absorbită de scurgere.

— Natalie, zice Matt.

— Ce vrei?

Urmează o pauză lungă, apoi el spune.

— Doar mi-era dor de tine.

— Lasă-mă în pace!

— Te rog, lasă-mă să-ți zic ceva.

Nu răspund.

— Natalie?

— Da.

— Îmi pare rău, spune el. Îmi pare rău, mi-e rușine și mă urăsc.

— Da, zic eu înghițind nodul format din emoții care mi s-a pus în gât. Cam asta simt și eu.

— Nat, spune el cu blândețe.

Îmi dau seama că a plâns și nu-mi pasă.

— Nat, te rog, fac orice!

— Matt, ce vrei de la mine?

El oftează.

— Nu știu. Vreau să repar lucrurile. Spune-mi cum să fac asta.

— Nu cred că poți. Nu cred că mai putem. Matt… s-a terminat.

Îi închid și, în ciuda promisiunilor pe care ni le-am făcut amândoi, știu că, într-un sfârșit, așa stau lucrurile.

A trecut o oră, dar încă mai privesc tavanul cu ochii arzându-mi și cu o greutate în piept. Mi-e din nou jenă să-l sun pe Beau, dar îmi adun voința și-o fac, ținându-mi răsuflarea și sperând că apelul va ajunge la el. Telefonul pare să meargă, dar cu fiecare țârâit îmi pierd tot mai mult speranța. Nu vreau decât să-i aud vocea. Apoi se aude un țăcănit și urechile îmi sunt invadate de muzică și strigăte.

— Alo? zic aproape în șoaptă, pentru că nu vreau să mă audă Coco din camera învecinată.

Muzica din fundal se estompează, dispărând aproape cu totul.

— Bună, zice Beau cu vocea mai tărăgănată ca de obicei.

— Ești ocupat, zic eu.

— Nu, spune el.

— Nu?

— Sunt în oraș cu fratele meu. E OK. Mă bucur că m-ai sunat.

— Mă bucur că ți-a intrat apelul.

— Hei, vrei să vii la mine?

— În noaptea asta?

— Chiar acum.

— Sunt deja în pat, îi spun eu.

— Asta e un „poate”?

O clipă chiar mă gândesc să mă furișez afară din casă.

— Cred că va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

— Crezi, Cleary? zice el.

— Auzi, care-i numele tău de familie?

— Wilkes, de ce?

— Nu se poate! fac eu. Glumești, nu?

— Nu glumesc.

— Beau Wilkes. Numele fiului lui Ashley Wilkes din *Pe aripile vântului*, și nu glumești!

— Sunt aproape convins că mama s-a culcat a doua oară cu tata numai ca să poată să-și numească astfel copilul.

— Beau Wilkes.

— Natalie Cleary, cum pot să te ajut? E târziu și nu vrei să vii la mine, deci care-i treaba? Trebuie să te mai salvez urgent din vreun loc?

— Ai veni dac-ar fi cazul?

— Aș veni.

— Chiar dacă ar trebui să iei o căruță și să treci printr-o mahala periculoasă[122]?

— Habar n-am despre ce vorbești, spune el. M-ai sunat pentru un motiv anume?

— De fapt, da. Mă întreb dacă nu vrei să arunci totuși un ochi la mașina mea înainte să o duc la reparat.

— Vrei să profiți de mine? mă tachinează el. Nimeni nu m-a mai vrut pentru creierul meu până-acum.

Izbucnesc în râs.

— Și cum ești?

— Bine.

— *Bini.*

— Și-acum faci mișto de felul în care vorbesc. N-ai inimă!

— Iertare, Beau Wilkes. Îmi place felul în care vorbești. Și, deși probabil nu mai e nevoie să ți-o spun, vreau să profit în mod egal și de creierul, și de trupul tău.

El amuțește pentru o secundă nefiresc de lungă, făcându-mă să cred că a închis.

— Alo?

— Da, zice el.

— Mai ești acolo?

— Tocmai îmi aminteam cum arăți, zice el încet.

— Oh, reușesc eu să zic.

— Ești tare drăguță.

Îmi acopăr fața cu o mână, ascunzând sub palmă un zâmbet nătâng.

— Mersi, Beau.

— Mi-ar plăcea să arunc un ochi la mașina ta.

— Da?

— Da.

— Când îți convine?

— Lucrez tot weekendul, zice el. Am liber marți dimineață.

Poate că va trebui totuși să ratez una dintre ședințele cu Alice sau poate că voi reuși s-o reprogramez mai târziu în aceeași zi.

— E perfect, zic eu.

— La ce oră?

— Oricând.

— Deci la unu-două? zice el.

— E posibil să ajungi la nouă?

Beau râde.

— Da. O să-mi parchez mașina pe strada ta cu o noapte înainte și o să dorm în ea.

— Dacă e prea devreme…

— E OK la nouă.

— Mersi, Beau.

Urmează o pauză, apoi el spune:

— Noapte bună, Natalie.

— Noapte bună, Beau.

15

Seara de luni aduce cu ea parada de Ziua Independenței, cu cai costumați defilând prin centrul orașului, urmată de tradiționalul foc de artificii de la vila lui Luke Schwartz. Mai demult îmi plăcea ziua de 4 iulie: să mă afișez alături de trupa de dans în costumele noastre portocalii cu negru, cu paiete și fustițe scurte de spandex, apoi să mergem la Luke acasă și să privim artificiile ilegale pe care asistentul tatălui lui le aducea cu mașina tocmai din Indiana. Până la vârsta de șapte ani mi-a scăpat ironia faptului că eu, membră a populației indigene, sărbătoream Ziua Independenței și abia anul trecut m-a deranjat atât de tare încât să nu mai iau parte la paradă. Mama, care știa cu câtă nerăbdare așteptam ziua de 4 iulie, a fost, normal, năucită. Iar eu, căutând o cale cât mai puțin dramatică de a-i explica disconfortul meu crescând, am ales, nu știu de ce, să compar participarea mea la paradă cu ideea de a străbate Drumul Lacrimilor[23] făcând roata.

A avut succesul pe care te poți aștepta să-l aibă orice glumă despre genocid. Cu alte cuvinte, eu m-am simțit îngrețoșată, iar mama a izbucnit în plâns. Sigur că ea și tata nu s-au mai dus nici ei la paradă, în semn de solidaritate, așa că nu sunt surprinsă când aud un ciocănit discret în ușă și o văd pe mama apărând în cadrul ei, zâmbind blând.

— Mă gândeam că tu, tata și cu mine am putea juca ceva diseară, cât timp Jack și Coco sunt plecați, zice ea.

— Lui tata nu-i plac jocurile, îi atrag eu atenția.

Ea îmi respinge observația fluturându-și mâna cu manichiură impecabilă, apoi își încrucișează brațele și se strecoară în cameră.

— Tatălui tău îi plac jocurile, zice ea. Nu-i place să piardă.

Nu-i mai spun că eu una chiar nu pot suferi jocurile și orice aduce a competiție, pentru că știu că mama a propus asta ca să ne prefacem că ziua de azi e una oarecare și nu o sărbătoare care îi era dragă.

— De fapt, mă gândeam să mă duc la paradă, mint eu.

— Serios? zice ea studiindu-mă din cap până-n picioare.

— Nu, recunosc eu. Dar asta numai fiindcă nu vreau să dau ochii cu Matt.

Imediat ce o zic, îmi dau seama că e adevărat. În ciuda convingerilor mele, chiar mi-aș dori din toată inima să merg la parada din seara asta. Mi-aș dori să pot sta pe o pătură pe peluza din fața casei lui Luke, înconjurată de prieteni, și să privesc exploziile de lumini scânteietoare umplând cerul. Mi-aș dori ca eu și Megan să ne putem fotografia una pe alta scriindu-ne numele în aer cu artificii-steluță și să bem sticle de Ale-8-One amestecate cu mini-shoturi de votcă al cărei gust sau efect nu-l simțim, dar de care ne bucurăm în numele rebeliunii, al verii și al prieteniei, al acelor aspecte specifice zilei de 4 iulie care încă-mi plac. Mi-aș dori ca schimbarea să nu fie atât de dificilă și să nu simt cu atâta intensitate că-mi e necesară ca să am spațiu să trăiesc și să gândesc.

— Aș fi mers dacă lucrurile ar fi stat altfel, repet eu.

— Of, scumpo!

Mama oftează și se așază lângă mine, trăgându-mă la piept și mângâindu-mă ușor pe păr. Mă îmbrățișează strâns.

— N-o să te simți așa mereu, zice ea. Timpul le vindecă pe toate.

Și când ajungem la sfârșitul conversației, după ce părinții acceptă în cele din urmă că e în ordine să iasă în oraș chiar dacă eu stau acasă, încep să cred că mama are dreptate. Anul trecut pe 4 iulie am făcut-o pe mama să plângă, iar acum se duce la

un picnic. Poate la anul pe vremea asta o să pot privi în urmă gândindu-mă la Matt Kincaid fără să mi se rupă inima. Poate c-o să-l văd din nou ca pe un prieten.

În seara asta, însă, colind desculță prin casa pustie, adunând praful anilor pe tălpi și memorând pereții de lângă care voi pleca curând. Când apune soarele, urc la etaj și privesc pe fereastră spectacolul privat al focurilor de artificii de pe strada mea.

Când ultimul dintre vecini trage lovitura finală, mă trântesc pe pat și-i scriu un mesaj lui Megan.

Mi-e atât de dor de tine, că mă doare.

Câteva clipe mai târziu ea îmi răspunde. *Sentimentu-i reciclabil,* urmat de un al doilea mesaj care spune: *Da, autocorectule, chiar voiam să zic reciclabil, nu reciproc. Bună fază!*

Viața fără tine e nițel cam reciclabilă și în mod clar mai fără gust, răspund eu.

Fără gust, adică așa ca lacrimile mele ușor sărate? răspunde Megan.

Nu știu cum de mai ai fluid pentru lacrimi după ce transpiri erotic la antrenamentele de fotbal, răspund eu. *Apropo, am încercat să scriu transpiri eroic, dar telefonul meu pur și simplu n-a vrut s-audă.*

Telefonul tău are dreptate, răspunde ea. *Fotbalul erotic. Sportul meu competițional preferat. Iau în calcul să mă prezint la preselecția pentru olimpiadă.*

Ești o fandosită. O fasolită. O FAVORITĂ.

Tu ești o frumoasă și minunată și senzuală panteră aurie, scrie ea, apoi adaugă: *Voiam să zic prietenă, dar telefonul…*

Sentimentu-i reciclabil, răspund eu. Adorm simțind un soi de tristețe amestecată cu fericire.

Beau nu e. Când îl sun, îmi intră direct mesageria. Îl mai sun de câteva ori și îi las un

mesaj, dar se face ora prânzului și e clar că nu mai vine.

Tata s-a hotărât să-și ia liber jumătate de zi, așa că ajunge acasă pe la unu, își lasă geanta în bucătărie și se apuca să cotrobăie prin frigider după o bere.

— Unde-i prietenul tău? îmi strigă el peste umăr.

— A intervenit ceva și n-a mai putut veni, mint eu.

Tata îmi aruncă o privire suspicioasă, fiindcă stau la masa din bucătărie în mijlocul zilei cu aerul că aștept pe cineva, dar nu mă face mincinoasă. Niciodată n-am putut să-mi dau seama ce mă enervează mai tare: felul în care mama încearcă să-mi analizeze emoțiile, sau momentele când tata mă privește cu ochii lui pătrunzători de vraci de cai, dar își ține concluziile pentru sine.

El se uită în jos la sticla din mână, îi adresează un oftat în chip de scuză, o vâră la loc în frigider și își drege glasul.

— Ei bine, mama are dreptate. Probabil ar trebui să se uite cineva la mașina aia înainte să aruncăm câteva miișoare de dolari pe una nouă și m-aș simți mai bine dac-ar vedea-o un meseriaș. Nu vreau ca fetița mea să conducă o mașină pe care un puști oarecare a dres-o cu bandă adezivă.

Primul meu impuls e să-i iau apărarea lui Beau, dar apoi îmi amintesc cu dezamăgire crescândă c-ar fi trebuit să fie aici și n-a apărut. De fapt, nici nu-l prea cunosc, poate chiar e „un puști oarecare”.

— Dacă m-ai iubi, ai uita de mașină și mi-ai cumpăra un avion, zic eu ca să pun capăt discuției despre absența lui Beau.

— Puștoaico, dacă tu m-ai iubi cu adevărat, ți-ai lua o bicicletă.

Tata își înhață telefonul de pe bufet și aruncă o ultima privire tristă către frigider.

— Hai, să chemăm pe cineva să remorcheze rabla aia.

— De ăsta ce zici?

Coco pulverizează în aer un strop din conținutul unei sticluțe purpurii, asemănător cu celelalte o sută care plutesc deja în jurul meu. Suntem de o jumătate de oră în magazinul Bath & Body Works și deja mi-am pierdut complet simțul mirosului.

— E drăguț, mint eu, grăbindu-mă să verific telefonul care tocmai îmi vibrează în buzunar.

Starea mea de enervare atinge noi culmi când, în locul scuzelor pe care speram să le primesc de la Beau, văd un SMS de la Derek Dillhorn care anunță întregul grup că dă o petrecere, profitând de faptul că părinții lui sunt plecați din oraș. N-am încercat să-l sun pe Beau de ieri după-amiază și nici el nu m-a sunat. Au trecut patru zile de când am stabilit că va veni să se ocupe de mașina mea și patru săptămâni de când Bunica mi-a dat avertismentul acela cu termen de trei luni, iar ieșirea asta la cumpărături nu reușește să-mi distragă atenția, așa cum speram nici de la una, nici de la alta.

— Așa ai zis și despre ultimele șase, se plânge Coco.

— Păi, toate erau drăguțe.

— Atunci de ce faci fața asta?

— Pentru că am creierul plin de vapori și sunt pe punctul să leșin, zic eu. N-are nicio legătură cu toate gazele alea toxice pe care mi le tot pulverizezi în ochi.

Coco oftează.

— Atunci de ce-ai mai venit?

— Pentru că voiam să petrec niște timp cu tine.

Și pentru că mama era prea obosită când a ajuns acasă și m-a rugat pe mine să-i țin locul. Și pentru că, atâta vreme cât Jeepul se află încă la atelier, singura mea șansă de-a ieși din cartier e să fac comisioane folosindu-mă de mașina mamei. Și pentru că îmi trebuia o ocupație care să mă

împiedice să stau cu ochii lipiți de telefonul ce refuză să sune.

Coco suspină și își împreunează mâinile:

— Nu poți să aștepți afară? Mă agiți.

— Vorbești serios?

Ea face ochii mari și încuviințează din cap cu vehemență.

— Dar nu poți să-i iei lui Abby un card cadou? În fond, împlinește cincisprezece ani, nu primește premiul Nobel.

— Trebuie să-i demonstrez c-o să rămânem prietene și sunt după ce o să mă transfer, îmi zice Coco. Pentru ea, darurile sunt manifestarea dragostei. Trebuie să fie perfect.

— Eu ar trebui să înțeleg despre ce vorbești acum?

— Nu faci decât să mă ții din treabă.

— Bine, zic eu, mă găsești în zona restaurantelor, unde am de gând să îmi îngrop fața într-o pizza până n-o să mă mai usture nasul.

— Super, zice Coco pulverizând în aer un strop din conținutul unei sticle verzui, ca pentru a-și sublinia spusele.

Îmi înăbuș un strănut și ies din magazin, îndreptându-mă către zona restaurantelor. O zăresc pe Rachel de cealaltă parte a încăperii, la o masă din fața Sbarro, cu părul vopsit într-un blond nefiresc, în contrast cu șatenul-închis care-i culoarea ei naturală. Simt un gol în stomac. N-aș zice că mai sunt furioasă pe ea, dar m-am hotărât să n-o mai văd nici pe ea, nici pe Matt înainte de reuniunea de zece ani de la terminarea liceului.

Golul din stomac se adâncește când văd cu cine stă la masă.

Beau. Stă răsturnat pe spătarul scaunului, cu mâinile sprijinite pe pulpe și, sub masă, piciorul lui Rachel e încolăcit în jurul gambei lui. Chiar în clipa în care înregistrez toate astea, privirea lui cade asupra mea. Mă uit imediat în altă parte și mă întorc grăbită în direcția coridorului care duce

către toaletă, iuțind pasul și rugându-mă să nu mă fi văzut. Dar știu că m-a văzut.

Doamne, ce-am obosit să evit pe toată lumea!

Poate ar trebui să fiu recunoscătoare. Până la urmă o să-mi fie ușor să plec de-aici. Poate c-aveam nevoie ca întregul meu oraș natal să se întoarcă împotriva mea ca să mă pot desprinde de el.

— Natalie! strigă Beau după mine.

Nu mă întorc. Sunt pe hol, alergând literalmente către toaleta femeilor.

— Natalie, stai! strigă el din nou.

Dau buzna pe ușă și o închid în urma mea, apoi încep să mă plimb de-a lungul șirului de chiuvete, întrebându-mă cât timp voi fi nevoită să stau ascunsă în toaletă. Ce situație umilitoare! Ar fi trebuit să-i salut și să mă comport normal, dar în loc să fac asta am fugit și m-am ascuns, și acum nu mai pot pretinde că nu sunt supărată.

— Natalie, mă strigă Beau prin ușă. Natalie, să știi că intru!

Ochii mei caută cu repeziciune o altă ieșire din toaletă și mă reped să blochez ușa cu trupul, dar mă mișc prea încet. Beau a intrat deja și suntem singuri și mă simt așa de penibil, că-mi vine să mor.

— Beau, asta e toaleta femeilor!

El mă lipește de marginea chiuvetei, mă cuprinde de mijloc și mă sărută. Preț de o secundă sunt atât de surprinsă, împărțită între supărarea și atracția pe care le simt pentru el, încât chiar îi răspund la sărut. Când mă ridică și mă așază pe marginea chiuvetei, îmi vin brusc în fire și-l îmbrâncesc.

— Ce te-a apucat? mă răstesc la el, în timp ce sar jos și pornesc furtunos către ușă. Să nu te mai apropii de mine!

Mă năpustesc către Bath & Body Works, observând că Rachel nu mai e în zona restaurantelor. Îmi croiesc drum printre nori de

mirosuri dulcege, mă apropii de Coco și o trag către tejgheaua din imitație de lemn unde se află casa de marcat.

— Orice ar fi chestia pe care o ții în mâna dreaptă în clipa asta, ăla-i cadoul lui Abby.

Mă trezesc tresărind în toiul nopții și primul meu gând e că s-a întors Bunica. Mă ridic și mă uit la balansoar, dar e gol. Aprind veioza cu abajur de hârtie de pe noptieră și Gus scoate un scâncet de protest. Poate c-a lătrat iarăși în somn, s-a mai întâmplat să mă trezească așa.

Chiar atunci se lovește ceva de fereastra dressingului, probabil vântul. O clipă mai târziu însă, aud același sunet, numai că mai tare. Cobor din pat, mă furișez către fereastră și trag draperiile.

Privesc în jos, dincolo de acoperișul verandei, și îl văd pe Beau pe peluza din fața casei. Dă drumul pietricelelor din pumn și-mi face cu mâna. Șovăi o clipă, apoi închid ușa dressingului în urma mea și deschid fereastra.

— Bună, zice Beau.

Se clatină ușor pe picioare, are părul ciufulit și hainele în dezordine.

— Ce cauți aici? șuier eu.

El lasă ochii în pământ, apoi mă privește din nou.

— Pot să urc?

— Ești beat?! întreb eu.

Abia atunci observ în ce hal arată fața lui, plină de vânătăi, ca și cum s-ar fi încăierat de curând.

El se uită în altă parte, trecându-și dosul palmei peste buze. Tăcerea lui e un răspuns.

— Du-te acasă, Beau!

— Vreau să-ți zic ceva, spune el.

— Atunci întoarce-te când ești treaz!

El se uită de-a lungul străzii.

— Știu ce ți se întâmplă, Natalie.

Eu izbucnesc într-un râs sarcastic.

— Te referi la faptul că-s luată de fraieră de un tip care iese cu o persoană care mi-a fost cândva una dintre cele mai bune prietene?

El clatină din cap.

— Nu ies cu ea.

Nu-mi pasă ce spune. Nu-s analfabetă în materie de limbaj corporal: aia era o întâlnire.

— Beau, du-te acasă!

— Îmi pare rău pentru zilele trecute, spune el. Am dat-o în bară. Ar fi trebuit să fiu aici.

— Nu. Zic eu cu un mic hohot incredul. De fapt n-ar fi trebuit. Și nici n-ar fi trebuit să-mi ceri numărul de telefon sau să mă săruți într-o toaletă publică în timp ce aveai întâlnire cu altă fată, dar ce să zic, poate și atunci erai beat!

El mă privește cu capul dat pe spate, cu vârfurile degetelor odihnindu-i-se pe șolduri. Apoi își trece din nou palma peste gură și pornește către camioneta lui. Văzându-l că pleacă, inima începe să-mi bată mai tare

— Beau, așteaptă, strig după el în șoaptă, coborând de pe fereastră pe acoperișul verandei.

El mă privește peste umăr.

— Ai dreptate, Natalie, spune el. Ăsta-s eu. M-ai ghicit!

Deschide ușa camionetei, în timp ce eu mă apropii de marginea acoperișului.

— N-ar trebui să conduci, zic eu cercetând ferestrele vecinilor în căutarea luminii care se va aprinde, atrăgând după ea telefonul în urma căruia voi fi consemnată la domiciliu.

El îmi aruncă o privire lungă, apoi se urcă în camionetă. Cobor furioasă pe balustrada verandei, sar în iarbă și traversez curtea deschizând dintr-o smucitură portiera din dreptul pasagerului.

— Dă-te jos!

— E mașina mea, zice el. Dă-te tu jos!

— De ce ai venit aici, Beau? De ce te porți așa cu mine?

— Dă-te jos, Natalie, repetă el.

Nu mă clintesc, așa că se dă jos din camionetă și o ocolește furtunos, trăgându-mă afară din cabină și închizând portiera. Pornește din nou către locul șoferului și eu îl urmez, interpunându-mă între el și portieră.

— Nu poți să conduci în halul ăsta.

Mă cuprinde brusc pe după talie. Îl îmbrățișez la rândul meu și îl sărut, în timp ce mă ridică și mă lipește de mașină. Își apasă buzele pe gâtul meu și mă strânge mai tare în brațe. Ne tragem la o parte mișcându-ne ca unul și el deschide portiera, mă saltă în cabină și se apropie și mai tare. Până când stomacurile ni se ating. Picioarele mele îi înconjoară talia, iar el mă mângâie pe gât și mă sărută o dată și încă o dată.

„Ce naiba fac?” Mânia mă inundă din nou și îl îmbrâncesc.

El se împleticește înapoi în stradă.

— Bine. Vrei să știi de ce, Natalie? Pentru că toată viața am fost convins că-s nebun, dar acum știu că nu-s singurul. Și asta ar fi mișto, cu excepția faptului că acea persoană – unica cealaltă persoană din lume care vede ce văd eu – e iubirea vieții celui mai bun prieten al meu și nu știu cum să gestionez situația asta.

Am senzația că mi-a stat inima-n loc. Caut prin întuneric ochii lui Beau. Sunt serioși și sumbri, iar între sprâncene i s-a ivit o cută.

— Despre ce vorbești?

— Despre cele două versiuni diferite ale Unionului, răspunde el. Știu că le poți vedea pe amândouă.

— Cum de știi despre asta? șoptesc eu.

— Pentru că și eu le văd, spune el.

16

În cele din urmă îl invit pe Beau să urce la mine și regret aproape imediat. E mai mult decât amețit și reușește doar cu mare greutate să se cațere pe acoperișul verandei. În timp ce el se chinuie să se urce de pe balustradă pe acoperiș, eu mi-l imaginez căzând, apoi sirena ambulanței trezindu-i pe părinții mei ca să vadă un băiat beat, pe care nu-l cunosc, zăcând leșinat sub geamul dormitorului meu.

Imediat ce urcă, mă întind pe fereastră ca să-l ajut să ajungă înăuntru. El aterizează în dressing și mă trage lângă el, cuprinzându-mă cu brațele pe după umeri.

Trupul lui e cald și încordat, îi simt bătăile inimii în torace și-n stomac. Își îngroapă fața în gâtul meu și o parte din mine știe că ar trebui să-l resping, că fiecare secundă pe care o petrecem împreună mă face să-mi doresc și mai mult timp alături de el și că, chiar dacă n-ar trebui să plec în câteva săptămâni, un băiat care nu vine când a promis, dar își face apariția când nu-l aștept – și beat pe deasupra —, probabil nu-i un tip pentru care să-mi permit să am sentimente.

Pe termen scurt nu-mi doresc decât să stau lipită de el ca acum. Pe termen lung știu că, dacă aș accepta asta, va fi mult mai dureros mai târziu.

Mă retrag din îmbrățișare și mă așez pe podea, strângându-mi genunchii la piept. El se așază în fața mea.

— Spune-mi tot ce știi, zic eu.

El își privește mâinile și încuviințează.

— A început să se întâmple când aveam cinci ani, spune el. Mama și Mason dispăreau câte o oră și pe urmă reapăreau, comportându-se de parcă nu ar fi fost plecați nicăieri. Situația s-a agravat repede. Uneori clădirile se schimbau. Casa mea exista în două versiuni diferite. Era cea în care

locuiam, dar uneori, când eram afară la joacă, priveam către ea și era invadată de buruieni și avea ferestrele sparte. Apoi au început să se schimbe și oamenii. Am întâlnit o versiune a lui Matt Kincaid care nu mă cunoștea.

— Matt? zic eu.

Beau face semn că da.

— Am locuit toată viața în casa pe care o închiriază ai lui. Eu și Kincaid am crescut jucându-ne împreună, iar apoi, într-o bună zi, m-am dus la el în curte și el mi s-a prezentat de parcă nu ne-am fi cunoscut. M-a dus în casă și tatăl lui nu m-a recunoscut nici el. Ăsta a fost cel mai amabil tratament de care am avut parte de la Raymond Kincaid, spune el cu o umbră de zâmbet.

— Nimeni nu locuiește pe proprietatea de închiriat a lui Matt, zic eu.

— Nu în versiunea ta, spune Beau, iar când îl privesc uluită, continuă: După ce am împlinit zece ani, mama m-a trimis să iau lecții de pian. Nu s-a întâmplat niciodată în prezența profesorului, dar uneori când cântam singur, anumite lucruri dispăreau din cameră. Schimbările erau mici, nimic dramatic. Când mă opream din cântat, totul revenea la normal. Apoi situația s-a înrăutățit tot mai tare. Dacă ar fi stat suficient prin preajmă, mama ar fi crezut că-s nebun. În schimb a crezut că e doar o fază și m-a trimis să stau cu tata. Cât am fost acolo s-a întâmplat mai rar, dar când se întâmpla, era tare rău. Odată tata n-a știut cine sunt și m-a alungat din casă cu bâta de baseball în toiul nopții, dar când am revenit peste o oră s-a purtat perfect normal. În fine, după un an și jumătate s-a săturat de mine și când m-am întors aici a fost mai rău ca înainte. Eram în clasa a noua când mi-am dat seama că puteam trece de la o lume la alta când voiam. Mai ales când cântam la pian sau când ascultam pe cineva cântând la pian sau chiar când mă gândeam pur și simplu la un cântec. Alcoolul

ușurează și el trecerea. Și, uneori, mă puteam mișca înainte.

— Înainte?

Ochii lui căprui scânteiază.

— În timp.

— Imposibil, zic eu șocată.

El râde.

— Natalie, totul e imposibil.

— Că bine zici, comentez eu masându-mi fruntea. Deci există două viitoruri?

El clatină din cap.

— Nu știu. Când mă mișc înainte, nu pot să încetinesc. E ca și cum…

Se gândește o secundă.

— E ca și cum aș sta locului și aș face lumea să treacă pe lângă mine, dar când încerc să o opresc, să trăiesc în ea, recad în prezent, fie în versiunea mea, fie într-a ta.

— N-are logică.

— N-are, admite el. De-aia n-am povestit nimănui ce mi se întâmplă. N-am nicio dovadă concretă. Nu contează dacă mai sunt și alții prin preajmă când timpul o ia din loc. Când se oprește, revin înapoi în prezent. Pentru ei e ca și cum nimic nu s-a întâmplat, de parcă aș fi pierdut o secundă din viață, indiferent cât de lung mi s-a părut mie momentul. Odată, când eram mic, am reușit să iau hamsterul lui Mason cu mine, dar nu mi-a folosit la nimic și n-am reușit niciodată să repet experimentul cu oameni. Așa c-am renunțat. Mă duceam la școala noaptea ca să cânt la pian și alunecam în lumea ta. Iar când paznicul dădea buzna înăuntru, mă opream din cântat și mă lăsam să alunec în versiunea mea.

— Fantoma din sala de muzică, zic eu.

El ridică din umeri.

— În noaptea în care te-am întâlnit, am încercat să revin înapoi în lumea mea, dar n-am reușit. Am crezut că se întâmpla la fel ca în cazul celorlalți, că eram sincronizat cu locul unde ar fi trebuit să fii tu

și că asta mă ținea prizonier în lumea ta. Dar după acea noapte, tu ai continuat să întrezărești crâmpeie din universul meu. Ai văzut aripa cea nouă a bisericii și azi, la mall, m-ai văzut împreună cu Rachel.

Eu îmi cobor privirea în podea.

— Versiunea ta de Rachel, zic eu pe un ton cât pot de natural.

Beau încuviințează.

— Rachel e tot Rachel, indiferent unde ar fi.

— Este…

— Nu, zice el clătinând din cap.

— Fosta ta? ghicesc eu.

El mă privește îndelung.

— Ceva de genul.

— Dar în noaptea aia de pe terenul de fotbal? Era fosta ta încă de pe-atunci?

Privirea îi fuge în lateral, spre fereastră, apoi se ațintește asupra covorului.

— Nu chiar.

Stomacul mi se revoltă și îmi acopăr fața cu palmele, masându-mi tâmplele.

— Natalie, spune el.

Îmi las mâinile să cadă, clătinând din cap.

— Nu contează, spun eu. Există lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

El mă privește stăruitor, ca și cum mi-ar cere ceva fără cuvinte, și am o senzație de sfâșiere în piept.

— De asta n-am venit atunci, spune el în cele din urmă. Când ne-am întâlnit prima oară nici nu știam cine ești și care-i locul tău în povestea asta. Dar când ai început să vezi toate chestiile alea, cele din lumea mea… mai întâi n-am știut ce să cred. Apoi numărul tău de telefon n-a funcționat în lumea mea și atunci am început să pun lucrurile cap la cap. Așa că mi-am luat ăsta.

Ridică un telefon paradit, cu clapetă.

— Ce-i ăsta, un telefon cu cartelă ca să-ți suni furnizorul de droguri? zic eu sec.

El îmi aruncă o privire plină de prefăcut reproș.

— Cam așa ceva, zice el. E ca să te sun pe tine. L-am cumpărat din universul tău, așa că atunci când m-ai sunat apelul chiar a ajuns la mine. Acum câteva nopți am vrut să te văd. Credeam că o să fii la petrecerea de 4 iulie a familiei Schwartz, așa că m-am dus acolo, dar n-am putut să pătrund în versiunea ta. Uneori se mai întâmplă. Am băut prea mult și tot n-am putut trece în lumea ta. N-am reușit nici ieri. În fine, după ce te-am văzut azi am decis să încerc din nou.

Îmi fac de lucru cu covorul, cu mișcări nervoase.

— Alcoolul chiar te ajută să treci de la o lume la alta?

El ridică dintr-un umăr.

— Poate. Sau cel puțin așa credeam.

Pare o scuză convenabilă pentru alcoolism. Duce conceptul de „lubrifiant social” la un cu totul alt nivel.

Când îmi ridic privirea către Beau, el arborează unul între zâmbetele lui tulburătoare, ca și cum vara însăși mi-ar surâde.

— Ei, Natalie Cleary, ce-ar fi să te prinzi tu cum să treci de colo colo, ca să nu mai fiu silit să beau ca să te găsesc?

Izbucnesc în râs.

— Dar dacă nu mai bei bere, cu ce-o să-ți mănânci cerealele?

— Berea nu se pune la băuturi.

Râd din nou.

— Iată încă o abordare convenabilă.

— Bine, zice el. O să tai și berea de pe listă și o să încep să mănânc omlete sau ceva, numai găsește o cale să ajungi în Unionul meu, OK?

— OK, zic eu înăbușindu-mi un zâmbet.

Apoi îmi trece ceva prin cap, ceva important.

— Caut pe cineva și cred că e în lumea ta. Sau poate e în ambele sau într-o a treia lume, complet diferită. Nu sunt sigură. E o femeie bătrână,

căruntă și oacheșă și își spune Bunica. Ai văzut pe cineva care să-i semene?

El șovăie, dându-și părul pe spate.

— Natalie.

— Ce-i?

— Din câte am observat eu, în lumea mea există aceleași persoane ca în lumea ta. Fiecare om are un corespondent.

— Fiecare?

El îmi susține privirea un moment.

— Mai puțin noi doi.

— Serios?

El încuviințează.

— Până în noaptea aia, la liceu, eu nu te-am mai văzut.

— Eu te-am văzut pe teren în noaptea aia. Era Noaptea Absolvenților și chiar în mijlocul ceremoniei toată lumea a dispărut. N-am mai rămas decât noi doi.

El mă privește arcuindu-și un colț al gurii.

— La noi Noaptea Absolvenților a fost cu o săptămână mai înainte. În seara aia eram singur.

Mă privește până când nu mă mai pot uita în ochii lui.

— Pot să-ți arăt ceva?

Fac semn că da și el se ridică în picioare.

— Ridică-te, spune el. Dă-mi mâna!

Îl ascult și mă ridic. Stăm așa, ținându-ne de mână și simt căldura degetelor lui răspândindu-mi-se prin brațe și coborând în stomac. El se întinde dincolo de umărul meu și stinge lumina din dressing, apoi își lipește fruntea de-a mea.

— Închide ochii o clipă, șoptește el cu buzele lângă ale mele și fac întocmai, simțindu-l pretutindeni în jurul meu, chiar și în locurile unde nu ne atingem.

Simt o apăsare în stomac, ca și cum centrul meu de greutate s-ar scufunda în nisip ud, și dincolo de pleoapele mele încep să clipească lumini – roșu, galben, albastru, violet, ca într-un film pe peliculă.

— Acum deschide-i, șoptește Beau.

Deschid ochii. Chipul lui Beau e scăldat într-o lumină albastră-argintie, dar în timp ce îl privesc, lumina ce pătrunde prin fereastră se schimbă, parcurgând iute o întreagă gamă de trandafiriuri tot mai intense, urmate de un roșu arzător și de un auriu orbitor care îi trezește reflexe roșiatice în ochi. În câteva secunde lumina zilei invadează dressingul. Dispare la fel de repede și auriul năvălește din nou, poleindu-i pometii, ochii și buzele lui Beau, pe măsură ce soarele coboară pe partea de apus a casei. În curând devine portocaliu, apoi purpuriu și, în final, un albastru atât de închis, încât e aproape negru.

Ciclul se repetă, culorile ne scaldă în noi variații ale acelorași nuanțe, schimbându-se din ce în ce mai repede, până când am senzația că stăm în centrul sistemului solar și că soarele e cel care se rotește în jurul nostru, ridicându-se la răsărit de noi ca să apună la vest. Dar în același timp am senzația că ne deplasăm, înaintând printr-o apă până la bărbie care ne opune o ușoară rezistență.

Întreaga lume se schimbă și îmi scapă o exclamație de uimire când o altă versiune a mea se deplasează între dressing și cameră, atât de repede, că abia o pot zări. Dressingul se golește, umplându-se cu coșuri de plastic ordonate pe care nu le-am mai văzut, în timp ce umbre ale unor oameni pe care nu-i cunosc trec în viteză pe lângă noi sau prin noi. Cutiile dispar și ele, fiind înlocuite de umerașe cu haine, și în tot acest timp soarele apune și răsare și Beau mă ține de mâini.

Totul se schimbă, cu excepția lui Beau și a mea. Noi rămânem aceiași.

— E frumos, șoptesc eu.

El încuviințează fără să-și desprindă ochii dintr-ai mei.

— Crezi că ne aud?

Pereții și podeaua îmbătrânesc, iar lumina continuă să treacă tremurat de la o fază la alta ca

într-un film pus la proiector, până când zidurile încep să se năruie, năpădite de iederă și bălării. Pe lujerii de iederă se deschid flori, se ofilesc, cresc din nou și mor iar. Anotimpurile devin ani devin decenii devin secole, toate în câteva clipe, în timp ce ascult respirația lui Beau și-i întrezăresc silueta în milisecunda de întuneric dinaintea altei dimineți.

— Nu cred c-a mai rămas cineva pe lume în afară de noi, spune Beau.

Are dreptate. Râd, pentru că nu știu ce altceva să fac. La sfârșitul lumii, cu lumina gonind în cerc deasupra noastră.

El se apropie mai mult de mine și senzația de presiune din stomacul meu dispare, iar lumina piere, lăsându-ne în dressingul meu pe întuneric. Îmi dau seama că respir precipitat. Abia îl văd pe Beau uitându-se în jos spre mine dar îl simt. Buzele mele încă-și mai amintesc sărutul și sunt dureros de conștientă că gura lui se află la mică distanța de-a mea.

Apoi nu mai e nicio distanță. Mă pomenesc cu spatele lipit de ușa dressingului, iar Beau mă sărută lent și blând în timp ce mâinile lui aspre îmi mângâie stomacul, iar eu îmi strecor degetele prin părul lui. Mâinile lui mi se plimbă pe gât, cu degetele îngropându-mi-se în piele, apoi coborând cu tandrețe către clavicule. Ca mai-nainte, lumina gonește în jurul nostru, dar de data asta stomacul mi se ridică de parcă aș cădea prin spațiu și soarele ar răsări la vest, chiar de cealaltă parte a ferestrei dressingului, și ar apune în spatele casei, transformând noaptea în apus, apoi în amiază și-n dimineață.

Când ne oprim din sărutat, rămânem așa un timp, în vreme ce inima îmi bate nebunește, iar soarele își continuă drumul de la vest la est făcând să se perinde în jurul nostru un carusel de culori. O versiune mai tânără a mea se deplasează între dressing și baie, ca o ceață cafenie incredibil de

rapidă. Senzația de-a fi trasă îndărăt prin apă mă face să-mi încordez picioarele și spatele.

Afară, în strada mea înfundată, scântei de lumină se ridică de la sol, unindu-se în văzduh și formând o floare de foc colorat… artificiile!

Am ajuns la ziua de 4 iulie și, când toate artificiile au fost consumate, noaptea ne înghite din nou. În beznă, răsuflarea noastră este singurul sunet, iar mâinile lui singurul lucru care mă ține legată de pământ.

— Arată-mi cum faci asta, șoptesc eu.

El privește pe fereastră.

— Cred că tu faci asta.

Mă sărută din nou, ridicându-mă în brațe și proptindu-mă de ușă. Iar lumea gonește din nou înainte. De data asta, când ajunge în epoca pereților năruiți și invadați de iederă, încerc s-o opresc în loc, și pe noi odată cu ea. Încerc să ne opresc pe amândoi acolo, la sfârșitul lumii.

— Demult, tare demult, a fost o secetă, îi spun lui Beau.

Stăm în dressing culcați pe o parte, cu brațul lui cuprinzându-mi mijlocul și cu palma odihnindu-i-se pe coapsa mea.

— Toată apa a secat, fiecare pârâu și izvor, fiecare râu și lac și oceanul care înconjura America. Oamenii au început să sufere de foame și de sete, așa că s-au apucat să rătăcească de colo colo, căutând ceva de mâncat și de băut. Dar găsind pești și animale moarte acolo unde fusese apa, s-au înfuriat. Au învinovățit animalele pentru secetă și au început să le ciopârțească cadavrele, făcându-le bucăți și azvârlindu-le cât colo mâniați.

După o vreme, un vânt puternic s-a stârnit deasupra lor și oamenii s-au oprit și și-au ridicat privirile spre cer. Au zărit un bărbat care cobora către ei, purtat de vânt. Când a pus piciorul pe pământ, acesta a grăit: „V-ați purtat prostește. Ați abuzat de mine și-ați abuzat unii de alții și-ați

abuzat de toate lucrurile pe care le-am creat pentru voi ca să vă bucurați de ele și să le îngrijiți.”

Apoi bărbatul a ridicat o frunză, și din ea au căzut pe pământ patru picături de apă. Apa s-a răspândit acoperind întregul uscat. Bărbatul a ales câțiva oameni care să-l urmeze pe un munte și, cum apele continuau să crească, el i-a vorbit muntelui și l-a făcut să crească și el până când oamenii au fost în siguranță.

Au rămas pe munte vreme de patru zile, ca mai apoi apele să se retragă, lăsând în urma lor pământul înverzit peste tot unde fusese uscat. Bărbatul i-a condus pe oameni jos de pe munte și ei au văzut că oamenii care fuseseră înghițiți de ape nu muriseră, ci renăscuseră ca pești aligatori și alte animale, atât de numeroase, încât pământul pustiit era din nou plin.

Și astfel, bărbatul a făcut din nou lumea, îndreptând toate relele.

— Sfârșit? întreabă Beau mângâindu-mi soldul

— Sau început, depinde cum privești lucrurile, zic eu. Cel puțin așa zicea Bunica.

El se întoarce pe spate și eu îmi culc capul pe umărul lui, punându-i o mână pe piept și simțind fiecare răsuflare cum îi trece prin plămâni.

— O să te ajut cât de mult pot, spune el. Ca s-o găsești înainte să pleci.

În momentul ăsta, gândul la plecare mă face să vreau să-l iau pe Beau de mâini și să îngheț timpul în jurul nostru. Îmi îngrop capul în tricoul lui și-i trag în piept mirosul.

M-aș fi înecat în potopul ăla, spune el, iar eu mă ridic brusc.

— Despre ce vorbești?

— În lumea mea, lui Kincaid nu-i merge prea bine. Cel din lumea ta a fost tot timpul mai fericit. Probabil fiindcă te avea pe tine.

— Între mine și Matt s-a terminat totul. Fără legătură cu asta… cu tine adică.

Pe chip îi apare umbra unui zâmbet care piere repede, lăsând în loc o expresie serioasă și preocupată, în timp ce degetele lui mă mângâie ușor pe braț.

— El nu mi-ar face una ca asta.

— Nu știi ce-ar putea face, zic eu. Nu-l cunoști pe acel Matt pe care-l cunosc eu.

Și, după ceea ce s-a întâmplat la petrecere, nici eu nu-s sigură că-l cunosc.

— Și tu nu-l cunoști pe cel cu care sunt eu prieten, spune el.

— Exact. Sunt două persoane diferite, zic eu. Nu trebuie să te simți vinovat.

El scoate un hohot de râs fals și clatină din cap.

— Nu contează, spune el. Dacă am fi în aceeași lume, cea în care Kincaid e îndrăgostit de tine, eu tot aici aș fi. Dacă m-ai vrea, tot aici aș fi.

— De ce? întreb eu.

El își ascunde un zâmbet și își plimbă degetul mare peste buzele mele.

— Nu cred că eu și lumea suntem atât de complicați pe cât crezi, Natalie. N-am vrut să te aleg pe tine sau ceva. Știu numai că, dacă în toată viața mea aș ajunge să construiesc o singură verandă, mi-ar plăcea să fie a ta, și dacă ar fi să existe o singură persoană pe care să n-o rănesc și să n-o dezamăgesc vreodată, mi-ar plăcea să fii tu aceea.

Îi iau capul în palme și-l sărut din nou, încet, profund, iar brațele lui mă cuprind și mă ridică deasupra lui. Mă aplec și-i șoptesc:

— Și eu te-aș vrea aici. În orice versiune a lumii.

Beau mă cuprinde mai strâns în brațe și mă sărută pe creștet.

— Mai spune-mi încă una și mă duc.

— Nu trebuie să pleci, spun eu. Dacă intră cineva în dressing poți pur și simplu să dispari.

— Și să mă pomenesc în dressingul altcuiva. Prima oară când am aruncat cu pietricele în

fereastra ta, un bătrân a ieșit afară țipând că el cheamă poliția.

— Atunci ai putea să rămâi în lumea mea și să cobori pur și simplu pe fereastră.

El mă privește, dându-mi la o parte șuvițele de păr de pe obraz.

— O să stau cât vrei tu.

„Pentru totdeauna”, îmi zic eu în gând. Clipa asta, pentru totdeauna. Mă cunosc suficient de bine ca să fiu conștientă că întotdeauna am avut dificultăți în a mă concentra asupra prezentului. Cu luni înainte de plecarea lui Megan, deja nu mă mai puteam gândi decât la timpul petrecut împreună și cum aveam să mă simt fără ea. Odată, venind să aducă niște rufe curate în camera mea, tata m-a surprins plângând. Mai întâi și-a cerut scuze și a dat să plece, dar apoi presupun că mama-cea-mică-și-cu-aureolă de pe umărul lui i-a spus să stea și să mă aline. Când i-am explicat motivul tristeții mele, zicându-i că deja îmi era dor de Megan, deși ea nu plecase încă, și-a înghițit un zâmbet, și-a dres glasul și mi-a apus: „Scumpo, trebuie să trăiești clipa. Dacă nu ești atentă, tot privind în trecut sau în viitor, o să-ți scape viața printre degete.”

Oamenii spun chestii de genul ăsta tot timpul și eu chiar îi cred. Problema e că nu mă pot abține. Nu-mi pot sili creierul să dea uitării trecutul sau inima să nu se sinchisească de ceea ce mi-ar putea aduce viitorul.

Dar în clipa asta, stând pe podea cu Beau, nu vreau să mă retrag în trecut și nici să sar în viitor. Nu vreau să rămân singură ca să încerc să-mi imaginez sfârșitul relației noastre încă dinainte să-i dau voie să se înfiripe. Când sunt cu Beau, timpul e straniu de nemișcat sau poate lipsește cu desăvârșire, ca și cum n-ar exista decât acest moment și nimic altceva. Mă întreb dacă el are efectul liniștitor asupra tuturor sau dacă e posibil ca, dintre toți oamenii din lume, din două

universuri diferite, eu și Beau să ne potrivim ca nimeni alții.

Nu cred în dragoste la prima vedere, dar poate că ăsta e lucrul cel mai apropiat de ea: să zărești pe cineva, o persoană pe care n-ai niciun motiv s-o iubești, într-o seară, pe terenul de fotbal și să te gândești: „Vreau să fii al meu și vreau să fiu a ta." Să stai întins pe podeaua dressingului alături de cineva și să te gândești: „N-ar trebui să te cunosc, dar știu cine ești." Să recunoști pe cineva ca fiind o parte din tine încă dinainte să ajungă să fie acea persoană specială din viața ta, să știi fără urmă de îndoială că niciunul dintre voi nu va mai fi vreodată ceea ce sunteți în acest moment și să crezi că, în ciuda acestui fapt, veți continua să aparțineți unul altuia, fie ce-o fi.

Încă nu-l iubesc pe Beau, sau cel puțin așa cred. Dar să fiu cu el e de parcă aș fi singură, dar mai bine, iar în sensul ăsta, cred că aparținem unul altuia.

Mă uit în tavan așteptând o altă poveste, simțindu-i ițele străbătându-mi mintea ca lumina cunoașterii pe care Bunica-Păianjen a întrețesut-o în făptură celor dintâi oameni.

— Ce crezi că înseamnă toate poveștile astea pe care ți le-a spus ea? îmi murmură Beau la ureche.

— Nu știu. Poate că pur și simplu nu voia să se piardă.

Dar când spun aceste cuvinte, îmi amintesc ce mi-a zis ultima dată când am văzut-o, în timp ce-mi strângea mâinile într-ale ei. „Totul se află în povești. Totul. Adevărul. Lumea întreagă, Natalie. Fata aceea a sărit prin gaură fără să știe ce se va întâmpla și întreaga lume s-a născut."

— Înainte de potop exista un trib pe nume Yamasee, îi spun lui Beau. Lumea devenise atât de sumbră și de violentă, încât nimeni nu putea supraviețui fără luptă. Și inimile celor din tribul Yamasee s-au frânt pentru că ei nu voiau să ucidă ca să trăiască. Nu li se părea drept. Așa că atunci

când apele au început să crească, în loc să-și piardă timpul luptându-se, au înaintat în larg cântând. Și așa se face c-au dispărut.

17

Când mă trezesc, Beau a dispărut din dressing, încă mai sunt învelită cu hanoracul lui, iar fereastra este închisă, dar nezăvorâtă, are stropi de ploaie pe ea și vibrează de la sunetul îndepărtat al unui tunet. O vreme rămân așa, uitându-mă în tavan și întrebându-mă dacă noaptea trecută n-a fost cumva doar un vis.

Dacă nu cumva Beau e un vis. Dacă nu cumva Bunica a fost un vis.

Mă ridic și o floare micuță, albă îmi cade din păr. O ridic și o răsucesc între degete: e una dintre florile care, într-o zi foarte îndepărtată, vor crește pe peretele meu. Ținând-o, simt din nou buzele lui Beau lipite de ale mele și mă năpădește un val de căldură însoțit de o vinovăție difuză.

Nu e vorba numai despre Rachel, deși în mod clar e și asta. Beau înșală cu mine o lume întreagă. Un alt Matt Kincaid, care e prietenul lui cel mai bun. O altă Rachel Hanson, care e și nu e iubita lui. Un alt Union, în care eu nu exist.

Atunci îmi amintesc că azi e joi.

Sar în picioare și mă reped în dormitor, fiind cât pe ce să mă împiedic de Gus, care s-a mutat în toiul nopții și doarme în ușa dressingului. Îmi recapăt echilibrul și pășesc peste el, apoi trag pe mine niște blugi tăiați și un tricou fără mâneci și mă reped la telefon să vad cât e ceasul.

Opt și jumătate. Mașina mea fiind la reparat, Jack merge la antrenament cu mașina unor colegi de echipă, dar avusesem de gând s-o sun pe Alice cât mai devreme ca s-o rog să vină să mă ia la ședință. Caut în agenda telefonica numele ei, însă nu reușesc să o apelez, iar când mă uit în jur înțeleg de ce: Gus a dispărut, pereții sunt acoperiți cu un tapet înflorat, roz palid și în colț se află un pat de o persoană cu o cuvertură bej aranjată impecabil. „O, Doamne, nu, nu!”

Sunt în camera altcuiva. Trag aer în piept, apoi scot capul pe hol și verific să nu fie nimeni înainte s-o iau la fugă spre scări. Închid ochii strâns și-i deschid din nou cât mai larg, așa cum făceam când îmi dădeam seama că am un coșmar și voiam să mă trezesc. Cobor în fugă scările.

„Slavă Bunicii!” Sunt din nou în lumea mea. Coco e în vestibul, în fața ușii deschise, și mă opresc brusc zărindu-l pe Matt pe verandă.

— Bună, zice el timid privind peste umărul surorii mele.

Coco se întoarce, mimându-mi din buze „Îmi pare rău”.

— Tocmai voiam să urc să văd dacă te-ai trezit, zice cu voce tare, privind de la unul la altul. Mă duc să iau micul dejun, se bâlbâie ea, apoi se strecoară pe hol către bucătărie.

— Ce cauți aici? îl întreb în timp ce o senzație de vinovăție îmi răscolește stomacul.

Îmi reamintesc mie însămi că acest Matt nu-l cunoaște pe Beau, dar o parte din mine e în continuare convinsă c-am stat trează toată noaptea sărutându-mă cu cel mai bun prieten al prietenului meu și că lui Matt îi e mai bine în acel Union în care nu-și consumă toată energia cu mine.

El își trece o mână peste ceafă și prin părul nisipiu.

— Nu pot să dorm, spune Matt, iar asta se vede după pleoapele lui înroșite, hainele mototolite și răsuflarea care-i miroase a bere. Nu pot să gândesc cum trebuie. Voiam să te văd.

— Am întârziat.

Mă uit către locul unde e parcat Jeepul de obicei și mă crispez dându-mi seama ce urmează să fac.

— Bine, deci voiai să mă vezi? Am nevoie să mă ducă cineva la NKU. Poți să mă duci tu.

— OK, zice el săritor. Sigur că da.

— Asta nu înseamnă că suntem iar prieteni.

— E-n regulă.

— Probabil că nici n-o să-ți vorbesc.

— Așa o să apuc și eu măcar o dată să spun ce-am de spus, zice el zâmbind umil.

E genul de glumă care cu câteva săptămâni în urmă m-ar fi făcut să râd. Acum mă face să mă simt tristă și golită. Vreau ca Matt să fie fericit. Dar vreau să fie fericit în altă parte, fiindcă vreau să fiu și eu fericită, iar în acest moment chipul lui nu îmi trezește în minte amintirea anilor în care am fost prieteni. Îmi trezește în minte amintirea unei singure nopți.

Matt mă conduce la mașină și-mi deschide portiera.

— Arăți superb, Nat.

— Nu-mi pasă, îi răspund.

Conduce în tăcere și simt suferința lui umplând aerul ca un nor de viespi, ceea ce nu face decât să mă irite și mai tare.

— Eram beat criță, să știi, spune el în cele din urmă.

— Dacă așa te porți când ești beat, atunci n-ar trebui să bei, zic eu.

— Ai dreptate, răspunde el. N-o să mai beau.

— Serios? Nu de alta, dar miroși ca și cum ai îi vărsat, un butoiaș de bere pe tine acum cinci minute.

— Noaptea trecută mi-am cam dat în petic, recunoaște el pe un ton neprietenos. Dar a fost ultima oară. Am terminat cu asta.

— Nici n-ai început facultatea încă.

— Și ce dacă? Vorbesc serios!

Nu-l contrazic, dar nici nu-l cred. O parte din mine se întreabă dacă nu e beat și acum și dacă-i o idee bună să mă aflu în mașină cu el când ochii lui arată cum arată și hainele îi miros cum îi miros.

În timp ce conduce mă gândesc la Celălalt Matt Kincaid, prietenul cel mai bun al lui Beau cel cu voce tărăgănată, care bea whisky și a terminat patru clase de liceu în cinci ani. Nu mi-l pot imagina, dar, judecând la rece, prietenia lor pare

oarecum mai plauzibilă decât o relație între mine și Beau.

Beau și Rachel. Ei, asta are sens, dar gândul mă scoate din minți.

— Dar ce treabă ai la NKU? întreabă Matt când ieșim de pe autostradă.

— Terapie, răspund eu.

El ridică din sprâncene.

— Totul e OK?

— Nu, nu tocmai.

— Vrei să vorbești despre asta? întreabă el.

— Nu.

Tăcerea devine tot mai grea și cuvintele nerostite mi se acumulează în piept până simt c-o să explodez dacă nu le rostesc.

— M-ai rănit foarte tare, Matt.

— Am fost o jigodie.

— Te credeam mai bun de-atât.

— Crede-mă că și eu.

Sar din mașina imediat ce ajungem în parcare, deși ne aflăm în partea opusa a campusului și plouă torențial. Nu mai suport să stau lângă el. Amintirea cuvintelor lui Beau nu-mi dă pace. Beau mi s-a lipit de suflet și Matt habar n-are de existența lui. Pornesc către clădirea facultății de psihologie, dar Matt mă ajunge din urmă și deschide geamul.

— Cum o să te întorci? mă întreabă evident îngrijorat când îmi ridic privirea către el, ștergându-mi ploaia de pe fată.

— Mă descurc eu. Matt, te rog să pleci! îi strig.

El deschide de câteva ori gura ca și cum cuvintele ar refuza să i se desprindă de pe limbă.

— Să știi că nu doar eu sunt vinovat, zice el, și în glas i se simte mânia.

— La ce te referi? La faptul că m-ai pipăit cu forța și dup-aia te-ai dus și ți-ai pus-o cu o persoană care mi-a fost bună prietenă?

— Doamne, Natalie! izbucnește el. Am greșit! Nu trebuie să mă tot dai cu nasul, ca pe un câine

care s-a pișat pe covor!

— Îmi pare rău că nu pot să uit o chestie ca asta în decurs de numai câteva zile! țip eu la rândul meu. M-ai speriat, nu pricepi? Nu m-am simțit în siguranță. Am crezut c-o să…

Mă opresc, fiindcă nu pot să spun restul cu voce tare.

Matt pufnește și mă privește cu dispreț.

— Zi-i pe nume, Natalie! spune el aproape urlând. Asta crezi de fapt despre mine! Mă crezi capabil să te violez!

— N-am zis asta, spun eu tremurând din tot corpul.

— Puteai la fel de bine s-o fi spus.

— Mi-a fost frică, îi răspund eu. Ți-am spus să încetezi și nu m-ai ascultat. Nu te mai purtaseși așa niciodată. Ce era să cred?

El clatină din cap cu ochii la volan.

— Câteodată nu-mi vine să cred ce cățea afurisită poți să fii.

Rămân cu gura căscată. Toate reproșurile pe care le-am pregătit îmi dispar din mintă, lăsându-mă golită și tremurând.

— Să nu-mi mai vorbești niciodată. Nu mă mai suna. Nu mai veni la mine acasă. Am terminat cu tine, Matt.

— Nicio problemă, șuieră el.

Ridică geamul și se depărtează accelerând.

Închid ochii și las ploaia să mă ude din plin, iar stomacul mi se ridică în gâtlej, anunțându-mă că în jurul meu lumea se schimbă. Când deschid ochii din nou, clădirile au dispărut, înlocuite de spinările rotunde ale dealurilor și de păduri dese care-și scutură frunzișul lucios în bătaia ploii, dar pornesc oricum către locul unde ar trebui să fie clădirea lui Alice.

Dispariția clădirilor îmi dă senzația că Matt nu există. Că nimeni nu există și nimic rău nu se poate întâmpla. Întreaga lume pare mai sigură și

mai blândă, dar nu mă pot opri din plâns și tremur în continuare.

Trebuie să merg mai departe. Să nu mă gândesc la Matt. Să nu mă gândesc la numărătoarea inversă și nici măcar la Beau. Mă apropii de momentul când voi înțelege totul. Toată lumea și contribuția mea la nașterea ei. Dacă o să merg mai departe, totul și toți vor fi OK.

Simt o smucitură în abdomen și clădirea lui Alice se ivește din nou. Intru, urc scările și străbat culoarul până la biroul ei.

— Anulează-ți restul ședințelor pe ziua de azi, îi spun când ea și dr. Wolfgang, hipnoterapeutul, își ridică privirea din spatele biroului ei dezordonat.

— Nu se poate, spune ea întorcând o pagină din carnet. E responsabilitatea ta să ajungi aici la timp și dacă nu poți…

— Știu cine sunt Ceilalți.

Alice pălește.

— Doctore Wolfgang, cred că va trebui să reprogramăm ședința.

— Realități alternative care ocupă același spațiu fizic, zice Alice bătând darabana cu degetele pe buze. N-am avut niciodată dovezi concrete în sensul ăsta, dar are logică.

Mâzgălește ceva în carnetul ei, se oprește o clipă, apoi începe să deseneze mici cercuri făcând „hmm”.

— Hmm? zic eu.

— Deci să zicem că Închiderea ta are loc peste trei luni, spune Alice. Poate că mai ai numai trei luni înainte să rămâi pe dinafara acestor realități alternative, care sunt ca un soi de eclipse de lună. Mai multe lumi care se suprapun, dar numai temporar.

— OK.

Mă simt deja năpădită de panică la gândul de-a rămâne pe dinafara lumii lui Beau.

— În acest caz, continuă Alice, e posibil ca Bunica să vrea să faci ceva în cealaltă lume. Poate de-asta există o limită de timp.

— Poate, sunt eu de acord. Dar nu există decât o singură cale de-a afla cu certitudine. Trebuie s-o găsesc.

— Și prietenul tău, Beau? El a întâlnit-o vreodată?

Clatin din cap.

— Nu, dar a spus c-o să mă ajute să o găsesc.

— Crezi că poate? întreabă ea arcuindu-și o sprânceană întunecată.

— Nu știu. Dar el controlează chestia asta mai bine decât mine. Pendulează între cele două lumi de când era mic.

— Adu-l cu tine data viitoare, spune Alice. O să vedem ce paralele există între voi doi.

— O să încerc, zic eu nesigură.

Nu mi-l pot imagina pe Beau lăsându-se interogat de Alice, nu după ce și-a petrecut toată viața convins că-și pierde mințile.

— Între timp, spune Alice, cred în continuare că mergem în direcția bună. Cheia pentru a o aduce pe Bunica înapoi e mintea ta. Doctorul Wolfgang trebuie pur și simplu să găsească o cale către ea. Creierul tău e ca Alcatrazul în perioada de glorie.

— Credeam că e un Walmart.

— Un Walmart de maximă securitate, spune ea. Unul unde viziunile altor lumi și jucătorii de fotbal sunt bine-veniți, în timp ce hipnoterapeuții în căutare de traume în mod clar nu-s. O să îți demolăm creierul dacă e nevoie și-o să ajungem unde trebuie.

— Apropo de ajuns, am nevoie de cineva care să mă ducă acasă.

Ea se uită la ceas, apoi aruncă brațele în sus.

— Pe cine păcălesc? O să-mi fac timp.

Se strecoară printre birou și bibliotecă și-și ia cheile de pe o tavă aflată într-un echilibru precar

pe un teanc de hârtii. Deodată încremenește și mă apucă de braț.

— Fratele Negru și Fratele Roșu, exclamă ea.

— Ce?

— Fratele Negru și Fratele Roșu, povestea pe care ai înregistrat-o săptămâna trecută! Pe sfânta Bunică cea înfricoșătoare!

— Alice, spune cu cuvintele tale.

— Două versiuni diferite ale aceleiași persoane, șoptește ea. Răspunsul se află în poveste!

Sub hainele încă umede îmi simt pielea înfiorându-se.

„Totul se află în povești. Totul. Adevărul. Lumea întreagă. Natalie. Fata aceea a sărit prin gaură fără să știe ce se va întâmpla și întreaga lume s-a născut.”

18

Îi povestesc lui Megan tot ce s-a petrecut de când Beau s-a ivit în fața casei mele, lăsând foarte puține pe dinafară. Scoate exclamații de uimire la fiecare câteva cuvinte și când termin, prima chestie pe care o spune este:

— Bunica e Dumnezeu, clar! Sau un spirit. Sau un înger. Sau veriga lipsă – ooo, un extraterestru! Nu, stai așa, cred că-i Dumnezeu totuși.

— Nu știu ce anume e, spun eu. Dar nu-i ca noi. Asta știu. E altceva și mă ajută.

— Deci crezi că-i vorba de Beau? întreabă Megan.

Gâfâie în timp ce vorbește și-i aud picioarele bubuind pe banda de alergare de la subsolul căminului ei.

— Adică, crezi că el e tipul pe care trebuie să-l salvezi?

— Nu știu, zic eu. Există un singur Beau. Dacă Alice are dreptate și povestea cu Fratele Negru și Fratele Roșu are de-a face cu toate astea, cred că e vorba de cineva care se află în ambele lumi.

— O, Doamne, șoptește Megan. Cum crezi că e cealaltă eu? Ce al naibii de ciudat!

— Cred că nu-i nici pe departe la fel de drăguță. Probabil e o ticăloasă antipatică.

— Probabil, aprobă Megan. Crezi că e și ea la Georgetown?

— Se poate. Nu văd de ce n-ar fi.

— Asta mă face să vreau să vomit.

— Poate că e de vină aparatul ăla de tortură pe care alergi?

— În mod sigur nu ajută.

— Hei, deci zi-mi cum e treaba pe-acolo, spun eu.

— Intensă, zice ea. Fetele sunt OK. Unora le place să petreacă. Altele nu fac decât să se

antreneze toată ziua. E o tipă din anul doi, Camilla, care e tare, ea e temperată.

— Vrei să zici că-i oribilă și nașpa și nu seamănă deloc cu mine.

— Vreau să zic că da, comparativ vorbind, da, zice Megan. Dar fără sufletul meu pereche alături, Camilla pare OK.

— Mă bucur că-ți faci prietene, zic eu, deși simt un junghi în piept.

— Nu trebuie să te bucuri, zice ea. Nu m-aș simți rău deloc dacă le-ai urî așa, din principiu.

— Cinstit vorbind, cred că le urăsc.

— Și eu promit să simt aceeași gelozie nebunească și probabil nesănătoasă când o să te duci la Brown și toate prietenele tale o să fie niște tocilare pasionate de istorie cu nume ambigue gen Kai și Fem și Litera Q.

— Te-ai simți mai bine dac-ai ști că pe Kai o cheamă de fapt Jamantha?

— Le-aș plăti universului și Bunicii un purcoi de bani dacă ți-ar scoate în cale o prietenă nouă pe nume Jamantha.

— Eu le-aș plăti un purcoi de bani ca să fiu cu tine la Georgetown.

Megan oftează.

— Uite, nu zic asta ca să fac vreo presiune asupra ta, dar știi că s-a inventat transferul. Dacă ție nu-ți place la Brown sau mie nu-mi place la Georgetown, nu-i nicio problemă, putem fi iar împreună.

— Știu zic eu și aproape sper să se întâmple asta.

Mă tem însă că, de fapt, mie o să-mi placă la Brown și Megan va descoperi că Georgetown i se potrivește ca o pereche de șosete flaușate verzi ca lămâia când ți-e frig la picioare, că ne vom vedea fiecare de drumul ei, iubindu-ne viețile, dar depărtându-ne din ce în ce mai tare una de alta.

— Kentucky e frumos în noaptea asta, îi zic privind de pe verandă la casele de peste drum.

Soarele care apune face frunzișul din jur să arunce umbre lungi și desenează peste toate dungi galbene și albastre. Plouă, dar e o ploaie fină, ca o ceață pe care abia o simți.

— Kentucky e întotdeauna frumos, spune Megan.

Mă doare sufletul, o recunoaștere tăcută a faptului că are dreptate.

„Aparții acestui loc mai mult ca oricine altcineva”, mi-a zis Beau.

„Trei luni”, a spus Bunica.

— Oricum, știi ce urmează să te întreb, spune Megan.

— Știu.

— Cum a fost să te săruți cu el? întreabă ea. Sper că nu-i mirosea respirația a Cheetos.

— Avea gust de bere ieftină și mirosea ca după un antrenament la fotbal, și cumva asta a fost perfect.

Sunt cu mama în mașină și vorbim în timp ce străbatem un drum de țară ce șerpuiește printre copaci. Afară e o zi senină, cerul e de un albastru palid, fără urmă de nor și soarele face ca pârâul care curge pe partea dreaptă a drumului îngust să scânteieze.

Sfera întunecată apare deasupra, o pată de culoarea cernelii umbrind soarele, dar mama nu o vede. Continuă să conducă, vorbind și râzând. Nu mă aude când încep să țip. Gesticulează ca să-și sublinieze spusele și, deodată, întunecimea aceea țâșnește în sus, ca o coloană de petrol. Se arcuiește în aer, coboară și izbește mașina dintr-o parte.

Acum mama începe și ea să țipe și brusc e noapte. Mașina se rotește, iese de pe șosea, plonjează în șanț ca o stea căzătoare și o latură a ei se înfășoară în jurul unui copac bătrân și strâmb. Tunetul bubuie în cer și ploaia începe să toarne deasupra noastră. Mașina începe să se umple, dar nu cu apă de ploaie, ci cu sânge.

— Mamă? Mamă, ești teafără?

Ea se uită la volan năucită. O prind de mână și o cercetez în căutarea unor tăieturi, apoi îi verific brațele, capul, gâtul. Nici ea, nici eu nu suntem rănite, dar mașina continuă să se umple de sânge.

„Lumea devenise atât de sumbră și de violentă, încât nimeni nu putea supraviețui fără luptă, rostește vocea Bunicii în mintea mea. „Și inimile celor din tribul Yamasee s-au frânt pentru că ei nu voiau să ucidă ca să trăiască. Nu li se părea drept. Așa că atunci când apele au începu să crească, în loc să-și piardă timpul luptându-se, au înaintat în larg, cântând. Și așa se face că au dispărut."

Încep să cânt, dar vocea îmi tremură din pricina lacrimilor și-a spaimei. Sângele urcă tot mai sus, îmi ajunge la gât, îmi trece de bărbie și cântecul meu se transformă într-un țipăt.

— Natalie, spune cineva, iar acum îmi dau seama că visez, fiindcă vocea vine de undeva din afară. Natalie!

Închid ochii strâns, apoi îi deschid cât pot de larg. În timp ce mă ridic în capul oaselor în pat, lumea îmi joacă în fața ochilor, apoi se stabilizează.

— Iubito, ai visat urât, spune tata îngenuncheat lângă patul meu. A fost doar un vis urât.

Încă mai gâfâi și lacrimile îmi șiroiesc pe față, așa că sar de gâtul tatei așteptând ca bătăile inimii să mi se potolească.

— Șșșș, spune el mângâindu-mi părul. E în ordine, scumpo.

— Te-am trezit? întreb eu cu lacrimi în glas.

El se apleacă spre mine.

— De fapt, nu. M-a sunat Raymond Kincaid. Iapa lui a intrat în travaliu. Am vrut să văd dacă n-ai vrea să vii cu mine la fermă.

Cercetez din priviri camera întunecată, stăruind asupra balansoarului, apoi aprind lumina.

— Cât e ceasul?

— În jur de două, zice tata.

N-am prea dormit noaptea trecută și știu că am nevoie de odihnă, dar n-am cum să adorm la loc acum, cât timp nu apare Bunica.

— Matthew nu e acasă, zice tata anticipându-mi îngrijorarea.

— Ai întrebat? șoptesc eu.

— Am vrut să mă asigur că Raymond nu e singur în noaptea asta, în caz că-mi ia mai mult timp să ajung acolo, minte tata. Matthew e plecat și Joyce e acasă, dar știi cum face ea când vede sânge.

— Păi, sângele nu prea are treabă cu revista *Casa și grădina,* zic eu și tata mă privește pieziș. În fine. Mă îmbrac imediat.

Îmi iau din dressing șosete, cizme și un hanorac și ies pe verandă, unde mă așteaptă tata. Fumează, ceea ce nu l-am mai văzut să facă de când eram mică, și stinge țigara de balustradă înainte s-o arunce în tufișuri.

— Mă ajută să mă dezmeticesc, spune el. Să nu-i zici mamei.

Mimez că-mi trag un fermoar la gură și îl urmez la mașina lui. Aerul e neobișnuit de răcoros în noaptea asta și tata conduce cu geamul deschis. Nu e nimeni pe drum și peste câteva minute oprim lângă grajdul lui Matt.

Tata își ia trusa din portbagaj și mă conduce către grajdul pentru fătat, cu o boxă dublă, specială, aflat la o sută de metri de grajdul principal, unde Kincaid își ține iapa gestantă. Luminile sunt aprinse și ușa dată în lături. Tata ciocănește ușor.

— Hei, Raymond!

— Patrick, spune domnul Kincaid ridicându-se în picioare de lângă iapa lungită pe o parte. Natalie, mă bucur să te văd.

— Și eu, spun.

E adevărat numai pe jumătate. Raymond nu e la fel de ciudat ca Joyce, dar, deși pe mine m-a tratat mereu cu blândețe, felul în care se înfuria pe Matt

la fiecare joc de fotbal și la antrenamente m-a făcut să fiu mereu prudentă în preajma lui.

Tata intră în grajd, unde e cald, și se lasă pe vine în fân, lângă picioarele din spate ale iepei. Când un cal e în travaliu e mai bine să nu lași străinii să se apropie – animalul e oricum nervos și agitat –, dar caii nu reacționează față de tata ca față de alți oameni.

— Când au ieșit copitele? întreabă el punându-și mănușile.

— Acum vreo douăj' de minute, spune Raymond. Te-am sunat imediat ce s-a întins pe jos și a declanșat alarma. S-a chinuit singură de data asta.

Tata trage cu blândețe mânzul de copite, dar nu are mare lucru de făcut. Iapa geme și fornăie în fân și picioarele mânzului ies rapid din ea.

— Ce fată bună, zice tata cu blândețe. Faci treabă bună, mămicuțo, împinge în continuare!

Iapa fornăie din nou cu putere, în timp ce tata trage de picioarele din spate ale mânzului, proptindu-se de peretele grajdului. Sunetele pe care le scoate iapa au devenit mai panicate, mai ascuțite.

— E OK? întreb eu din ușă.

— E bine, gângurește tata. Mama doar vrea să scape odată de chestia asta împielițată, nu-i așa?

Înaintez câțiva pași, sfâșiată între repulsie și uimire, în timp ce grămăjoara îmblănită, noduroasă și acoperită cu mucus alunecă încet din trupul iepei. În zece minute toate cele patru picioare au ieșit, apoi mânzul își eliberează și capul și cade în fân nechezând.

— Ai un mânz drăguț, Raymond, zice tata.

Iapa se ghemuiește să lingă sacul amniotic vâscos, pornind de la crupa puiului ei în sus, către coamă, și eu mă mai apropii puțin, rezemându-mă de un stâlp de sprijin. Cele patru picioare ale mânzului se îndreaptă fiecare în altă direcție și acesta își întoarce capul către mama lui, frecându-

și capul de gâtul ei. Iapa continuă să-l lingă sub lumina caldă a becului. E un cal și știe cum să-și iubească puiul.

N-are încotro. N-a fost decizia ei. Nimeni nu i-a explicat ce înseamnă sarcina, dar când a văzut mânzul, a știut: „Ești al meu și sunt a ta."

— O să mă asigur că elimină și restul placentei, zice tata.

Dar în timp ce-și linge mânzul și-și freacă botul de el, mișcările iepei încetinesc. Pare epuizată și deodată își lasă capul să cadă, scoțând un nechezat stins.

Atunci văd băltoaca de sânge care îmbibă fânul.

— Tată! strig eu.

— Fir-ar să fie, spune el printre dinți. Nat, scumpo, du-te să aștepți afară!

— E teafără?

El mă fulgeră cu privirea:

— Afară, scumpo, zice el.

— Tată!

Raymond se apropie grăbit de tata și îngenunchează în fân.

— Acum! zice tata.

Mă întorc și ies din grajd, dar tot le aud vocile. Sunetul călătorește afară odată cu lumina becului, care se revarsă pe iarbă, și știu că e doar o iapă, dar e în același timp o mamă, și încep să tremur și să respir precipitat.

Pornesc la întâmplare pe câmp. Când ajung la marginea lui, cotesc și merg mai departe. Văd în depărtare proprietatea de închiriat, o casă prăpădită din prefabricate aflată la capătul unei alei lungi acoperite cu pietriș. Familia Kincaid, cea din universul meu, a închiriat-o de vreo câteva ori, dar nimeni n-a făcut prea mulți purici aici. Dintotdeauna a fost ceva straniu în legătură cu casa asta. Toată lumea o simțea.

Acum o iau la fugă într-acolo, implorând să trec în cealaltă lume.

— Bunico, ajută-mă, spun în timp ce alerg.

Aproape am ajuns, când simt nou o greutate în stomac și aud cauciucuri scrâșnind pe pietrișul din spatele meu. Mă întorc și văd farurile apropiindu-se, așa că mă refugiez în iarbă în timp ce camioneta trece duduind pe lângă mine și oprește în fața casei.

Doar că nu e aceeași casă ca acum un minut. Geamurile sparte au devenit întregi. Grădina sălbăticită e în continuare plină de iarbă și trifoi, dar acestea sunt tunse, iar iedera care încerca să se cocoațe pe fațada din material plastic a fost retezată. Beau coboară din camionetă și mă privește mijindu-și ochii prin întuneric.

— Natalie Cleary?

— Beau!

În aceeași clipă, cineva practic se revarsă prin cealaltă portieră a camionetei și cade lat. Pradă unui scurt moment de panică, am impresia că e Rachel cea din lumea lui Beau, dar îmi dau seama imediat că e un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani, deși a încărunțit prematur și făcut burtă de la atâta bere.

— Fir-ar să fie, stai puțin, zice Beau ocolind calm camioneta și săltându-l pe bărbat în picioare.

Celălalt bâiguie ceva în timp ce Beau își strecoară umărul pe sub brațul lui și începe să-l târască spre intrare.

— Pot să merg, protestează el.

— Bine, zice Beau și-i dă drumul. Mergi atunci!

Bărbatul face un pas legănat și cade grămadă pe trepte. Beau îl ridică din nou în picioare și-l duce înăuntru. Revine după un minut și eu străbat curtea și mă arunc la pieptul lui. Beau mă ține strâns în brațe.

— Ești bine?

— Cred c-am văzut un cal murind.

El se trage în spate și-și înclină capul ca să mă poată privi în ochi, cu un zâmbet arcuindu-i colțul gurii.

— Vorbești serios?

— De ce râzi? întreb eu furioasă.

— Sunt ușurat.

— Ușurat?

— Păi, Natalie, apari panicată în fața casei mele în toiul nopții. Ce era să cred?

— Scuze.

— Vino înăuntru.

Arunc o privire către hambarul aflat pe deal, dincolo de lanul de porumb.

— Tata e acolo cu domnul Kincaid, zic eu. Nu pot să lipsesc prea mult.

— Nu, nu prea mult, spune el ridicându-mă în brațe.

Încă mai tremur din pricina șocului, dar râd când el deschide cu piciorul ușa de plasă a verandei.

— Dacă mă duci așa, teoretic vorbind, înseamnă că suntem căsătoriți, îi zic eu.

— Serios? spune el cu pleoapele grele, zâmbind larg în timp ce mă duce înăuntru. Cred că m-aș putea obișnui cu ideea.

Mă lasă jos, făcând scândurile podelei să trosnească în întuneric, apoi mă lipește de perete și mă sărută.

Un sforăit zgâlțâie pereții.

— Mă bucur c-ai reușit în cele din urmă să faci cunoștință cu fratele meu, Natalie Cleary, zice Beau zâmbind.

— *Bini,* dar mi-aș fi dorit să nu se comporte atât de țeapăn și de formal. Cum o să mă mai pot simți confortabil aici?

— Da, zice Beau și mă strânge mai tare în brațe, ridicându-mă și smulgându-mi un râs care-i pe jumătate țipăt. E ca și cum am locui la Casa Albă.

Mă poartă așa de-a lungul holului, în timp ce râdem amândoi, până la o ușă întredeschisă, apoi în camera lui micuță, așezându-mă pe salteaua de o persoană pusă direct pe podea și întinzându-se alături.

N-am mai văzut niciodată o încăpere atât de goală și în același timp atât de dezordonată. Cearșafurile de flanel albastru sunt mototolite, iar podeaua e presărată cu haine. Din coșul de gunoi se revarsă sticle de plastic strivite, iar veioza demodată aflată pe podea lângă saltea revarsă o lumină gălbuie pe pereții din lemn laminat. Există însă un lucru care nu-și găsește locul aici. Lipit de peretele opus se află un bufet jos și lung din lemn de nuc cafeniu-roșcat cu ape aurii, al cărui model natural face ca în centru să se afle o fâșie de culoare deschisă, încadrată de o granulație mai întunecată. Tije subțiri din oțel inoxidabil îl țin suspendat la o distanță de câțiva centimetri de podea. Pare făcut din cel mai frumos copac al unei păduri japoneze. Beau îmi urmărește direcția privirii până la acea capodoperă stingheră.

— Chestia aia de-acolo chiar e din Casa Albă, îi zic. Din timpul regimului lui Jackie[24], desigur.

— Da, al președintei Jackie, spune el.

După o pauză adăugă:

— Eu am făcut-o.

— Nu cred!

— Ce, Natalie Cleary, nu mă crezi în stare să fac lucruri frumoase?

— Te-am auzit cântând. Știu că poți face lucruri frumoase. Presupun că nu mă așteptam să-ți iasă la fel de drăguțe și fără pian.

— Nici vorbă de pian, zice el. Ăsta a fost un șifonier prăpădit pe care familia Kincaid l-a aruncat. Am folosit interiorul ușilor pentru partea din față.

O șuviță de păr îi alunecă pe obraz și pe colțul gurii, amintindu-mi de drumul în camioneta lui, în cea dintâi noapte petrecută împreună, când vântul îi sufla părul în față și eu îmi doream atât de tare să i-l dau la o parte.

— Ar trebui să plec, zic eu.

El mă sărută, apoi își lasă o mână să alunece pe coapsa mea, punându-mi-o peste șoldul lui.

— Ba ar trebui să rămâi.

— S-ar putea să mă aștepte tata.

Apropierea lui mă amețește și toate locurile unde mă atinge mă frig. Îmi iau piciorul de pe el și se ridică, dar eu nu mă mișc.

Tace o clipă, apoi întreabă:

— Ce faci mâine?

— Nimic. De ce?

— Vrei să vii cu mine la petrecerea lui Derek?

Îmi amintesc de invitația primită pe grup și oftez.

— În lumea mea sau într-a ta?

— În oricare, zice el ridicând din umeri.

— În oricare vreau sau în oricare putem merge?

— Ambele.

Gândul mă face să mă înfior de încântare. Ar fi o ocazie să-i cunosc pe Ceilalți, să mă aflu în compania altora fără să simt nicio presiune. E totodată un prilej să mă antrenez în pendularea între lumi, ceea ce m-ar putea ajuta s-o găsesc pe Bunica.

— OK, spun eu. Hai să mergem. În universul tău.

El încuviințează și abia atunci îmi trece ceva prin gând:

— Și dacă alunec? Dacă nu pot rămâne în lumea ta?

— Atunci o să vin să te găsesc.

— Și dacă nu poți?

El mă atinge pe gât:

— O să te găsesc, Natalie. Îți promit.

Poate n-ar trebui să fie de-ajuns, dar este.

Beau mă conduce până la ieșire și mă sărută de rămas-bun. Când privesc înapoi către casă, el a dispărut, ferestrele sunt sparte și iarba netunsă. Alunec dintr-o lume într-alta și nici măcar nu știu cum. Mă întorc lângă grajd și-l găsesc pe tata stând în mașină și privind fix volanul.

— Tată? zic așezându-mă lângă el.

— Mânzul a scăpat, zice el încet și pornește mașina. Mânzul trăiește

Îi ating brațul.

— Îmi pare rău.

— Asta-i viața, zice el. Nu-i nimic, scumpo. E în regulă.

Rotile mașinii trosnesc pe pietriș. Mă gândesc la avertismentul Bunicii, la Megan care e atât de departe, la cearta mea cu Matt și la toate celelalte spaime pe care le ascunde lumea. Pot să mă las absorbită de lucrurile astea, să mă scufund în ele ore întregi, să fac o fixație pentru ceva cum e moartea unui cal, până când a trăi începe să mi se pară totuna cu a escalada un vulcan pe care-l știu pe punctul de a erupe.

— Câteodată, toată lumea parcă-i asemenea calului ăstuia, zic eu tare. Nu știu dacă are sens ce spun. Ca și cum toată lumea ar geme de durere sperând că din ea se va naște ceva mai bun.

Tata încuviințează.

— Are sens.

Se întinde și mă cuprinde cu brațul pe după umeri, apoi mă sărută pe creștet.

— Uneori așa simt și eu.

— Lucrurile rele te storc de puteri, spun eu. Uneori mi-aș dori să mă aflu altundeva.

Nu-i pot explica la ce mă refer, dar îmi imaginez un loc dintr-o altă dimensiune. Unde nu există nimic.

Tata mă privește cu blândețe, în timp ce intră pe șosea.

— Iubito, ești un copil deștept și ești și sensibilă. Nu e rău, dar e greu. Pentru tine întunericul va fi mult mai negru și n-o să te poți ascunde de el.

Se oprește o clipă, apoi continuă:

— Dar vreau să mă asculți, așa că fii atentă la mine!

Asta e ceva ce-ar spune Bunica.

— Nu știi tot, zice el cu blândețe. Nu încă. Și când vei vedea toate lucrurile bune – și ai cuvântul meu că sunt o grămadă de lucruri bune –, pentru tine ele vor fi mult mai luminoase decât pentru alții, la fel cum abisul ți se pare mai adânc și mai mare când privești în el. Dacă nu te dai bătută, la sfârșit vei vedea că a meritat. Fiecare moment pe care-l trăiești, fiecare întunecime pe care o înfrunți, o să simți că toate astea au meritat când vei privi lumina în față. Bine?

Îmi înghit nodul din gât.

— De unde știi?

El zâmbește și-mi ciufulește părul.

— Pentru că îmi semeni. Și când te-am adus acasă, totul s-a schimbat. Mi-am văzut toată viața în adevărata ei lumină și, deși am fost îngrozit gândindu-mă câte lucruri ți se puteau întâmpla, când m-am uitat la tine, am avut senzația că toate lucrurile rele fuseseră doar un vis din care mă trezeam în sfârșit. De-asta știu, scumpo. Ăsta e numai începutul. Dacă vrei lucrurile bune, nu poți să te dai bătută.

19

— Mi se pare grozav că te duci la petrecerea lui Derek, spune mama din ușă, punându-și cerceii ei lungi.

— Serios? Grozav? L-ai cunoscut cumva pe Derek?

Ea strânge din buze.

— Recunosc, dintre prietenii tăi, el nu-i tocmai favoritul meu. Dar știu că ți-a fost greu de când a plecat Megan și te-ai despărțit de Matt. Peste două săptămâni plecăm în excursie și pe urmă mai ai puțin și te duci la Brown, spune mama melancolică, în ciuda eforturilor ei de a fi senină.

Excursia din fiecare vară a înseninat-o întotdeauna. E acea perioadă din an când toată lumea e fericită, când toți suntem pe aceeași lungime de undă și implicați sută la sută, și asta datorită planificării ei atente. Anul ăsta, care stă sub semnul plecării mele la Brown, excursia pare altfel, ca și cum am plănui o ultimă ovație înainte ca familia noastră să se destrame.

— Ar trebui să profiți de timpul ăsta, spune mama.

— Vrei să mă fac praf..

— Natalie! spune mama ducându-și o mână la piept. Nu asta vreau să zic!

— Glumeam, precizez eu.

— O să se bea alcool la petrecerea asta? se interesează ea, subit îngrijorată.

— Nu, mint eu încercând să-mi împiedic privirea să fugă în lateral.

Mama se dă pe mâini cu niște loțiune din sticla de pe biroul meu și-și freacă palmele.

— Dacă ai nevoie să te aducă cineva acasă, poți să mă suni, da? Prefer să te știu în siguranță.

— OK, acuma e clar că mă îndemni să mă fac praf.

— Ba nu, protestează mama. Pur și simplu încep să-mi dau seama că devii o persoană adultă. O să iei propriile tale decizii, și știu că ești fată deșteaptă, dar toată lumea greșește cel puțin o dată în viață. Vreau să știi că sunt alături de tine orice s-ar întâmpla. Poți să contezi întotdeauna pe mine și pe tatăl tău.

— Deci vrei să rămân gravidă sau…?

Mama își încrucișează brațele și mă privește cu severitate.

— Ai grijă, spune ea și pornește pe coridor.

Beau mă ia de acasă la nouă, la o oră după ce mama și tata au plecat să-și petreacă seara în oraș și la douăzeci de minute după ce mama lui Abby i-a luat pe Jack și Coco ca să-i ducă la cinema împreună cu fiica ei. Beau mă claxonează de pe alee și ies în fugă afară, unde-l găsesc arătând incredibil de bine în blugii lui tociți și cu o cămașă în carouri la fel de uzată.

— Gata? întreabă el când urc în mașină.

— Mai gata ca niciodată.

Adevărul e că, încă din clipa în care ne-am luat rămas-bun cu o noapte în urmă, am și început să mă tem că ne vom pomeni din nou despărțiți, dar acum că suntem împreună, asta nu pare deloc posibil. Simt că suntem ancorați unul de altul.

Trecem pe lângă liceu și intrăm în cartierul fițos al familiei Dillhorn, tot numai vile, cu propriul lui teren de golf și propriul club country. Petrecerea deja s-a dezlănțuit și muzica urlă, iar mașinile parcate ocupă ambele margini ale aleii circulare din vârful dealului.

— Lumea mea sau a ta? îl întreb pe Beau.

Am avut senzația aceea de scufundare cu ceva timp în urmă, dar atât de subtilă, încât mai c-am pus-o pe seama imaginației.

El închide ochii o secundă.

— A mea.

— De unde știi?

— Ți-am spus, aparții acestui loc mai mult ca oricine altcineva, zice el cu tandrețe.

— Da, mi-ai zis.

— Lumea ta se simte altfel, zice el. E ca tine.

Izbucnesc în râs.

— Când s-a schimbat?

Beau ridică din umeri.

— Seamănă atât de mult, că uneori e greu să-ți dai seama.

— Cred că m-am ținut de partea mea din înțelegere, zic eu. Am venit în Unionul tău.

— Deci eu n-ar trebui să beau în noaptea asta?

— Numai bere. Berea nu se pune.

Cobor din mașină și traversăm împreună gazonul scump către strălucirea albastră a piscinei și a patioului din spatele casei. Ușile din spate sunt deschise către bucătărie și o mulțime de oameni se revarsă dinspre butoiașul cu bere de pe bufet, împrăștiindu-se apoi de o parte și de alta a piscinei până în fundul curții, în timp ce fluturii dau ocol becurilor montate afară, cu aripile fragile vibrând în ritmul muzicii.

Beau își strecoară mâna într-a mea și mă conduce prin mulțime până la șezlongurile de pe latura mai îndepărtată a piscinei, unde membrii echipei de fotbal stau grămadă, bând și trecându-și țigările cu marijuana de la unul la altul, cu prietenele în poală.

Beau îl bate pe umăr pe unul dintre ei și aproape că-mi stă inima în loc când Matt se răsucește, iar fata blondă de pe genunchii lui sare în picioare, lăsându-l să se ridice. Sunt și mai uluită când o recunosc pe tipa blondă: e Megan.

Dumnezeule! Sunt împreună! Într-un univers paralel cea mai bună prietenă a mea și fostul meu iubit sunt un cuplu. Probabil cu ea era Matt la film zilele trecute.

— Hei, omule! spune Matt bătându-l pe Beau pe spate în timp ce eu mă lupt cu disperare să-mi țin sub control mușchii feței, pulsul și greața. Să-l văd

pe Matt cu Rachel n-a fost ușor, dar asta e cu totul altceva.

— Voiam să-ți fac cunoștință cu cineva, zice Beau.

Matt și Megan mă privesc amândoi. Părul lui Megan e tuns scurt, e machiată mai strident ca de obicei și cerceii rotunzi pe care-i poarta sunt ceva mai mari, dar e neîndoielnic dublura acelei Megan pe care o știu de ani de zile. Iar acest Matt e leit cel care m-a dus cu mașina la NKU acum câteva zile.

— Bună, zic eu întinzându-i mai întâi lui Megan o mână tremurândă. Eu sunt Natalie.

Nu știu la ce mă așteptam. La o străfulgerare de recunoaștere poate, la un semn că e conștientă că ne-am născut ca să fim cele mai bune prietene, dar nimic de acest fel nu se întâmplă și simt că mi se scufundă corăbiile.

Megan îmi zâmbește politicoasă.

— Meg.

Mă întorc către Matt, încercând să-mi recapăt stăpânirea de sine. Când ochii ni se întâlnesc, privirea i se înmoaie și rămâne cu gura căscată, măsurându-mă din cap până-n picioare în timp ce roșeața îi năpădește obrajii și gâtul.

— Bună, zice el dând mâna cu mine.

Când privirile ni se întâlnesc din nou, sunt uluită de ceea ce văd în ochii lui: nu chiar un semn că m-ar fi recunoscut, dar ceva ce n-ar trebui să existe, nu la acest Matt Kincaid: tandrețe; se produce o conexiune.

Sunt conștientă că Beau, lângă mine, și-a coborât privirea în pământ, așa că dau repede drumul mâinii lui Matt. Megan a observat și ea cum mă soarbe Matt din priviri. Își încrucișează brațele, ridică din sprâncene și privește dincolo de peluză.

— Scuze, zice ea. Cred că trebuie să fac pipi. Sau un duș. Sau să vomit. În fine, ceva ce se face la baie.

Vreau să mă duc după ea și să-mi cer scuze, dar în același timp mă simt trădată, indiferent cât de ilogic este. Cum e posibil ca Matt și Megan să fie împreună? Și ea de ce n-a plecat la Georgetown? N-ar trebui să conteze, nu sunt Megan și Matt ai mei. Sunt ipocrită și o știu. Cum să-i cer lui Beau să nu se simtă prost din cauza a ceea ce e între noi, când eu sunt deranjată de ceea ce e între ei?

— Cum v-ați cunoscut tu și Wilkes? întreabă Matt jenat, cu o voce gâtuită.

Întreaga situație e mult prea stranie.

Dau să răspund, dar sunt întreruptă de o voce care, evident sub influența alcoolului, strigă de dincolo de piscină:

— LUA-TE-AR DRACU', BEAU WILKES!

Mă întorc și le văd pe Rachel și alte câteva fete din trupa de dans îngrămădite laolaltă pe două șezlonguri de plajă, cu pahare de plastic în mâini. Ea zâmbește agresiv și-și înalță paharul către mine ca pentru un toast.

— Bucură-te cât mai poți, îmi strigă ea.

Mulțimea pare dezamăgită, iar Beau îmi pune o mână pe spate.

— Mai vrei berea aia?

— Da, sau vreo cinșpe shoturi consecutive de tequila, ce găsești mai întâi.

În lumea lui Beau sau nu, seara asta se poate dovedi mai dificilă decât am crezut. Mă uit înspre Matt.

— Vrei și tu ceva de băut?

Lângă mine, Beau înlemnește, însă Matt clatină din cap:

— Neah, n-ar trebui.

Beau se relaxează din nou.

— Atunci mă-ntorc imediat.

Îl urmăresc strecurându-se în bucătăria aglomerată până când simt ochii lui Matt pe mine.

— Ne-am mai întâlnit, spune el.

— Da?

— La cinematograf. Și cândva mai-nainte, nu-i așa?

— Oh!

Îmi trec mâinile prin păr și mi-l trag peste umăr.

— Așa-i. Mi se pare că ne-am cunoscut vara trecută, la o petrecere.

— Aha.

Matt își vârâ mâinile în buzunarele pantalonilor și își contemplă pantofii.

— Ești de pe-aici?

Mint cât de repede îmi permite creierul:

— Din Rhode Island. Sunt în vizită la niște rude.

Matt râde.

— Rhode Island? Ce-i în Rhode Island?

— Păi, de exemplu, Universitatea Brown.

— Studiezi la Brown?

— Voi începe din toamnă.

El privește peste umăr către bucătărie, unde Beau umple două pahare cu bere.

— Nu mă înțelege greșit, dar nu pari să fii genul lui Wilkes.

— Și care-ar fi ăla?

Matt se mai uită o dată peste umăr. Îi urmăresc privirea și o zăresc pe fata care stă rezemată de bufet aruncându-i lui Beau priviri ucigașe.

— Rachel Hanson, spune Matt. Fetele nebune, în general.

— N-aș numi-o pe Rachel nebună, zic eu.

Matt mă privește nedumerit și încerc s-o dreg.

— Adică nu mi se pare că-i nebună. E chiar admirabil felul în care urlă în gura mare tot ce-i trece prin cap.

— Chiar dacă-i trece prin cap că i-ar plăcea să te vadă rasă-n cap?

— Asta ar fi o greșeală, zic eu. Aș arăta splendid rasă în cap.

— Probabil că da, spune Matt roșind.

Glumele, flirtul, senzația că a fi dorită de Matt Kincaid înseamnă ceva… Doamne, ce familiare-s

toate astea! Dar în același timp, acest Matt e altfel decât Matt al meu – mai relaxat. Mai puțin agitat și afectat, dar la fel de prietenos.

Mă uit peste umărul lui în bucătărie. Rachel a dispărut, dar Beau a fost interceptat de Derek și alți câțiva dintre coechipierii lui. Stă rezemat de ușa cămării, privindu-mă țintă pe deasupra tuturor capetelor, și când ochii ni se întâlnesc, îmi zâmbește abia schițat. E un zâmbet discret și liniștit, dar îi luminează chipul și mă învăluie în căldura lui, până când mă văd silită să-mi feresc privirea.

— Deci e bun cât de cât? îl întreb pe Matt.

— Nu, e diabolic de-a dreptul, glumește el.

— La fotbal mă refer, îl lămuresc eu.

— Da. E bun. Foarte bun, dar leneș. Dac-ar vrea, ar putea fi extraordinar.

— Nu crezi că vrea să fie extraordinar?

— Nu. Nu prea. Nu știu cum s-ar descurca dacă lumea ar afla ce grozav e. Abia suportă ideea că ne bazăm noi pe el. Și cei mai mulți dintre noi jucăm împreună de la zece ani.

Matt face o pauză și-și scarpină nervos ceafa.

— Știi, cam la fel au stat lucrurile și cu Rachel.

— Oh!

Asta a fost ca o palmă și probabil că Matt a observat, fiindcă se grăbește să zică:

— Nu cum e cu voi doi. Vreau să zic că o tratează la fel cum tratează fotbalul.

— Nu înțeleg. Cum adică?

— Nu știu. Mi-e greu să-ți explic, zice Matt privind pe deasupra piscinei. Au rezistat atâta împreună numai fiindcă Rachel se mulțumește de fiecare dată cu tot mai puțin. Îl înșală și lui nu-i pasă, dar ori de câte ori Rachel se ceartă cu mama ei sau alt tip o tratează urât, el e alături de ea și sfârșesc din nou prin a fi împreună.

Mă pomenesc gândindu-mă la Matt al meu și la toate ocaziile în care am lăsat relația să continue pentru că nu puteam să separ iubirea pentru el de

dorința de-a mă bucura pur și simplu de compania lui.

— Una peste alta, Wilkes nu se poate abține. E un martir, zice Matt. Un martir care se autosabotează, de fapt, ceea ce, după părerea mea, e cel mai rău.

Izbucnesc în râs.

— Ce monstru!

— Exact! spune Matt zâmbind cu ochii în pământ. Probabil asta îl face atât de bun la fotbal, dar în același timp, ăsta-i motivul pentru care și-a asumat toată vina când am dat amândoi foc hambarului tatei din greșeală, când aveam treisprezece ani. Și acum îi sunt îndatorat pe vecie ticălosului!

— Vrei să-i pun o piedică sau ceva ca să ai ocazia să-l prinzi?

— Ai face așa ceva? Ar fi grozav!

După o secundă, adaugă:

— E un băiat bun. Ține minte asta… dacă încearcă să te îndepărteze.

Mă privește în ochi și simt o durere stranie. Seamănă cu acel Matt pe care-l știu mai mult decât a semănat Celălalt Matt în ultimele săptămâni. Așa ar fi stat lucrurile între noi dacă am fi reușit să rămânem prieteni în loc să avem o relație. Îmi dau seama că mi-e dor de el. Mi-e dor de un Matt Kincaid pe care n-o să-l mai pot avea niciodată.

— Ar trebui să mă duc să-l salvez din mijlocul colegilor, înainte să aibă vreunul nevoie de ceva de la el, zic eu.

— Da. Clar.

În vocea lui Matt se simte o undă de regret pe care numai cine-l cunoaște bine ar putea-o detecta.

Mă strecor printre Celălalt Brian Walters și Celălalt Skylar Gunn și intru în casă. Beau își îndreaptă spatele când mă apropii de el, punându-și paharul pe tejghea și cuprinzându-mă de mijloc ca să mă tragă mai aproape.

— N-ai găsit tequila? strig eu ca să acopăr muzica.

El clatină din cap.

— Cine-i prietena ta, Wilkes? strigă Derek. Știi cum o cheamă, Patru?

— Mai bine află înainte să se repeadă Rachel la ea și să fii silit să dai depoziții la poliție, zice Celălalt Luke Schwartz.

— Patru? întreb ridicându-mă pe vârfuri ca să mă audă Beau.

— Numărul de pe tricou, zice el.

— Ăla e numărul lui Matt, zic eu.

E ziua mea de naștere.

El clatină din cap.

— Kincaid are numărul nouăspe.

Mă simt dezorientată și nostalgică. Iată o lume unde Matt nu și-a construit viața în jurul meu, nu a plănuit un viitor pe care nu i-l pot oferi, o lume unde nimeni nu și-a imaginat că ne va vedea în fața altarului. Aici e o lume unde nu sunt decât eu însămi și unde, din întâmplare sau datorită coincidenței sau destinului, Beau e numărul patru.

Ziua mea de naștere.

Luke și Derek îi dau înainte, întrecându-se în încercarea de-a mă face să mă simt prost, neștiind că i-am văzut cu nădragii în vine, beți turtă, deghizați în Buzz Lightyear și Woody de Halloween sau bătuți la fund de părinți pe la picnicuri. Beau îi ignoră complet, neavând ochi decât pentru mine.

— Hai să ieșim, zic eu.

El mă urmează afară, în patio. Ocolim piscina luminată și ne așezăm pe margine, fără să luăm în seamă roiurile de țânțari care zboară deasupra suprafeței calde a apei. Rachel a dispărut din bucătărie, dar ea și prietenele ei nu sunt nici în curte; trăiesc un moment de vinovăție la gândul că poate eu am alungat-o, așa cum faptul c-am văzut-o împreună cu Matt m-a pus pe mine pe fugă.

Apoi îmi dau seama că nu contează. Așa cum a zis Beau, dacă ne-am fi născut cu toții în aceeași lume – dacă Beau și Matt ar fi prieteni, iar Rachel ar fi fosta lui iubită asta n-ar schimba cu nimic ceea ce simt. Nu pot să șterg ceea ce s-a petrecut între mine și Matt. Nu pot să redevin doar amica lui, dar pot să las trecutul în urmă.

— Ești OK? întreabă Beau înghiontindu-mă cu umărul.

— Da, zic eu scuturându-mi capul ca să-mi limpezesc mintea. Hei, ghici ce-am auzit!

— Ce?

— Că ești tare bun la fotbal.

El studiază albastrul electric al piscinei și încuviințează din cap. Dar nu spune nimic.

— Ai de gând să continui să joci?

El clatină din cap, apoi își ridică ochii către stele.

— Nu.

— Ce? De ce nu?

— Unde să joc, Natalie? Crezi că atelierul de vulcanizare are o ligă de fotbal?

— Nu te-a contactat niciun vânător de talente? întreb eu.

El nu răspunde imediat.

— Te-a contactat, nu-i așa?

El trage aer adânc în piept și-și coboară ochii spre mine:

— Nu vreau să discut despre fotbal.

Preț de un moment, în mine se duce o luptă între dorința de a-l înțelege și cea de a face privirea aceea să dispară din ochii lui.

— Bine, zic eu.

Se apleacă să mă sărute, dar înainte s-o facă, cineva îi dă un brânci zdravăn. El cade în piscină cu capul înainte și întregul patio se umple de țipetele surprinse ale celor care se pomenesc împroșcați cu apă pe picioare. Mă uit în spate exact la timp ca s-o zăresc pe Rachel îndepărtându-se cu un aer satisfăcut, iar când mă

întorc din nou spre Beau, îl văd râzând nevenindu-i să creadă că i s-a întâmplat una ca asta, dându-și din ochi părul ud și pornind către mine. Izbucnesc și eu în râs, cuprinzându-i în palme obrajii uzi.

— Crezi că-i nostim, Natalie Cleary? întreabă el zâmbind.

— Ce rău îmi pare! zic eu, fără să mă pot opri din râs. E absolut îngrozitor!

— Da, îmi dau seama că-ți pare tare rău.

— Da. Mă simt groaznic.

— Și eu.

Mă prinde de talie și mă sărută, apoi mă trage de pe marginea piscinei în apa încălzită și simt rochia ridicându-mi-se în jurul coapselor în timp ce sandalele încearcă să-mi fugă din picioare.

— Beau! îl dojenesc nu prea convingător. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

Noi țipete izbucnesc când Derek, Luke și Lauren Peterson sar în piscină în jurul nostru.

— Ce rău îmi pare! mă imită Beau.

Îl stropesc cu apă și el mă apucă de brațe, imobilizându-mi-le pe lângă trup, apoi mă sărută până simt fluturi în stomac. Se trage înapoi cât să mă poată privi în ochi.

— Mă ierți?

Sunt cât pe ce să răspund, când, dincolo de umărul lui Beau, îl zăresc pe Matt. Stă la marginea curții și mă privește cu gura căscată, beat și distrus. Și nu e Matt al lui Beau.

E Matt al meu. Sunt sigură.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îmi strigă el ca să acopere larma.

Totul e la fel ca în urmă cu o secundă și totuși complet schimbat. Fetele din trupa de dans sunt adunate pe șezlonguri. Rachel se află printre ele de parcă n-ar fi plecat niciodată, iar părul ei este castaniu lucios, culoarea lui obișnuită. Am revenit în lumea mea.

Beau se întoarce să-l privească pe Matt și probabil își dă și el seama ce s-a întâmplat, pentru

că nu spune nimic. Se uită din nou la mine.

— Revin într-un minut, îi spun surprinzându-mă pe mine însămi.

El încuviințează din cap. Mă apropii de trepte și ies din piscină șiroind de apă, și o adiere fugară de vânt mă face să mă înfior. Matt pornește fără o vorbă către aleea din fața casei și eu îl urmez îngrijorată, cu obrajii arzând de jenă.

Partea din față a proprietății familiei Dillhorn e luminată de proiectoare care evidențiază dâmbul acoperit de flori bine îngrijite din centrul aleii grandioase. Matt ajunge pe la jumătatea aleii înainte să se întoarcă spre mine. Deschide gura, dar din ea nu iese niciun sunet, și-mi întoarce spatele mânios. Când mă înfruntă din nou, ochii îi sunt plini de lacrimi și simt un fior de vinovăție.

— De ce faci asta? întreabă el.

Trag aer în piept și încerc să rămân calmă, rațională.

— Ce anume?

El întinde brațul în direcția curții din spate.

— Cine-i tipul ăla? De ce l-ai adus încoace, când știai c-o să fiu aici? De ce…

Nu-și termină gândul, ci mai face câțiva pași împleticiți către mașina lui, parcată în josul pantei.

— Credeam că te lași de băutură? zic eu încet.

— Și eu credeam că mă iubești, răspunde el.

— Serios? țip eu. Credeai cumva că și tu mă iubești pe mine?

— Chiar te iubesc, mârâie el. Eu te iubesc și tu mă distrugi. M-ai aruncat ca pe-un gunoi și încă n-am înțeles de ce. Măcar tu știi de ce? Pentru că într-o zi mă iubeai și a doua zi nu m-ai mai vrut și niciodată nu mi-ai explicat cu adevărat de ce. Și știi care-i partea cea mai nasoală? Că în tot timpul ăsta eu am continuat să te iubesc, chiar dacă treaba asta mă bagă în mormânt, și pe urmă tu apari aici cu unu' și te mozolești cu el în fața mea!

— Matt. Te rog! suspin eu întinzându-mă să-l prind de mână. Îmi pare rău. Nu știam c-o să fii

aici, jur. Nu ți-aș face una ca asta.

— E petrecerea celui mai bun prieten al meu!

— Știu. Dar…

— Termină! țipă el desprinzându-se din strânsoarea mea. Tu ai fost tot ce mi-am dorit. Tu ești tot ce mi-am dorit vreodată și eu nu însemn nimic pentru tine!

Clatin din cap.

— Nu-i adevărat.

Încep să plâng mai tare și, de la o silabă la alta, mi-e tot mai greu să vorbesc.

— Te iubesc, Matt. Știi că te iubesc.

— Ba nu știu, spune el clătinând din cap.

Se întoarce și se apropie de mașina lui, deschizând portiera cu un gest violent.

Mă reped după el.

— Matt, plec eu! Nu trebuie să conduci acum!

Sunt cât pe ce să țip când mă apucă de braț, izbindu-mă cu brutalitate de mașină.

— Nu te mai preface că-ți pasă ce fac!

— Nu trebuie să pleci, îi spun cu răsuflarea tăiată, încercând să-l prind de umeri, să-l liniștesc, deși el mă respinge de fiecare dată. Plec eu. Îmi pare rău.

Își înfige degetele și mai tare în brațul meu și mă privește cu ochi tulburi în timp ce mă izbește din nou cu spatele de mașină.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? urlă el. Zi-mi de ce-ai distrus relația noastră!

— Matt, te rog! Mă doare!

Mâinile lui tremură sau eu tremur sau tremurăm amândoi și lacrimile îmi încețoșează vederea.

— Spune-mi, de ce?

Mă lovește din nou de mașină. Tare, prea tare, Văd stele verzi în fața ochilor, Nu sunt rănită, dar sunt șocată, speriată și tremur. Gura lui e la câțiva centimetri de a mea și mă îngrozește gândul că ar putea să încerce să mă sărute, apoi deodată cineva îl smulge de lângă mine, azvârlindu-l în stradă.

Matt se împleticește încercând să-și recapete echilibrul și se repede la Beau, care-i trage un pumn în obraz, făcându-l să se clatine din nou. În clipa următoare se încaieră în mijlocul străzii și câțiva tineri vin repede să asiste.

— Încetați! țip eu, dar ei mă ignoră.

Beau a cuprins gâtul lui Matt într-o priză cu ambele brațe și-l lovește cu genunchiul în stomac. Țipând disperată, încerc să-l desprind de Matt.

— Beau, încetează, repet eu plângând.

Matt se poticnește în spate, se împiedică și cade. Rămâne întins, gâfâind, în timp ce Beau înaintează către el.

— Beau! îl implor eu.

Beau se oprește, se întoarce către mine și-și trece dosul palmei peste buze.

Matt se ridică cu sângele picurându-i din buza spartă și dintr-o tăietură pe obraz și pornește cu pași împleticiți către mașină. În tot acest timp mă privește furios, clătinând din cap. Se urcă la volan și pleacă în scrâșnet de cauciucuri.

Nu știu cât rămân acolo nemișcată. Nu mai știu în care dintre lumi mă aflu. Oare chiar contează?

În cele din urmă mă întorc și dau peste Beau și-un grup de colegi privindu-mă în tăcere.

— Du-mă acasă!

Beau se duce la camioneta lui și urcă fără să scoată un cuvânt. Îl urmez, simțindu-mi picioarele tremurând ca niște jeleuri în timpul unui cutremur și evitând cu disperare privirile care ne urmăresc în timp ce coborâm aleea în marșarier.

— Nu trebuia să faci asta, zic eu.

— Ba trebuia.

Vocea îi e joasă și conduce repede, refuzând să mă privească.

— Nu trebuia să te amesteci, spun eu și el râde amar. Vorbesc serios, Beau. L-ai rănit.

El clatină din cap.

— Vrei să zici că i-am făcut ce voia să-ți facă el ție.

— Nu mi-ar fi făcut rău, insist eu, deși încă mai tremur, având proaspătă în minte privirea tulbure și aproape însetată de sânge a lui Matt.

— Natalie, chiar nu pricepi, nu?

— Ce să pricep?

— Las-o baltă, spune el.

Nu mai vorbim tot drumul, iar când ajungem în fața casei mele, el oprește motorul și continuăm să stăm așa, în tăcere. În cele din urmă, Beau vorbește fără să-și desprindă privirea de la volan:

— Poate că beau prea mult și mai sar la bătaie din când în când, dar ție nu ți-aș face niciodată rău, ție sau celor la care țin. Nu meriți așa ceva. Nimeni nu merită așa ceva. Natalie, n-ar trebui să-ți fie frică de cei pe care-i iubești.

— Trebuie să plec.

Cobor din mașină și mă reped în casă înainte să-mi vadă lacrimile udându-mi obrajii.

Mă trezesc din nou în toiul nopții și de data asta știu imediat că nu sunt singură. Îmi îndrept privirea către balansoar.

Bunica e aici, dar de data asta poartă alte haine: un halat roz peste o cămașă de noapte albastră, decolorată. Pielea ei e mai puțin ridată și părul îi e adunat îngrijit într-un coc.

— Bunico, zic eu ridicându-mă.

Ochii ei rătăcesc prin încăpere de parcă ar fi oarbă.

— Nu te teme, Natalie, spune ea și apoi dispare.

— Bunico, spun eu în întuneric. Bunico!

Nu primesc niciun răspuns. Încerc să mă gândesc la cântecul pe care l-a cântat Beau în acea noapte, în sala de muzică, la sentimentul pe care l-a trezit în mine. Încerc să îl sincronizez cu propria mea anxietate. Asta nu e greu: simt o greutate în piept și un gol în stomac, senzația de nedescris că s-a întâmplat ceva rău.

Îl aud pe Gus scâncind la ușă. Mă dau jos din pat și-i dau drumul pe coridor, iar el pornește ață

către scări, zdupăind stângace în timp ce coboară. De jos, din bucătărie, vine o lumină care ajunge până la baza scării și se aud voci vorbind în șoaptă.

Cobor încet treptele și străbat holul până în bucătărie. Mama și tata stau la masă față în față și, când mă opresc în ușă și mama își ridică privirea, observ că are ochii roșii și umflați. Tata se întoarce spre mine și ochii lui sunt sumbri și încercănați.

— Bună, scumpo, zice el încet.

— Ce s-a întâmplat?

Părinții mei schimbă o privire și mama izbucnește în plâns acoperindu-și gura cu mâna ei delicată. Tata îmi arată din cap scaunul galben de lemn de lângă el, dar nu mă pot clinti. Fiecare picior îmi atârnă de parcă ar avea o tonă și inima-mi bate ca și cum aș fi gonit.

— Tată? îl iscodesc cu o voce slabă, abia un scâncet.

El oftează și se ridică, punând o mână pe umărul mamei, al cărei trup firav e zguduit de un plâns tăcut.

— E în viață, iubito, spune tata, dar Matt Kincaid a avut un accident.

20

Când ajungem în sala de așteptare a spitalului, se petrec mai multe lucruri deodată. Joyce Kincaid mă ia în brațe își îngroapă obrazul în părul meu și izbucnește în plâns. Raymond îi strânge mâna tatei, dar nu poate spune niciun cuvânt. Însă lucrul cel mai rău, cel mai greu de îndurat, este senzația de cădere din stomacul meu și străfulgerarea de pe scaunul albastru din colț, sub televizorul de pe perete.

În acea străfulgerare apuc să-l văd preț de o fracțiune de secundă pe Beau, cu coatele pe genunchi, apăsându-și palmele pe gură și privind fix podeaua cenușie cu picățele. Câteva scaune mai încolo stau în tăcere o altă Joyce și-un alt Raymond. Joyce îi aruncă o privire lui Beau și aș jura că buzele i se arcuiesc într-un rictus acuzator și plin de ură.

Ei nu mă văd, dar eu îi văd peste umărul lui Joyce a mea, care mă strânge foarte tare în brațe, suspinându-mi în ureche.

Îi văd și știu ce înseamnă asta. Ambele versiuni ale lui Matt sunt aici.

O, Dumnezeule!

Ușile batante se dau în lături și apare doctorul. E tânăr, blond și slăbănog, cu ochelari cu rame subțiri și un halat alb mult prea mare.

— Domnule și doamnă Kincaid, veniți, vă rog, cu mine? spune el.

Are o expresie gravă, rău-prevestitoare și abia își desprinde ochii de la peretele asupra căruia a ales să rămână cu privirea fixată. Joyce plânge și mai tare și mama o mângâie blând pe spate.

— Haide, Joyce, șoptește Raymond încercând să-și desprindă soția din brațele mele.

O conduce către ușile cenușii, către veștile proaste, iar eu fac câțiva pași în urma lor.

— Îmi pare rău, domnișoară, îmi spune doctorul. Doar familia.

— Poate să vină, spune Joyce. E iubita lui Matt. Poate să vină.

N-o corectez, deși inadvertența ei mă face să mă crispez din tot trupul. Doctorul încuviințează și ne conduce înăuntru. Vuietul din creierul meu mă împiedică să înțeleg tot ce spune, căci mintea mea s-a împărțit în două, fiecare cu o versiune diferită a aceleiași povești.

„Era beat. Nu te-a ascultat. N-aveai ce să faci. O să se facă bine."

„Tu l-ai lăsat să plece cu mașina. Puteai să fi sunat la poliție. O să moară. O să moară de două ori și tu i-ai distrus viața."

Devin brusc conștientă că lângă mine Joyce hohotește din ce în ce mai tare și aud din nou calmul fals cu care doctorul vorbește:

— …comă indusă. Trebuie să-l operăm și apoi să lăsăm inflamarea să se reducă. E posibil să aibă leziuni cerebrale, dar nu putem determina severitatea acestora.

— E posibil, repetă Raymond, masându-i umerii lui Joyce. E posibil, Joyce, nu e ceva sigur.

Ea clatină din cap, strângând din pleoapele din spatele cărora îi șiroiesc lacrimile, refuzând să audă. Nu-mi mai simt picioarele.

Nu-mi mai simt picioarele și nici inima, ci numai golul din stomac.

Mă retrag, dar o fac de parcă altcineva îmi controlează trupul cu ajutorul unei telecomenzi. Nu vreau să-i las acolo, dar plec. Mă întorc și fug.

Fug de ei.

Ies în fugă pe ușile cenușii, hidoase, revenind în oribila sală de așteptare vopsită în albastru și gri, unde totul e diferit: Cealaltă Joyce și Celălalt Raymond stau posomorâți pe scaunele lor, departe de Beau, iar părinții mei au dispărut. Nu mă opresc din fugă.

Ies alergând din spital și apoi acesta dispare. Intersecția aglomerată unde se întâlnesc două artere principale dispare. Restaurantul Steak'n Shake, magazinul Christmas Tree Shop și clădirea Check-into-Cash dispar și ele. A dispărut totul, cu excepția copacilor și-a spinărilor verzi-albăstrii ale dealurilor, care mi se sparg la picioare ca niște valuri ce amenință să mă înghită.

„Dar n-au cum", îmi zic în gând.

„Atâta timp cât continui să mă mișc, nu mă pot trage dedesubt."

Și fug. Alerg din răsputeri simțind pe piele o umezeală care nu-i chiar ploaie.

„Bunico, unde ești?"

„Mi-e frică."

„Ajută-mă."

„Ajută-mă."

— Te rog!

Cuvântul țâșnește dinăuntrul meu, smuls și zdrențuit de plămânii mei lacomi după aer.

— TE ROG! urlu.

O lumina albă, strălucitoare, explodează în fața mea și preț de o clipă îmi spun: „Bunica a venit după mine. O să mă scape de toate astea. O să le las în urmă."

În clipa următoare, textura terenului de sub picioarele mele se schimbă brusc, devenind din moale și neregulată tare și plată. Țipetele bufnițelor și cântecul greierilor se transformă în claxonul insistent al unei mașini, iar aroma nopții înrourate e înlocuită de miros de cauciuc ars. Sunt în mijlocul drumului. O mașină se află la numai câțiva metri de mine, gonind prea iute ca să poată opri.

Nu știu de ce, dar în acea clipă, singurul lucru la care mă gândesc este să-mi acopăr ochii. Îmi ridic brațul ca să mă apăr de lumina orbitoare a farurilor, când ceva se lovește de mine aruncându-mă într-o parte și mașina trece în viteză pe lângă mine.

Mă întorc și-l văd pe Beau privindu-mă și chinuindu-se să respire. Restul lumii a dispărut deja din nou, lăsându-ne singuri într-o poiană din pădure. O vreme ne mulțumim să stăm pur și simplu așa, respirând precipitat.

În cele din urmă, realitatea mă năpădește, făcându-mă să mă clatin.

— L-au băgat în comă, spun eu cu glas sugrumat. S-ar putea să aibă leziuni cerebrale.

Beau nu se clintește. Nici măcar nu clipește. Genunchii îmi cedează. Mă prăbușesc plângând în hohote și Beau mă prinde de mijloc. Îmi dă părul la o parte de pe obraz cu mișcări stângace, dar nu contează. Oricum nu văd nimic, nici măcar nu-mi pot deschide ochii.

— E vina mea, hohotesc eu și Beau mă strânge mai tare în brațe și-și lipește fruntea de a mea, în timp ce mâinile i se încurcă în părul meu. E vina mea!

— Nu, nu, spune el.

Buzele lui le găsesc pe ale mele, fierbinți și ude de lacrimi. Și cu fiecare sărut durerea mea pare să se reverse în el. O cantitate inepuizabilă, gata să umple spațiul gol.

Respir adânc și deschid ochii.

— De ce s-a întâmplat în ambele lumi?

Beau clatină din cap și mă trage din nou lângă el.

— Nu pot să fac asta.

Mă doare să spun aceste cuvinte. Mă doare să-l privesc pe Beau, să-l doresc și să știu că n-o să-l mai pot vedea niciodată fără să-mi amintesc ce i s-a întâmplat lui Matt.

— Nu pot să fac asta.

Beau mă privește în ochi și o încruntătură îi brăzdează fruntea.

— Trebuie s-o găsesc pe Bunica, spun eu. Am nevoie de ajutorul tău.

„Am nevoie de tine.”

— O s-o găsim.

Ea poate repara lucrurile.
Ea o să-mi spună ce să fac.
O să-l salvez.
Mai am două săptămâni până plec.
Șase săptămâni până la sfârșit.
Ea poate repara lucrurile.

Coșmarul mă bântuie toată noaptea, numai că de data asta sunt în mașină cu Matt, nu cu mama. Și nu râdem. Ne certăm, țipăm unul la altul, când deodată mașina părăsește șoseaua și plonjează în pârâu. Începe să se umple cu sânge și, întorcându-mă către Matt, descopăr că are o tăietură adâncă în mijlocul frunții. Îmi apăs palmele pe rană dar sângele mi se prelinge printre degete, arzându-mă la contactul cu pielea, până ce întregul trup îmi e în flăcări, încins de căldura sângelui lui Matt.

E vina mea.

Mă trezește bubuitul unui tunet. Mă ridic în capul oaselor cu cearșaful leoarcă de sudoare, și dau cu ochii de botul lui Gus. Stă cu labele din față pe pat și cu cele din spate pe podea și scâncește speriat, tresărind la fiecare trosnet care zguduie cerul. Îmi îngrop obrazul în blana deasă de pe gâtul lui și încerc să-l liniștesc, deși eu însămi sunt îngrozită.

— Îmi pare rău, Gus, șoptesc împingându-l la o parte și coborând din pat.

Cotrobăi prin sertare după echipamentul sportiv și îmi iau tenișii din dressing. Mă îmbrac în grabă și mă furișez pe scări până la tava cu chei din bucătărie, unde scotocesc printre monede, nasturi și alte fleacuri până găsesc cheile de la mașina mamei. Îi scriu în grabă un bilețel și i-l las pe masă, apoi ies fără să scot vreun zgomot pe verandă. Ploaia și tunetele s-au îndepărtat deja și cerul are o nuanță verzuie.

Merg cu mașina mamei până la școală, parchez în spatele sălii de sport și mă uit îndelung la telefonul pe care l-am pus în suportul pentru pahar.

Am ceva de făcut și, după noaptea trecută, știu că nu trebuie să mai amân. Au telefonul, caut numele doctoriței Langdon și apăs APELARE înainte să încep să-mi pierd curajul.

— Alo? răspunde ea somnoroasă după al doilea apel și sunt cât pe ce să închid.

În ciuda succesului ei, doctorița Langdon nu mi-a prea plăcut niciodată. Tăcută și cu chipul împietrit, fără să trădeze nici cea mai mică emoție, indiferent ce i-aș fi spus – total opusul lui Alice.

— Alo? repetă ea, iar eu, fără să vreau, îmi dreg vocea. Cine-i acolo?

Oftează și știu că e pe punctul de-a închide, așa că izbucnesc:

— V-ați verificat aragazul?

Urmează o clipă de tăcere, apoi ea întreabă calmă:

— Natalie?

— Avea dreptate, mă bâlbâi eu. Bunica s-a întors și mi-a spus c-o să se întâmple ceva și chiar s-a întâmplat, așa c-ar trebui să aveți grijă.

Din nou se lasă tăcerea. Doctorița Langdon nu vorbește niciodată înainte să gândească, nu reacționează imediat, ci planifică.

— Unde ești, Natalie? Ești în siguranță? Ai făcut atâtea progrese și nu trebuie…

— Sunt în regulă, o întrerup eu. Bunica are dreptate, dumneavoastră sunteți cea care are probleme. Jur că are dreptate! N-aveți decât să credeți că-s nebună, dar trebuie să vă verificați cuptorul și ochiurile aragazului și orice altceva poate lua foc, bine?

— Ce ți-a mai zis bunica ta, Natalie? Ți-a spus să faci ceva?

— Nu-i bunica mea. Verificați-vă aragazul! mă răstesc eu și închid, trântind tare telefonul pe locul de lângă șofer.

Cobor din mașină și alerg către gardul de plasă, escaladându-l la fel cum am făcut împreună cu Beau în noaptea petrecerii lui Matt.

Nu pierd timpul cu încălzirea. E atât de cald și e așa multă umezeală, că mușchii mei deja sunt încălziți, iar pielea îmi e acoperită cu o peliculă lunecoasă de transpirație. Pornesc pe asfaltul pistei într-o alergare ușoară și mintea mea își găsește acel calm meditativ pe care arareori îl ating fără efort fizic.

Număr turele – una, două, trei, patru – până pierd socoteala timpului și a distanței. Nu există capăt. Nu există un loc unde să mă opresc. E o alergare eternă, fiecare nouă tură nu are nici început, nici sfârșit. În curând mi se pare că toată viața mea a fost ca această alergare și încep să simt asta în burtă: ca un văl tremurător, de parcă stomacul meu ar fi pe o scenă și cortina ar urma să se ridice.

Continui să alerg și, în mintea mea, străpung acel văl. Lumea rămâne în urmă. Pentru prima oară de la Deschiderea mea, lumea dispare și sunt conștientă că eu am făcut asta. Terenul de sub picioarele mele nu mai e neted și asfaltat. Scaunele de metal ude de ploaie, gardul ruginit de plasă, loja portocaliu cu negru rezervată presei, proiectoarele stinse și stâlpii porții, totul a dispărut.

Toate se află în continuare aici, dar nu acum. Apoi lucrurile reapar și eu încerc să mă deplasez din nou înapoi, căutând acea senzație de montagne russe din stomac. Dar, deși mi se pare că simt vălul tremurând, nu reușesc. Nu pot face timpul să se miște.

Mă opresc din alergat și mă aplec, proptindu-mi palmele pe genunchi și încercând să-mi recapăt suflul.

De cealaltă parte a stadionului, cineva coboară din tribune: o blondă slăbuță în tricou și pantaloni scurți. Intră pe pistă și-mi face cu mâna, dar nu spune nimic. Megan. Nu Megan a mea, dar totuși Megan. Începe să dea ocol pistei într-un ritm constant și încep și eu să alerg din nou. Alergăm la capetele opuse ale pistei, sincronizându-ne pașii,

fără ca una dintre noi s-o ia înaintea celeilalte, ca două planete orbitându-se reciproc.

Pierd din nou noțiunea timpului și ies din abisul minții mele numai când Megan încetinește și se duce să se așeze pe rândul de jos al tribunei. Soarele se ivește la orizont, pictând cerul într-un portocaliu intens.

Îmi termin tura în pas lejer și mă duc să mă așez lângă ea, dorindu-mi să fie cea mai bună prietenă a mea. Stăm tăcute o vreme și privim răsăritul. Dacă stăm în tăcere, pot măcar să pretind că sunt alături de cea mai bună prietenă a mea.

Este cea mai bună prietenă a mea.

— Îmi pare rău pentru Matt, zic eu deodată.

Ea se străduiește să zâmbească, dar nu mă privește.

— Și mie.

— O să fie bine.

— De unde știi?

— Nu știu. Dar așa-mi doresc.

Ea își șterge lacrimile cu dosul palmei.

— Și eu.

Tace câteva minute și tocmai îmi spun că n-are chef de vorbă și vrea să fie singură, când o aud zicând:

— Sunt îndrăgostită de el de când aveam zece ani.

— Ce? fac eu șocată.

E posibil să nu fi observat asta la Megan a mea? Când aveam zece ani, abia dacă-l băgăm în seamă pe Matt, dar ei deja erau prieteni de vreo doi.

— Vorbești serios?

— Era un copil cu care am fost în școala generală, spune Megan. Cameron îl chema. Era cam țărănoi, sărac și de obicei murdar. Aveam un soi de leagăn pe terenul de joacă al școlii și, într-o zi, Cameron s-a dat în el, a căzut în noroi și a rămas cu pantalonii în vine. Toți i-au văzut fundul și vreo săptămână toată lumea a refuzat să se mai

apropie de leagăn. Când treceau prin apropiere, toți țipau „microbi anali”.

Mă uit la Megan și nu-mi vine să cred. Îmi amintesc și eu întâmplarea asta. Exact la fel.

— Matt nu era prieten cu Cameron, dar îi părea rău de el, continuă ea. Unii se purtau așa prostește numai ca să-l facă pe Cameron să se simtă prost și restul lumii le cânta în strună. Matt a fost prima persoană care s-a dat în leagăn după faza asta – sigur, cu excepția lui Beau, căruia niciodată nu i-a păsat ce cred alții despre el. Beau a fost întotdeauna popular, dar nu e genul de tip pe care alții să vrea să-l copieze, spre deosebire de Matt. În fine, ideea e că Derek a făcut mult caz zicând că Matt o să ia microbi de pe leagăn, așa că Matt și-a dat pantalonii jos și i-a arătat fundul.

Râde stingherită, apoi își șterge din nou lacrimile.

— Cred că e singura împrejurare în care a fost pedepsit.

„Îmi amintesc toate astea”, vreau să-i zic. „Am fost de față amândouă, tu și cu mine. Am făcut amândouă mișto de Cameron și de microbii lui anali și ne-am simțit vinovate când Matt a pus capăt glumelor.”

— Și-atunci m-am îndrăgostit de Matt Kincaid, spune Megan încet.

Parcă m-a înjunghiat cineva drept în inimă. Nu e gelozie, cel puțin nu față de Megan. Cred că mai degrabă sunt geloasă fiindcă ea îl iubește pe Matt, iar pe mine nici nu mă cunoaște. Și sunt geloasă că această Megan îmi povestește lucruri pe care Megan a mea nu mi le-a zis.

Mă întreb când i-a trecut dragostea pentru el, dacă i-o fi trecut, și cum de eu n-am observat.

I-am făcut oare să sufere, și pe ea, și pe el, în ultimii șase ani, din cauza a ceva ce nici măcar nu eram sigură că-mi doresc? Sau, poate, o lume în care eu nu exist e o lume atât de diferită, încât

Megan poate să-l iubească pe Matt într-o realitate, dar nu și în cealaltă?

— O să supraviețuiască, îi spun eu. Aveți înaintea voastră secole întregi în care să le arătați împreună fundul altor oameni.

Își înăbușă un hohot de râs ducându-și mâna la gură, dar lacrimile încep să-i alunece pe obraz.

— Nu sunt sigură că asta vrea, spune ea. A avut alte prietene în tot timpul ăsta de când ne cunoaștem. Tocmai începea să se lege… și acum…

O apuc de mână și i-o strâng. Orice-o fi, e Megan a mea.

— O să aibă el timp să-și dea seama, îi spun. Și dacă nu, o să aibă suficient timp la dispoziție să fie strivit de regrete privindu-te cum îmbătrânești alături de soțul tău cel sexy din liga profesionistă de hochei.

— Doamne, zici că mi-ai citit istoria căutărilor pe internet, glumește ea, iar pe mine mă doare să simt cât de mult îmi lipsesc glumele noastre.

— Când vine vorba de tipi sexy, sunt superintuitivă, zic eu. Sunt limbajul dragostei pentru mine.

— Păi, ești ocupata până peste cap cu unul dintre ei, asta e clar, zice ea clătinând din cap. Beau Wilkes privind cu jind la o fată din Ivy League. Cine-ar fi crezut? E o tragedie, pe bune.

— De unde știi de Brown?

— Ah, te rog! Beau e rebelul nostru local, deziluzionat, nepăsător, superb, dar un distrus absolut, interesat numai de aventuri de-o noapte și marcat din cap până-n picioare de mirosul lui Rachel Hanson. Te numeri printre știri, Natalie.

Îmi vede expresia și se grăbește să adauge:

— Nu mă înțelege greșit, mi-e drag Beau. Toți îl iubesc. Numai că pari o tipă grozavă și sper că știi în ce te bagi. Bietul băiat are atâta bagaj, că poate să umple aeroportul CVG[25].

Clatin din cap.

— Nu mă bag în nimic. În câteva săptămâni plec de-aici. Beau mă ajută cu ceva, atâta tot.

— Corect, mă aprobă ea. Te ajută să te giugiulești, probabil că n-o să găsești antrenor mai bun ca el în tot ținutul.

Râd și, preț de o secundă, greutatea de pe piept mi se ridică.

— Despre ce soi de bagaj vorbim? întreb și apoi mă simt vinovată că-l verific pe Beau, fie și nepremeditat.

— Păi, o dată e maică-sa. E cam… dusă. Iar tatăl lui a plecat și nu vine niciodată să-l vadă. Nu cred că în ultimii cinci ani a venit la vreun meci, nici măcar în cele două ocazii când echipa a ajuns în finala pe stat. S-ar părea că-i trimite lui Beau colete cu băutură. Tipul e un fost alcoolic și ai zice că-l imploră pe Beau să-i ia locul, acum că el nu mai bea. Sigur, astea-s bârfe. Probabil numai zvonuri.

— Nu-s chiar așa convinsă, zic eu privindu-mi picioarele și amintindu-mi de Noaptea Absolvenților, când Beau se furișase în școală ca să se îmbete și să cânte la pian.

Megan oftează.

— Și mai e și toată povestea cu Matt.

— Da, zic eu. Cred că e greu pentru toată lumea.

Megan își roade unghia de la degetul mic și ridică din umeri.

— Da, dar mai ales pentru Beau. Familia Kincaid crede că numai el e de vină.

— Pentru accident? întreb uluită.

— Pentru băutură. Nu par să priceapă că Matt e capabil de propriile lui greșeli, măcar din când în când. Ori de câte ori se întâmplă ceva nasol, draga de Joyce nu ratează prilejul să-l arate cu degetul pe Beau. Când erau copii, au dat foc amândoi hambarului și, din câte spune Matt, a fost mai ales vina lui, dar i-a fost frică de ce i-ar fi putut face

părinții. Așa că Beau a luat vina asupra lui și a Matt trebuit să-i convingă pe ai lui să nu depună plângere.

— Uau, îngaim eu, gândindu-mă ca părinții lui Matt îi fac pe-ai mei să pară o încrucișare între niște hipioți și maica Teresa.

Mi-i amintesc pe Joyce și Raymond ținându-se departe de Beau în sala de așteptare, în dimineața de după accident, luându-l în seamă doar ca să-i arunce priviri ucigașe.

— O să fie bine, îi spun lui Megan. Totul o să fie bine.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, spune Megan.

Ne ridicăm, gata de plecare – la fel ca întotdeauna, ne înțelegem una pe alta fără să facem risipă de cuvinte.

— Și eu.

E adevărat că nimic nu te poate răni mai tare ca iubirea pe care i-o porți cuiva, dar nici leac mai bun ca ăsta nu-i.

21

— A fost odată un grup care a plecat la vânătoare, a spus Bunica. Printre ei se aflau un bătrân, fiica lui, soțul ei și copilul lor. Deși plecaseră la vânătoare laolaltă, nu a durat mult și s-au despărțit. Bătrânul, femeia și soțul au pornit într-o direcție, iar copilul a luat-o din greșeală în direcția opusă.

N-au observat lipsa copilului decât când soarele a început să apună și atunci nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să poposească undeva. Au avut noroc să dea peste o cabană într-o poiană și au decis să rămână acolo peste noapte.

Au făcut un foc zdravăn și s-au culcat, bătrânul într-o parte a cabanei, bărbatul și femeia în cealaltă. Când din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii, cei doi soți au fost treziți de un zgomot. Au ascultat și s-au convins că era un câine care rodea un os. Apoi zgomotul s-a transformat într-un zgrepțănat sonor, așa că s-au dat jos din pat ca să vadă de unde vine.

Traversând încăperea, au descoperit că bătrânul fusese ucis de un animal și sângele i se revărsa din trup pe patul unde se culcase. S-au speriat, bineînțeles, dar noaptea era în toi și nu aveau ce face. Animalul dispăruse, așa că soții au acoperit cadavrul bătrânului, au ațâțat focul și s-au întors în pat, unde au așteptat răsăritul.

Dar imediat ce focul s-a stins, au auzit iar acel zgomot. Au sărit din pat și s-au repezit către cadavrul bătrânului. De data asta au zărit creatura care îl ucisese: un schelet însuflețit, care și-a ridicat privirea spre ei, apoi a fugit printr-o gaură din peretele colibei. Soțul și soția au fost îngroziți. Știau că acea făptură nu avea să le dea voie să fugă, așa că s-au strecurat înapoi în pat și s-au apucat să facă planuri pe șoptite.

Au ațâțat din nou focul, apoi soția a spus, suficient de tare ca s-o audă scheletul de unde stătea ascuns: „Bărbate, mi s-a făcut sete. Trebuie să cobor la pârâu să beau niște apă.” Și a plecat, iar scheletul nu a urmărit-o. Apoi bărbatul a mai pus niște lemne pe foc și a zis cu voce tare: „Unde e soția mea? De ce lipsește de atâta vreme? O să cobor la pârâu să mă asigur că n-a pățit nimic.” Și s-a furișat și el din cabană, iar de îndată ce s-a depărtat puțin, a rupt-o la fugă. Și-a găsit soția în pădure și-au alergat amândoi către casa lor.

Dar scheletul s-a întors când focul s-a stins și a descoperit că îi dispăruse prada, așa că a pornit pe urmele lor, scoțând niște urlete cumplite. Cei doi au alergat până la ei acasă, unde și-au găsit consătenii în toiul unei mari sărbători. Auzindu-le strigătele de ajutor, oamenii s-au repezit în pădure ca să-i întâmpine, iar scheletul a fugit.

A doua zi dimineață, un grup a pornit către cabană. Au găsit ce mai rămăsese din trupul bătrânului și în șură au descoperit un coșciug vechi din scoarță de copac în care se afla scheletul, un bărbat pe care prietenii lui îl lăsaseră neîngropat. Ca să distrugă coliba și scheletul, au înconjurat cocioaba cu scoarță uscată și combustibil și-au aprins focul. Și în timp ce stăteau și priveau coliba care ardea, au văzut o vulpe cu niște ochi strălucitori ca focul ieșind din casă și fugind în pădure.

Sfârșit.

— Cred că glumești, am zis eu.

Bunica a chicotit.

— Ți-ai da seama dac-aș glumi. Sunt tare nostimă când fac glume.

— Poveștile tale sunt la fel de amuzante ca *Jurnalul Annei Frank.*

— Asta nu înseamnă că n-am umor. Am o viață în afara întâlnirilor cu tine, să știi, a zis ea. Îți povestesc lucrurile pe care trebuie să le știi. Mai

târziu, dacă o să avem timp, o să-ți povestesc cum am găsit o mănușă de latex în salata mea.

— Nu, mersi, zic eu stăpânindu-mi greața. Cu copilul ce s-a întâmplat?

— Cum adică? A ieșit din poveste.

— Și asta înseamnă că a încetat să mai existe? De ce l-ai mai pomenit atunci?

— Ca să-ți arăt ce bine a fost c-a luat-o în direcția opusă.

— Așaaa, și asta înseamnă…?

— Uite, Natalie, uneori poveștile înseamnă pur și simplu ceea ce pricepi din ele.

— Sper că ăsta nu e un asemenea moment.

Ea mă privește foarte concentrată.

— Cred că nu. N-ai priceput nimic, așa-i?

— Scuze, răspund eu ridicând din umeri.

— Tribul de la care provine această poveste privește vulpea ca pe un simbol al iubirii sexuale.

— Vulpea-vampir-erotic. Ei, acum chiar că se leagă toate!

— Fii atentă, spune Bunica, mai aspru ca de obicei. Unii cred că e o poveste despre tinerețe versus maturitate. Copilul evită durerea vieții, în timp ce adulții suferă.

— Tu ce crezi?

— E și ăsta un aspect, spune ea. Dar e și despre costul iubirii. Să crești înseamnă să iubești. Să iubești înseamnă să mori.

— Fermecător.

— Fetițo, dacă m-aș putea ridica, ți-aș trage una după ceafă. Glumește cât vrei, da' treaba asta-i importantă!

— Adică ce, ar trebui să fiu asemeni copilului ăluia? S-o șterg și să uit de iubire și să trăiesc în mod egoist numai pentru mine?

— Nu, spune ea. Dar ar trebui să știi la ce să te aștepți de la viață, Natalie. Simți prea intens. Maturizarea ta o să fie dureroasă. Numai tu poți decide dacă dragostea merită durerea aia.

Bunica m-a învățat că, în cele din urmă – fie printr-o mie de crăpături mici, fie printr-o fisură rapidă –, iubirea îți va frânge inima. Mi se frânge inima.

22

— Bun, povestește-mi despre experiențele tale, spune Alice cu ochii larg deschiși și pupilele dilatate.

Am o bănuială că a fumat marijuana chiar înainte să venim și aproape că mi-aș dori să ne ofere și nouă, mie și lui Beau, care pare să se simtă cam la fel de relaxat ca o vrăjitoare pe rugul aprins. Nu ajută nici faptul că între noi plutește o tensiune palpabilă. Din noaptea aceea de la spital abia ne putem privi sau atinge.

El mă privește cu coada ochiului, apoi se uită din nou la Alice.

— A început când aveam cinci-șase ani.

— OK, spune Alice aplecându-se atât de tare în față, încât mă tem să nu-și piardă echilibrul și să cadă cu nasul în vreo stivă de cărți. Descrie-mi prima asemenea întâmplare pe care ți-o amintești.

În următoarea oră, Alice reușește să smulgă de la Beau cam tot atâtea informații câte am aflat eu în zece minute, în dressing. Dar pare mulțumită și nu se oprește o clipă din scris, nici măcar când pune întrebări, deși majoritatea răspunsurilor pe care le capătă au maxim patru cuvinte.

Când nu mai are întrebări de pus, începe să-și bată darabana pe buze și sa bâțâie din cap.

— Mai e ceva, spun eu, profitând de prilejul de a vorbi. k Prietenul nostru. Matt, a avut un accident. În ambele lumi. Dar în versiunea mea, eu l-am provocat oarecum. Și evident nu l-am provocat pe celălalt, dar tot s-a întâmplat.

— Hmmm, zice Alice îngândurată, desenând o spirală pe pagină. Ca Fratele Negru și Fratele Roșu.

— Cred că da, spun eu. Dar prietena mea, Megan, e altfel în lumea aceea. Sau, cel puțin, un pic schimbată. În lumea mea deja a plecat la facultate ca să ia parte la antrenamentele echipei

de fotbal european. Cealaltă Megan n-a plecat. Dar are o amintire pe care o am și eu.

— Pfui! zice Alice masându-și tâmpla și clipind rapid de câteva ori. E complicat.

Beau mă privește și mă încălzesc sub ochii lui.

— Mda.

— E în continuare posibil ca numai voi doi să fiți cauza acestor diferențe. E posibil ca existența sau absența voastră să poată afecta unele lucruri, iar pe altele nu.

— Dar de ce noi? întreabă Beau încet.

— Asta e întrebarea de un milion de dolari.

Alice își rontăie capătul stiloului, dar continuă să vorbească.

— De ce sunt două lumi și de ce voi doi sunteți cei care pot trece dintr-una în alta?

— Și care-i rolul Bunicii în toată schema? adaug eu.

— E posibil ca în lumea lui Beau, ea să locuiască în casa ta? întreabă Alice. Poate e o femeie singură a cărei Închidere n-a avut loc și acum îți dă câte-un sfat ca să aibă puțină companie.

— Nu locuiește acolo, spune Beau. Am văzut familia care locuiește acolo.

Alice se strâmbă.

— Nici nu m-așteptam. Nu putea fi atât de simplu.

— Iar bunica știe chestii, zic eu clătinând din cap. Am încredere în ea.

Alarma telefonului lui Alice începe să sune, anunțându-ne că ședința s-a încheiat. Ea înjură printre dinți și azvârle carnețelul pe birou.

— Ai dreptate, Natalie, Bunica e altceva. Încerc să înțeleg dar tot nu avem suficiente informații. Cel mai mult ne-ar ajuta dacă ai mai reuși să vorbești cu ea.

— Alice, în două săptămâni o să plec și n-o să mă întorc până la sfârșitul verii, zic eu. Dacă e vorba despre Matt? Dacă o să moară în caz că nu

fac eu ceva? Sau o să rămână cu leziuni cerebrale, care o să-l afecteze pentru tot restul vieții? Și dacă e altcineva, tata sau…

Nu am curaj să pronunț numele lui Beau. Nu vreau să-i vâr în cap ideea care mă frământă dintr-un colț îndepărtat al minții.

„Ai trei luni ca să-l salvezi."

— Fac tot ce pot, spune Alice masându-și sprâncenele negre și subțiri. O să încercăm din nou hipnoterapia joi. Până atunci, voi doi trebuie să petreceți cât mai mult timp împreună. În fiecare secundă în care sunteți treji ar trebui să pendulați de la o lume la alta, ba poate chiar să căutați o a treia, pe care n-ați accesat-o încă. Natalie, continuă să fii stresată!

— Nicio problemă, răspund eu apăsându-mi palmele pe ochi.

— Și continuă să înregistrezi poveștile. Cât de multe poți. Poveștile sunt cheia.

— OK.

O poveste, o frază anume mi se învârte prin minte. Îmi strânge stomacul ca o gheară nemiloasă, umplându-mă de spaimă.

„E despre castul iubirii. Să crești înseamnă să iubești. Să iubești înseamnă să mori."

Cine va muri?

— Ar trebui să trecem pe la spital, spun eu pe drumul de întoarcere în Union.

Eu și Beau n-am scos o vorbă până acum. Între noi plutește o tăcere grea. Mă privește scurt și simt o durere în piept în timp ce lumina care se furișează prin geam i se reflectă în ochii căprui.

— OK, spune el.

Suntem în parcarea spitalului, când îmi dau seama că eu și Beau am venit aici ca să vedem versiuni diferite ale lui Matt.

— Cum să facem asta? întreb.

— Ne întâlnim aici în jumătate de oră, spune Beau.

Mă opresc din mers și el se oprește odată cu mine, fără să-și desprindă ochii dintr-ai mei. Nu vreau să intru înăuntru fără el, dar nu știu cum să i-o spun. Sala de așteptare va fi prea rece, prea goală, prea înspăimântătoare. Lumea îmi va părea prea întunecată. Adevărul – și anume că, indiferent dacă Matt se va face sau nu bine, peste două săptămâni eu și Beau nu ne vom mai vedea cel mai probabil niciodată –, mă apasă. Întind mâna să-l ating.

El își coboară privirea către mâna mea, apoi își ridică lent ochii și sunt convinsă că ne vom săruta din nou. Reușesc să-mi desprind ochii de ai lui și zic:

— Treizeci de minute.

El se întoarce și pornește către ușile automate ale spitalului. Înainte să ajungă la ele, atât el, cât și camioneta lui au dispărut.

Vorbesc cu bărbatul de la recepție și una dintre asistentele lui Matt mă conduce în salonul lui. Mama sa stă lângă pat. Se ridică și mă îmbrățișează.

— O să se bucure foarte tare să-ți audă vocea, spune ea.

Privesc chipul inconștient al lui Matt. Are o cicatrice de zece centimetri care-i urmărește linia părului, iar ochiul stâng și obrazul sunt acoperite de vânătăi. Pe nas are lipit un pansament voluminos din care ies tuburi subțiri de plastic conectate la un aparat. Joyce îmi da drumul din îmbrățișare și-și șterge ochii.

— Și-a rupt spatele când a fost aruncat din mașină, spune ea. Nu pot să-și dea seama cât de rău e afectat din punct de vedere fizic până nu se trezește.

— Oh!

Asta-i tot ce reușesc să spun. Podeaua pare să se legene cu mine și toate baloanele, buchetele de flori și ursulețiii așezați grămadă lângă perete se leagănă odată cu ea. Lumea e ca o călătorie pe o

corabie vikingă și apa limpede ce o înconjoară e făcută din toate lucrurile la care nu pot lua parte.

— Stai tu cu el cât mă duc la toaletă? întreabă Joyce. Nu vreau să-l las singur, în caz că…

Nu-și încheie fraza.

— Sigur, încuviințez eu.

Ea iese și eu rămân unde sunt, încremenită pe podeaua care se leagănă, până pierd socoteala timpului, respirând adânc și pregătindu-mă. În cele din urmă mă apropii de el cu mișcări mașinale și mă așez pe scaunul pe care Joyce l-a tras lângă pat.

— Bună, Matty, șoptesc luându-i mâna într-a mea.

E ceva în neregulă cu vocea mea. La fel de în neregulă ca fața lui. La fel de în neregulă ca zumzetul discret și țiuitul aparatelor și perfuziilor la care e conectat.

— Eu sunt.

Tăcerea care îmi răspunde e un cer acoperit de nori întunecați, așteptând să scadă temperatura suficient ca să se poată dezlănțui. Când o fac, în loc de ploaie cad lacrimi. Îmi apăs obrazul pe dosul mâinii lui Matt.

— Îmi parc rău, șoptesc eu.

Sub obrazul meu pielea lui e rece, ca și cum inima sa ar fi prea ocupată ca să mai aibă timp să-i trimită sângele să circule până în vârfurile degetelor. Îmi amintesc că, prima oară când ne-am ținut de mână, în seara meciului de fotbal, în clasa a opta, am fost surprinsă de răceala pielii lui. Până atunci nu mă mai ținusem de mână decât cu Tyler Murphy și inconștient îmi formasem convingerea ca mâinile tuturor băieților sunt calde și transpirate.

Mâinile lui Matt însă nu-mi oferiseră nicio alinare împotriva vântului tăios de octombrie, în timp ce stăteam lipiți unul de altul pe panta dealului. Îmi amintesc că, în ciuda frigului, mi-am zis că probabil păream luminați pe dinăuntru, judecând după cum ne priveau ceilalți colegi. În

cele din urmă, să fiu o prelungire a lui Matt a început să mi se pară o cușcă, dar în noaptea aceea mi s-a părut o onoare.

L-am iubit pe Matt Kincaid de la bun început. Poate că nu m-am simțit niciodată complet absorbită de dragostea pentru el și nici nu m-a luat prin surprindere – sigur că orice persoană pe care o iubea Matt n-avea cum să nu-l iubească la rândul ei. Este băiatul care vede numai partea bună a oricui, care râde cu ușurință, iartă repede, înclină spre cea mai timidă persoană din încăpere, nu bârfește și nu judecă atunci când ceilalți o fac.

E, în același timp, cel a cărui inimă am frânt-o și care s-a purtat ca un ticălos înainte să urce beat la volan, și deodată mă cuprinde furia. Sunt furioasă pe mine, pe el, pe intersecția unde mașina lui a ieșit de pe drum și pe restul lumii, care a stat cu mâinile în sân și a permis să se întâmple asta.

— Îmi pare rău, repet eu întruna, dar vorbele mele nu schimbă nimic și, în curând, aceste scuze au gust de otravă și încep să vărs lacrimi de furie.

Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Cum a putut să ne facă tuturor asta?

Închid ochii, care-mi șiroiesc de lacrimi, și când îi deschid îl văd pe Beau de cealaltă parte a patului, cu fața în palme și cu umerii zguduiți de plâns. Am alunecat cumva în cealaltă lume și el nu știe că sunt aici și-l văd. Crede că e singur.

E singur.

Sunt singură.

Îmi doresc nespus să mă apropii de el. Vreau să-l iau în brațe și să-i spun că-l înțeleg.

În schimb mă întorc și ies în fugă din încăpere, ștergându-mi lacrimile care-mi picură de pe bărbie.

Jumătate de oră mai târziu, Beau apare în sala de așteptare, unde m-am așezat ceva mai departe de un grup de juniori din echipa de fotbal. Îmi dau seama că suntem în lumea lui după admirația cu care aceștia îl privesc. El se oprește și le vorbește cu voce joasă, așa că nu-i deslușesc spusele. Unul

dintre boboci se freacă la ochi și Beau îi pune o mână pe umăr, clătinând ușor din cap.

— …o să fie bine.

Asta e tot ce aud din cauza huruitului aerului condiționat.

Ne întâlnim la ușă și ieșim în parcarea încinsă, cu asfaltul lipicios. Ochii lui sunt uscați și privirea hotărâtă, toate sentimentele închise din nou în siguranță, unde nimeni nu le poate vedea. Dar eu le-am văzut. L-am văzut. Mi-aș dori să-l pot cuprinde în brațe cu totul, tot ce e el, deși nu sunt în stare să-mi găsesc propriile părți lipsă.

El urcă în camionetă fără o vorbă.

— Ești OK? îl întreb.

El face semn că da. Îmi pun mana peste a lui și el mi-o strânge ușor.

— Nici eu, îi spun.

Beau vine să mă ia în plină noapte, așa cum ne-am înțeles, și eu mă furișez afară prin fereastra dressingului. Străbat în fugă fundătura mea de stradă până în locul unde și-a parcat camioneta și deschid portiera din dreptul pasagerului. Poartă un tricou alb și încerc să nu-i remarc brațele puternice și bronzate și pieptul lat în lumina chioară din cabină. Eu am tras pe mine niște blugi scurți și mă străduiesc să nu remarc nici faptul că privirea lui stăruie asupra picioarelor mele. Eșuez în ambele eforturi și, ca urmare, tot drumul până la școală sunt într-o stare de agitație dublată de vinovăție.

Beau parchează lângă intrarea din spate. Coboară și împinge cu piciorul o piatră mare, plină cu fosile de trilobiți și scoici, aflată lângă peretele școlii, apoi se apleacă, ia de sub ea o cheie și pune piatra la loc.

— Cum ai făcut rost de ea? întreb în timp ce descuie ușa.

— Cheia? Mi-au dat-o odată cu Premiul Nobel pentru Pace, răspunde el. Am furat-o, Natalie.

Străbatem coridorul către sala de muzică, încercând să facem cât mai puțin zgomot, și ne strecurăm înăuntru. Beau se duce la pian și se așază, apăsând la întâmplare câteva clape.

— Merge de fiecare dată? întreb privindu-i spatele.

El se întoarce spre mine cu un zâmbet abia schițat.

— Vrei să stai lângă mine, Cleary?

Râd cu privirea în pământ și traversez încăperea așezându-mă lângă el pe băncuță. Îi simt căldura acolo unde trupurile noastre se ating și constat că încă îmi zâmbește. E aproape de-ajuns ca să alunge amintirea salonului de spital luminat de neon și a zumzetului monitoarelor și aparatelor care fac oxigenul să circule prin trupul lui Matt. Nu mi se pare drept să simt ceea ce simt pentru Beau în clipa asta așa că apăs o clapă ca să-mi abat gândurile.

— Da, merge de fiecare dată, spune el concentrându-și atenția asupra pianului. Înainte să te cunosc, cântatul era singura metodă pe care o știam ca să ajung la lumea ta. Iar fotbalul era singura metodă ca să mă ancorez într-a mea.

— N-ai schimbat niciodată lumile în timp ce cântai? îl întreb.

El clatină din cap.

— Când cânt, nici nu mi se pare că există două lumi, ci numai una.

— Trebuie să te fi simțit ușurat când ți-ai dat seama de asta.

— Până acum, da, spune el și ochii ni se întâlnesc din nou.

— Alice crede că în vreo două luni n-o să mai pot trece în lumea ta.

Vocea îmi e abia mai mult decât o șoaptă și Beau își coboară privirile.

— Și crezi că are dreptate?

— Nu știu. Cred că Bunica mă poate ajuta.

Nu e vorba numai de faptul că trebuie să salvez viața cuiva – deși asta am de făcut. Dar o parte din mine crede că Bunica mă poate ajuta să rămân Deschisă și îmi doresc foarte tare să fie așa.

Mâinile lui Beau încep să alunece pe clape și eu închid ochii. Cântecul e frumos, sumbru și intens, lent și dureros. Ca sărutul dintre noi doi după ce-am fugit din spital.

Ca atunci când mi-am luat rămas-bun de la Megan.

Ca atunci când am văzut o viață nouă ivindu-se pe pământ în timp ce o alta se stingea.

Ca maturizarea, când te pomenești că viața trage de tine, te frământă și te răsucește ca pe un aluat trecut printr-o mașină de făcut tăiței. Și, în timp ce muzica mă învăluie, mi se face dor să dansez.

— Ce cântec e ăsta?

— Cântecul ăsta ești tu, spune Beau. Dar n-am avut timp să-l termin.

Simt stomacul urcându-mi în torace și mă prăbușesc înapoi în timp, iar el se oprește din cântat. Deschid ochii și suntem pe vârful unui deal, în lumina lunii, înconjurați de o turmă de bizoni adormiți. Beau se ridică și eu îl imit.

— Unde suntem?

— În trecut, cred.

— Tu ne-ai adus aici, spune el.

Se răsucește și îi urmăresc direcția privirii până la un copac aflat în josul pantei. Pornește către el și se oprește cu o mână pe trunchi.

— Vreau să încerc ceva, spune el cu un zâmbet strâmb.

Îmi întinde cealaltă mână.

— Serios, Beau Wilkes?

Cobor spre el. Nu știu de ce, dar în această lume – sau în acest timp – nu sunt deloc îngrijorată din cauza lui Matt, nu-mi e nici teamă că-l voi pierde pe Beau sau că voi pierde lumea lui sau că n-o voi găsi pe bunica. Aici existăm în afara acestor

lucruri și mă simt calmă cum rar am mai fost în ultimii câțiva ani. Nu există nimic de care să fug.

Beau mă trage către el, trecându-și un braț peste spatele meu. Buzele i se mișcă aproape de tâmpla mea, făcându-mi inima să-și iuțească bătăile.

— Gata?

— Îhî.

El închide ochii și își mișcă degetele pe coastele mele ca pe clapele unui pian. Începem să ne deplasăm înainte.

Prin timp, nu prin spațiu, la fel ca în dressingul meu. Aceeași senzație blândă de scufundare din stomac, ca și cum am fi trași înainte printr-o apă caldă. Soarele înălțându-se la est și coborând fulgerător spre vest. Norii gonind pe deasupra, schimbându-și culoarea, forma și densitatea, ploaia căzând șiroaie, apoi evaporându-se și condensându-se din nou deasupra noastră. Iarba crescând tot mai înaltă până ne ajunge la talie, trunchiul noduros al copacului de sub palma lui Beau mișcându-se odată cu noi.

Minute în șir, animalele trec ca o ceață pe lângă noi, în timp ce soarele, luna și stelele se învârt deasupra noastră. Uneori trec și oameni, deși nu le putem deslușii trăsăturile. Căruțe și mașini și excavatoare galbene curățând pământul, nivelându-l în jurul nostru, trecând prin noi și prin copacul nostru de parcă n-am exista. Odată ce terenul a fost curățat, asistăm la punerea fundațiilor, apoi la stivuirea miilor de cărămizi, la turnarea cimentului, iar copacul continuă să rămână cu noi, complet invizibil pentru ființele și lucrurile ce se mișcă în jurul nostru ca niște năluci.

Brusc am senzația că ne-am izbit de un zid și mintea mea recunoaște momentul acesta ca fiind prezentul, cu toate greutățile și fricile mele. Goana din jurul nostru încetinește și vedem oameni deplasându-se prin sala fie muzică, dar prea repede ca să ne observe pe noi sau mamutul ăla de copac. Când în cele din urmă timpul ne aruncă înapoi

afară, stăm în continuare lângă arborele de lalea. Îmi dau capul pe spate și privesc tavanul, pe care copacul îl străpunge ridicându-se la zeci de metri în aer.

Tavanul nu e sfărâmat sau năruit. Mai degrabă ai impresia că încăperea a fost construită în jurul copacului, permițându-i să crească înăuntru de la început, furișându-se prin crăpături subțiri ca să se înalțe afară, în timp ce rădăcinile lui sapă în mocheta industrială de culoare albastră. Râd și mă uit în sus spre Beau, care își apleacă chipul serios spre mine.

— Îmi amintește de povestea ta cu fata care a căzut din cer, zice el.

— N-am văzut ceva mai frumos.

— Îți place copacul ăsta, Natalie Cleary? E al tău.

— Ești fantastic.

El își îndeasă bărbia în piept, părând aproape rușinat. Văd o altă latură a lui, un alt mic fragment din Beau la care am acces. Vreau să le adun la un loc și să le asamblez să le păstrez pentru totdeauna. Îi întorc fața spre mine și-l sărut pe obraz.

— Mă faci să vreau să rămân, șoptesc eu.

El își lasă mâna să cadă și copacul piere ca și cum n-ar fi fost. Podeaua și tavanul sunt din nou intacte și suntem singuri în sala de muzică.

— Atunci rămâi, spune el cuprinzându-mă blând pe după talie.

— Nu-i așa simplu.

— Rămâi, zice el zâmbind.

— Beau!

— Natalie.

„Dacă ești tu însăți, îi vei îndepărta pe mulți”, obișnuia Bunica să spună. „Însă să te conformezi dorințelor celorlalți ar însemna să te exilezi din tine. E dureros, dar n-ai de ales, Natalie.”

Asta simt în privința lui Beau. Că nu pot fi cu el. Că am nevoie să fiu cu el. Că n-am de ales și că răspunsul ar trebui să fie clar, dar nu e.

Mă desprind brațele lui.

— Ar trebui să trecem la treabă.

— O să te aștept, dacă asta vrei, spune el.

Îmi imaginez o viață fără Beau și pe Beau cu altcineva. Ambele idei sunt insuportabile, dar înghit în sec și strâng din dinți.

— Nu vreau asta. Nu mă aștepta, mint eu.

23

— O, Dumnezeule! strigă Coco năvălind în camera mea. Uită-te la asta! E peste tot la știri!

Mă ridic în capul oaselor în pat, cu inima bubuindu-mi în piept. Acum o clipă rătăceam prin coșmar, convinsă că plămânii mi se umplu de sânge, așa că inspir cu lăcomie în timp ce Coco îmi întinde telefonul ei mobil.

Simt cum mi se urcă sângele la cap, așteptându-mă să vad imagini ale școlii străpunse de un copac în vârstă de cinci sute de ani sau, și mai rău, alte vești proaste despre Matt. În schimb dau peste portretul unei femei cu ochii prea depărtați și cu chipul încadrat de o tunsoare pixie obraznică.

— Doctorița Langdon?

— I-a ars casa, chirăie Coco smulgându-mi telefonul din mână. A lăsat cuptorul aprins.

— E teafără? întreb înghițindu-mi nodul din gât.

— Abia a scăpat cu viață. S-ar părea că s-a trezit în toiul nopții și nici măcar n-a simțit miros de ars, dar ceva a îmboldit-o să verifice arsgazu1, iar când a intrat în bucătărie a văzut că focul ajunsese deja până-n tavan. Le-au scos afară, pe ea și pisica ei, pe o fereastră de la etaj. E acoperită cu arsuri de gradul doi și trei.

— Dar o să scape, nu?

Coco ridică din umeri fără să-și desprindă ochii de ecran.

— Nu-mi vine să cred că psihoterapeutei tale i-a luat foc casa în aceeași săptămână în care prietenul tău a…

Amuțește brusc și-și astupă gura cu palma.

— Scuze, nu voiam să zic asta!

— E OK, mint eu.

„Și Matt nu e prietenul meu”, adaug în gând, fiindcă mi s-ar părea o cruzime s-o spun cu voce tare.

— Ce nebunie! repetă Coco tastând rapid pe telefon. Mă măsoară cu privirea ei limpede:

— De ce am impresia că nu ești așa surprinsă?

— Ba sunt.

— Ba nu ești, zice Coco scuturându-și buclele auriu-roșcate.

Aruncă o privire către hol și-și coboară vocea:

— I-ai dat tu foc la casă cumva?

— Coco! zic eu cu asprime. Nu i-am dat foc la casă. Nici vorbă de așa ceva, OK?

— Atunci care-i treaba?

Oftez și închid ușa dormitorului. Mamei nu i-ar plăcea să afle că i-am vorbit lui Coco despre asta. Nu i-ar plăcea, dar n-ar recunoaște-o față de mine fiindcă s-ar teme să nu mă facă să mă simt prost sau să-mi fie rușine. E ca un compartiment de tacâmuri înzestrat cu conștiință, încercând să ne țină pe toți separați și în siguranță, fără ca furculițele să se simtă prost fiindcă nu-s linguri, iar lingurile să nu-și facă griji că furculițele sunt ascuțite.

— Bunica m-a prevenit, recunosc eu, iar Coco face ochii și mai mari.

— Te-a prevenit că…?

— Mi-a spus ca doctoriței Langdon o să-i ardă casa.

— Nu se poate!

Fac semn că da.

— Și ești sigură că n-ai făcut-o tu?

— Ce naiba, Coco!

Ea ridică mâinile în chip de scuză.

— Nu știu, poate ești somnanbulă sau ceva de genul.

— N-am făcut nimic.

Ea ridică dintr-o sprânceană și-și pune o mână în șold.

— Ai un alibi?

Se apleacă și-l scarpină pe Gus între urechi.

— Gus, ai văzut-o pe Nat plecând azi-noapte?

— De fapt, chiar am fost cu cineva azi-noapte.

Coco bate din palme și se trântește pe patul meu.

— Cu cine? Cu Derek Dillhorn?

— Bleah, nu! Nu e din Union.

— Megan l-a cunoscut? Matt știa de el?

— Oarecum și da.

În acest moment, vinovăția mă zdrobește, tăindu-mi respirația.

— Ne-am certat în noapte aia. M-a văzut împreună cu Beau și a plecat. Am încercat să-l opresc. Știam că n-ar trebui sa conducă. Chiar am încercat!

Coco își mușcă buza de jos și adună niște scame de pe cuvertura mea. Apoi se întinde și mă ia de mână.

— Știi că n-a fost vina ta.

— Ba nu știu.

— Ei, eu știu.

— Simt că greșești.

Coco își dă ochii peste cap.

— Ești exact ca mama și tata. Toate sentimentele din casa aste ar face Titanicul să se scufunde.

— Nu fii caraghioasă, Coco. Nimic nu poate scufunda Titanicul[26]!

Mașina mea e la atelier până diseară, așa că Beau pune pe cineva să-i țină locul și mă duce la întâlnirea cu Alice.

— Nu pot să tot cedez altcuiva turele mele, spune el pe drum. Acum că am terminat liceul, Mason are nevoie să-l ajut cu jumătate din chirie.

— E pentru ultima oară.

Alice o să se înfurie când o să afle că Beau nu ni se va alătura la ultimele ședințe, în următoarele două săptămâni, dar nu pot să-i cer să petreacă fiecare clipă liberă cu mine.

Dr. Wolfgang este din nou prezent, fumând la fereastra din spatele biroului lui Alice, în timp ce ea ascultă înregistrarea pe care i-am dat-o marți.

Ne face semn să intrăm, dar când Beau mă urmează, ea ridică o mână, oprește înregistrarea și-și scoate căștile.

— Nu și la hipnoterapie, Beau, spune ea. Așteaptă pe hol.

Îi cer scuze din priviri, iar el încuviințează și iese.

— Stai jos, stai jos, zice Alice nerăbdătoare.

O oră mai târziu mă trezesc din hipnoză ca și cum aș fi tras un pui de somn. Dr. Wolfgang arată netulburat, ca de obicei, dar Alice zâmbește și dă din cap ca pentru sine.

— Ați obținut ceva? o întreb.

— Dansul, spune ea. Ai început să dansezi de mică și ai renunțat imediat după dispariția Bunicii – nu te-ai gândit să pomenești despre asta?

— Trebuia? întreb eu. Ce legătură are?

Ea își dă ochii peste cap, apoi deschide ușa cu bruschețe.

— Mulțumesc, doctore Wolfgang. Vrei să-l trimiți pe Beau încoace dacă tot ieși?

Dr. Wolfgang și Alice au un scurt schimb de cuvinte în germană. Apoi el iese și ea își dă din nou ochii peste cap.

— Boșorog nesuferit!

— Credeam că sunteți prieteni!

— Mi-a fost profesor. E un geniu, dar nu-l pot suferi. E bătrân, țâfnos și imposibil de impresionat. Dar ar trebui să-i vezi dimensiunile colosale ale…

— O, Doamne, te rog, nu-mi spune!

— Ale palatului memoriei, asta voiam să zic, încheie Alice.

— Care e…?

— O șmecherie ca să-ți amintești lucruri. Construiești o casă în interiorul minții tale. Ori de câte ori vrei să depozitezi o informație, te concentrezi asupra locului unde o pui. Păstrezi lucrurile într-o ordine strictă ca să știi unde să le găsești.

Se preface că vomită.

— Eu nu lucrez așa. Asta a dus la unele… neînțelegeri în timp ce-ți puneam întrebări sub hipnoză.

— Cum ar fi?

— El vrea să urmeze coridoarele micii colibe a memoriei tale, spune ea. Vrea să verifice cu atenție fiecare cameră, fiecare dulap și raft în ordine. Eu prefer să urmez dârele.

— Dârele?

— De lumină, zice ea. Le văd de când eram mică. Sunt conexiunile pe care le face intuiția mea. Gândește-te în termenii ăștia: îmi pomenești despre coșmarurile tale recurente. Mi le descrii, iar un amănunt anume se… luminează cumva. Să zicem că e sfera de întuneric care te înghite. Îmi sare în ochi ca și cum ar fi luminată toată și o iau pe urmele ei către toate lucrurile cu care e conectată: noaptea, o spaimă tot mai mare, Deschiderea ta, un sentiment de neputință. Poate fi ceva distinct sau vag. Indiferent de asta, eu aștept până când altceva îmi sare în ochi înainte să-mi continui drumul.

— Și dacă nu-ți sare nimic în ochi?

Alice se strâmbă.

— Atunci aștept până când îmi sare. De-asta durează atâta. Dar e mai ușor decât să o iei de la începutul lucrurilor, irosind ore întregi într-o cameră plină cu amintiri despre zile de naștere, petreceri și baloane. Și a funcționat, da? Sigur, la minima rezistență, dar a funcționat.

Beau se ivește în ușă.

— Intră, intră, spune Alice făcându-i semn să înainteze.

El face un pas și se reazemă de tocul ușii.

— Am avut o revelație, spune Alice bătând din palme. La trei zile după ce a terminat terapia EMDR, Natalie a renunțat la dans. Înainte de asta o vedea pe Bunica de câteva ori pe an și începuse să danseze cu puțin timp înainte să aibă prima viziune, Deschiderea ei. E posibil să existe o

legătură între nivelul redus de activitate fizică și pierderea contactului cu Bunica.

— Nu ți se pare o coincidență? întreb eu.

Ea clatină din cap.

— Nu, spune cu fermitate.

— Și asta fiindcă așa ți-a zis un fir de lumină?

— O *rază* de lumină, dar da. E important, simt asta. În plus, ia gândește-te: e o activitate fizică, un soi de ritual, dar are și ceva artistic, meditativ. Ăsta e scopul ritualului: când te-ai obișnuit cu o acțiune, mintea ta e capabilă să ignore mișcarea fizică și să se concentreze asupra altor lucruri. Când visăm sau avem halucinații, se activează mai multe zone separate din creier. E posibil ca dansul, care combină activitatea mentală cu cea fizică, să îți permită accesul la lumea Bunicii cu mai multă eficiență decât stresul sau epuizarea emoțională.

Beau mă privește.

— E ca pianul, spune el.

— Despre ce vorbești? întreabă Alice.

Beau își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Pot să mă deplasez între lumi când cânt.

Alice își lipește vârfurile degetelor.

— Perfect. Un acompaniator.

— Dar n-am văzut-o niciodată pe Bunica în timp ce dansam, mă amestec eu.

— Poate că nu, zice Alice. Dar sunt multe motive pentru care dansul ar putea să aibă un efect. Mai întâi, e posibil ca faptul că dansai regulat să-ți fi influențat somnul. În fond, fenomenul ăsta se declanșează în timpul stării de vis. Încheierea terapiei EMDR a clarificat probabil anumite amintiri stocate, traume neprocesate, făcând ca acea stare de vis intensă să nu mai fie necesară. Dar tot mai ai un coșmar recurent. Tot te mai poți mișca între lumea ta și o lume care, pentru cei mai mulți dintre noi, nu există decât în starea de vis. Încă mai cred că identificarea traumei este cheia, dar și un somn mai adânc ar putea să te ajute. Nu vrem să folosim medicamente care ți-ar putea

amplifica tiparele visului sau te-ar putea împiedica să te trezești dacă apare Bunica, dar putem avea grijă să fii cât mai epuizată cu putință pe căi naturale. O să te trimitem la studioul de dans noaptea târziu și când ajungi acasă o să adormi.

— Studio? întreabă Beau.

— Studioul de dans de la NKU, îi răspunde Alice răscolind agitată hârtiile de pe birou. Unde naiba mi-am pus telefonul? Studiourile de dans au piane. E perfect, chiar straniu de perfect. Două persoane din două versiuni diferite ale aceluiași oraș, cu același har și pasionate de activități complementare. Trebuie să însemne ceva.

— Raze luminoase, spun eu, iar ea mă țintuiește impetuoasă cu degetul.

— Raze luminoase! O rețea de lumină, de fapt. Pe care voi doi o veți descâlci cât mai repede cu putință. Începem în seara asta. Fac eu rost de cheie.

— Și tu ce-o să faci, o să stai într-un colț și-o să te joci de-a Degas[27]?

— Aș vrea eu, spune ea. Dar oamenii arareori au asemenea viziuni când se uită cineva la ei. Ideea este ca voi doi să vă combinați abilitățile, nu să devin eu un soi de Zid al Berlinului în materie de halucinații hipnopompice.

Mă răsucesc spre Beau ca să-i cer iertare din priviri, dar el deja s-a întors către mine având pe chip o încruntătură îngrijorată.

— În regulă. La noapte, Cleary!

Beau vine din nou să mă ia în toiul nopții, parcând camioneta mai în susul străzii, ca și până acum. Când urc în mașină, simt aceeași electricitate care tot plutește între noi, iar privirea lui zăbovește din nou asupra picioarelor mele dezgolite și a pantalonilor de dans din spandex. În timpul zilei, tensiunea dintre noi se diminuează până la o intensitate suportabilă, dar noaptea îmi e

practic imposibil să mă aflu atât de aproape de el și să nu-l ating.

Șoseaua e pustie și, când ajungem la NKU, așa e și parcarea, cu excepția unui Subaru verde cu bej acoperit de abțibilduri cu mesaje politice și pete Rorschach[28], aducând toate cu o persoană care face semnul păcii. Văd silueta lui Alice la intrarea în clădire și ea își ridică brațele deasupra capului, fluturându-le înspre noi. Beau parchează și când ieșim în căldura intensă a nopții, mă simt oarecum eliberată de magnetismul lui.

— Bună, bună, zice Alice neatentă, cotrobăind într-un buzunar.

Scoate un inel de chei, strecoară una în broască și deschide ușa. Îmi înmânează cheile.

— Cheia aurie e de la studiouri. Ar trebui să meargă la oricare dintre ele, alegeți-l pe care vreți. Aveți grijă să plecați înainte de ora șase dimineața și nu uitați să încuiați.

— Asta-i tot? întreb când o văd pornind către parcare.

Ea își deschide larg brațele.

— Asta-i tot. Faceți-mă mândră de voi.

Clădirea e răcoroasă și întunecată. Aerul condiționat de pe culoare a fost dat atât de tare, încât îmi face părul să fluture și pielea de găină.

Intrăm în primul studio pe care-l găsim. Neonul se aprinde pâlpâind și luminează o podea acoperită de linoleum cenușiu, doi pereți îmbrăcați în oglinzi și un pian zgâriat lângă un raft cu echipament audio. Beau traversează camera, se așază la pian și începe să cânte „Mulți ani trăiască” cu un deget.

— Frumos, comentez eu. O adevărată capodoperă.

El zâmbește fără să-și desprindă ochii de claviatură și începe să cânte și cu cealaltă mână, interpretând o melodie lentă, vibrantă, care mă face să mă înfior și mai tare. Își lasă mâinile în poală și se întoarce spre mine.

— N-ai de gând să dansezi?

Mă duc în mijlocul camerei, mă așez pe jos și încep să-mi fac încălzirea.

— E frig.

— Vrei să te încălzesc eu, Cleary?

— Cred că dac-ai face-o, n-aș mai ajunge să dansez.

— Nu, probabil că nu.

Mă ridic și întâlnesc privirea lui Beau în oglindă.

— E incredibil de jenant.

— De ce?

— Fiindcă dansez pentru un public format dintr-o persoană. Cine mai face așa ceva?

— Stripteuzele?

— OK, o să pretind să sunt o stripteuză. O să-mi fie mult mai ușor.

El încuviințează:

— Sau poți să-ți imaginezi că sunt în chiloți.

Îmi acopăr fața, suspinând cu o exasperare prefăcută.

— Cred că va trebui să închizi ochii.

— Ești cea mai timidă stripteuză pe care am întâlnit-o.

— Și câte stripteuze ai întâlnit, Beau Wilkes?

— Nu prea multe, spune el. Câteva zeci.

Eu suspin din nou, mă apropii de el și îmi acopăr fața cu mâinile. Îi simt buzele arcuindu-se într-un zâmbet sub palmele mele.

— Așa-i mai bine? întreabă el și începe să cânte.

— O să sting și lumina, zic eu.

— Bine.

— *Bini.*

— *Bini.*

— Te rog să nu deschizi ochii, mă rog de el.

El mă prinde cu blândețe de încheieturi, lăsându-mi în jos mâinile. Mă aplec să-l privesc și văd că ține pleoapele strânse.

— Mersi, zic.

Își apasă buzele în palma mea și, în timp ce mă desprind de el și mă apropii de întrerupător, simt

căldura răspândindu-mi-se prin tot trupul.

— Ține-i închiși.

— Cum zice șefa.

Începe să cânte, iar eu închid ochii și-l ascult, încercând să mă descotorosesc de încordare și stânjeneală. E mai ușor decât m-am așteptat; cântă atât de frumos, de parcă melodia ar fi o parte a sufletului lui, care i s-a desprins de trup și vine către mine, scoțându-mă la rândul meu din mine, doborând zidurile dintre noi. Felul în care cântă la pian mă face să-mi doresc să-l văd jucând fotbal. Pariez că e la fel de grațios ca Matt, dar mai puțin stăpânit. Mi-l imaginez jucând la fel cum cântă: neîmblânzit, descătușat, uitându-se pe sine. Cu tandrețe și abandon, făcând greșeli grație cărora perioadele de perfecțiune par mai frumoase și mai reale, mustind de viață și de posibilități. Cântă la pian de parcă s-ar afla în cădere și degetele lui ar putea pierde în orice clipă contactul cu claviatura. M-a fascinat și m-a inspirat dintotdeauna să văd oamenii făcând lucruri care le plac. Văzându-l pe Beau făcând ceea ce-i place, îmi doresc să dansez, să trăiesc cu atâta nesaț, încât viața mea să înghită întreaga lume.

Încep să mă mișc. Nu ca la jazz-dance sau ca atunci când făceam repetiții cu pompoanele alături de echipa liceului Ryle, ci ca la prima lecție de balet din viața mea. Sunt un copac care crește. Sunt soarele încălzind pământul. O avalanșă, un val ricoșând de stâncă, ulei curgând printre niște palme îmbătrânite și în tot acest timp sunt, totodată eu însămi și-atât. Nu sunt mersul mândru al mamei mele sau cadența de pasăre colibri a surorii mele, și e în regulă așa.

E bine. Cei pe care-i iubesc sunt înăuntrul meu, ca particulele fine de mică din albia unui râu. Sunt și străini în mine, străini cu chipul și mâinile și picioarele mele, o voce care mi-a vorbit când eram abia cât o alună în pântecele ei, o mână care a ținut-o pe-a mea în timp ce ne plimbam pe stradă.

Mă doare, dar e bine să mă mișc și să fiu toate aceste lucruri care fac parte din mine, dar pe care nu le pot explica. E bine să-mi las trupul să preia tensiunea minții. Încerc să devin muzica, să absorb o parte din Beau în mine și în curând mă pierd în întunericul încăperii, în învolburarea notelor, cu sudoarea năpădindu-mi fruntea, gâtul, subsuorile și picioarele în timp ce sar și mă rostogolesc, pivotez și mă răsucesc. Sunt mușchi și tendoane, scrâșnet și sforțare, ghemuire și expansiune. Sunt rotunjime, plenitudine. Sunt micime, un lucru important și minuscul, croindu-și drum prin Pământ.

Mintea îmi hoinărește. Mă cufund tot mai adânc în cântec, în dans, în propria memorie. Cântecul se pierde, dar eu continui să mă mișc până când ultimul puseu de energie mă părăsește și simt cum mă domolesc, așternându-mă ca nisipul deranjat de pe fundul oceanului când își regăsește liniștea. Când totul în mine s-a liniștit, cu excepția plămânilor care muncesc din greu, mă uit în oglindă și îl văd pe Beau în spatele meu, lângă băncuță. Stă sprijinit de pian și până și pe întuneric îi văd tandrețea din privire.

— De îi ce te-ai oprit? întreabă el încet.

Îmi trec palma de-a lungul gâtului. Am senzația că n-am mai vorbit de ore întregi și inima încă-mi galopează în piept.

— Pentru că te-ai oprit tu din cântat.

— Nu, vreau să zic de ce ai renunțat la dans?

Traversez încăperea către peretele opus, a cărui jumătate superioară e alcătuită din ferestre ce dau spre campus. Și mă rezem de bara pentru balet. Beau mă urmează și-și pune palmele pe lemnul ei. Mă privește așteptând.

— E greu de explicat, spun eu.

El nu insistă și poate de aceea, după un minut, îi dezvălui totul.

— Mama a fost dansatoare. Nu mama mea biologică – mama. Și sora mea mai mică, Coco. E

talentată, vrea să joace în music-hall-uri.

Beau mă privește răbdător, așteptând să continui.

— Tata a făcut sport și fratele meu, Jack, e în echipa de fotbal. Și amândoi seamănă cu părinții noștri. Portretul familiei noastre ar putea fi cel al familiei nucleare tipice, dar uite-mă pe mine ținându-mă mai la o parte, cu pielea de vreo zece ori mai oacheșă. Mama întotdeauna îmi spunea: nu contează cum arată lucrurile, suntem o familie. Și suntem. Știu asta. Dar cred că după ce a plecat Bunica, am recunoscut față de mine însămi că nu mă deosebeam de ei numai fizic.

— Și? întreabă Beau.

Oftez și încerc să-mi recapăt controlul asupra gândurilor, care m-au părăsit cu toatele cât am dansat. Mă simt destinsă din punct de vedere emoțional, relaxată și deșirată, incapabilă să-mi regăsesc dilemele obișnuite.

— Când eram mică, mă simțeam altfel decât restul lumii și am combătut această impresie asigurându-mă că nimeni nu observă ce diferită sunt. Asta înseamnă că am făcut o mulțime de lucruri pe care nu voiam cu adevărat să le fac. Dar după ce a plecat Bunica, tot ceea ce făcusem ca să mă integrez a început să-mi provoace silă. Nu-mi mai doream să petrec timp cu nimeni cu excepția lui Megan, fiindcă îmi era jenă că mă prefăceam și nu știam cum să încetez. Și pe urmă, într-o seară, toată familia a mers la un recital al lui Coco. Ea și un băiat, Michael Banks, au dansat duetul din *La Sylphide*[29]. A fost frumos. Ea a fost minunată, stăpână pe sine și elegantă. N-am dansat așa în viața mea. Tata și Jack mai că adormiseră, dar m-am uitat la mama și am văzut că plângea, și o fi stupid, dar m-am simțit geloasă și rănită și nu mi-a plăcut asta. Și în seara aia, când ne-am întors acasă, am căutat pe Google rezervațiile de indieni din Alabama. Mă mai gândisem de un milion de ori s-o fac, dar de fiecare dată mă simțisem

vinovată, de parcă mi-aș fi trădat părinții. În seara aceea însă nu mi-a păsat. Era un cuvânt, un nume pe care și-l dăduse mama mea cu prilejul unicei ei vizite. *Ishki.* Așa că am început cu asta. Înseamnă mamă în limbile indienilor Chickasaw și Choctaw, deci bănuiam că se trage din una dintre aceste populații.

— Ai găsit-o? întreabă Beau.

— Nu știu, șoptesc eu. Nu m-am uitat decât la o rezervație, pe urmă mi s-a făcut frică. Erau fotografii cu membri ai tribului și cred că nu mă așteptam la asta.

— Pentru că într-una dintre ele ar fi putut fi mama ta biologică?

Încuviințez dând din cap.

— Dar pe pagina principală era un interviu cu o membră a tribului care tocmai primise un post de profesoară la Brown după ce absolvise acolo. L-am accesat mai mult ca să nu mai văd fotografiile, dar ea povestea ca era un loc minunat, unde puteai să înveți și să cunoști tot felul de oameni, și că înainte să meargă la facultate nu-și apreciase cum trebuie căminul și moștenirea culturală dar că după ce a luat distanță, a început să le privească cu alți ochi. Așa că acum voia să se întoarcă acasă într-o bună zi, dar până atunci voia să-i facă pe tineri să le pese de istoria și tradițiile lor. Și eu vreau toate astea: să studiez ceva ce-mi place și să cunosc oameni care-mi seamănă și oameni care nu-mi seamănă și, când voi absolvi, să am un plan despre cum să transform lumea într-un loc mai bun. Și nu mai vreau să mă simt în competiție cu frații mei sau să fac lucruri numai pentru ca oamenii să aibă o anumită părere despre mine. Și poate că într-o bună zi o să înceapă să-mi placă jocurile și căscatul gurii prin magazine, filmele despre echipe sportive și dansul în echipă, dar acum vreau să o iau de la zero undeva departe, unde nimeni nu are așteptări de la mine și pot să fiu pur și simplu eu însămi. Are sens ce zic?

— Are, dar cred că greșești. Poate nu în legătură cu toate, dar în legătură cu dansul. Poate că nu dansezi ca sora sau ca mama ta, dar oricine are ochi poate spune că dansul e o parte din ființa ta, Natalie. Nu te-am văzut niciodată mai aproape de esența ta ca acum.

— Mai aproape de esența mea?

Un zâmbet îi arcuiește ușor colțurile gurii.

— Nu râde de mine! Încerc să fiu serios.

Gura îi devine din nou o linie dreaptă.

— N-ar trebui să renunți să dansezi fiindcă crezi că dansul aparține altcuiva.

Oftez.

— Dar cum e cu tine și fotbalul?

El își dă capul pe spate, râzând tăcut.

— Cum așa?

— N-a fost alegerea mea.

— Beau, răspunde-mi cinstit! Nu te-a abordat niciun vânător de talente?

El își trece mâna prin părul de la ceafă.

— Nu contează.

— De ce nu?

— Natalie, am absolvit liceul numai fiindcă profesorii mi-au dat note bune ca să pot rămâne în echipă. Crezi c-o să plec la o facultate și o să obțin o diplomă?

— Cred c-ai putea. Și mai cred că și catedrele de sport ale facultăților sunt la fel de viciate ca la liceu, așa că probabil ar avea și ei grijă de notele tale.

— Poate, spune el. Și între timp Mason ar rămâne aici și ar fi dat afară din casă, în timp ce eu aș sta la cursuri și mi-aș ieși din minți.

— Păi, nu poate Mason să muncească mai mult sau să caute pe cineva cu care să împartă chiria? E vorba de patru ani, Beau, și ar putea să-ți schimbe viața.

— Poate nu vreau să-mi schimb viața, izbucnește el și, când vede că mă dau înapoi, se reazemă din nou de bară, plimbându-și mâna peste

buze. Nu vreau toate astea, spune el privindu-mă în ochi. Nu asta contează pentru mine.

— OK, bat eu în retragere. Ce anume vrei, Beau?

El mă privește îndelung și simt că mi se înmoaie genunchii.

— Beau, ce anume vrei?

— O verandă, spune el cu blândețe.

O spune ca și cum mi-ar rosti numele, iar în clipa aceea mă gândesc că amândoi ne dorim cel mai mult ceva ce nu putem avea.

— Ceea ce vreau cu adevărat e să construiesc o casă cu o verandă mare și frumoasă, pe care să stea cineva în fiecare zi.

24

Marți dimineață, după o ședință deosebit de nereușită cu Alice, mă duc la școală să-l iau pe Jack. Parchez în spatele sălii de sport în timp ce antrenamentul se apropie de sfârșit, deschid geamurile și închid ochii. Acum că Jeepul funcționează iar, e din nou treaba mea să-l aduc și să-l iau pe Jack și, întrucât îmi petrec nopțile la studioul de dans cu Beau, diminețile mi se par greu de îndurat.

În clipa asta viața pare prea strălucitoare și prea rapidă, în timp ce creierul meu e lent și încețoșat. Pe parcursul zilei durerea parcă se mai diminuează: nu mai am energia necesară ca să-mi fac griji din pricina Bunicii sau chiar a lui Matt, a cărui mamă mă copleșește cu un puhoi de SMS-uri cu citate din Biblie și fotografii cu baloane pe care scrie „însănătoșire grabnică”, dar cu foarte puține informații. Însă în fiecare noapte când sunt cu Beau, lumea devine brusc mai clară și eu sunt din nou îngrozită. Îngrozită și trează și puțin ațâțată. Îmi petrec tot timpul cât suntem împreună temându-mă că mă va săruta din nou și sunt extrem de dezamăgită când nu o face.

Țipetele care vin dinspre stadion mă readuc în prezent. Deschid ochii și cercetez terenul: văd doi băieți – Jack și încă cineva – căzuți la pământ și lovindu-se cu pumnii, în timp ce restul echipei încearcă să-i despartă. Sar din mașină și mă reped către poartă, dar până să ajung acolo, Stephen Lehman l-a desprins pe Jack de celălalt băiat și antrenorul se răstește la amândoi, făcându-le semn să iasă de pe teren.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu voce stinsă, dar Jack trece furtunos pe lângă mine și se urcă în Jeep trântind portiera.

O deschid la loc.

— Ce naiba a fost asta, Jack?

Are bărbia mânjită de noroi și pete de iarbă. Nu pare rănit, dar fața îi e schimonosită de furie și nu seamănă deloc cu fratele meu mai mic.

— Nimic, șuieră el și trântește din nou portiera.

Ocolesc mașina și mă urc pe locul meu.

— Ce se întâmplă? întreb cu mai multă blândețe.

Mă întind către el, dar îmi împinge mâna la o parte și se întoarce spre geam.

— Să nu le zici mamei și tatei.

— Bine, atunci vorbește cu mine.

— Dacă le spui, o să le zic și eu de tipul care vine să te ia cu mașina în toiul nopții.

— Jack, nu-i ce…

Clatin din cap, dar nu-mi termin propoziția. Telefonul îmi zbârnâie în buzunar și când mă uit pe ecran, văd că scrie MAMA. Jack înjură și-și lasă fruntea să se lovească de geam.

— Probabil i-a sunat antrenorul.

Jack nu zice nimic, așa că răspund.

— E în regulă? întreabă mama.

Îl privesc cu coada ochiului pe Jack, care a arborat un aer impasibil și privește în gol.

— Fizic e bine, zic eu.

Mama oftează, un amestec de ușurare și îngrijorare incipientă.

— Bine, zice ea. Bine, păi nu pot să plec de la serviciu acum, dar tata iese mai devreme. O să vină direct acasă.

Jack îi aude vocea prin speaker și îmi aruncă o privire fugară, apoi se uită din nou în față, nefericit.

Închid și bâlbâi niște scuze.

— Sunt sigură c-o să înțeleagă dacă o să le spui ce s-a întâmplat.

Jack nu zice nimic, nici nu mă privește. Imediat ce ajungem în fața casei, se năpustește înăuntru și eu îl urmez până în fața camerei lui, dar găsesc ușa deja închisă, iar prin crăpăturile ei se revarsă șoaptele lui și ale lui Coco. Îmi apăs urechea de

ușă și aud scâncetul acela înăbușit care-ți scapă când încerci să-ți stăpânești plânsul. E Jack fără îndoială. Nu e nimic mai înspăimântător decât să auzi plângând pe cineva la care ții, și cu cât sunetul e mai discret, cu atât îți străpunge inima mai adânc.

— …uneori nu vreau asta, spune Jack.

— Ce nu vrei? murmură Coco cu blândețe.

— Nu vreau să fiu.

Mă retrag de lângă ușă și mă rezem de perete, cu mintea învârtindu-mi-se și cu pete întunecate jucându-mi în fața ochilor.

„Ai trei luni ca să-l salvezi."

Nu e nimic mai înspăimântător decât să auzi plângând pe cineva la care ții, mai puțin să-ți imaginezi o lume în care acest sunet a încetat. Deodată simt că nu pot să respir. Nu mai pot sta aici. Nu e nimic mai înspăimântător decât să iubești pe cineva.

Eu și Beau ne furișăm în studio în fiecare noapte până la următoarea mea ședință cu Alice și fiecare noapte e fel. Pe drum, în mașină, suntem agitați și încordați, spațiul dintre noi o încărcat de bătaia inimilor noastre. Vorbim și flirtăm în timp ce-mi fac încălzirea în mijlocul studioului. Apoi stingem lumina, Beau închide ochii și eu dansez. Fiecare cântec e frumos, dar niciunul nu e cântecul meu. Mă întreb dacă o să-l mai aud vreodată sau dacă, după ce i-am spus lui Beau să nu mă aștepte, el o să-l mai termine oare. Către sfârșitul fiecărei nopți, Beau mă privește dansând, dar atunci sunt deja relaxată și în largul meu. Apoi, odată ce ne urcăm în camionetă, tensiunea dintre noi se așterne din nou cu o intensitate reînnoită.

În cabina întunecată, fiecare privire pe care ne-o aruncăm – fiecare clipă în care ochii ni se întâlnesc, în care aproape ne-am putea atinge – e copleșitoare. În fiecare dimineață când mă lasă în fața casei și-mi spune la revedere, alerg înăuntru, îl

dau pe Gus la o parte de pe perna mea și mă prăbușesc în pat excitată.

Dar când adorm, somnul îmi e profund și întunecat, cald și fără vise. A mai rămas doar o săptămână și jumătate până plecăm în excursie și, deși nopțile noastre la studio nu par să ne aducă mai aproape de Bunica, le aștept cu nerăbdare. Fiecare moment cu Beau îmi alungă spaimele, dar când mă trezesc după-amiaza târziu după puiul de somn tras, încântarea de a-mi fi petrecut noaptea trecută cu el s-a stins și groaza mă copleșește.

Cineva va muri.

Cineva va muri și eu îmi fac griji dacă Beau și Rachel și-au reluat relația, de orice fel ar fi ea, de când i-am zis să nu mă aștepte și nu ne mai vedem decât la studio.

Ședința mea de marți cu Alice merge teribil de prost. Nu pot să gândesc clar, iar pe Alice o irită pauzele mele lungi urmate de răspunsuri scurte. Când îmi cere să-i vorbesc despre relația mea cu mama și eu îi răspund, după treizeci de secunde, „E de treabă”, Alice își închide carnetul, deși mai avem o jumătate de oră din ședință.

— Natalie. Nu pot să lucrez așa!

— Cum anume? o întreb la fel de iritată ca ea.

— La fiecare ședință, emoțiile se învolburează în jurul tău ca tornadele și pe urmă nu-mi spui decât: „E de treabă.” Trebuie să te deschizi dacă vrei să funcționeze terapia, iar tu nu o faci. Încerci să-ți înăbuși sentimentele ca să-ți faci viața mai ușoară. Te-ai dat bătută. Nu mă înțelege greșit, apreciez noua perspectivă pe care mi-ai oferit-o. Dar dacă ești atât de convinsă că Bunica e un profet sau o zeitate, atunci știi că cineva va muri dacă nu reușim să descifrăm povestea asta. Pentru mine e vorba de știință, dar o fată cu un psihic deja fragil ca al tău o să fie distrusă dacă lasă să moară o persoană la care ține.

— Psihicul meu nu-i fragil.

Alice se ridică și deschide ușa cabinetului ca să ies.

— Te închizi față de mine. Te temi prea tare.

Eu nu mă clintesc.

— De ce anume mă tem?

— Vrei un psihoterapeut, Natalie? De asta ai nevoie? Bine. N-ar fi trebuit să fac toți anii ăia de studiu dacă tot am ajuns să psihoanalizez adolescenți, dar dacă de asta ai nevoie, o să fiu eu psihologul tău infantil pentru șaizeci de secunde. Uite care-i diagnosticul meu: suferi de o criză existențială standard, ordinară, pornită din egocentrism, de tip „eu cine sunt?" Ai fost despărțită de rudele tale biologice la o vârstă fragedă și de atunci ai probleme legate de abandon. Părinții tăi adoptivi sunt incredibil de înțelegători și de iubitori și, da, de treabă, cum ai zis tu, dar când erai mică nu te-ai văzut reflectată în niciunul între ei. Astfel ai învățat să privești înăuntrul tău, să despici firul în patru și să fantazezi cu privire la identitatea ta. Cel mai probabil aceasta e înclinația ta naturală și ai fi avut acest sentiment de izolare indiferent dacă ai fi fost crescută de părinții tăi naturali sau de cei adoptivi, dar obsesia ta legată de autocunoaștere este consolidată de presupunerea că părinții tăi biologici au renunțat la tine din același motiv pentru care nu te recunoști în părinții tăi adoptivi: pentru că-ți lipsește ceva. Așa că în timp ce majoritatea copiilor își compun o identitate bazată pe ceea ce le place sau displace, din pasiunile și relațiile lor, tu ai încercat să-ți creezi o identitate de la zero. Și care-i fundația pe care ai construit-o? Emoțiile. Problema cu oamenii extrem de emotivi este că sentimentele sunt instabile și nu poți pune bază pe ele. Vin și pleacă. Se schimbă într-o clipă. Uneori, în anumite etape ale vieții, par să dispară cu totul. Nu e o temelie prea grozavă, nu? Să continui?

— Alice…

— Cu cât ai avut mai multe interacțiuni negative în copilărie, cu atât ți-ai întărit convingerea că-ți lipsea ceva și cu atât mai izolată și mai singură te-ai simțit. Cu atât mai mult te-ai convins că nu erai ca restul colegilor tăi. Și într-un fel esențial, chiar nu ești ca ei. Majoritatea colegilor tăi nu s-au întrebat niciodată cine sunt când aveau zece ani. Nu mă înțelege greșit, în cele din urmă vor ajunge să-și pună întrebarea asta, probabil peste vreo șase luni, când vor fi pentru întâia oară pe cont propriu. Dar acum, cei mai mulți dintre ei își trăiesc viețile pur și simplu. Tu de ce n-o faci? Pentru că te-ai condiționat să-ți petreci majoritatea timpului încercând să te cunoști. Nu poți să lași niciun sentiment să scape nenumit. Călătoria ta către autocunoaștere te-a făcut conștientă de tine într-un fel paralizant. Nu poți să mi-o descrii pe mama ta cu alt cuvânt decât „de treabă” pentru că-ți dorești cu disperare să fii văzută, dar în același timp perspectiva asta te înspăimântă. Te temi să-ți dezvălui vreo parte din tine care nu-ți place sau de care te rușinezi. Și, chiar dacă n-aș fi studiat toți anii ăștia, tot aș paria că partea aia constă din resentiment și gelozie. Te disprețuiești pentru aceste sentimente pe care crezi că numai tu le simți, ceea ce te încurajează și mai tare și persiști în acel tipar de gândire care te ține trează noaptea, șoptindu-ți: „Nu sunt destul de bună. Nu sunt bună de nimic.” Poate chiar: „Sunt rea. E ceva în mine ce nu poate fi reparat.”

Simt o durere sfâșietoare și-mi vine greu să respir sau chiar să văd limpede. Vreau să-i spun lui Alice să se oprească, dar mi s-a pus un nod în gât și pe piept îmi apasă o greutate care-mi taie respirația și mă împiedică să vorbesc. Ea continuă.

— Indiferent de câte ori te încurajează părinții tăi să pui întrebări despre originile tale, te simți vinovată că te interesează și refuzi să cauți altundeva decât înăuntrul tău. Cauți să ai relații cu persoane în care speri că te vei oglindi, validând

persoana care te crezi a fi, persoana pe care crezi că părinții tăi nu o văd cu adevărat. Când îți dai seama că nimeni nu-ți poate vedea sufletul în întregime, ești dezamăgită. Te simți descurajată și disperată și te retragi și mai adânc în sine, convinsă că nu poți trăi până nu vei avea o imagine clară a cine ești. Nu te-a ajutat nici faptul că ani de zile ai avut-o pe Bunica, o entitate care părea să știe totul despre tine, numai ca să te pomenești că te abandonează exact când aveai nevoie să te încrezi mai mult în identitatea ta. Și cea mai rea parte, după părerea mea, în timp ce urmăresc această catastrofă incredibil de lentă, este că eu, ca om Știință, sunt mai conștientă decât tine de acel lucru fundamental și de nenumit care te face să fii Natalie Cleary. E tragic felul cum te autodistrugi cu prin inacțiune, deși ești o tânără inteligentă, puternică, cu o mare rezistență emoțională, competentă și capabilă, care ar trebui să fie acolo, afară, cucerind lumea, îndrăgostindu-se nebunește și spunând da fiecărei oportunități și, totodată, aș adăuga eu, ajutându-mă să nimicesc patriarhatul care controlează lumea publicațiilor științifice prin revelarea adevărului despre Bunica.

Acum sunt ametită și tremur, iar ochii mi s-au umezit, dar presiunea din pieptul meu s-a diminuat. Mă simt goală și fragilă, ca un contur fără conținut.

— Încerc.

— Ascultă-mă, spune Alice traversând încăperea și luându-mi cu bruschețe mâna într-a ei. Sunt mai bătrână ca tine și, nu te supăra, și mult mai deșteaptă. Nu-ți lipsește nimic. Nu ești defectă. Măreața ta identitate nu-ți va fi revelată fulgerător. E OK să fii speriată. Sentimentele tale sunt o forță. Dar nu-i OK să te ascunzi, mai ales dacă-ți dorești mai mult ca orice să fii cunoscută. Nu te închide. Nu te da bătută. Poartă-te ca un adult, zi-le părinților tăi ce faci și rămâi aici până terminăm.

Îmi ascund fața în palme. Mi-e greu s-o privesc. Mă simt transparentă, înspăimântător de goală, și nu în sensul acela confortabil, cum mă simt când sunt cu Beau. E de parcă aș fi într-o încăpere cu pereți din oglinzi și lumină necruțătoare.

— Și dacă nu pot, Alice?

Vocea îmi tremură și-mi dau seama cât îmi e de frică de fapt.

— Dacă fac tot ce pot și tot nu-i de-ajuns, și-l pierd pe Matt, pe Beau, pe tata sau pe Jack? Ce mă fac atunci?

Îmi ridic privirea către Alice. Chipul i s-a îmblânzit și aproape zici că-i altă persoană.

— Nu știu, puștoaico, zice ea. Dar singura certitudine de care vei avea parte vreodată e clipa de acum, și dacă o să părăsești Unionul, s-ar putea să n-o mai vezi niciodată pe Bunica. S-ar putea să nu-l mai vezi niciodată pe băiatul care vine dintr-un univers paralel și care e îndrăgostit de tine și s-ar putea să n-o mai vezi niciodată pe acea persoană care urmează să moară. Și, chiar dacă tu vei fi cea care a luat decizia, o să te doară al naibii de tare.

— Mama nici n-o să vrea să audă, îi zic lui Megan în după-amiaza următoare, când mă sună.

De-abia m-am dezmeticit după o noapte lungă la studio și o scurtă perioadă de trezie în care l-am condus pe Jack la antrenamente îmbrăcată în pijamale, după care m-am întors acasă și m-am prăbușit la loc în pat. Am nevoie disperată de un duș și așternuturile trebuie și ele spălate, dar nu găsesc energia necesară.

— N-o să mă lase să ratez excursia asta. Trăiește pentru ea. În mintea ei e un soi de pelerinaj sfânt la care ia parte toată familia. Restul anului e doar umplutură.

— Ei, va trebui în cele din urmă să se deprindă cu ideea că iei propriile tale decizii, spune ea. Familia Cleary nu poate fi pe vecie o stea de mare cu cinci brațe, mergând peste tot și făcând totul

împreună. Contraexemple: Facultatea. Căsătoria. Serviciul.

— Facultatea, căsătoriile și serviciile vin și se duc. În final numai această excursie va dăinui.

— Ascultă-mă pe mine, mama ta va vărsa lacrimi de fericire când va afla că te-ai dus de bunăvoie la psihoterapie, insistă Megan. Plus că o să vin un weekend acasă înainte de începerea cursurilor, așa că, dacă rămâi, o să putem petrece niște timp împreună. Te rog, fă-o! Când se întoarce mama ta de la serviciu, întreab-o pur și simplu. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să mai avem parte de un weekend împreună. Și pentru c-ai putea salva viața cuiva. Și pentru Beau Wilkes.

— Oh, asta-i tot?

— Încerc să găsesc alte motive mai bune, dar deocamdată asta-i tot ce am. Hei, apropo, mai ai vești despre Matt?

— Nu, spun eu simțind un gol în stomac. Joyce mi-a promis c-o să mă sune când decid doctorii să-l trezească și de fiecare dată când o întreb cum se mai simte, îmi răspunde într-un idiom de care nici Google n-a auzit. Gen: „Când norii se destramă, vaca răbdătoare dă cel mai mult lapte, continuă să te rogi.”

Tăcem amândouă o clipă și eu îmi fac de lucru cu deja familiarele fire ieșite din cuvertura mea.

— Oare are dreptate Alice? Oare m-am ascuns în loc să-mi trăiesc viața?

Megan oftează.

— Nu știu, Nat. Dar dac-ai făcut-o, cine poate să te învinovățească?

Simt un nod în gât și încuviințez din cap, de parcă m-ar putea vedea.

— Hai să vorbim despre ceva frumos. Povestește-mi despre Beau. Ce simți pentru el?

— Nu prea mă pricep să vorbesc despre sentimentele mele. Asta-i clar. Tocmai am fost dată afară din biroul unui psihoterapeut.

— Eu nu te-ntreb în calitate de terapeut, ci în calitate de cea mai bună prietenă a ta, spune ea. Practic e ca și cum ai vorbi singură. Dac-aș fi acolo, aș ști răspunsul numai privindu-te, pentru că eu îți cunosc sufletul. Dar nu-s acolo, deci sunt silită să recurg la aceleași metode de comunicare ca restul lumii, așa că va trebui să-mi spui. Sentimente etc. Varianta scurtă. Dă-i bătaie.

— Ăăă, cald?

Ea izbucnește în râs.

— Îmi pare rău. Bun răspuns.

— Și nimic nu e mai amuzant decât un răspuns bun despre sentimentele tale!

— Nu chiar e bun. Nu încerc să te fac să te simți prost. Numai că… sigur că trebuia să te repezi direct la temperatură.

— Uff, e dificil.

Știu ce simt dar mi se pare riscant să recunosc cu voce tare; ca și cum aș provoca lumea să mă atace. Așa cum te temi să povestești un coșmar avut sau să te îmbraci în alb la un picnic. Odată ce ai spus ceva, nu-ți mai poți retrage cuvintele și Universul le poate folosi împotriva ta.

— Doamne, chiar sunt o catastrofă a inacțiunii sau cum mi-a zis Alice…

— Te duci la terapie, nu? zice Megan. Te lași hipnotizată și stai trează nopțile dansând, primești SMS-uri de la părinții lui Matt și încerci să fii alături de Jack. Aproape te cred în stare să trimiți o marionetă în vacanța pentru ca mama ta să aibă parte de excursia perfectă, în timp ce tu stai acasă și te sinucizi în încercarea de a salva viața cuiva. Sigur, ești speriată și ai probleme când trebuie să-ți deschizi sufletul, dar nu ești o mototoală, Natalie. Și te-ai implicat într-o relație cu Beau. Toate astea trebuie să însemne ceva.

— Beau și eu aparținem unor lumi diferite la propriu, spun eu frustrată. De ce mă bag în așa ceva? Pe de o parte, nu sunt în stare să-i spun nici

celei mai bune prietene ce simt pentru el și, pe de alta, nu pot să mă împiedic să merg acolo cu el.

— Nat, spune Megan în timp ce duduitul picioarelor ei pe banda de alergare încetinește. Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Prezența lui mă face să mă simt bine, spun eu. Și în siguranță. E… echilibrat. Mă îndoiesc că l-aș putea șoca. Știe despre Bunica și despre cele două lumi, iar asta mă face să mă simt înțeleasă. Mă simt mai puțin singură ca până acum. Ca și cum am fi cumva două părți ale aceluiași lucru.

Asta mi-a fost teamă să spun. De asta mi-e teamă să-l doresc și tot ăsta-i motivul pentru care nu mă pot împiedica s-o fac.

— Nu știu. E blând. E atât de blând, că-mi vine să plâng când mă gândesc și nu înțeleg cum vine asta, dar ăsta-i adevărul și nu vreau să-l pierd, însă asta se va întâmpla, și cumva, chiar dacă mă simt vinovată în privința lui Matt, tot mi se pare că merită să-mi petrec fiecare minut alături de el.

Urmează o tăcere, apoi Megan murmură:

— M-am răzgândit.

— Cu privire la ce?

— La Negare. Nu vreau să trăiesc acolo. Vreau să simt totul cu o intensitate dureroasă.

Trag o gură de aer în piept în timp ce-mi caut cuvintele.

— Te-ai gândit vreodată că tu și Matt ați putea… știi tu?

— Am putea să ce?

— Să fiți împreună.

Ea pufnește.

— De-a lungul tuturor acelor ani în care el s-a uitat la tine ca un pui de labrador disperat să-și mulțumească stăpâna? Da, normal. Ce te poate ațâța mai tare decât un tip obsedat de prietena ta cea mai bună?

— Vorbesc serios, Meg. Chiar nu te-ai gândit că ați putea fi împreună?

— În cadrul unui proiect de grup sau al unei partide de fotbal, da. Dar într-o relație… poate numai dacă tu ai muri la scurtă vreme după ce ai aduce pe lume copilul lui Matt iar eu, în urma unui episod psihotic, aș începe să port hainele tale și să mănânc mâncărurile tale preferate, încercând să-ți continui viața, cam ca mariajul dintre Stevie Nicks și Kim Anderson[30]. Și chiar și-așa, nu cred c-aș rezista nici cât a rezistat Stevie înainte să se întoarcă la a scrie cântece pentru mame și femei în loc să fie mamă și femeie. Auzi, dacă tot discutăm despre episoade psihotice ai vreun motiv pentru care încerci să mă cuplezi cu fostul tău prieten care-i în comă?

Deși cuvântul „comă" e ca un pumnal pentru mine râd ușurată.

— Scuze. Nici eu nu vreau să locuiesc în Negare. Vreau să trăiesc într-o lume în care ai tot ce-ți dorești plus cartofi prăjiți cu brânză. Vreau cartofi prăjiți cu brânză.

— Întotdeauna.

Ședința de hipnoterapie de joi e un eșec și la sfârșit, Alice refuză să-mi vorbească.

— O să discut cu părinții mei în seara asta, îi spun eu la plecare. Despre faptul că vreau să sar peste excursia cu familia.

— O să vedem, spune ea tăios.

— Mai am nevoie de puțin timp. E mai complicat decât pare, dar o să-i întreb.

— Totul pe planeta asta e complicat, spune Alice cu răceală, iar eu îmi iau la revedere și plec.

Nu-mi place să-i dovedesc că are dreptate, dar când vine ora cinei și stăm cu toții liniștiți în jurul mesei, am senzația ca niște mâini mi se încleștează în jurul traheei. Nu mă ajută nici faptul că excursia vine în discuție în mod spontan și mama începe să povestească încântată despre toată documentarea pe care a făcut-o în avans. Mi-am promis c-o să

deschid subiectul imediat după cină, dar acum, gândul de a trece la fapte mă face să tremur vizibil.

Apoi, pe la jumătatea mesei, Coco pune jos furculița și-și drege glasul, atrăgând imediat atenția tuturor.

— Nu vreau să mă transfer, anunță ea. Vreau să rămân la Ryle.

Mama își lasă și ea furculița jos și o privește cu gura căscată, dar tata ridică ușor din umeri și continuă să mănânce.

— Dacă asta vrei, iubito, spune el.

Așa i s-a adresat dintotdeauna lui Coco, dar de data asta se alege cu o căutătură exasperată. Mama îi aruncă o privire care spune „Trebuie să discutăm înainte să faci asta!” și el își drege glasul exact cum a făcut Coco mai adineauri.

— Ai un motiv anume?

Ea ridică din umeri jucându-se cu părul. E ca și cum ai urmări o partidă de tenis în zona crepusculară, în care manierismele ereditare sunt expediate dintr-o parte în alta.

— Pur și simplu nu vreau să mă transfer.

— Coco, ai muncit din greu pentru asta, spune mama. O școală de arte ale spectacolului…

— Lui Natalie i-ați dat voie să renunțe la dans, spune Coco și acum până și tata își ridică privirea.

— Vrei să renunți de tot? întreabă el.

— Nu… Pur și simplu nu vreau să-mi acapareze toată viața.

Jack își semnalează retragerea oficială din conversație începând să-i strecoare paste linguine pe sub masă lui Gus, care întotdeauna stă în picioarele noastre când mâncăm. Mama oftează și-și trece mâinile prin păr înainte să i se adreseze din nou lui Coco.

— Ei bine, eu și tatăl tău va trebui să avem o discuție.

Mama se luptă să arboreze o expresie calmă, deși e evident că în sinea ei plânge, întrebându-se ce zeitate ostilă dansului i-a blestemat familia.

La sfârșitul mesei, Jack se duce să joace un joc video iar Coco să-și facă bagajele ca să-și petreacă noaptea la Abby, lăsându-mă pe mine să-i ajut pe mama și pe tata să ducă vesela la bucătărie. După ce încărcăm mașina de spălat vase, mă rezem de bufet, îi adresez o rugăciune Bunicii și mă forțez să spun:

— Putem sta puțin de vorbă?

— Sigur, iubito, zice mama.

Probabil se gândesc că e de rău, pentru că mama ne îndrumă către dormitorul lor. Restul casei e curat și pitoresc, gândit în așa fel încât să fie primitor, dar nu înghesuit, călduros, dar nu înăbușitor, rustic, dar nu țărănesc, însă mama și tata nu au acordat niciodată aceeași atenție dormitorului lor. E curat, dar e dezordine, corespondența se aglomerează pe măsuța de toaletă, iar fotoliile în carouri de lângă pat sunt pline de haine proaspăt spălate. Pereții au aceeași culoare a cojii de ou ca atunci când mama și tata au cumpărat casa, iar așternuturile, perdelele, noptierele și veiozele se potrivesc atât de puțin între ele – și nu e ceva voit –, încât nici n-ai putea numi stilul ăsta „eclectic”. Când mama cumpără mobile noi de la licitațiile de bunuri sau de la magazinele de antichități, mobila pe care o înlocuiește ajunge aici ca să moară. Dacă Pier I Imports[31] ar sponsoriza producția vreunei piese după *Regele leu*, așa ar arăta locuința hienelor.

Dau ocol patului, pe urma alor mei, amintindu-mi de bufetul lui Beau, unicul punct luminos dintr-o cameră pe care știu că aș găsi-o deprimantă dacă ar aparține altcuiva. Spre deosebire de mama, eu nu mă extaziez în fața unei mobile drăguțe, dar imaginea unui lucru făcut de mâinile lui Beau – ceva ce n-ar exista fără el – m-a transformat în gelatină. Cred că dacă mi-ar fi spus că el a făcut stelele, n-aș fi fost surprinsă și nici mai impresionată decât eram deja. Amintirea acelei nopți mă umple de căldură și de dor. Nu de aceea e

importantă această conversație, dar mă ajută să o duc până la capăt. Vreau aceste trei săptămâni în plus. Le vreau nespus de mult.

Mama se așază pe marginea patului și lovește ușor cu palma locul de lângă ea. Mă așez, iar tata se instalează pe un scaun în fața mea.

— Merg de ceva vreme la un psihoterapeut, spun eu.

— Serios? spune mama. La doctorița Langdon?

— Nu, nu la doctorița Langdon. Lucrează la NKU. Am găsit-o pe internet și e specializată în… problemele mele, ca să zic așa.

— Cum îți plătești ședințele? întreabă tata.

— Sunt gratuite. Adică o ajut pe Al… pe doctorița Chan cu cercetarea ei, așa că e un fel de troc.

— Aha, zice mama dând încurajator din cap. E grozav, iubito. Nu-i așa că-i grozav, Patrick?

— Da, e grozav, confirmă tata, dar mă studiază cu ochi pătrunzători și știu că simte că nu le-am spus tot.

— Facem progrese, continui eu, dar nu am terminat și…

Îmi adun curajul și îi dau înainte.

— Și vreau să continui ședințele cât de mult pot.

— Ar încerca așa ceva? întreabă mama. Ședințe de la distanță? Poate prin videochat?

— Nu. Spun eu.

— Atunci poate îți recomandă pe cineva din Providence.

Oftez și-mi trosnesc degetele.

— De fapt, la altceva mă gândisem.

Când termin tot ce-am avut de spus, mai puțin partea cu avertismentele stranii și realitățile alternative, mama și tata mă privesc năuciți. Spre surprinderea mea, tata e cel care vorbește primul.

— Ei, scumpo, se pare că ai și luat decizia.

Mama îl privește cu fața încremenită în ceva ce aduce a teroare. Înghite zgomotos în sec și încearcă să se calmeze.

— Iubito, credeam că-ți place excursia asta.

— Îmi place, spun eu grăbită, înainte ca moralul mamei să o ia la vale. Și o să-mi pară foarte rău c-o ratez. Dar e foarte important pentru mine. Simt că trebuie să fac asta dacă o să mă duc la Brown.

— Dacă? spune mama cu o voce stridentă. Cum adică „dacă”?

Tata își drege glasul din nou.

— O să te duci la Brown, Natalie. Asta rămâne bătut în cuie. Nu am împrumutat degeaba o mică avere.

— Nu asta am vrut să zic. Pur și simplu… trebuie să rezolv anumite lucruri înainte de plecare. Vă rog să aveți încredere în mine.

— Iubito, avem încredere în tine, spune mama, trecându-și agitată degetele prin păr. Te lăsăm să te duci la petreceri, nu ai oră de venit acasă și ne străduim să nu ne băgăm nasul în treburile tale, deși ne omoară ideea că nu știm unde ești în fiecare secundă. Pentru că știm că ești un copil bun și deștept și că dacă o să faci greșeli, o să vii să ne spui. Nu e vorba că n-avem încredere. E vorba de familia noastră, iar excursia asta e importantă.

— Știu. E importantă și pentru mine și sper să nu fiu nevoită să mai ratez vreuna. Dar trec prin niște chestii acum…

— Poți să vorbești cu noi, spune mama clătinând din cap.

— Nu pot. Spun eu, iar mama pare distrusă.

Ochii ei se umplu de lacrimi și îi aruncă o privire tatei. El se mulțumește să mă privească, citindu-mă ca pe un cal, așa cum a făcut probabil toată vara.

— Nu sunteți voi de vină, eu sunt. Nu sunt pregătită să vă vorbesc despre anumite lucruri și trebuie să știu că vă împăcați cu ideea.

Mama își șterge ochii cu palma, iar tata se mută pe pat și o trage lângă el.

— Partea asta e OK, scumpo. Dă-ne niște timp să ne gândim.

Mama încuviințează și eu mă lipesc de ea.

— Chiar îmi place excursia noastră.

— Mai puțin jocurile, spune tata. Pe-alea nu le poți suferi.

— N-am zis niciodată așa ceva, protestez eu.

— Nici nu trebuia. Ești copilul nostru. Te cunoaștem.

Mama și tata îmi dau OK-ul luni la cină, cu patru zile înainte să plece în excursie.

— Cu o condiție, spune mama.

— Orice.

— Trebuie să stai cu cineva, spune tata. Cu niște adulți. Nu vrem să stai aici singură cuc în timp ce noi suntem de cealaltă parte a țării.

— Am discutat cu părinții lui Megan, completează mama. Sunt încântați să te primească la ei.

— Megan nici măcar nu-i acasă, le reamintesc eu.

— Nu asta-i ideea, zice tata. Trebuie să te supravegheze cineva cât de cât.

Nu le atrag atenția că părinții lui Megan sunt întruchiparea cuvântului „nepăsare”. Megan spune în glumă că probabil ai ei nici nu și-au dat seama c-a plecat.

— OK, zic eu repede. O să stau la familia Phillips. E perfect.

— Bine. Ne întoarcem pe 21, spune mama. Trebuie să profităm cât mai mult de ultima noastră săptămână împreună.

Mă ridic de la masa și îi iau pe amândoi în brațe.

— Mulțumesc mult!

— Ne bucuram că ai grijă de tine, iubito, spune mama. Dacă aceste trei săptămâni cât stăm departe unii de alții pot fi decisive, așa să fie.

— Îți promit c-așa va fi, spun eu.

Încă trei săptămâni de lucru, încă trei săptămâni cu Beau. E trist și straniu că faptul că nu merg în excursie mi se pare cel mai frumos cadou de

despărțire pe care mi-l puteau oferi părinții mei. O să găsesc o cale să fac aceste trei săptămâni să dureze cât mai mult, o să transform fiecare secundă într-o amintire de care să mă pot agăța.

— Mulțumesc.

Tata vine în spatele scaunului mamei și își pune mâinile pe umerii ei.

— O să fie un bun antrenament și pentru noi, ca să ne obișnuim când vei fi plecată la Brown. Unde o să te duci, fie ce-o fi.

Beau vine să mă ia în noaptea aceea, la fel ca de obicei, dar de data asta e încă murdar de ulei și are ochii roșii.

— Bună, zic eu urcând lângă el.

— Bună.

— Arăți obosit.

— Tu arăți superb.

Îmi las ochii în jos și zâmbesc.

— Am vești.

— Da? Ce vești?

— O să trag chiulul de la excursia familiei, răspund eu uitându-mă la el. Pot să mai petrec câteva săptămâni aici.

— Serios?

Un zâmbet abia întrezărit îi arcuiește colțurile gurii și-aș face orice ca să nu-i dispară de-acolo.

— Trebuie să sărbătorim.

— Serios?

El face semn că da.

— În orice fel vrei tu. E noaptea ta.

— În orice fel.

— Doar spune.

Privesc pe geam gândindu-mă să-i cer luna și stelele, dar în noaptea asta lucrurile mărunte pe care mi le poate oferi Beau sunt mai mari și mai strălucitoare decât toate comorile de pe bolta cerească.

— Cereale, îl anunț eu, iar Beau râde și-mi prinde bărbia în pumn.

Apoi zice cu o voce joasă, tandră, a cărei căldură umple cabina mașinii:

— Vrei să vii la mine la niște cereale, Natalie Cleary?

— Vreau, Beau Wilkes.

Conduce în tăcere și când ajungem la Beau acasă, vedem Buick-ul fratelui său parcat în față, cu farurile aprinse revărsându-și lumina peste gazonul neîngrijit și invadat de bălării. Beau mă conduce înăuntru și ușa de plasă scârțâie, iar bărbatul pe care l-am văzut mort de beat cu două săptămâni în urmă se ridică în capul oaselor pe canapeaua cafenie uzată și înalță o sticlă de bere în aer în chip de salut.

— Cine-i fata? întreabă el.

— Mason, ți-o prezint pe Natalie, spune Beau. Natalie, Mason e fratele meu..

— Mă bucur să te cunosc, spun eu.

Sprâncenele lui Mason se încruntă deasupra ochilor deja mijiți.

— Natalie, spune el înclinând din cap. Ce-ar fi să-ți iei o bere din frigider și să vii să-mi povestești cum a ajuns o fată ca tine cu fratele meu?

— Am pierdut un pariu, zic eu traversând camera de zi pe urmele lui Beau.

— De asta nu mă-ndoiesc, strigă Mason după noi. Când te saturi de el, mă găsești aici.

— Vezi că ți-ai uitat farurile aprinse, îi strigă Beau peste umăr.

Nu ne ducem în bucătărie, ci străbatem holul întunecat către camera lui Beau. El se ghemuiește în colțul dintre patul lui și Sfântul Bufet, aprinzând veioza de pe podea. Eu stau în prag observând cum i se mișcă mușchii spatelui pe sub tricou și simt că n-am aer. Beau se așază pe pat și spune:

— Nu vrei să intri?

Închid ușa și mă așez lângă el, uitându-mă în ochii lui căprui și verzi și aurii, apoi privirea îmi coboară către gâtul și umerii lui, către piept, stomac și picioare. Îmi ridic din nou ochii și el se

apleacă spre mine: părul lui pe obrazul meu, buzele lui la câțiva milimetri de ale mele. Ridică încet o mână și mi-o pune pe obraz.

— Hei!

I-o acopăr cu mâna mea.

— Hei.

Beau se trage mai aproape de mine și îmi ridică blând bărbia, până când respirăm aerul celuilalt și piepturile ni se ating la fiecare răsuflare. Închid ochii și gura lui mi se plimbă pe gât. Îi simt limba atingându-mi pielea.

— Beau, șoptesc abia auzit.

El mă întinde pe pat și se apleacă deasupra mea, iar mâna lui îmi coboară pe coapsă.

— Beau, spun din nou cu buzele aproape de ale lui.

Buza lui de jos îmi atinge o clipă buza de sus și asta-l face să zâmbească.

— Natalie, șoptește și el.

Îmi plimb degetele pe gâtul lui și-l simt înfiorându-se sub atingere. Își lipește gura de palma mea, sărutând-o cu blândețe, iar mâna mea se furișează în jurul gâtului lui. Se lasă în jos, lipindu-și trupul de al meu, și stăm așa, simțindu-ne căldura, cu buzele abia atingându-se. Fiecare centimetru care ne separă doare. Fiecare parte din el care mă atinge e caldă, magnetică.

Cu răsuflarea tăiată, îmi plimb buzele peste ale lui, deschizându-i-le și lăsând din nou o mică distanță între gurile noastre.

— Spune-mi încă o dată pe nume, cere el zâmbind ușor.

— Beau.

Mă sărută. Un sărut profund, tandru, cald. Mâinile mele îi alunecă pe spate și mă ridic ușor lipindu-mă de el.

— Ce dulce ești, îmi spune el la ureche.

Îl apuc de găicile pantalonilor și-l trag mai aproape, iar el geme. Nu mai gândesc clar și mă lupt cu impulsul de a-i spune că-l iubesc.

Cuvintele mi se învârt însă prin minte în timp ce el mă sărută și nu știu dacă e doar o obișnuință de când mă sărutam cu Matt sau dacă îl iubesc deja pe Beau Wilkes, dar nu vreau să dau înapoi. Știu că atunci când sunt cu el vreau să îl apăr de întuneric și știu că și el simte la fel.

— Natalie, murmură Beau în părul meu, coborându-și apoi buzele pe clavicula mea. Te vreau.

Undeva în casă se trântește o ușă și eu mă ridic brusc, ciocnindu-mă cap în cap cu Beau. El înjură și-și duce mâna la frunte.

— Vai de mine. Îmi pare rău, spun eu punându-mi peste a lui.

El clatină din cap, uitându-se peste umăr către ușa prin care auzim voci.

— Cine e?

De pe chipul lui a pierit orice expresie, cu excepția încruntării severe a sprâncenelor.

— Cred că-i mama.

Se ridică și-și lasă în jos tricoul mototolit, apoi își trece mâinile prin păr și peste față.

— Beau! strigă de pe hol o voce stridentă.

El mă privește ca și cum ar vrea să-și ceară scuze.

— Nu-i nimic, zic eu ridicându-mă și netezindu-mi maioul și părul.

Colțurile gurii lui se ridică scurt. Vine către mine și mă apucă de șolduri, lipindu-mă de el. Mă sărută pe buze, apoi pe frunte și mă conduce pe hol. Intrăm în sufragerie și femeia aflată de cealaltă parte a canapelei scoate un țipăt.

— Bună, scumpule, spune ea cu un zâmbet dulceag întinzând brațele către el.

E slabă, cu părul buclat și vopsit blond și are o piele fermă și excesiv de bronzată. Poarta jeanși, cizme de cowboy și o geacă de blugi strâmtă.

Beau își plimbă privirea de la ea la bărbatul masiv și chel din spatele ei.

— Ce cauți aici? o întreabă pe mama lui.

Ea se uită la Mason, așezat pe canapea, apoi din nou la Beau.

— Așa vorbești cu mama ta?

— El ce caută aici? spune Beau indicându-l cu bărbia pe bărbat, care își strecoară mâna pe după talia mamei lui.

— Spune-i, Darlene!

Ea ridică mâna stângă în dreptul pieptului, arătând un inel cu diamant.

— Bill și cu mine ne-am împăcat și… ei, scumpule, ne-am căsătorit!

Beau o privește inexpresiv, iar Mason ia o gură zdravănă de bere fără să-și ia ochii de la măsuța pe care și-a pus picioarele. Abia atunci Darlene mă observă și se uită pe după Beau ca să mă vadă mai bine, țuguindu-și buzele.

— Bună, îmi zice ea, apoi i se adresează fiului ei. Beau, scumpule, fii drăguț și condu-o pe prietena ta acasă. Trebuie să sărbătorim în familie.

Fără să scoată un cuvânt, Beau trece pe lângă ea îndreptându-se către ușa din față, iar eu îl urmez grăbită, întorcându-mă numai cât să spun „Mi-a făcut plăcere sa vă cunosc”, apoi cobor treptele și-l ajung din urmă la marginea lanului de porumb luminat de lună. Și-a înfipt ambele mâini în păr și respiră precipitat.

Când îl ating pe umăr, se întoarce către mine.

— Tipul ăla e un jeg, șuieră el. Ce naiba-i în capul ei de s-a împăcat cu el?

— Îmi pare rău, spun eu neajutorată.

El își trece mâinile peste obraz.

— Vino! Te duc acasă.

Când ajungem în capătul străzii înfundate unde stau, Beau încă mai spumegă în tăcere. Mă întreb ce s-a întâmplat între el și mama lui sau între el și Bill astfel încât s-a supărat atât de tare.

— O să fii OK dacă te întorci acasă? întreb eu încet.

— Nu mă întorc acasă.

— Și unde-o să te duci?

El ridică din umeri.

— O să dorm în camionetă.

Îi trag fața către mine și el se cuibărește între gâtul și umărul meu.

— Vino înăuntru, zic eu. Putem dormi în dressing.

Brațele lui îmi strâng mai tare mijlocul.

— Dacă mă întind lângă tine, n-o să dorm, Natalie.

Căldura mi se răspândește prin tot trupul și mă înfior din nou.

— Atunci eu o să stau în camera mea. O să avem o ușă între noi.

— Crezi c-o să dorm mai bine la câțiva pași de tine decât în camioneta mea?

— Tu nu crezi?

Beau râde și mă trage la el în poală, punându-și mâinile pe coapsele mele.

— Cât de obosită te simți acum?

— Ca și cum n-aș fi dormit de patru zile și cineva mi-ar fi făcut o injecție cu adrenalină în inimă.

— Așa mă simt eu când sunt acasă, la kilometri depărtare, și mă gândesc la tine.

Îmi dă la o parte niște fire de păr lipite de buze și mă sărută.

— Noapte bună, Natalie!

25

— De ce strălucești? mă întreabă Alice sec imediat ce intru în biroul ei.

— Nu știu, răspund eu. Poate pentru că părinții mei au fost de acord să mă lase să rămân aici până la sfârșitul verii?

Alice îmi aruncă o căutătură sceptică.

— Ți-o tragi cu tipul din cealaltă lume!

— Ba nu!

Ea ridică mâinile defensiv.

— Mă rog, faci dragoste sau ce faci acolo! Numai să nu lași asta să te distragă de la toate celelalte.

— N-o fac și n-o să se întâmple asta.

Încerc să-mi silesc roșeața să se retragă prin puterea voinței și mă trântesc pe canapea în fața ei.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne gravidă, spune ea pierdută în gânduri.

— Alice, nu fac sex cu Beau!

— Ce zici, crezi că bebelușul ar dispărea după Închiderea ta? Crezi că ar fi ca voi doi? Cărei lumi i-ar aparține? De fapt, ideea nu-i deloc rea… ești dispusă să rămâi însărcinată?

— Tu ești dispusă să plec și să nu mă mai vezi niciodată?

Ea flutură din mână nepăsătoare.

— Nu te ambala. Era numai o idee. Oricum, bine c-ai mai câștigat timp pentru noi. Dar trei săptămâni tot nu-i cine știe ce.

— Așa e, mă arăt eu de acord. Deci poate ar trebui să trecem la treabă.

— Cum merge dansul?

— Mă simt minunat, zic eu ridicând din umeri. Se pare că uneori ne deplasăm înainte sau înapoi în timp, dar n-am nicio dovadă c-ar exista o a treia lume.

— Se ascunde ea undeva.

— Da, sau cândva.

Alice mă săgetează cu privirea.

— Ce-ai spus?

— Voiam să spun că s-ar putea ascunde în alt timp, explic eu.

Alice se ridică brusc, dă la o parte un teanc de cărți care-i stă în cale, își ia geanta și pornește către ușă.

— Unde te duci?

— A intervenit ceva, se răstește ea. Ne vedem joi la hipnoterapie, bine?

— Alice! strig eu în urma ei.

— Joi!

Telefonul îmi vibrează în buzunar și când îl scot văd numele lui Joyce pe ecran. Îmi stă inima-n loc, dar apoi deschid mesajul și nu e decât o fotografie a unui buchet de flori însoțit de un bilet din partea antrenorului și a doamnei Gibbons. „Ce drăguț!" îi răspund, înghițindu-mi ultimul val de spaimă. Fiecare mesaj ca ăsta este o nouă alarmă falsă și mi se reamintește din nou că viața lui Matt e în joc și că eu nu sunt deloc mai aproape de momentul în cai e o să înțeleg ce se petrece.

Beau vine în noaptea aceea la mine mai tras la față ca oricând. Toată ziua mi-am derulat în minte momentele petrecute cu el, numărând secundele rămase până când vom fi din nou împreună, dar văzându-l acum, după o noapte petrecută în camionetă și o zi lungă de muncă, îmi dau seama că aceste incursiuni îl storc de puteri. Are nevoie de odihnă.

— Ar trebui să facem pauză câteva nopți, îi propun.

— Bine, zice el întinzându-se să mă tragă în poală și stârnindu-mi ca un curent electric pe sub piele.

— Nu la asta mă referem, zic eu privindu-i buzele întredeschise.

Mă sărută pe gât și simt cum respirația mi se precipită, dar îmi pun palmele pe pieptul lui.

— Beau, ai nevoie de somn. Și în cele din urmă tot va trebui să te duci acasă.

Nu asta vreau, dar lui asta îi trebuie.

El oftează, mă pune la loc pe banchetă lângă el și privește fix volanul.

— Știu, spune el trecându-și o mână peste buze și clătinând din cap. Ai dreptate. Trebuie să mă duc acasă.

— O să-mi fie dor de tine, spun eu încet. Vrei să vii mâine la cină?

El își lasă capul să cadă pe tetieră și expiră zgomotos.

— Ce e? întreb eu.

— Probabil nu-i o idee bună. Părinții nu prea mă plac.

— Ai mei o să te placă.

Nu pot să le împărtășesc totul, dar pot să li-l prezint pe Beau. Vreau asta.

— Și ce te face să crezi c-or să mă placă?

— Faptul că te plac eu.

El râde încrețindu-și colțurile ochilor. Pentru o clipă, arată ca un băiețel.

— Ție-ți place de mine? îl tachinez eu ciupindu-l de braț.

Beau se uită în sus și-și petrece brațele pe după mijlocul meu, rezemându-mă de spătar și urcându-se peste mine.

— Tu ce crezi?

— Nu contează ce cred eu. Contează ce crezi tu.

— Nu prea mă pricep la vorbe, Natalie.

— Încearcă.

— Îți aduci aminte de noaptea de pe terenul de fotbal?

Fac semn că da.

— Acum te vreau mai mult decât atunci, și n-aș fi crezut că e posibil așa ceva.

— Mă placi.

— Te plac. Spune el încet.

— Mă vrei, șoptesc eu.

— Oriunde și oricând, spune el.

Mă privește ca atunci, în studioul de dans, când l-am întrebat ce-și dorește de la viață: serios, aproape trist, întind mâna și-i urmăresc contururile feței cu degetele, învățând-o pe de rost.

— Și eu te vreau, îi spun eu. Oriunde și oricând. Pleoapele i se lasă, îmbrățișarea lui devine mai puternică, iar vocea lui coboară până la o șoaptă.

— Natalie.

— Ai nevoie de somn.

— Am nevoie de tine.

În mintea mea se poartă un scurt război, apoi fac una între acele alegeri care nu sunt de fapt alegeri.

— Hai înăuntru, spun eu.

Ieșim în grabă din mașină, lăsând-o parcată în stradă, și străbatem fundătura. Când ajungem pe verandă, umiditatea din aer ne-a acoperit deja cu o peliculă de sudoare. Urc prima și intru prin fereastra deschisă, apoi mă întorc. Nu-l văd pe Beau jos în curte, așa că probabil e deja pe balustradă. Aștept câteva clipe în tăcere, dar el nu apare pe acoperișul verandei.

— Beau? șoptesc eu în noapte, tulburând cântecul greierilor.

Ascult, dar nu primesc niciun răspuns. După cel mai lung minut din viața mea, cobor din nou pe acoperiș ca să văd de ce îi ia atât. Mă aplec peste margine și privesc curtea, dar nu văd nici urmă de Beau.

— Beau, șoptesc iarăși, ceva mai tare.

Niciun răspuns în afară de țipătul unei bufnițe.

Cobor pe balustrada verandei și sar în curte, măturând strada din priviri.

— Beau? repet și mai tare.

Inima mi-a luat-o razna. Ceva nu e în regulă.

Probabil a alunecat din nou în lumea lui.

Alerg pe stradă până în locul unde și-a lăsat camioneta, dar mașina a dispărut. Mă învârt pe loc, căutând una dintre acele schimbări fulgerătoare care au devenit pentru mine o normalitate.

— Beau, îl strig încă o dată. Beau!

Închid ochii și încerc să mă agăț de fragmentele de cântec ce-mi plutesc prin minte.

Nu simt nimic. Nu aud nimic.

— Au fost odată patru năluci, care locuiau în patru case aflate sub pământ, fiecare la o adâncime mai mare decât cea dinainte, a spus Bunica. Odată, o femeie dintr-un trib din vecinătate, al cărei tată murise, s-a culcat pe mormântul lui și a plâns vreme de patru zile. Dar în a patra zi a auzit o voce venind din pământ.

„Femeie care plângi, coboară la mine”, a zis vocea.

Așa că femeia a sărit în picioare și a urmat vocea nălucii tot mai jos și mai jos. Până a ajuns la o casă care se chema Frunze-de-cucută-în-spnte. A intrat și, într-un colț, lângă foc, a zărit o bătrână. Bătrâna i-a spus: „Stai jos și mănâncă”, apoi i-a oferit femeii care plângea niște somon uscat.

Dar înainte ca femeia care plângea să poată lua mâncarea, altcineva și-a făcut apariția și a condus-o în următoarea casă, Viermi-pe-scoarță-pe-pământ. Aici a văzut o altă bătrână care ședea lângă un foc și semăna leit cu bătrâna din prima casă. Și aceasta i-a oferit de mâncare femeii care plângea și, din nou, înainte ca femeia s-o poată lua, s-a ivit o altă călăuză și i-a spus: „Vino în casa Gura-din-pământ” și femeia a urmat-o.

La fel ca mai-nainte, a văzut o bătrână frigând carne pe foc. La fel ca mai-nainte, femeia care plângea a fost întreruptă de o altă călăuză înainte să apuce să mănânce. „Vino în Locul-fără-întoarcere”, i-a zis călăuza și a condus-o în străfundurile pământului și în următoarea casă.

De data asta însă, intrând, femeia l-a văzut lângă foc pe tatăl ei, care s-a mâniat când a dat cu ochii de ea.

„De ce ai venit aici?”, s-a răstit el. „Oricine intră în primele trei case se poate întoarce, dar de aici nu-i cale de întoarcere! Nu accepta mâncarea pe

care ți-o oferă nălucile și du-te imediat acasă! Vom cânta și tribul va auzi și va veni să te caute!”

Tatăl ei a chemat călăuza care o adusese pe femeia care plângea și a implorat-o să o conducă de îndată înapoi în lumea celor vii. Așa că ghidul a pus-o pe o scândură și cărat-o înapoi până la mormântul de sub copac. Femeia zăcea ca moartă și călăuza a cântat așa cum spusese tatăl ei, iar tribul a auzit și a venit la copacul sub care fusese îngropat bărbatul, dar, deși au văzut scândura și au auzit cântecul, nu au putut s-o vadă pe fata întinsă sub pom.

Am așteptat îndelung, deși deja aveam cincisprezece ani și recunoșteam sfârșitul unei povești de-a Bunicii atunci când îl auzeam.

— Asta a fost tot? am întrebat în cele din urmă.

— Asta a fost tot, mi-a răspuns ea.

Am rămas întinsă în pat, rumegând povestea și încercând s-o deslușesc. De câteva ori mi s-a părut că i-am prins înțelesul, însă acesta mi-a scăpat de fiecare dată printre degete.

— Uneori când zici poveștile astea, le simt, am spus eu.

— Cum așa? a întrebat ea mijindu-și ochii negri.

— E aproape ca și cum mi le-aș aminti. Ca și cum mi s-ar fi întâmplat mie. Ca și cum ar fi mai reale decât viața mea de zi cu zi, numai că nu reușesc să le înțeleg exact. Are sens ce spun?

— Nu, mi-a zis ea cu sinceritate. Dar știu despre ce vorbești. Și eu simt la fel.

— Ceva nu e cum trebuie la lumea asta, am zis eu căscând.

Mă toropea somnul și mintea mea începea să dea glas unor gânduri numai pe jumătate formate, pe care nu le înțelegeam pe deplin.

— Suntem ostatici, Natalie, a zis Bunica.

— Ostatici?

— Trăim pe pământul nostru, dar nu ne va mai aparține nicicând. Ne supunem unei guvernări care nu recunoaște că suntem mai multe națiuni –

națiuni pe care le-au cumpărat de la oameni care nu aveau niciun drept asupra pământului. Suntem înconjurați de oameni care uită că existăm, cu excepția momentelor când citesc despre declinul nostru în cărțile lor de istorie, ca și cum n-am fi încă aici, trăind sub ocupație, așteptând un sfârșit despre care știm, după cinci sute de ani, că nu va veni niciodată, încercând să descoperim cum să trăim nu într-o lume, ci în două. E o barieră între noi și tot ce ne înconjoară. Nu ne putem apropia suficient, oricât de mult ne străduim. Noi două simțim această distanță în fiecare moment al fiecărei zile. Într-un fel suntem deja năluci. Poveștile sunt firul care ne leagă de lumea care a existat înaintea noastră, o lume pe care n-o vom vedea niciodată, dar la care vom visa mereu.

— Ei, asta-i o perspectivă plină de optimism.

Ea a ridicat din umeri.

— Uneori cele mai frumoase momente din viața noastră sunt cele care ne-au durut cel mai tare. Nu le vedem așa cum au fost cu adevărat decât când ajungem la capăt și privim în urmă.

— În noaptea asta ești mai misterioasă ca de obicei.

— În noaptea asta mă simt mai bătrână ca de obicei, Natalie. Vârsta te face să te gândești.

— La ce?

După o pauză lungă, ea a răspuns:

— La regrete.

Privirea ei s-a încețoșat, îngândurată.

— Bunico?

— Mmm?

— O cunoști pe mama? am întrebat-o. Pe cea biologică, adică.

— Sigur că da, a zis ea. Îi cunosc pe toți cei pe care-i știi tu și o mulțime de oameni pe care nu-i știi.

Mi-am adunat curajul și-am întrebat-o.

— Și știi… de ce?

Bunica m-a privit fix, frecându-și bărbia.

— De ce te-a părăsit?

Am încuviințat din cap.

— Îi înțeleg decizia pe cât de bine și-o înțelege și ea, dar asemenea lucruri rareori sunt simple.

— Era tânără.

Bunica a dat din cap.

— Și săracă, a adăugat ea.

— Și nefericită.

— Foarte, a zis Bunica.

— O s-o întâlnesc vreodată? am întrebat eu. Se gândește la mine?

— Se gândește la tine în fiecare zi, m-a asigurat Bunica. Și într-o bună zi e foarte posibil s-o întâlnești.

— Dar nu poți fi sigură?

Bunica a ezitat, apoi a clătinat din cap.

— Viitorul e arareori sigur, Natalie. Tot ce avem e prezentul.

Dar prezentul meu e posibil să se fi terminat deja. E posibil ca el să fie prizonier în trecutul meu.

Beau nu apare la cină. Apelurile mele nu ajung la el și nu vine nici să mă ia la studio, așa că zac în pat și-mi fac griji. Ca totul să fie pe cât de rău se poate, Joyce Kincaid îmi trimite o fotografie cu Matt pe patul de spital și vreme de o milisecundă cred că mă anunță că s-a trezit, apoi văd mesajul: „M-am gândit că ți-e dor de el.”

Nu-mi e. Poate ar trebui, dar imaginea pielii palide a lui Matt, a tuburilor care-i ies din nas și a vânătăii de la tâmplă nu mă alină deloc. Ori de câte ori închid ochii, imaginea îmi răsare în față, până când, în ciuda oboselii, mă dau jos din pat și încep să umblu de colo colo.

Nu-mi place să conduc noaptea, probabil din cauza coșmarului și a convingerii de nezdruncinat că pe bancheta din spate stă ascuns un criminal, dar scrâșnesc din dinți și decid să mă duo oricum la NKU.

Străbat clădirea întunecată până în studioul nostru și îmi fac repede încălzirea, chinuindu-mă să surprind sunetul degetelor lui Beau atingând clapele pianului. E aici. Știu că-i aici. Aproape că-l simt. Închid ochii și încerc să-i surprind mirosul, vibrația vocii, linia umerilor.

Dar nu pot. E aici, dar suntem fiecare în lumea lui și e atât de nefiresc – și mă tem atât de tare c-ar putea fi permanent –, încât nu mai suport să stau aici și plec spre casă, cu inima bubuindu-mi ca un picamăr și respirând sacadat tot drumul.

Joi îi povestesc lui Alice despre dispariția lui Beau și nu reușesc să obțin decât unul dintre „hmm”-urile ei enervante.

— Hmm și mai ce? insist eu.

Ea ridică din umeri.

— Sincer, nu-mi vine să spun prea multe. Ar trebui să vedem dacă lucrurile nu se rezolvă de la sine înainte să ne panicăm.

Dar știu ce anume nu spune. Dacă am avut Închiderea? Dacă Beau a avut Închiderea?

Vine ziua de vineri, când mama și tata umplu dubița pe care au închiriat-o. Nu ne-a mai rămas decât să ne luăm rămas bun înainte să mă duc să mă instalez în fosta cameră a lui Megan. Mama și tata vor să mă conducă, să discute cu părinții lui Megan și să se asigure că am tot ce-mi trebuie, dar Jack și Coco hotărăsc să rămână acasă și să-i aștepte, așa că îi îmbrățișez de rămas-bun în bucătărie.

Gus scâncește întruna stresat din cauza agitației împachetatului, un semn sigur că urmează să fie lăsat la o pensiune pentru câței. Îngenunchez și-mi atârn brațele de gâtul lui ca un trunchi de copac, îngropându-mi obrazul în blana lui.

— Fii cuminte, îi zic eu, apoi mă ridic să-mi iau rămas-bun de la gemeni.

— Ține-mă la curent, OK? zice Coco. Despre Matt și despre restul.

— Da, zic eu. Deși, ca să fin cinstiți, probabil o să afli mai multe de la Abby.

Coco privește în alta parte și-mi dau seama ca ceva nu e în ordine. Mă uit în jur ca să mă asigur că nici mama, nici tata nu ascultă, apoi o iau pe Coco de cot și o trag după mine pe hol.

— Ce s-a întâmplat? Nu i-a plăcut lui Abby parfumul? Probabil ar fi trebuit să-i cumpărăm sclipici comestibil de corp.

Coco oftează.

— N-are importanță.

— Coco, spune-mi!

— E o ticăloasă, bine? E îngrozitoare!

— Prietena ta cea mai bună?

Coco bate nerăbdătoare din picior.

— A… a zis niște chestii!

— Chestii?

— Niște chestii tâmpite, idioate.

— Coco, dacă te hărțuiește cineva…

— Nu era vorba despre mine, mă întrerupe ea, iar atunci încep să pricep. A spus că tu ești de vină pentru accidentul lui Matt. Nici măcar nu crede asta, sunt sigură, dar o spunea în fața unor boboci, nu știu de ce, ca să-i impresioneze probabil.

Arunc o privire spre sufragerie, unde Jack stă tolănit pe canapea privind în gol.

— Și Jack tot de-aia s-a luat la bătaie?

Coco face semn că da. Încep să-mi joace pete prin fața ochilor și-mi apăs palmele pe pleoape.

— Nu trebuie să vă luați la bătaie sau să stricați prietenii din cauza asta.

Coco își încrucișează mâinile pe piept:

— Nu pricepi. Abby se schimbă, sau poate mă schimb eu. Oricum, sunt așa de sătulă de bârfoteca de la școala asta. Și pentru Jack e și mai rău, și nu, nu numai din cauza poveștii cu tine și cu Matt.

— Coco… tocmai le-ai spus mamei și tatei că vrei să rămâi la Ryle.

În ochii lui Coco sclipesc lacrimi, ceea ce i se întâmplă foarte rar. Clatină din cap împiedicându-

le să cadă.

— Jack, șoptește ea.

— Ești gata?

Mama apare la capătul holului bătând o dată din palme și Coco clatină discret din cap, aruncându-mi o privire care spune „să nu sufli o vorbă”.

— Stai să-mi iau bagajele de sus, mă bâlbâi eu, iar mama ne aruncă o căutătură bănuitoare, apoi se întoarce în bucătărie.

O îmbrățișez strâns pe Coco.

— Locul tău e aici. Tu și Jack vă potriviți cu mine, îi șoptesc eu. Ar fi trebuit să-ți fiu alături… când vă întoarceți…

Ea încuviințează și eu mă uit din nou înspre Jack. Mama trece pe lângă el încolo și-ncoace, verificând orice ar fi putut uita. Decid să risc să-i sporesc suspiciunile și mă așez lângă.

— Hei!

— Hei, murmură el.

Vorbesc în șoaptă.

— Mai știi când am fost cea mai naspa persoană din lume?

Sprâncenele i se arcuiesc și se străduiește să nu zâmbească:

— Când a fost asta?

— Cel puțin toată vara, dar probabil de dinainte, zic eu.

El se uită în cele din urmă la mine și, deși obrajii lui au început să-și mai piardă rotunjimile după cei cincisprezece centimetri pe care i-a adăugat recent la înălțime, e negreșit versiunea mai deșirată a frățiorului meu. Dintre ei doi, Coco a fost mereu liderul categoric și mă surprinde să-l văd pe Jack cel caraghios și relaxat, care se lasă purtat de val, părând atât de matur și de amărât.

— Îmi pare rău, zic eu încet.

— Pentru ce?

Mă uit peste umăr și o văd pe mama intrând în spălătorie.

— Coco mi-a spus de ce te-ai bătut.

El își dă ochii peste cap cu un suspin de enervare și-și întinde gâtul să se uite după Coco.

— Jack, e în regulă. N-o să le zic mamei și tatei. Voiam numai să știi că… ești minunat și te iubesc și nu vreau să te încaieri din cauza mea și-mi pare rău că n-am prea fost prin preajmă și să știi că n-ai avut dreptate cu carburatorul, poftim.

Jack pufnește în râs.

— Ești ciudată.

— Ești sigur? Pentru că nimeni nu mi-a mai zis asta până acum.

— Și nu ești naspa.

— Asemeni. Nici tu nu ești naspa deloc.

Mă ridic să plec, dar în timp ce trec prin spatele canapelei, încerc o senzație vertiginoasă de ascensiune care mă face să mă îndoi de mijloc, iar când îmi revin, văd că Jack a dispărut. În casă e întuneric, ferestrele dinspre terasă sunt de un albastru noptatic lucios, iar becul cu abajur sticlă colorată desenează un cerc auriu pe blatul mesei a bucătărie. Simt că mă legăn ușor, de parcă lumea s-ar învârti leneș în jurul meu.

Mama stă singură în capul mesei, cu fața îngropată în mâini și cu umerii zguduindu-se. Își ridică picioarele pe scaun și și le prinde cu brațele, culcându-și fruntea pe genunchi. Pare tânără, mult mai tânără chiar, sau parcă și-a vopsit părul.

O, Doamne, de ce plânge? Pentru cine plânge?

Nu vreau să fiu martoră la asta. Nu pot. Mă îndepărtez cu spatele împleticindu-mă până ajung în hol și mă reped în sus pe scări, iar timpul revine la normal chiar în clipa în care împing ușa camerei mele și dau peste Raider cel hidos privindu-mă cu ochiul neacoperit de petic. Podeaua e goală, cu excepția cutiilor de carton stivuite în colț, dar eu am impresia că e prea înghesuită ca să respir.

Încerc să ignor durerea din piept și petele colorate care-mi joacă prin fața ochilor și să găsesc ceva asupra căruia să mă concentrez. Nopțile pe care eu și Megan le-am petrecut în garaj privind

furtunile sau stând pe acoperișul verandei cu ochii după stele căzătoare. Orele când am dormit în brațele lui Beau pe podeaua dressingului. Poveștile pe care mi le-a spus Bunica așezată în balansoar. Stația unde am așteptat autobuzul școlar în fiecare dimineață, în întuneric, pe o căldură sufocantă sau pe un ger mușcător.

Tot nu pot să respir, tot nu mă pot liniști.

Dealul din curtea din spate, unde mă dădeam cu sania, și pârâul din vale, unde era cât pe ce să mă aleg cu degerături. Aspersoarele în bătaia cărora alergam vara. Cum coboram scările pe furiș în seara de Ajun împreună cu gemenii ca să vedem dacă mama și tata ne puseseră cadourile sub brad. Indiciile pe care mama le presărase prin toată casa și care m-au condus până în garaj, unde mă aștepta cadoul de ziua mea, un pui de Saint-Bernard cu o fundă albastră la gât.

Și noaptea în care am coborât pe fereastră și am decoperit că Beau dispăruse. Lenta scurgere a minutelor de așteptare de atunci încoace.

Mă aflu într-o casă plină de năluci. Nu pot îndura gândul de a-i mai adăuga una. Îmi ridic mâna și ating peretele.

— Bunico, șoptesc eu singurătății. Dacă poți să mă auzi, te rog, găsește-mă!

Mama lui Megan e anestezist, iar tatăl ei – un arhitect pasionat de vânătoare, așa că locuința lor nu e numai imensă, ci și izolată, ascunsă la capătul unei alei lungi de pietriș și a unui petic frumos de pădure. Când eram copil, vastitatea ei cu coloane albe îmi amintea de Casa Albă, dar planul etajelor e surprinzător de aerisit și de modern.

Domnul și doamna Phillips ne conduc în camera lui Megan, care ocupă cea mai mare parte a subsolului. Ușile ei din spate, glisante, dau într-un patio spațios cu un lac artificial, bun pentru pescuit. Încăperea are ceva de prințesă, un stil nu tocmai reprezentativ pentru Megan, care n-a făcut

eforturi nici să-l schimbe, nici să și-l însușească. Podeaua, de obicei acoperită de haine, hârtii și cărți, e acum perfect goală și simt o ușoară tristețe.

— Nu-mi vine să cred că te lăsăm să ne tragi chiulul, zice tata din spatele meu.

— Ați zis amândoi că e o idee bună, îi reamintesc eu. Independență și sănătate mentală și așa mai departe.

— Nu, mama ta a fost de părerea asta, spune el. Ea e relaxată și nostimă. Eu sunt cel sever.

Eu pufnesc.

— Da, chiar așa și ești. Ar trebui să îți schimbi ocupația pe cărțile de vizită – din Vraci de cai în Fascist de cai.

— Să știi că sună bine. Nu-i deloc rea ideea, scumpo.

Mă sărută pe creștet, iar mama lasă să-i scape un scâncet.

— Vă lăsăm singuri un minut, spune doamna Philips pornind către scări împreună cu domnul Phillips.

Mama mă îmbrățișează.

— Nu sunt decât câteva săptămâni, îi amintesc eu.

— Și apoi o să pleci la facultate, spune ea. Ai crescut prea mult. Oprește-te!

— Crede-mă c-am încercat!

Mama râde, apoi își trage nasul înfundat.

— Suntem tare mândri de tine!

— Mersi.

— Sună-ne, scumpo, spune tata prinzându-mă de bărbie.

Pleacă, iar eu mă prăbușesc pe pat. Dacă Beau ar fi cu mine, nu m-aș mai simți atât de speriată și de pustiită. Măcar de-aș ști unde a dispărut Bunica.

26

Joyce Kincaid mă sună sâmbătă dimineață ca să-mi reamintească de strângerea de fonduri din acea seară. Au combinat-o cu Frenezia Piraților, astfel ca o parte din fonduri să acopere cheltuielile spitalizării lui Matt, iar restul să meargă la echipa de fotbal.

— Sper că știe, acolo unde e, suspină ea. Că vede cât de mult le pasă tuturor. Și sunt atât de fericită că ai putut să rămâi și să iei parte la asta! Ar însemna atât de mult pentru el.

— Da, și eu sunt fericită că am putut să rămân.

De fapt, am încercat cu disperare să mă conving că nu trebuie să fiu prezentă la strângerea de fonduri, deși mă omoară gândul că Beau va fi și el acolo, cel mai probabil, chiar dacă în alt univers. Să fim aproape, chiar dacă separați de o cortină impenetrabilă, e mai bine decât fără așa cum s-au scurs ultimele câteva zile. După ce închei conversația cu Joyce, ies în patio pe ușa din spate a camerei lui Megan. E mai răcoare decât mă așteptam și pâlcuri de nori joși și întunecați plutesc peste lac și peste pădure. Ceața pare să distorsioneze totul, dar pornesc oricum, luând telefonul cu mine. Încerc să dau din nou de Beau, dar apelul meu nu ajunge la el și nu-mi rămâne decât să hoinăresc fără țintă prin pădure, chinuindu-mă să ajung din nou în lumea lui.

Telefonul începe să-mi sune în mână și sunt cât pe ce să-l scap în timp ce răspund la el, așa că văd numele de pe ecran abia în ultima clipă.

— Rachel?!

— Bună și ție, zice Rachel, aparent indignată că sunt așa de surprinsă.

Oftez.

— Există vreun motiv pentru care mă suni, Rachel?

Ea dă drumul unul oftat și mai lung.

— Uite, îmi pare rău pentru ceea ce s-a petrecut între mine și Matt. Era beat și cred c-am fost… curioasă.

— E în ordine, zic eu tăios. Asta-i tot?

— Doamne, Natalie, încerc să-mi cer scuze!

— N-ai de ce.

Mânia din vocea mea face ca vorbele mele să nu fie prea convingătoare, deși chiar nu știu de ce mai sunt supărată.

— Bine, cum zici tu, spune Rachel. Te-am sunat fiindcă voiam să știu dacă vrei să mergem împreună la Frenezie în seara asta.

— De ce? întreb eu sincer nedumerită.

— Fiindcă nimeni altcineva nu înțelege, spune ea pătimașă. Pentru că nu vreau să mai petrec o singură secundă ascultând-o pe Molly Haines smiorcăindu-se de parcă l-ar fi cunoscut. Nici nu voiam să merg în seara asta, dar acum, dacă-i pentru Matty… m-am gândit că… dacă ai merge și tu…

Se oprește și sunt atât de surprinsă, încât nu știu ce să-i răspund.

— Alo?

— OK, zic eu.

— OK ce?

— Putem merge împreună. Nu prea pricep de ce, dar fie.

— Bun, zice ea. Poți să vii să mă iei pe la nouă. Nu vreau să stau acolo toată noaptea.

— Uau, pe bune? Mersi mult!

— Și oamenii zic că eu sunt aia afurisită, îmi aruncă ea.

Rachel locuiește într-un parc de rulote aflat dincolo de cartierul de neam prost unde stă Derek Dillhorn; ca și cum arhitecții orașului s-ar fi gândit că e o idee bună să le reamintească celor săraci că sunt săraci și celor bogați că sunt bogați. Aici costul vieții e ieftin, un adevărat chilipir. Locuința lui Rachel este una dintre cele mai drăguțe, cu un gazon îngrijit de care e probabil responsabilă, dat

fiind că mama și sora ei lucrează în tura de noapte și-și petrec mai toată zilele dormind.

Când eram mici ne plăcea să organizăm petreceri în pijamale aici, sub supravegherea surorii ei Janelle, pentru că nu existau reguli. Când am mai crescut însă, invitațiile la Rachel acasă au încetat să mai apară și au trecut secole de când n-am mai fost pe-aici.

Mă așteaptă afară, un alt lucru pe care obișnuia să-l facă atunci când veneam pe la ea, ca să se asigure că nimeni nu ciocănea și nu suna când dormea doamna Hanson. Privind-o cum se apropie de mașină, simt împunsătura regretului. Nu pentru c-aș compătimi-o – nu-i cazul –, dar îmi amintesc toate motivele pentru care țin la ea. Toate motivele pentru care am fost prietene. O fi o ticăloasă, dar e una sinceră, cu o inimă mare. E o luptătoare, ținându-și familia unită și străduindu-se să termine liceul, deși încă de la zece ani doamna Hanson îi tot spune că e suficient de drăguță încât să n-aibă nevoie de carte.

— Nu m-am gândit niciodată c-o să văd o fată de la Ivy League în fața casei mele, spune Rachel instalându-se pe scaunul de lângă șofer. Deci ce te-a făcut să rămâi în fundul ăsta de lume pentru tot restul verii?

— Chestii, zic eu.

— Pare important, spune ea trecându-și mâinile prin păr.

Tăcem amândouă în timp ce ieșim din parcul de rulote îndreptându-ne către liceu. Mai avem zece minute, când Rachel privește pe geam.

— Trage pe dreapta! zice ea agitată.

— Ce? De ce?

— Aici e! Memorialul!

— Memorialul? zic eu cercetând din priviri marginea drumului care duce către intersecție. Pentru Matt? Dar n-a murit!

— Altar, loc de veghe, zi-i cum vrei, dar trage pe dreapta!

Încetinesc și opresc lângă un stâlp de telefon cu un afiș pe care scrie RUGAȚI-VĂ PENTRU MATT KINCAID #4. În jur s-au adunat grămezi de ursuleți de pluș, bilete, flori și jachete. Nici nu apuc să opresc motorul, că Rachel sare din mașină și aleargă către acel loc. Ies și mă apropii de ea, găsind-o îngenuncheată pe acostamentul presărat cu pietriș, cu două degete lipite de afiș.

— Ce facem aici? întreb eu cu blândețe când ajung lângă ea.

Ea deschide ochii și oftează iritată.

— Tu ce crezi că fac? Mă rog. Ce, ești prea sofisticată pentru chestii de-astea?

— Rachel, putem să terminăm cu căcatul ăsta despre snobii care merg la Brown? Chiar n-am chef de-așa ceva, zic eu așezându-mă lângă ea.

Rachel mă privește cu coada ochiului.

— De ce-ai rămas aici? Din cauza lui Matt?

Îmi trec degetele prin păr.

— Nu știu, zic eu. În parte, poate că da. Dar mai ales pentru că încerc să-mi dau seama ce-ar trebui să fac în etapa asta a vieții mele. Nu mi s-a părut un moment bun să plec.

Ea se lasă să cadă în fund, îmbrățișându-și genunchii și punându-și bărbia pe ei.

— Ești norocoasă, spune ea.

— De ce? întreb eu suspicioasă.

— Pentru că ești una dintre acele persoane care are de făcut ceva în viață, în timp ce noi restul facem ce facem, pur și simplu. Înțelegi?

— Nu, spun eu. Nu cred că există asemenea oameni.

Ea râde amar:

— Natalie, tu ai vrut să mergi la Brown de când aveai cinșpe ani. În anul ăla eu nu-mi doream decât ca Janelle să mă ia la petrecerile la care se ducea și să merg la festivitatea Reîntoarcerii Acasă[32] împreună cu Derek. Credeam că mă bucur pur și simplu de viață în timp ce tu încercai să scapi de a ta. Dar toate dorințele mele se

concentrau în jurul liceului și acum am senzația că nu mi-a mai rămas nimic. Nimic cu excepția lui Matt, care e în comă, și a tuturor prietenilor mei care pleacă la Universitatea din Kentucky. Și a ta, care scapi de-aici așa cum ți-ai dorit dintotdeauna.

— Dar nu de voi voiam să scap. Știi asta, nu? zic eu încet.

Ea mă privește neîncrezătoare și se uită din nou la afiș.

— Măcar tu vrei ceva, chiar dacă numai să pleci de-aici. Eu n-am ce să-mi doresc, decât ca toată lumea să se întoarcă. Nimic pentru tot restul vieții.

— Și dansul?

— Nu mi-am dorit niciodată să dansez, spune ea. Am vrut să fac parte din trupa de dans. E cu totul altceva.

— Nu știu dacă vreau să merg la Brown.

Vorbele îmi scapă ca aerul dintr-un balon, dar iată-le, plutind în jurul meu pentru prima oară.

— Vreau să fiu deșteaptă. Vreau să știu adevărul și să fiu cineva.

— Ce prostie, spune ea.

— Poftim?

— E o prostie, spune ea brutal. N-o să fii cineva pentru că te-ai dus la Brown. Deja ești cineva.

— Rachel, oftez eu.

Nu mă înțelege – cum ar putea? –, dar și-a deschis sufletul în fața mea și azi, în clipa asta, vreau să încerc.

— Uite, când aveam cincisprezece ani am pierdut o persoană care era importantă pentru mine. Mă cunoștea mai bine ca oricine, mai bine decât familia mea, Megan sau Matt. Mă înțelegea și îmi semăna mai mult ca oricine și odată ce a dispărut, n-am mai știut cine sunt și n-am mai simțit că locul meu e aici. Am început să mă simt din nou ca un copil de cinci ani care trebuie să demonstreze că e la fel ca toți ceilalți. De-asta am renunțat la dans. Mi s-a părut că nu făceam decât să alimentez sentimentul ăsta și voiam să învăț

cum să fiu eu însămi și să nu-mi fie rușine. Și voiam să aflu despre moștenirea mea culturală, pentru că n-am investigat cu adevărat niciodată subiectul ăsta. De-aia am ales Brown. Pentru că e departe, dar nu chiar atât de departe, și pentru că au studii despre civilizația cultura indienilor americani și dans și, da, pentru că e Ivy League. E mai ușor să spui că vrei o educație superioară decât să explici chestiile celelalte.

— Puteai să explici toate astea dac-ai fi vrut.

Rachel mă măsoară cu acea expresie cu care m-a privit în toți anii de când ne cunoaștem.

— În fine, zice ea în cele din urmă, Brown n-o să te ajute să devii tu însăți. Ești deja tu însăți, fie că vrei sau nu.

— Și numai pentru că tu nu știi încă ce vrei, nu înseamnă că nu există nimic de dorit.

Ea își dă ochii peste cap, dar pe buze i s-a ivit un zâmbet.

— În fine, zice ea ridicându-se și scuturându-și turul pantalonilor. Ar trebui să plecăm.

Încuviințez.

— Lasă-mă o secundă.

— Sigur, spune ea și se duce să mă aștepte în mașină.

Mă întorc către afiș, neștiind ce vreau exact să fac. Îmi pun palma pe el, cum a făcut Rachel, și închid ochii.

— Ajută-mă, șoptesc eu.

Deschid ochii și ceva îmi străfulgeră prin fața lor. Cu inima zvâcnindu-mi în piept, încerc să mă agăț de schimbare. Afișul a dispărut și în locul lui a apărut un mic monument de piatră. Obiectele îngrămădite pe marginea drumului au dispărut și ele, înlocuite de o movilă cu flori sălbatice purpurii și galbene, dar înainte să apuc să citesc cuvintele gravate în piatră, acestea se schimbă din nou. Însă numele și numărul lui Matt nu reapar. În locul lor e o cruce de lemn pe care stă scris ceva, dar nu apuc să citesc ce fiindcă RUGAȚI-VĂ

PENTRU MATT KINCAID #4 se ivește aproape imediat.

Dumnezeule!

Alice are dreptate.

Sunt mai mult de două lumi.

Sau asta, sau iarăși m-am deplasat prin timp. Poate că într-o zi afișul va fi înlocuit. Poate că pe el va scrie altceva. Nu știu decât că există alte două monumente care ocupă același spațiu.

În aceeași clipă, Rachel claxonează și strigă:

— Hei, Nat, e cald și Dumnezeu te poate auzi la fel de bine și din mașină, știi? Hai să mergem!

Înainte de dispariția Bunicii, înainte să existe mai mult de două lumi, înainte ca iubirea mea din copilărie să fie în comă, Frenezia Piraților era pentru mine unul dintre evenimentele cele mai așteptate ale verii. Îmi amintesc ce emoționată și nerăbdătoare eram în clasa a noua, în drum spre prima mea Frenezie, în mașina mamei. Noaptea se încheie cu un antrenament de fotbal în aer liber, iar acela era primul an al lui Matt în echipă.

Mă întrebam dacă o să apuce să joace sau dacă Devin Berkshire, căpitanul echipei, avea să se împăuneze pe teren pe toată durata meciului. Ba chiar îmi făceam griji că Matt avea să paseze de câteva ori și apoi avea s-o dea în bară. Nu pentru că mi-ar fi păsat dacă era un jucător bun sau nu, ci pentru că știam cât de prost s-ar fi simțit el și ce și-ar fi auzit de la tatăl lui după aceea. E ciudat să te gândești că Matt mai avea câteva săptămâni până să scape de criticile nesfârșite ale lui Raymond și acum…

Lucrurile de care mă temeam cândva mi se par atât de neînsemnate acum. Simt o durere din ce în ce mai familiară, o nevoie de a-l avea pe Beau lângă mine. Nu pot să nu-mi spun că totul ar fi OK sau măcar ceva mai bine dacă Beau ar fi aici.

Străbat parcarea împreună cu Rachel, provocând o cantitate considerabilă de șoapte și bârfe. Rachel le răspunde arătându-și dinții.

— Ai naibii bârfitori, spune ea, se uită la noi de parcă s-ar întreba ce caută una lângă alta cele două fete care s-au giugiulit cu Matt Kincaid.

— Nu cu tine au ce au, ci cu mine.

— Ei, asta chiar n-a sunat deloc egocentric.

— Dar așa e. Eu sunt cea care s-a sărutat cu altcineva la petrecerea lui Derek și pe urmă s-a certat cu Matt în stradă. Înainte ca el să plece cu mașina. Toți cred că e vina mea și nu se înșală prea tare.

Rachel se oprește din mers și pufnește.

— Vai de mine! Tu chiar crezi asta, pe bune?!

— Tu nu?

Se uită în jur, apoi mă apucă de mânecă și mă trage în spatele unei curse gonflabile cu obstacole.

— Uite ce, zice ea, Matt mi-a povestit ceva. Și nu mi-a dat voie să spun nimănui, dar dacă te ajută să treci peste faza asta, cred că merită să-ți povestesc.

— Zi.

Ea își încrucișează brațele și se uită în jos la piciorul încălțat în sanda cu care răscolește pământul.

— Matty e alcoolic.

— Ce? exclam eu. Nu, nu e alcoolic!

— Mă rog, asta-i versiunea scurtă și nu s-a exprimat chiar așa, dar da, spune Rachel. Mi-a povestit în noaptea petrecerii de ziua lui. Sau mai bine zis, a doua zi dimineață.

Mă privește și eu îmi înăbuș un geamăt.

— A început să bea mai mult după ce v-ați despărțit și cred că situația i-a scăpat de sub control. În ultima vreme nu era în stare să ia o gură de băutură fără să termine toată sticla.

Clatin din cap nevenindu-mi să cred și mă rezem de castelul gonflabil.

— Și eu cum de n-am știut asta?

Ea ridică din umeri.

— Nimeni n-a știut. Am crezut că o făcea ca să se distreze, ca noi ceilalți. Mi-a povestit toate astea

pentru că era să ne-o punem și el de-abia-și aducea aminte toată faza. Chiar i-a fost rușine. Nu era prima dată când i se rupea de tot firul și știa că se poartă ca un cretin când bea. Numai că nu-și dăduse seama cum să facă să se lase.

— Doamne!

— Mda, zice Rachel. Deși nu știe nici jumătate din poveste.

Nu știe cum a refuzat Celălalt Matt să bea în noaptea petrecerii nefaste și cum s-a încordat Beau când am pomenit despre băutură.

„Nu. N-ar trebui”, a zis el.

Nu știe că după ce m-am certat cu Matt lângă mașina lui, Beau l-a smuls de lângă mine și l-a aruncat în stradă.

Și în dimineața aceea la spital, când Beau stătea la distanță de Joyce și Raymond Kincaid, Joyce avea un rictus plin de ură, de parcă l-ar fi învinovățit pe el pentru accident. Afirmația Celeilalte Megan cum că da, de fapt Joyce chiar îl învinovățea pe Beau. Nu pentru accident. Ci pentru băutură în general.

Totul se leagă. Poate că în lumea noastră Matt a devenit alcoolic abia de curând, dar în lumea lui Beau era deja. Un băiat de aur predispus la dependență indiferent de circumstanțe.

— Te simți bine? întreabă Rachel punându-mi mâna pe umăr.

Atunci îmi dau seama ce ametită mă simt. Rachel mă ține în timp ce mă las să alunec de-a lungul castelului gonflabil până ajung să stau pe jos.

— N-a fost vina mea, spun eu.

— Nu, n-a fost.

— Plouă.

— Chiar ești un geniu.

Dar abia aud vocea lui Rachel. Îmi distrage atenția umbra vagă a unei persoane care trece prin spatele ei.

Rachel se întoarce să vadă la ce mă uit, apoi mă privește dinn nou nedumerită. Habar n-are că tocmai am văzut o versiune blondă a ei hoinărind de una singură prin parcul de distracții. Cealaltă lume a revenit, e la o aruncătură de băț. E ca la spital, când am văzut cele două versiuni ale lui Joyce. E ca și cum cele două ar intra în coliziune, ricoșând una dintr-alta, uneori suprapunându-se și alteori fiind separate de o distanță de netrecut.

— Trebuie să ajung undeva, îi zic lui Rachel. Poți să găsești pe cineva să te ducă acasă?

— Mă rog, toată lumea mă tratează ce pe-o leproasă de când cu Matt, dar sigur, cred că pot să înghit să mă urc în mașina cuiva care îmi zâmbește în față și mă bârfește pe la spate.

— Îmi pare rău, spun eu. E important.

Ea oftează.

— Bine, Brown. Da'-mi rămâi datoare!

— Da? Adică am venit să te iau de-acasă, te-am adus aici și tot eu îți rămân datoare?

— Practic da.

O îmbrățișez și Rachel se crispează o clipă, apoi mă strânge și ea în brațe.

— Mulțumesc pentru tot, îi spun eu.

— Cum zici tu.

Conduc până la Beau acasă pe aleea acoperită cu pietriș din spatele hambarului familiei Kincaid, aproape orbită de ploaie, deși ștergătoarele de parbriz se agita neostenite. Ies din mașină pe fundalul unui tunet și cercetez căsuța și curtea din fața mea.

Nu e locuința lui Beau, ci proprietatea rămasă neîchiriată, cu ferestrele sparte și gazonul netuns. Intru și colind pe coridoarele umede până în camera goală care ar trebui să-i aparțină. Mă așez în colțul unde ar trebui să fie patul și încerc din răsputeri să ajung la el, strigându-l pe nume și imaginându-mi că stomacul mi se ridică și cade ca și cum aș pluti pe niște valuri imense.

Nu-l simt. Nu-i aici, nici măcar într-un alt aici.

Ies iarăși din casă, lăsând ușa cu plasă să se trântească în spatele meu și, cu capul plecat ca să mă apăr de ploaie, mă reped spre mașină și-mi scot cheia să deschid portiera.

— Hei, zice un glas venind de la distanță și mă întorc ridicându-mi privirea.

Îl simt cu câteva secunde înainte să-l văd, stând în celălalt capăt al aleii și al lanului de porumb, cu părul și hainele îmbibate de ploaie, la fel ca punga de hârtie pe care o ține pe lângă trup.

Cu toate astea, Beau pare fericit. Liniștit, mulțumit.

— Hei!

El ridică punga:

— Te căutam.

Mă îndrept încet spre el, cu lacrimi de ușurare izvorându-mi din colțurile ochilor. El pornește la rândul lui în direcția mea, iar când încep să alerg, Beau aruncă punga cu sticla și țâșnește prin ploaie spre mine.

Sunt atât de ușurată.

Sunt aproape fericită, aproape în siguranță.

Mă arunc la pieptul lui și el mă ridică în aer, îmbrățișându-mă și apăsându-și buzele pe gura mea în timp ce ploaia ne împresoară, strecurându-se printre trupurile noastre.

— Tremuri, spune el privindu-mă în ochi.

Clatin din cap. Nu pot vorbi fără să izbucnesc în plâns. Nu sunt în stare să-i spun că știu tot, că nu e responsabil pentru problema lui Matt, chiar dacă familia Kincaid dă vina pe el. Nu pot decât să spun:

— Credeam că te-am pierdut.

— Nu.

Mâinile lui se strecoară prin părul meu ud leoarcă și îmi cuprind obrajii. Mă sărută apăsat, apoi clatină din cap.

— Nu.

Ploaia cade cu putere, biciuind fără milă porumbul, iarba și pietrișul, și abia pot să-i aud glasul.

— Matt e alcoolic, zic eu.

Beau își coboară privirea.

— Știu.

— Și de ce nu mi-ai spus?

El abia se uită la mine, cu un zâmbet chinuit în colțul gurii.

— Natalie, cum crezi că învață să bea un băiat de zahăr ca Matt? Crezi că se împiedică într-o bună zi de o sticlă de whisky în timp ce se plimbă prin pădure? Sigur nu de la ratatul de copil al alcoolicilor din vecini!

— Tu bei ca să poți să treci de la o lume la alta, spun eu. Nu poți să te învinovățești pentru asta.

El clatină din cap, continuând să-mi evite privirea.

— Natalie, știm amândoi că beau din diverse motive, spune el. Și știi ce e culmea? Că mă pot opri când vreau, chiar la jumătatea paharului, chiar cu shotul în dreptul gurii… nu contează. Am trăit alături de suficienți alcoolici ca să știu că în cazul lor asta nu-i valabil. N-am crezut… m-am așteptat ca lui Matt să-i fie la fel de ușor pe cât îmi era mie. Mai ușor chiar. M-am gândit ce naiba, pierdem un meci, se supără pe ai lui, trebuie să se mai relaxeze… putem să bem până ne trece necazul. Eu așa am făcut ori de câte ori am avut o problemă, încă de la paisprezece ani, când m-a părăsit mama pentru prima oară. N-am știut ce efect avea să aibă asupra lui, n-am știut ce-i făceam.

Își lasă bărbia în piept și închide strâns ochii, scuturând din cap ca să-și alunge emoția.

— N-am știut!

— Beau!

Îmi cuprinde fața în palme:

— Matt e alcoolic și în lumea mea. Și nu pentru că e prieten bun cu Beau Wilkes. Pentru el tu nu

exiști! E din cauză că are un anumit gen de personalitate. E pentru că noi toți n-am luat-o în serios. Nimeni n-a știut!

Îl fac să-și ridice capul, dar continuă să-și țină ochii în pământ, evitându-mi privirea.

— Ce s-a întâmplat n-a fost din vina noastră în niciuna dintre lumi. Și problemele lui Matt… nu din cauza ta le are. Ar fi apărut oricum în cele din urmă.

În sfârșit, își ridică ochii spre mine, încruntându-se.

— Ți-am spus. Nu contează. Fie că e sau nu vina mea, să știi că n-am încercat să stau departe de tine, Natalie. Devine din ce în ce mai greu să-mi găsesc drumul spre tine și pierd socoteala timpului. Bucăți mari de timp.

Inima mi se oprește în piept. Am crezut că am găsit cheia, răspunsul. Am crezut că dacă îl voi putea face pe Beau să nu se mai învinovățească, dispariițiile lui vor înceta, când de fapt rezolvarea n-a stat niciodată în mâinile noastre. Înghit un nod din gât, unul de mărimea unui pumn.

— Ce crezi că înseamnă asta?

Cu ochii în pământ, el își strecoară brațele în jurul mijlocului meu, apoi îmi înfruntă privirea.

— Nu mai avem prea mult timp.

Mă lupt să-mi înghit lacrimile. Am plâns prea mult în ultima vreme. Sunt atât de sătulă să plâng. Mă ridic pe vârfuri și-l sărut între sprâncene, de parcă aș vrea să netezesc cuta pe care o are acolo.

— Nu-mi da drumul.

Și nu-mi dă drumul.

Nici când intrăm în casa părăsită care trosnește din cauza umezelii și-a temperaturii în scădere. Nici când ne lungim pe podea acolo unde ar trebui să fie patul lui. Nici tot restul nopții, pe care ne-o petrecem înlănțuiți.

Mă ține lipită de el toată noaptea, cu toată ființa lui, abia îndrăznind să clipească, până când, deodată, dispare din brațele mele.

27

— Nu mai avem timp, îi spun lui Alice.

Am terminat de povestit tot ce s-a petrecut încă de acum două minute, dar ea n-a scos niciun cuvânt. L-am văzut pe Beau preț de vreo două ore în ultimele două zile, dar ambele vizite s-au încheiat cu dispariția lui: duminică seara, în timp ce stăteam în tribunele stadionului și priveam soarele apunând, și luni dimineață, când stăteam întinși în patul lui, fiecare cu degetele împletite în părul celuilalt.

— Ce s-a întâmplat data trecută când ai plecat în fugă? o întreb. Ți-a venit vreo idee?

Ea oftează.

— Nu tocmai. Am crezut că am pus degetul pe ceva când ai zis că Bunica se ascunde în alt timp, așa că am coborât prin vizuina iepurelui în lumea teoriilor despre călătoria în timp.

— Și n-ai găsit nimic?

— Abia puțin mai mult decât nimic. Albert Einstein credea că timpul e o iluzie, o a patra coordonată menită să arate unde ești în funcție de cât de repede te miști. Așa că poate asta se întâmplă când tu și Beau vedeți viitorul și trecutul – vă deplasați cu iuțeală înainte sau înapoi, dar nu și în termeni de lungime, lățime sau înălțime. Poate de aceea când vă mișcați prin timp, nimic nu interacționează cu voi ca și cum ați fi niște corpuri solide. E posibil să călătoriți atât de iute încât să puteți trece prin celulele unui zid.

— Dar suntem solizi unul față de altul, spun eu.

— Da, și ai mai spus că Beau nu s-a putut întoarce în lumea lui în noaptea în care l-ai cunoscut. Cred că a folosit cuvântul „blocat”. Poate că atunci când sunteți împreună sunteți legați unul de altul. Și cum niciunul dintre voi nu pare ancorat în continuumul spațio-temporal, teoretic unul dintre voi îl poate trage după el pe

celălalt cu aceeași viteză. Și poate că există o legătură mai lejeră care se formează cu animalele. De aici fantastica călătorie a hamsterului lui Beau și episodul cu câinele tău. E ca și cum animalele ar încerca să decidă în ce timp anume e locul lor și-ar pendula înainte și-napoi.

Alice deschide sertarul de la birou și scoate o spirală Slinky, mutându-i inelele metalice dintr-o palmă în alta în timp ce se gândește.

Înalț dintr-o sprânceană.

— E vreun motiv anume pentru care tu, ca adult lucrând în domeniul psihologiei, ții chestia asta la tine-n birou?

— Mă ajută să gândesc, spune ea pragmatică. O acțiune fizică ce ține mâinile ocupate. În fine, eram ametită de la iarbă când m-am documentat privind acest subiect, ceea ce înseamnă că mă jucam cu chestia asta, și atunci mi-a venit ideea.

Turtește spirala între palme.

— Dacă spirala asta este tot timpul și tot acest timp există deja – trecut, prezent și viitor –, dar experiența umană sau animală constă, pe scurt, în a ne deplasa de la un moment la altul într-o singură direcție? Nu putem vedea, auzi, atinge sau mirosi niciun moment cu excepția celui pe care-l experimentăm, dar ele toate există simultan. De aceea ai văzut o versiune mai timpurie a ta atunci când Beau ți-a arătat pentru prima dată cum să pui timpul în mișcare. Acea Natalie există încă, așa cum și tu cea de acum două minute și cea de peste două minute continuați să existați. Dar practic, percepția umană ar trebui să-ți permită să le vezi una câte una, în loc să vezi milionul de Natalie care duc din parcare până în acest birou sau miliardele de Natalie și Beau întinzându-se de-a lungul autostrăzii din Union și până aici. E ca și cum ai înainta printr-un folioscop{33}, dar există întotdeauna versiuni ale tale care se vor afla cu mult în urma și înaintea ta.

— Cred că mi-ai spart creierii. Nu pricep.

Alice întinde spirala, făcând inelele de metal să se tensioneze, apoi arată cu degetul mic un inel aflat în mijloc.

— Fiecare dintre aceste inele este un moment și acum amândouă îl trăim pe acesta. Apoi să zicem că începi să aluneci înapoi de-a lungul spiralei. Treci prin fiecare moment care are loc în spațiul fizic pe care îl ocupi în prezent: te miști prin spirală. Când alunecarea în timp se oprește, ești trasă la loc imediat după cel mai recent moment pe care l-ai trăit din punct de vedere cronologic, chiar dacă până atunci acea tu care nu a experimentat alunecarea în timp s-a deplasat într-un alt spațiu fizic.

— Mă deplasez printr-un Slinky temporal, spun eu pe un ton plat.

— Ca să fiu mai precisă, te miști printr-o gaură de vierme care străbate spirala temporală și care permite versiunii tale din acest moment anume să se deplaseze către un alt moment.

— Și asta e posibil.

Alice își bălăbănește capul.

— Oppenheimer – îl știi, e tipul cu bomba atomică – a demonstrat că găurile negre sunt posibile din punct de vedere fizic.

— Stai așa, e tipul cu „am devenit Moartea”?

— El însuși, deși de fapt ăsta era un citat din *Bhavad Gita*[34]. În fine, Einstein părea să creadă că găurile de vierme sunt un alt pas logic. Dar tot el a avansat ipoteza că o gaură de vierme nu poate rezista mult înainte să se prăbușească.

Mă aplec în față.

— Crezi că în Union, Kentucky, există o gaura de vierme?

— Sigur că nu, spune ea. Dacă ar fi așa, ne-am pomeni călătorind cu toții în timp. Cred că există o gaură de vierme… în tine.

Probabil am rămas cu gura căscată. Ideea ca o fata de optsprezece ani care se teme de întuneric ar putea adăposti în ea o gaură în timp e aproape

nostimă. Acel gen de umor care te face să plângi sub duș.

— Gândește-te, adaugă Alice grăbită.

Entuziasmul ei subit e într-un contrast total cu nefericirea care îmi roade stomacul. Îmi imaginez un rotocol de buruieni uscate alunecând prin cavitatea mea toracică, apoi fiind absorbit de forța de atracție a găurii negre dinăuntrul meu și plonjând în întuneric.

— Dacă tot timpul este simultan – și trecerea lui e o iluzie –, atunci poate că oamenii ca noi au găuri de vierme chiar în conștiința lor. Celelalte momente există tot timpul și o anomalie a percepției noastre ne permite să interacționăm cu ele, ceea ce e logic, dat fiind că totul a început într-o stare de vis. Imediat ce conștiința ta încetează să mai călătorească, încearcă să revină acolo unde ar trebui să se afle în fluxul firesc al timpului tău. Încearcă să se trezească și să perceapă timpul așa cum trebuie s-o facă un creier uman, în manieră liniară. Chiar dacă ai putea găsi timpul precis în care se ascunde Bunica, mă îndoiesc c-ai reușit să rămâi acolo. Cred că Închiderea este locul în care percepția devine fixă și începe să parcurgă evenimentele vieții tale așa cum ar trebui: numai înainte în ritm constant.

— Dar trebuie să existe o cale. Dacă Bunica poate.

— Teoretic există, spune Alice. Nu știu dac-am nimerit-o. Dar presupunând că da, sunt în continuare convinsă că hipnoterapia e cheia. Cea mai bună șansă a noastră este să identificăm trauma aceea și s-o folosim ca să stimulăm activitatea cerebrală generatoare de viziuni, adică de deplasări în timp.

— Și cum rămâne eu Beau? întreb eu. Unde e locul lui în teoria ta? E și el o gaură de vierme?

— Ei, asta-i chestia care nu se potrivește.

Alice se ridică și se apropie cu greutate de tabla înghesuită între rafturile cu cărți. Desenează o

linie, apoi începe să schițeze ramuri care pornesc din ea, până arată ca un copac pieziș.

— Aceasta e o teorie cu totul diferită despre timp, ceea ce eu numesc „teoria lumilor multiple”. În acest caz, pentru fiecare decizie sau acțiune există alternative. Realități paralele. Această teorie îi permite Unionului nostru să coexiste cu al lui Beau, diviziunea fiind creată la un moment dat de una sau mai multe decizii.

Alice încercuiește ultimele două ramuri pe care le-a desenat:

— Ipotetic, până și cea mai măruntă decizie poate avea două rezultate diferite.

Stomacul mi se strânge și umerii mi se încordează.

— De exemplu, părinții mei ar fi putut decide să nu mă adopte.

Alice închide gura.

— Sau mama ta naturală ar fi putut decide să te păstreze. Sau poate în lumea lui Beau cineva îi oferă mamei tale un alt serviciu și tu trăiești în Tombuctu. Poate fi orice, Natalie. N-ai de unde ști dacă punctul de ruptură al celor două lumi nu a apărut pentru c-ai apăsat o dată în plus pe butonul de *snooze.* Ideea e că aceste două teorii nu mi se par chiar compatibile. Încă ne scapă ceva important.

— Nu pot fi adevărate ambele? Adică, dacă timpul e o spirală enormă cu un miliard de brațe?

— N-am idee. Nu știu dacă crezi, dar mi-am petrecut o grămadă de vreme studiind călătoria în timp. Am dat câteva telefoane unor presupuși experți, însă, să fim realiste: probabil în clipa asta noi două știm mai multe decât ei. Ei operează cu teorii pe baze matematice, fără o parte experimentală.

— Și noi urmăm firele de lumină argintie și instinctul tău.

Îmi îngrop fața în palme și-mi înfig zdravăn degetele în păr.

— Nici nu-mi pasă. Nu trebuie să înțeleg cum funcționează sau de ce. Trebuie numai s-o găsesc pe Bunica și să-mi dau seama cum să-l salvez pe Matt sau pe oricine o fi în pericol, și nu suntem mai aproape de asta decât eram săptămâna trecută.

Închid ochii și rămân așa până sunt sigură că n-o să izbucnesc în lacrimi, apoi o privesc din nou pe Alice. S-a așezat din nou pe scaunul ei, cu gura crispată și o cută între sprâncene. Se apleacă în față și își pune cu stângăcie mâinile peste ale mele. După câteva secunde, îmi dă drumul și vine să se așeze lângă mine.

— O să încercăm în continuare.

— Cineva o să moară, șoptesc eu.

Alice oftează și-și sprijină capul de spătarul canapelei.

— Poate, spune ea încet.

Rămânem în poziția asta până la finalul ședinței și îmi dau seama: ne-am dat bătute amândouă.

Când mă ridic să plec, Alice mă prinde de braț.

— O să vii joi.

E ceva între o întrebare și-o afirmație.

— Probabil, e tot ce reușesc să-i răspund.

Pentru tot restul zilei și în miercurea ce urmează îl sun pe Beau din jumătate în jumătate de oră, dar nu reușesc să-l prind pe telefonul lui cu cartelă. Îmi petrec timpul umblând de colo colo prin camera lui Megan, plimbându-mă apatică prin pădure, chinuindu-mă să fac conversație cu doamna Phillips la cină și conducând până la Beau acasă ca să stau în camera care ar trebui să fie a lui.

E aproape de miezul nopții și zac în pat, când telefonul începe să-mi vibreze lângă ureche.

— Alo? Răspund, dezmeticindu-mă pe loc.

— Natalie!

Beau îmi rostește numele ca pe un suspin de ușurare.

— Slavă Bunicii! zic eu.

— Mi-a fost dor de tine, spune el. M-am gândit că poate…

Nu-și termină propoziția, dar știu ce voia să spună.

— Nu, încă nu.

Încă n-a sosit momentul în care ne vom vedea pentru ultima oară.

— Pot să vin la tine? întreabă el.

— La Megan?

— Nu pot să stau acasă în clipa asta.

Întorc situația pe toate părțile. Nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect față de familia lui Megan, dar, mai important de-atât, nu vreau să pierd nicio clipă pe care o pot petrece cu Beau.

— Parchează în josul străzii și vino la intrarea din spate.

— Ajung imediat.

— Poți să rămâi la telefon? Pentru orice eventualitate? întreb eu.

— Da, spune el. Putem să facem asta.

Nu închid până nu îl văd stând în fața mea, de cealaltă parte a ușii de sticlă, cu telefonul la ureche și cu zâmbetul acela al lui, făcându-mi cu mâna. Îmi arunc mobilul pe un scaun și deschid ușa, trăgându-l în brațele mele. Își lipește nasul de obrazul meu.

— Ai venit.

El mă întoarce, lipindu-mă cu spatele de ușa pe jumătate deschisă și degetele lui poposesc pe talia pantalonilor mei scurți.

— Am venit.

Mă privește intens prin întuneric și simt cum fiecare părticică pe care o ating ochii lui se încălzește.

— Crezi că dacă am avea mai mult timp am înceta să ne mai simțim așa?

— Depinde, murmură el.

— De?

— De felul în care ne simțim.

Înainte să-i pot răspunde, veioza de lângă pat se stinge și cearșafurile se înalță în jurul unui trup care mai devreme nu era acolo.

— Dumnezeule! icnesc eu, apoi îmi apăs palma pe gură.

Beau se uită peste umăr la persoana care sforăie ușor în pat: Cealaltă Megan.

— Haide, mimează el din buze, trăgându-mă afară și închizând ușa.

Ieșim în patio, refugiindu-ne lângă șezlongurile de lemn și măsuța la care eu și Megan stăteam în diminețile de sâmbătă, bând cafea și mâncând cereale pline de zahăr ca să ne tratăm de ușoarele mahmureli.

— Și-acum ce să fac? îl întreb eu pe Beau. Chiar dacă dispare, aș putea să mă întorc înăuntru, să adorm și să mă trezesc lângă o versiune a ei care m-a întâlnit preț de vreo cinci minute.

Beau își masează cuta dintre sprâncene.

— Lucrurile o cam iau razna.

— Nu mai spune! Și zici că acasă la tine n-avem cum să mergem?

El privește în pământ și-și mușcă buza de jos.

— Nu-i bine la mine acasă.

Îi ating obrazul. Are pielea caldă, ușor alunecoasă de la transpirație.

— OK.

Ne așezăm în șezlongurile umede și el își reazemă capul de peretele casei.

— Tare-aș vrea să putem ști, spune el.

— Hm?

— Cum ne-am simți mai târziu, dacă am avea mai mult timp.

Oftez și îi pun brațul pe după umărul meu.

— Probabil te-ai sătura să mă auzi zicând cu voce tare ce cred c-o să se întâmple în fiecare film, iar eu m-aș sătura să bei și să-ți trântești lucrurile pe unde apuci. M-ar enerva dezordinea din camera ta, iar pe tine te-ar înnebuni faptul că nu pot face

niciun lucru fără să-l planific până în cele mai mici amănunte.

Beau râde.

— Ce, crezi că n-am dreptate?

El mă privește.

— Cred că-i o minciună și o știi și tu.

— OK, bine. Spune-mi tu ce se va întâmpla.

— Ne-am căsători, spune el.

— Da? În lumea mea sau în a ta?

— În amândouă, spune el. Și într-o bună zi, peste zece-cincisprezece ani, am avea un copil.

— Și cum l-ar chema? întreb eu cântându-i în strună.

— Ar chema-o, spune el.

— Cum ar chema-o? zic eu încet.

— Nu știu. Poate Natalie Junior, spune el. Și ar fi bucățică ruptă din tine.

— Dar ar arunca mingea ca tine.

— Și ar fi deșteaptă ca tine. Voi două ați discuta despre toate lucrurile pe care eu nu le pricep și în felul ăsta nu te-ai plictisi niciodată cu mine.

Râd cu gura lipită de gâtul lui.

— Iar tu ai fi antrenor de fotbal și în felul ăsta nu te-ai plictisi niciodată cu mine.

Chipul lui se luminează. Mă face să vreau să repet fraza asta la nesfârșit.

— Sigur, Beau Junior o să fie în echipă.

— Nu putem să ne botezăm copilul Beau Junior. Toată lumea l-ar striga BJ. Vrei ca porecla fiului nostru să fie Blow Job?

— Ooo, bună observație! Atunci cum să-l cheme?

— Nu știu, spune el netezindu-mi părul și sărutându-mă pe creștet. Probabil o să-i zicem tot Natalie.

— Spui lucrurile astea fiindcă știi că nu te pot face să te ții de cuvânt.

— Nu, spune el. Le zic fiindcă s-ar putea sa nu mai am altă șansa.

Îmi trec degetele prin părul lui și-l sărut pe obraz. Cuvintele mi se împotmolesc în gât, născându-se și murind de o mie de ori. „Te iubesc.”

Joi răzbat din ceața hipnozei și primul lucru pe care-l văd e zâmbetul satisfăcut al doctorului Wolfgang. Mă gândesc imediat c-am dezvăluit ceva umilitor, apoi o văd pe Alice frângându-și mâinile și privindu-mă cu ochi mari.

— Ați descoperit ceva?

— Eu mereu descopăr ceva, cârâie Wolfgang. Ăsta e motivul pentru care folosesc o hartă.

Ultima remarcă este spusă pe un ton revanșard, în timp ce-i aruncă o privire lui Alice, care însă nu pare să observe. Ea înghite cu greutate și spune:

— Mulțumesc, Frederick, mă ocup eu mai departe.

El mormăie ceva în germană, dar își adună lucrurile și iese. După ce rămânem singure, Alice închide ușa și se așază pe scaunul ei, privindu-mă fix.

— Ei? întreb eu stânjenită și agitată. Ai de gând să-mi spui și mie?

Ea apucă reportofonul de pe birou și mi-l întinde.

— Poftim!

Îmi trebuie un minut să mă adun. Orice-ar conține această înregistrare, odată ce-o aud, n-o s-o mai pot uita. Dar dacă asta e soluția ca să o aduc înapoi pe Bunica, atunci n-am de ales. Trag aer în piept și apăs pe PLAY.

La început nu-mi aud decât propria răsuflare, așa cum îmi închipui că se aude când dorm.

Ritmul respirației e întrerupt de un icnet brusc, de parcă m-aș fi speriat de ceva, trezindu-mă.

— Mamă? mă aud zicând, dar vocea meu e mai pițigăiată și parcă mai tânără. Mami?

Încep să țip – eu cea din înregistrare –, scoțând niște urlete care îmi îngheață sângele în vene.

Deodată nu numai că aud sunetul. Eu sunt cea care îl scoate. Eu cea din încăpere. Văd totul. Simt totul.

Absolut totul.

Nu sunt în biroul lui Alice. Sunt în mașină, cu centura pusă, și botul mașinii se lovește de ceva, apoi ne învârtim și ne răsturnăm în timp ce stomacul meu tresaltă ca și cum am fi într-un montagne russe. Ne izbim de pământ și geamurile se sparg în urma impactului. E sticlă peste tot. Durere. Întuneric ca noaptea. Tunetul bubuie în ceruri, dar abia îl aud. Tăcerea se așterne peste întreaga lume, astupându-mi urechile, înăbușind sunetul vocii mele care strigă „Mami! Mami!", în timp ce apa pârâului năvălește în mașină amestecându-se cu ploaia.

— Oprește-te! răsună o altă voce.

Nu din amintirea mea. E vocea lui Alice. Revin înapoi la realitatea biroului, cu capul învârtindu-mi-se.

„Trezește-o!" spune Alice cea de pe reportofon. „În clipa asta, Frederick!"

Caseta ajunge la capăt și reportofonul se închide. Îmi desprind ochii de bucata de plastic din mâinile mele, care tremură necontrolat, și o privesc pe Alice – e livid㠄

— Visele mele!

Ea dă din cap.

— Nu sunt vise, spune ea. E o amintire.

— A adormit, scâncesc eu. A adormit la volan și am avut un accident.

Trăsăturile lui Alice rămân împietrite. Amintirea se derulează din nou în mintea mea, fragmentată și întunecată, rece și udă, și mă copleșește panica. N-ar trebui să-mi fie teamă… totul s-a petrecut cu atâta timp în urmă. N-ar trebui să am senzația că niciodată n-o să mă mai simt în siguranță. Amețeala mă lovește ca un val și parc-am uitat cum să respir. Încerc să trag aer în piept, dar oxigenul nu reușește să-mi ajungă în plămâni. Simt

în piept o durere care îmi coboară de-a lungul brațului.

— Natalie, spune Alice cu o voce aspră, dar reconfortantă prin concretețea ei. Respiră adânc! Concentrează-te asupra respirației tale. Totul va fi bine, ai cuvântul meu. Ceea ce simți acum e ceva temporar.

Abia o aud. Nu pot să respir. O să mor. Nu știu ce anume mă învăluie și mă sufocă, dar n-am scăpare.

— Natalie, zice Alice cu o voce și mai aspră.

Mă ia de mână.

— Strânge-mi mâna cât poți tu de tare.

Mă simt ametită, năucită și nu pot să respir.

— Strânge-mă de mână, Natalie!

Îmi încleștez degetele peste ale ei.

— Mai strâns! zice Alice. Cât de strâns poți și trage aer în piept. Inspiră!

Mă supun, luptându-mă cu plămânii mei care dau rateuri, în timp ce strâng mâna lui Alice.

— Bun, spune ea. Acum relaxează-te și dă aerul afară. Poți?

Pot, și după alte câteva exerciții, amețeala și durerea se domolesc. Alice îmi strânge ușor mâna și îmi zâmbește stins.

— Dacă crezi că-i prea mult, putem chema un terapeut specializat în EMDR, spune ea încet. Nu trebuie să tot simți asta.

Îi dau drumul la mână. Încă mai respir cu greutate, dar senzația de apăsare s-a mai diminuat.

— Încă două săptămâni, spun eu. Atât.

— Dacă ești tu sigură, spune Alice îndreptându-și spatele.

Mă străduiesc din răsputeri să-mi mențin atenția concentrată asupra acestui birou înghesuit, ochii asupra chipului lui Alice, pulsul neafectat de amintirea aceea și întreb:

— De ce nu mi-a spus?

— Cine, Bunica?

— Mama, zic eu. Am avut coșmarul ăsta toată viața. Ea știa. De ce nu mi-a spus?

Alice oftează și-și coboară privirea.

— Natalie, singura dată când am făcut sex cu un bărbat la nouăsprezece ani, am rămas însărcinată.

— Nu mi-am dat seama că ești…

— În mod clar lesbiană, spune Alice. Dar nu asta-i ideea. Ideea e că tipul n-avea chef să fie tată și eu nu mi-l doream alături pentru tot restul vieții mele și eram la jumătatea studiilor la Stanford și… toate semnele îmi indicau să avortez. Doar că îmi doream copilul din toată inima. Eram lesbiană, feministă și om de știință, dar în sinea mea știam că dintotdeauna îmi dorisem copii. În orice caz, am sfârșit prin a mă convinge că nu eram pregătită să devin mamă, dar până atunci sarcina era deja destul de avansată. Am găsit o familie care să-l adopte și am inventat scuze ca să nu mă duc acasă în vacanțe. Când fiul meu s-a născut, l-am dat spre adopție și nu le-am pomenit niciodată părinților mei de existența lui.

— De ce-mi povestești toate astea? întreb eu clătinând din cap.

— Motivul pentru care n-am povestit nimănui n-a fost teama de a nu dezamăgi lumea. N-am făcut-o pentru că aveam inima frântă. Acum știu că sufeream de depresie Post-partum[35], dar nu a fost numai asta. Îmi regretam decizia. Și pot să-mi spun că fiului meu i-a fost mai bine alături de niște părinți maturi, cu un venit stabil – și probabil chiar așa e –, dar n-am cum să fiu sigură.

Alice respiră adânc și spune cu vocea gâtuită:

— Îmi regret hotărârea de treisprezece ani încoace. Nimic nu mi-a făcut mai mult rău ca gândul că am luat decizia greșită pentru copilul meu. Iar uneori nu vorbim despre anumite lucruri pentru că nu vrem să fim alinați. Nu vrem să ne spună altcineva că nu a fost vina noastră, că ne iartă sau că am făcut tot ce-am putut. Vrem să ne agățăm de suferința aceea fiindcă suntem convinși

că o meritățm. Ne temem că a lăsa-o să se stingă ar fi un lucru neonorabil. Și când mă uit la tine…

Își apasă degetele pe buze clătinând din cap și încercând să-și înghită lacrimile.

Nu vreau s-o alin. Vreau să plângă așa cum am plâns eu, așa cum vreau să plângă mama mea biologică. Sunt înspăimântată de ceea ce simt acum, după ce anxietatea mi s-a diminuat: o furie clocotitoare ca un vulcan.

— Trebuie s-o înțelegi, șoptește Alice.

— Putea să mă fi ajutat, spun eu. Putea să mă fi ajutat și n-a făcut-o!

— Bună, scumpo!

Aud vocea mamei prin telefon, veselă și entuziastă, ceea ce nu face decât să mă înfurie și mai tare.

— Ne e dor de tine!

Am nevoie de o secundă ca să-mi recapăt calmul în timp ce mă plimb prin patioul din spatele camerei lui Megan.

— Știu, reușesc eu să zic.

— Ce?

— Știu despre accident.

Urmează o tăcere și o expirație prelungă.

— Iubito, îmi pare așa de rău!

— Îți pare rău?!!

Sunt atât de frustrată, încât nu pot decât să râd.

— Ai știut tot timpul! Ai știut de ce aveam coșmaruri, ai știut de ce mi-era frică de întuneric, de ce aveam atacuri de panică. În ultimii cinșpe ani ai fi putut să mă ajuți în orice clipă, dar ți-a fost atât de frică să nu aflu c-a fost vina ta, încât m-ai lăsat să sufăr. Puteai să faci suferința asta să dispară și n-ai făcut-o!

— Nu înțelegi, spune ea implorator. Încercam să te protejez de o suferință inutilă…

— Să mă protejezi! țip eu. De ce te-ai mai deranjat să mă duci la psihoterapie dacă nu mi-ai spus ce anume îmi cauza problemele?

— Nu eram sigură că aveau legătură cu accidentul, spune ea cu voce tremurătoare. Terapeuții tăi erau siguri că erau legate de…

— Dumnezeule, eu sunt singura care nu are dreptul să știe nimic despre viața ei, nu?

— Natalie, nu-i corect! Sunt mama ta. E datoria mea să…

— Să mă minți? Haide, mamă, recunoaște că te protejai pe tine!

— Scumpo, te rog! Nu înțelegi. M-am gândit de un milion de ori să-ți spun, dar nu voiam să te fac să retrăiești accidentul dacă nu avea să te ajute. Terapia EMDR a funcționat. Nu cred… n-am crezut că e cazul să știi…

— Încetează să-ți mai cauți justificări.

— Natalie, sunt mama ta.

— N-am mamă! țip eu.

Nu mai pot continua, nu pot încheia discuția asta. Mi se învârte capul. Respir sacadat. Simt din nou o greutate pe piept. Închid telefonul și îl arunc în tufișuri. Începe să sune aproape imediat ce aterizează.

Vocile lui Sheryl Crow și Stevie Nicks se reduc la un susur, în timp ce mintea mi se învârte, respir tot mai greu și în fața ochilor încep să-mi joace pete. În momentul în care îmi dau seama că nu-mi mai simt picioarele, întunericul mă înconjoară.

28

— A fost odată un bărbat numit Avraam, căruia Domnul îi vorbea, spune Bunica.

— Așa cum îmi vorbești tu mie, zic eu.

— Cam așa. Poate mai degrabă așa cum îi vorbește Dumnezeu lui Megan, prin gânduri discrete și sentimente profunde și intense. Oricum, își vorbeau tot timpul și Avraam cunoștea vocea lui Dumnezeu atât de bine, încât, când Dumnezeu îi vorbea, îl auzea limpede. Și Avraam cunoștea atât de bine inima lui Dumnezeu, încât, când Dumnezeu îi cerea să făptuiască ceva, se încredea în el pe așa cum se încred copiii în părinții lor înainte să-și dea seama că adulții pot greși.

Îmi face rău gândul ăsta.

De ce-mi face rău?

Sunt în siguranță în patul meu, la câțiva pași de camera părinților mei, dar între mine și ei e ceva în neregulă.

„Visul recurent.” Gândul mă lovește ca o rafală de vânt. „Visul despre accidentul de mașină nu e un vis. E o amintire.”

Îmi ridic privirea către scaunul Bunicii, din colțul ei, și văd că lângă el nu se află nicio ușă.

— În clipa asta visez, spun eu. Și ăsta-i tot un vis.

— Nu.

Bunica clatină din cap și o șuviță căruntă îi alunecă pe frunte.

— E o amintire în interiorul unui vis.

— O amintire, murmur pentru mine afundându-mă în așternuturi.

— Aveai paisprezece ani când ți-am spus povestea asta.

— Așa e, zic eu, deși mintea încă-mi e începătoșată. Atunci mi s-a părut că n-are niciun sens.

— Și acum? întreabă ea.

— Păi… nu știu. Partea aia despre încredere și despre părinții care dau greș… aia are sens.

— Ah, exclamă Bunica împreunându-și mâinile în poală. Deci deja am ajuns la partea aia.

— La care parte? întreb eu încercând să-mi limpezesc mintea.

— La acea parte a poveștii unde încrederea îți este înșelată.

— Știai?

— Fetițo, de câte ori să-ți zic că eu știu tot?

— Toate poveștile alea… Nu însemnau nimic când mi le-ai zis, dar toate sunt valabile mai târziu, nu? Ca profețiile.

— Da, ca profețiile, dar nu-s profeții, spune ea. Ca parabolele, dar nu-s parabole.

— Până și-n visele mele te ascunzi după o perdea de fum, spun eu.

— Dar e vina ta, nu? Nu poți să mă învinuiești pe mine, eu nu sunt aici cu-adevărat.

— Cum vine asta? O amintire într-un vis?

— Presupun că la fel cum se produce și-un coșmar. Îți amintești o poveste pe care ți-am spus-o și o combini cu împrejurările din viața ta actuală ca să-i analizezi înțelesul.

— Acuma parcă ești Alice.

— Păi, ai în tine ceva din ea. Natalie, tu îi ții aproape pe cei pe care-i iubești. Păstrezi în tine bucăți din ei. Permiți fiecărei persoane pe care o cunoști să aibă impact asupra ta.

— Aș vrea să nu le las să aibă atâta impact.

— Probabil te simți dezorientată acum, după ce ai aflat adevărul despre accident, spune ea. Ca și cum familia ta n-ar mai reprezenta un adăpost sigur, și-atunci unde mai poți fi în siguranță?

— Probabil așa mă simt, dac-așa zici tu, de vreme ce ești doar un produs al minții mele.

— Măi fetițo, ai ceva tupeu.

— Am învățat de la cei mai buni. Înainte să mă părăsești.

Zâmbetul încrezător al bunicii piere. Se apleacă spre mine, cu mâinile pe genunchi, amintindu-mi de Alice.

— N-o să te părăsesc niciodată, nu uita asta, spune ea.

„Chiar a zis așa ceva?” încerc să-mi amintesc. Nu cred c-a zis dar această versiune onirică a Bunicii pare atât e reala, încât o cred. Probabil undeva în străfundul meu chiar cred sau vreau s-o cred, altfel cum aș fi făcut-o să spună aceste cuvinte?

— Acum culcă-te la loc și lasă-mă să-ți spun povestea, zice ea.

— Din nou, subliniez eu.

— Din nou. Într-o zi, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam. „Avraame”, i-a zis El, „ia-l pe Isaac” – sau pe Ishmael, depinde cine spune povestea – „Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-i acolo ardere de tot pe un munte!” Auzind acestea și cunoscându-l pe Dumnezeu, Avraam s-a supus, luându-și doi servitori și pornind spre Moria. Când a zărit muntele ales de Dumnezeu, Avraam le-a spus servitorilor să aștepte la poale cât timp el și Isaac urcau să se închine. „După aceea ne vom întoarce” le-a spus el slugilor, știind că Domnul nu l-ar pune în pericol. Că nu i-ar provoca lui Avraam suferință. În timp ce urcau, Avraam culegea lemne pentru rugul de sacrificiu. I le-a dat lui Isaac, care l-a întrebat: „Tată, dar unde-i mielul de jertfă?!” „Se va îngriji Dumnezeu de asta”, i-a spus Avraam multiubitului său fiu și și-au continuat urcușul. Când au ajuns în vârf, Avraam și-a ciulit urechea așteptând să audă vocea lui Dumnezeu, dar neauzind nimic, a ridicat altarul și l-a legat pe Isaac pe el. Deși începuse să i se facă frică, încă mai credea că Dumnezeu îl iubea și că nu-l va face să-și ucidă fiul fără să-i redea din nou viața. Așa că a ridicat cuțitul deasupra inimii lui Isaac și atunci l-a auzit pe Dumnezeu vorbindu-i iarăși.

„Avraame, Avraame”, a zis Dumnezeu, „lasă-ți jos cuțitul. Nu-i face rău fiului tău. Ți-am văzut în suflet și știu că, de dragul meu, n-ai cruța nimic. Îmi cunoști fața ca pe a tatălui tău. Recunoști iubirea ce ți-o port la fel de bine cum știi că-l iubești pe Isaac. Știi ce ai face de dragul copilului tău și înțelegi că asemeni aș face și eu pentru tine”.

Atunci Avraam și-a eliberat fiul, iar când a privit în tufișuri, a zărit un berbec ce-și încurcase coarnele în crengi. Împreună, cei doi au adus jertfa berbecul care fusese trimis să-i ia locul lui Isaac. De atunci i-au zis acelui loc „Dumnezeu poartă de grijă”.

— De ce trebuiau să jertfească ceva?

— Era un simbol, explică bunica. Al unui inocent murind în locul altcuiva – cel mai măreț gest înfăptuit din iubire. Alegerea de-a muri pentru ca altcineva să nu moară.

— Poveștile tale sunt pline de simboluri, nu?

— Fiecare poveste bună conține un sacrificiu, spune Bunica.

— Nu crezi că asta contrazice conceptul „să nu aplicăm standarde anglo-saxone poveștilor autohtone”?

— Ba da, spune ea, dar eu n-am zis niciodată așa ceva. Tu ai zis-o.

Cineva îmi rostește numele. O voce joasă, tărăgănată. Cineva mă zgâlțâie de umăr și-mi dă părul la o parte de pe obraz.

— Natalie, trezește-te!

Clipesc ca să-mi alung somnul și deslușesc deasupra mea, prin întuneric, niște buze pline, un păr întunecat și niște ochi căprui. Am o durere inexplicabilă de cap și în jurul meu răsună țipetele bufnițelor și foșnetul viețuitoarelor nocturne.

— Beau?

El mă ajută să mă ridic în capul oaselor.

— Unde sunt? întreb înainte să-mi dau seama că stau întinsă pe cimentul răcoros al patioului lui

Megan.

— Te sun de câteva ore, spune Beau sprijinindu-mi ceafa cu blândețe. Ce s-a întâmplat? Ești în regulă?

— Telefonul meu, spun eu luptându-mă cu confuzia. L-am aruncat în tufișuri.

El înalță surprins din sprâncene, dar zâmbetul lui obișnuit și tandru i-a pierit de pe buze și umerii îi sunt căzuți, încordați…

— Ce s-a întâmplat? întreb eu atingându-i buzele.

Își lasă în jos privirea.

— Kincaid s-a trezit.

— Amândoi?

Vocea mea e abia o șoaptă.

— Nu știu, spune el. Am început să pierd din ce în ce mai mult socoteala timpului. Nimeni nu pare să observe asta, dar am impresia că dispar ore întregi. M-am trezit în camera mea cu telefonul în mână și cu un mesaj de la Rachel.

— L-ai văzut?

El clatină din cap.

— Voiam să te găsesc pe tine mai întâi.

Ce s-a întâmplat cu mine? Eu unde am fost atâtea ore? Îl îmbrățișez pe Beau și-mi lipesc fruntea de inima lui.

— Ce se întâmplă cu noi?

El mă mângâie pe păr.

— Nu știu.

Poate că Închiderile noastre se apropie, dar e mai mult de-atât. Toate sunt legate, poveștile Bunicii, avertismentele ei, cele două lumi ale noastre, timpul pe care-l pierdem.

— Mi-e frică, îi spun lui Beau și el mă sărută, liniștindu-mă astfel și recunoscând în același timp că și el simte aceeași frică.

Oftează prelung.

— Mai e ceva.

Mă îndepărtez ușor ca să-i pot vedea ochii în timp ce vorbește.

— Nu știu ce înseamnă asta, zice el clătinând din cap. Dar ți-am văzut familia.

— Ce? Când? Nu sunt aici. Sunt…

— Știu, spune el. Probabil erau în versiunea mea. Erau la benzinărie, cu o grămadă de bagaje pe locul din spate, ca și cum s-ar fi aflat în trecere. Fratele tău purta o bluză de trening cu St. Paul. Cred că studiază sau a studiat acolo sau… nu știu.

— Nu înțeleg, eu nu eram cu ei?

El clatină iar din cap.

— Am așteptat până au plecat, ca să mă asigur că nu te duseseși la toaletă.

Mi se face rău și amețesc, ca și cum trupul mi s-ar învârti, dar creierul mi-ar sta pe loc. Beau mă prinde de umăr, sprijinindu-mă.

— Natalie!

— E OK, îmi spun mie însămi.

Nu pare să fie OK. Pare să fie rău, genul de lucru pentru care ar trebui rezervat cuvântul „rău”.

— E OK. O să ne gândim mai târziu ce înseamnă asta. Acum trebuie să mergem la Matt.

El nu se clintește până nu încerc să mă ridic în picioare, și atunci mă ajută și mă conduce spre mașină, ocolind casa.

— Beau?

Se oprește lângă camionetă.

Mă forțez să-mi înghit nodul din gât.

— Cum arătau?

Beau mă trage spre el și-și lipește buzele de fruntea mea.

— Fericiți, spune el. Familia ta părea fericită.

Strâng cu putere din pleoape.

— Bine.

Pornim către spital, deși nu știm ce lume vom descoperi când vom ajunge acolo. În timp ce traversăm parcarea îl iau de mână.

— Ce lume e asta?

El închide ochii o clipă, apoi mă privește.

— N-aș putea spune. Devine din ce în ce mai greu să-mi seama.

„Asta ce înseamnă?” Ce semnificație poate avea faptul că două versiuni ale aceluiași loc nu mai sunt chiar atât de ușor de deosebit? Ce semnificație are faptul că Beau pierde ore întregi? Ce semnificație are faptul că în lumea lui nu sunt cu familia mea și nu sunt nici cu el?

Intrăm, iar când Rachel cea cu părul închis la culoare și ochii umflați se repede la mine în sala de așteptare, știu în ce lume suntem.

Și mai știu că s-a întâmplat ceva rău.

Rachel mă strânge în brațe începând să plângă și să tremure lipita de mine.

— Rachel, zic cu glas frânt, aproape furioasă.

Ea nu se oprește din plâns și o împing mai tare decât aș fi vrut.

— Rachel, ce s-a întâmplat?

Mă privește cu gura căscată și boțită de plâns, cu fruntea încruntată și obrajii uzi.

— Rachel! Ce s-a întâmplat? o întreb eu.

Beau stă la câțiva pași în spatele meu, încremenit și așteptând.

— S-a…

Rachel își încleștează convulsiv mâinile pe tivul tricoului și spune cu glas poticnit:

— S-a dus!

— S-a dus? șoptesc eu.

Ea se apleacă de mijloc zguduită de suspine.

— S-a dus, spune ea sufocându-se. Doctorii au zis că n-are deloc activitate cerebrală. Acum e ținut în viață de aparate, dar o să-l…

Nu poate să-și ducă la capăt propoziția. Se lasă să alunece pe podea și, suspinând, întinde o mână către mine, dar nu i-o pot lua.

Nu mă pot mișca.

Nu pot.

Nu pot să fac nimic.

În spatele meu, Beau se întoarce și pornește către ușile automate, proptindu-și palma în ele și lovindu-le cu piciorul pentru că se deschid prea încet, apoi iese furios în noapte.

Eu rămân în continuare încremenită.

Așa te simți când lumea se sfârșește.

Când știi cu certitudine că nu ți-a mai rămas nimic de făcut, că poți sta locului până ce totul o să dispară.

Am dat greș. Nu l-am salvat. Cel mai bun prieten al meu. Cel mai bun și mai nefericit prieten al meu. Persoana care m-a rănit cel mai tare, pe care am iubit-o din toată inima, de la care așteptam să-și ceară iertare, pe care voiam s-o iert. S-a zis cu toate astea.

S-a zis cu tot.

Nu știu cât îmi ia până mă urnesc din loc. Știu că Rachel încă stă pe podea plângând. Știu că părinții lui Matt încă sunt în spatele acelor uși dincolo de care n-am voie să trec.

Știu că Matt încă mai zace în pat conectat la aparate, unele care îi fac plămânii să respire, altele care atestă lipsa activității cerebrale.

Lumea e în continuare distrusă.

Când sunt sigură de toate astea, mă pun în cele din urmă în mișcare. Pentru că aici nu mai am nimic de făcut decât să stau nemișcată până mă fosilizez.

Beau e în camioneta lui. Când mă urc lângă el, își ridică telefonul din poală.

— Am vorbit cu Rachel, murmură el. Cu cealaltă Rachel.

Încet, își ridică privirea spre mine.

— Celălalt Matt e bine. E treaz și vorbește. Nu-și amintește mare lucru.

— Asta e bine, spun cu vocea tremurând.

Mi-aș dori să fiu sinceră, dar nu sunt. Nu e bine. Mi-aș dori să nu-l urăsc pe Celălalt Matt pentru că trăiește în timp ce al meu va muri, dar asta simt. Mi-aș dori să nu-i urăsc pe toți cei din această lume că se pot bucura de el în timp ce cei din lumea mea nu. Sau să nu mai fiu furioasă c-am pierdut șansa să dregem lucrurile între noi. Toate

astea n-ar trebui să mai conteze când o persoană e moartă. Nu-i așa?

— Eu sunt de vină, spune Beau.

Nu-i adevărat, dar nu reușesc să-l contrazic.

— Vreau să merg într-un loc sigur.

Undeva unde durerea din piept să nu mă poată urma.

— Bine, Natalie Cleary, spune el încet. O să te duc într-un loc sigur.

Lăsăm în urmă spitalul, lăsăm în urmă Unionul și ne afundăm în zona rurală, către sărătura transformată în parc statal unde s-au descoperit fosile de mamuți lânoși în anii 1700. Lăsăm tot mai în urmă viața și luminile, până când drumul îngust începe să șerpuiască printre dealurile luminate de lună și Beau oprește mașina în fața unei case dărăpănate din cărămidă roșie, cu o verandă pe jumătate dărâmată și ferestre mari, dreptunghiulare, cu rame a căror vopsea albă se cojește. Coborâm tăcuți din camionetă, iar scândurile verandei gem sub pașii noștri în timp ce pătrundem în interiorul întunecat.

Din vestibul intrăm într-o veche sufragerie, unde pătrate de lumină argintie așternun drum de la fereastră până la căminul din cărămidă. Podeaua, deși veche, e netedă și lustruită, iar tapetul a fost jupuit.

— Nu pare cine știe ce, spune Beau încet, de parcă s-ar teme să nu tulbure bezna. Dar temelia e solidă.

Privesc peste umăr și-l văd ezitând în prag.

— Ce-i cu locul ăsta?

El se apropie de mine și mă ia de mână. Începem să ne mișcăm încet prin timp, ca și cum am fi trași înainte printr-o apă calmă. Nuanțe de roșu și auriu, apoi albastru și verde pâlpâie dincolo de ferestre pe măsură ce Beau ne transportă în viitor. Urmăresc o altă versiune a lui deplasându-se cu viteză mare prin încăpere, înlocuind cărămizile căminului, plintele și lambriurile, peticind găurile

din tencuială, văruind încăperea în culoarea dulce a piersicii și împingând la perete un pian zgâriat, în timp ce soarele și stelele ne împroașcă pe rând cu lumina lor. Un covor de flori sălbatice se întinde de sub ferestre în toată curtea, murind odată cu înghețul numai pentru a renaște. Glicina înconjoară ferestrele, cu florile închizându-se și deschizându-se ca bătăile unei inimi.

Simt că mă podidește plânsul. Lacrimile mă năpădesc pe măsură ce casa devine mai strălucitoare, mai proaspătă, aducând din ce în ce mai mult a cămin. Dar alunecarea prin timp parcă e altfel de data asta, mai puțin substanțială și mai mult un vis: o umbră a unui viitor.

— Beau, unde suntem?

Pe podea apare o stivă de scânduri vopsite în alb. Silueta neclară a cuiva mare cât un urs bate cuie, strânge șuruburi și asamblează scândurile laolaltă. Devin un dreptunghi, o cutie. Devin un leagăn.

— Vrei să auzi o poveste, Natalie Cleary?

Încuviințez din cap și el mă strânge în brațe.

— Trăim în aceeași lume, spune el rar, cu voce joasă. După ce termini facultatea primești un post de profesoară la NKU. Eu sunt antrenor de fotbal la liceu sau poate la gimnaziu. Locuim într-o casă veche cu o grădină mare și într-o bună zi te conving să te măriți cu mine.

Își sprijină bărbia pe creștetul meu.

— La nunta noastră, tu porți flori în păr și Mason se îmbată atât de tare, încât vomită în timp ce-și ține toastul. Suntem așa de fericiți, că râdem.

— Și tu termini cântecul meu, zic eu.

El clatină din cap.

— L-am terminat de-acum câteva săptămâni, spune el. Alege altceva.

Strâng din pleoape ca să-mi alung lacrimile, simțind coatele lui Beau sub palme.

— Veranda, zic eu. În fiecare seară stăm amândoi afară până apune soarele. Și un pian. O să

îți fac cadou un pian.

Și o să dansezi ori de câte ori o să cânt eu.

— Unde? întreb râzând.

— În grădina de iarnă, firește, șoptește el.

— O, sigur că da. Și când tu cânți și eu dansez, timpul se mișcă?

El îmi ia fața în palme și mă sărută pe frunte.

— Nu, Natalie, spune el. Timpul nu se mișcă. Stă neclintit.

— Și avem întotdeauna destul, spun eu.

Beau își coboară ochii către mine și șterge cu degetele dârele gemene de lacrimi care mi se preling pe obraji.

— Și e suficient pentru tine?

Înghit cu greutate.

— E mai mult decât suficient.

Și pentru o clipă îmi dau voie să cred că totul e adevărat. Beau va restaura casa pentru mine. O să vin acasă în fiecare seară și o să-l găsesc aici, o să adorm și o să mă trezesc cu picioarele împletite cu ale lui. O să merg la toate meciurile echipelor pe care le antrenează și o să-l privesc cum îi sărută pe copiii noștri înainte de culcare și într-o bună zi o să observ că mâna lui, într-a mea, e acoperită de zbârcituri. Eu voi fi cea care va cunoaște fiecare parte a lui și cea care va privi tandrețea lui îmblânzind asprimea lumii. Dar continuăm să ne mișcăm înainte, înainte, înainte și, preț de două bătăi de inimă, sunt convinsă că văd o femeie bătrână, adusă de spate, stând pe verandă și privind înăuntru prin fereastră. Părul negru îi încadrează umerii aduși și lumina trandafirie a dimineții își strecoară degetele prin părul din creștetul ei, făcându-i trăsăturile greu de distins, dar mi se pare că o văd zâmbind în timp ce-și ridică mâna, apăsându-și palma pe geamul îmbrobodit de rouă. Înainte să apuc să spun un cuvânt, Bunica dispare din nou fără urmă și nu mai sunt sigură că a fost acolo vreodată.

— M-ai întrebat ce vreau, spune Beau.

Mă întorc și privesc în ochii lui, în sufletul lui. El îmi atinge cu blândețe obrazul.

Timpul alunecă la locul lui și totul dispare. Și eu vreau toate astea. Le vreau atât de tare, încât mă doare.

— N-ai dreptate, Beau, zic eu. Nu ești bomba atomică. Tu ai făcut toate astea. Tu ai făcut lumea.

Coșmarurile mă hăituiesc. În aceste vise eu conduc, iar Matt e lângă mine, pe locul unde ar fi trebuit să fie scaunul meu de copil. Prin parbriz năvălește lumina puternică a unor faruri, făcând stropii deși de ploaie să scânteieze ca diamantele în acea clipă încremenită dinainte ca mașina să iasă de pe șosea.

Am în urechi un țiuit care mă împiedică să-mi aud propriile strigăte, iar Matt e tăcut, cu ochii sticloși, cu metri de tuburi care-i ies din nări și se încolăcesc pe bancheta din spate.

— Matt, țip eu. Matty!

Mă trezesc gâfâind, cu inima bubuindu-mi în piept, și când deschid ochii, tot trupul mi se crispează dureros la vederea sferei negre care plutește deasupra mea.

— Nu, șuier eu târându-mă departe de ea. Nu, nu, nu.

Începe sfârșitul.

Sfera plutește către mine și cobor din pat împleticindu-mă, apoi alerg către comoda unde am lăsat cheile mașinii. Nu știu la ce mă gândesc. Nu știu decât că trebuie să scap de sfera aia. Îmi vâr picioarele în cizmele de lângă ușă și ies în goană din cameră, ocolesc casa în fugă și sar în Jeep.

— Bunico, rostesc eu în șoaptă. Nu lăsa să se-ntâmple asta! Nu lăsa să se întâmple asta!

Pornesc mașina și dau în spate de-a lungul aleii, pătrunzând pe drumul de țară de la capătul ei.

Cum să opresc asta?

Mai întâi pornesc către casa lui Beau, de parcă, dacă l-aș putea vedea, dacă mi-aș putea încleșta

mâinile de cămașa sau părul lui, nu mi-ar mai putea fi luat. Celălalt Matt nu-mi poate fi luat. Viața așa cum o știu nu-mi poate fi smulsă din mâini.

Dar când mă apropii de intersecția ce duce spre biserica prezbiteriană, fruntea mi se umple de sudoare, mâinile încep să-mi tremure pe volan și știu exact încotro mă îndrept, încotro m-am îndreptat în tot acest timp. Trec pe lângă biserică și pe lângă liceu, dar merg mai departe, cu gura uscată și pulsul accelerat.

Încerc să nu mă gândesc la nimic. Încerc să mă gândesc la orice altceva, mai puțin la destinația mea și la groaza care mi s-a cuibărit în stomac și-mi trimite fiori de-a lungul cefei. O văd în fața mea și simt în gură gustul metalic și rece al adrenalinei.

„Nu te gândi la asta. Nu te duce acolo. Nu-ți aminti!”

Trag pe dreapta și farurile luminează memorialul lui Matt, răscolindu-mă din nou. Le las aprinse când ies din mașină, fiind singura lumină în afară de strălucirea roșie a semaforului aflat de cealaltă parte a drumului. E intersecția a două drumuri înguste de țară, cu vizibilitate redusă din cauza copacilor care încadrează ambele străzi, pe-o parte și pe alta, ca niște ziduri. Inițial, una dintre străzi era drum cu prioritate, dar au pus indicatoare cu STOP în toate cele patru direcții și au adăugat semnale luminoase după ce au avut loc mai multe accidente în această zonă.

Accidentul meu.

Alerg spre memorial având senzația că sunt urmărită de nesățioasa sferă neagră, de o ușă care se închide încercând să mă despartă de lumea lui Beau și de cea a Bunicii.

Dar acesta e locul unde a început totul. Cumva știu asta. Cumva cred că pot opri ceea ce se petrece.

Cad în genunchi în fața afișului, forțându-mi ochii să străpungă bezna. Mă gândesc la mâinile lui Beau alunecând pe clapele pianului și mă imaginez dansând, dar nu pot face cortina dinăuntrul meu să se dea la o parte permițându-mi să trec.

— TE ROG! urlu în noapte.

Ochii îmi coboară în josul malului, către albia aproape secată a pârâului, și la urechile mele ajung clipocitul apei peste pietre și bâzâitul țânțarilor adunați la suprafață.

E ca și cum aș fi din nou în mașină, dându-mă peste cap, cu stomacul tresăltând, în timp ce o voce de copil țipă și geamurile explodează într-o ploaie fină de sticlă. Mă pomenesc încercând să-mi recapăt respirația, căutând ceva de care să mă sprijin în timp ce simt o serie de smucituri brutale în stomac. Mâna mea atinge afișul, dar în locul lui simt răceala unei pietre și înțeleg c-am trecut în sfârșit dincolo.

Nu știu în ce lume, a lui Beau, a Bunicii sau una complet nouă. O lume în care puzderie de flori sălbatice violete și galbene cresc în jurul stâlpului de telefon și dincolo de el.

Știu doar că nu e lumea mea. Nu poate fi lumea mea.

Pentru că numele gravat în piatră, sub inscripția ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE, este NATALIE LAYNE.

29

Sunt moartă.

Undeva, cândva, sunt moartă.

Există și un epitaf, dar literele mi se învălmășesc în minte și nu-l pot citi. Deasupra mea ploaia se dezlănțuie. Simt că sunt cât pe ce să vomit în fața afișului și alerg câțiva pași, înainte ca fierea să-mi țâșnească din gât pe iarba alunecoasă și noroioasă dintre cizmele mele. N-ar trebui să conduc, dar nu pot rămâne aici. Tot ce știu e că nu pot rămâne aici. Mă întorc clătinându-mă la Jeep și pornesc înapoi spre liceu, spre casa lui Beau, spre casa mea, spre casa lui Megan.

Mă pomenesc traversând micul pod ce duce către proprietatea familiei Kincaid, pe drumul de pietriș. Apoi mă trezesc în fața casei lui Beau – și chiar e casa lui Beau; luminile sunt aprinse, dar camioneta lui nu-i acolo.

Și totuși nu plec. Unde să mă duc? Unde m-aș putea simți în siguranță când știu că undeva sunt moartă, că trupul îmi putrezește sub pământ și că poate mâine-dimineață mă voi trezi și voi vedea că sfera m-a învăluit, despărțindu-mă de cei doi oameni care pot înțelege ce se petrece.

Opresc motorul, iar atunci aud țipetele. Două voci vag cunoscute răstindu-se una la alta: mama lui Beau, Darlene, și noul ei soț, Bill.

Nu se poate înțelege ce spun, vorbele le sunt amortizate de peretele de material plastic și de tencuiala ce se află între mine și ei, dar îmi dau seama că e o ceartă serioasă, brutală și nu știu ce să fac.

Pornesc motorul și plec, absorbită din nou de gândurile și spaimele mele, până când mă pomenesc că stau în mașină lângă casa lui Megan. Tremur din tot corpul ca un puiet în bătaia unei tornade și am fața plină de lacrimi și muci. Mă șterg la nas cu brațul și cobor, ocolesc clădirea albă

cu coloane până în patio și intru în casă, la adăpost de ploaie.

Sfera a dispărut, dar știu că va reveni. Mă va înghiți de îndată ce o să adorm. O simt, ăsta e sfârșitul și nu o să capăt niciun răspuns. N-o să-mi aflu pacea.

Îmi scot rapid cizmele și umblu de colo colo. Mă dor picioarele și spatele, așa că mă așez pe marginea patului, încercând să-mi golesc mintea, dar să rămân trează, să nu gândesc, dar nici să nu adorm. Trec câteva ore și reușesc să cad într-un soi de amorțeală fără gânduri, dar când aud un ciocănit la ușa din sticlă, exclam „Slavă Domnului!” și-mi dau seama că de fapt îl așteptasem, ținându-mi răsuflarea.

Mă grăbesc să deschid, dar Beau șovăie, clătinându-se în prag cu ochii în pământ. S-a întâmplat ceva: e ud leoarcă și apa din păr i se prelinge pe obrazul plecat. Îl iau de mână și mă strânge aproape dureros.

— Beau? șoptesc eu.

Îi ating obrazul și tresare. Îl prind de bărbie și-i ridic chipul către mine.

— O, Doamne, șoptesc eu.

Are buza spartă și, deși nu mai sângerează, e încă murdar de sânge. Pleoapa stângă e învinețită rău, iar pometele a început să i se umfle.

— Beau!

În cele din urmă el mă privește și simt cum mi se frânge inima.

— De ce ești ud?

El dă să-mi întoarcă spatele, coborându-și privirea.

— Beau, ce s-a întâmplat?

— Bill mi-a vândut camioneta, spune el.

— Ce? exclam eu. Cum? Nu era a lui!

— E un drogat. Sunt niște drogați cu toții, spune el. Era pe numele mamei, dar ea n-a știut ce avea el de gând să facă. Cineva a venit și a luat-o pur și

simplu. După care Bill s-a întors acasă drogat. Mama s-a înfuriat și s-au luat la ceartă.

Se oprește o clipă și buza de jos îi tremură. Nu spun nimic. Aștept ca pe marginea unei prăpăstii, temându-mă că orice mișcare, cât de mică, îl va face să tacă, să se închidă în sine. În cele din urmă, el continuă.

— A început s-o lovească și l-am tras de pe ea, dar…

Îmi apăs degetele pe buza lui spartă și în sfârșit ni se întâlnesc privirile.

— Ea mi-a cerut să plec.

— Îmi pare rău, spun eu aruncându-mi brațele în jurul gâtului său. Beau, îmi pare tare rău!

Îl trag mai aproape și simt cum înțepenește o clipă, apoi începe să tremure, îngropându-și fața în obrazul meu, încleștându-și mâinile pe șoldurile mele în timp ce plânge pe tăcute.

— Îmi pare rău, repet eu și-i iau fața în mâini ca să-i sărut fruntea, obrajii, ochiul învinețit și gâtul. Îmi pare rău.

Îl trag cu totul în cameră și mă poticnesc închizând ușa după el, în timp ce el mă sărută apăsat, ignorând tăietura din buză și hainele lui ude între trupurile noastre.

Ploaie rece și lacrimi fierbinți, ale mele și ale lui, ni se preling pe obraji și pe buze în timp ce ne lipim unul de celălalt. El mă ridică și mă poartă către pat și mă aud spunând:

— Să nu-mi dai drumul.

El clatină din cap.

— Nu.

Vreau să-i spun că-l iubesc. Dacă nu apuc să-i povestesc despre piatra memorială cu numele meu, despre sfera neagră plutind pe deasupra mea sau despre atacurile de panică și de sfârșitul care se apropie, nu e nicio problemă. Dar dacă nu-i spun că-l iubesc, o s-o regret dincolo de sfârșit.

Vreau să știe că e iubit.

Vreau să se simtă în siguranță, așa cum și el mă face pe mine să mă simt în siguranță. Vreau să-l învălui în dragostea mea, ca să rămână cu el și după ce vom fi despărțiți pentru totdeauna.

— Te iubesc.

El se dezlipește de mine și îmi dă la o parte părul de pe față cu mâinile lui aspre, înainte să-și apese nasul și buzele de obrazul meu.

— Te iubesc, Natalie Cleary, îmi spune el abia șoptit.

Durează cât o bătaie de inimă.

— Te iubesc, repet eu.

— Te iubesc, șoptește el, ridicându-mă și lipindu-mă de el, în timp ce mușchii trupurilor noastre se încordează.

Îmi plimb mâinile pe spatele lui, pe tricoul lui ud și pe pielea umedă. El se retrage ca să-mi dea voie să mă ridic în capul oaselor, în timp ce-și scoate tricoul cenușiu și uzat și-l lasă să cadă pe podea.

Inima îmi bate nebunește, dar nu sunt emoționată. Simt numai povara strivitoare a unui viitor fără Beau, unde nu exist ca să-l trag înăuntru din ploaie, să-l apăr de beznă, fac să se reverse lumină în el cu săruturi și atingeri și cuvinte șoptite.

Degetele lui apucă tivul tricoului în care aveam de gând să dorm și a cărui față e deja udă și rece din pricina apei cu care era îmbibat propriul lui tricou. Mișcările lui sunt grijulii și mă privește intens în timp ce mi-l scoate peste cap. Mâinile lui poposesc tandre pe talia mea dezgolită și stăm așa un minut, privindu-ne. Apoi mă trage mai aproape până când piepturile ni se ating și îmi cuprinde cu brațele spatele gol, lipindu-și buzele în spațiul dintre gât și umăr. Are pielea mai mătăsoasă decât m-am așteptat și bronzată inegal, iar sub ea i se ghicesc mușchii.

Mă prinde de bărbie, apropiindu-mi din nou gura de a lui, un sărut profund, dar delicat, în timp

ce mirosul lui de ploaie și sudoare mă învăluie. Îmi las mâinile să alunece pe spatele lui, explorându-l centimetru cu centimetru. Degetele mele simt o ridicătură aspra de-a lungul șirei spinării, între omoplați.

— Ce-i asta? șoptesc eu.

— O cicatrice.

— Ce-ai pățit? îl întreb eu, atingând cu delicatețe semnul distinctiv…

— Un accident de mașină, spune el. Aveam cinci ani. Tata era beat. Puțin a lipsit să nu mor.

Inima îmi stă în loc. Simt cum sângele îmi fuge din obraz și din mâini. Înghit nodul din gât și noaptea se prăbușește asupra mea cu toată greutatea.

— Unde? întreb, deși deja știu răspunsul.

— Unde? repetă el nedumerit.

— Beau, unde? mă chinui să rostesc.

El ridică din umeri.

— De fapt, în același loc unde s-a răsturnat Matt cu mașina.

30

Sar din pat, îmi înșfac tricoul de pe podea, mi-l trag la loc peste cap și mă răsucesc căutându-mi cizmele. Beau mă prinde de braț, dar mă trag.

— Unde te duci? întreabă el în timp ce mă încalț. Vocea îmi tremură și-mi șterg ochii cu mâna.

— Trebuie s-o găsesc pe Bunica.

— În clipa asta?

Fac semn că da și-mi șterg obrajii înlăcrimați, întorcându-mă spre ușă. Beau se dă jos din pat și-și ia și el tricoul.

— Vin cu tine.

— Nu! spun eu cu mai multă asprime decât am intenționat. Nu… nu știu dacă o să vină când ești și tu prezent. Stai aici. Te rog, stai aici! Nu pleca, bine? Stai aici și așteaptă-mă.

El mă privește un timp îndelungat.

— Bine.

Traversez camera către el și mă întind să-l sărut încă o dată înainte să plec. Mă retrag, mă duc la ușă, o deschid și-l privesc din nou pe Beau.

— Te iubesc, îi spun.

— Și eu te iubesc, Natalie Cleary, îmi răspunde el, apoi o iau la fugă prin ploaie.

Știu unde trebuie să mă duc – care-i singurul loc unde există o șansă s-o găsesc pe ea, adevărul, explicația destinelor noastre împletite –, dar trebuie să fac un ocol mai întâi. Urc în mașină și mă întorc în intersecția împodobită cu flori, ursuleți și bilețele. Las motorul pornit și ștergătoarele să se miște sacadat pe parbriz și alerg prin ploaie către memorial. Îmi e foarte greu să străpung cortina dintre lumi, dar când reușesc, dau peste aceleași cuvinte care mă bântuie: ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE, NATALIE LAYNE.

Mă desprind de această lume și ea dispare imediat, făcând să reapară inscripția RUGAȚI-VĂ

PENTRU MATT KINCAID #4 și stomacul meu să revină la locul lui. Caut alte lumi, dar, în ciuda atacului de panică ce se anunță, pereții care mă țin în loc sunt mai solizi ca oricând. Urlu de frustrare, încercând să împing cu mintea vălul din jurul meu și deodată timpul începe să se scurgă din nou îndărăt. Plutesc înapoi în timp, soarele răsare și apune, iar mașinile gonesc pe lângă mine cu spatele, atât de repede, că sunt cât pe ce să nu observ momentul în care semnul din fața mea se schimbă.

Cât pe ce.

Și totuși nu.

Memorialul lui Matt dispare, dar în locul lui e un altul: o cruce de lemn roasă de vreme, înfiptă în pământul umed. Pe ea e gravată o dată de acum paisprezece ani și două cuvinte: BEAU WILKES.

Mă trag în spate îngrozită, încleștându-mi degetele peste gura deschisă în timp ce gâfâi și scâncesc. Apoi dispare. Noaptea și ploaia se prăbușesc din nou asupra mea și afișul lui Matt e la locul lui, dar eu încă mă mai chinui să respir, plângând cu sughițuri în timp ce alerg cătremașină.

Gonesc spre casă și-n mintea mea e o furtună. Trec pe lângă piatra de marcaj de la intrarea în cartier, cotesc pe strada noastră înfundată și parchez în fața casei mele.

Panoul de baschet e la locul lui. Obloanele sunt verzi. Sunt încă în lumea mea. Cobor din mașină și străbat curtea fără grabă, oprindu-mă sub un copac și uitându-mă la fereastra dressingului meu.

Încerc să apuc timpul, să-l încolăcesc în jurul meu și să alunec prin el în trecut.

Cedează. Spre deosebire de încercarea de a străpunge bariera din ce în ce mai puternică dintre lumea lui Beau și-a mea, mi se pare mai ușor ca oricând să fac soarele să gonească în jurul Pământului, să-i privesc lumina scăldând peretele casei copilăriei mele până când zăresc o dubiță închiriată, cu ușile din spate deschise. Soarele

strălucește pe cer și familia mea trece în goană între casa, garaj și mașină, de vreo șase ori.

Continui să mă deplasez. Căzând mai departe prin timp.

Dubița a dispărut. Ploaia se ridică înapoi la ceruri, norii se risipesc, soarele răsare și apune. Mașinile se mișcă înainte și înapoi pe alee, dispărând dincolo de ieșirea de pe stradă și reapărând. Întrezăresc pentru o clipă camioneta lui Beau. Ne văd pe noi doi apropiindu-ne cu spatele de camionetă și întinzându-ne înăuntru împreună. Îl văd ridicându-se și trăgându-mă în sus odată cu el până când ajung cu spatele lipit de portiera mașinii. Mă privesc tropăind cu spatele și apropiindu-mă de verandă și urcându-mă tot cu spatele pe acoperișul ei, iar de acolo pe fereastră.

Merg mai departe.

Atât de simplu e ce-am de făcut ca s-o găsesc pe Bunica. A fost simplu dintotdeauna și eu nu m-am prins.

Timpul continuă să gonească pe lângă mine în vreme ce traversez gazonul și mă cațăr pe acoperișul verandei, cu spinarea scăldată în lumina soarelui, a lunii, a soarelui. Cobor în dressing și mă văd gonind cu spatele între el și dormitor dezbrăcându-mă de dimineață și urcându-mă cu spatele în pat în timp ce noaptea revine.

Pătrund în dormitor cu inima bătându-mi nebunește și totul continuă să se miște în timp ce mă opresc lângă balansoar. Timpul continuă să treacă pe lângă mine, lumea se desfășoară ca un ghem, până văd o versiune mai timpurie a mea îngenunchind în fața balansoarului și gura mi se usucă.

N-are sens. Bunica ar trebui să fie aici. Știu asta. Asta e noaptea de-acum trei luni, când a venit să mă avertizeze. Când a țipat, m-am apropiat de ea și am îngenuncheat, așa cum face fata din fața mea, numai că Bunica nu-i aici. Scaunul e gol.

Mai fac un pas și timpul alunecă din nou prin mine, de data asta pornind înainte cu o smucitură bruscă, de parcă aș fi trasă prin apă preț de un kilometru într-o clipită, și camera se schimbă. Fiecare detaliu e altfel, deși schimbarea e subtilă.

Un pat identic stă exact acolo unde ar trebui să se afle patul meu, acoperit cu o cuvertură identică. Pereții în portocaliu și negru strălucesc în lumina lunii, dar nuanțele nu sunt chiar aceleași, iar balansoarul din colț e ornat cu mici trandafiri sculptați. E camera mea, dar e altfel.

Și iat-o pe Bunica, stând în balansoarul acela oarecum diferit; și Eu cea Anterioară ghemuită la picioare ei.

Opresc mișcarea timpului ca să apar în propria mea cameră, în spatele eului meu îngenuncheat, privind-o pe femeia bătrână despre care am crezut întotdeauna că e Dumnezeu.

Ochii ei căprui închiși, încețoșați de o peliculă lăptoasă, se ridică de la Eu cea Anterioară și Bunica rămâne cu gura căscată.

— Tu! șoptește ea. Deja… deja ești aici!

Văd cum pe Eu cea Anterioară începe să se întoarcă și să privească peste umăr, așa cum am făcut acum câteva luni.

— Nu te teme, Natalie. Alice o să te ajute, îi spune Bunica. Găsește-o pe Alice Chan. Ea te poate ajuta.

Versiunea mea anterioară dispare înainte să mă vadă, lăsându-mă singură cu Bunica. Ea se ridică din balansoar. Răsuflarea ei hârâită e unicul sunet.

— Cine ești? întreb eu.

Buzele ei ridate se arcuiesc într-un zâmbet trist.

— Natalie, spune ea lent. Sunt tu.

31

— Cum se poate una ca asta? întreb eu.

Ea îmi zâmbește din nou cu tristețe.

— Cum e posibil orice?

Asta mi-a zis și Beau după ce mi-a povestit că și el vedea cele două versiuni ale orașului Union.

— Ce vrei? întreb cuprinsă de disperare. Nu l-am putut salva pe Matt. Nu mi-ai spus că era vorba de el și nu l-am putut salva. Trăiește numai cu ajutorul aparatelor.

Ochii ei întunecați – ochii mei întunecați – se abat către podea.

— Știu, spune ea. Dar n-am venit să-l salvez pe Matt.

— Atunci pe cine?

— Ce vrei să afli, de fapt, Natalie? Pune-mi întrebarea care te frământă.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze, deși sunt din ce în ce mai puțin sigură că vreau să aflu răspunsul:

— De ce există două lumi, a mea și a lui Beau?

— Nu există două lumi, spune ea simplu.

— Ce vrei să spui?

— Aluneci în timp, Natalie, văzând celelalte momente din spațiul pe care-l ocupi fizic. Te miști înainte hipnopompic și înapoi hipnagogic.

— Alice a înțeles deja care-i treaba cu deplasarea în timp, spun eu nerăbdătoare. Nu înțeleg însă…

Șovăi, adunându-mi curajul să rostesc cuvintele cu voce tare:

— …de ce există o cruce cu numele lui Beau în același loc unde e o piatră memorială pentru mine?

Bunica trage aer în piept.

— O draga mea! Te cunosc mai bine ca oricine. Știu când minți. Înțelegi de ce, dar nu vrei să recunoști.

— Nu se poate ca în viitor să devin atât de enervantă!

— Tinerii întotdeauna cred că bătrânii sunt enervanți, spune ea. Dar nouă nu ne pasă, fiindcă suntem de părere că ei sunt cei enervanți.

— Încetează, spun eu. Zi-mi ce se petrece.

— Beau a murit, Natalie. Ăsta-i adevărul. Dacă privești timpul ca pe o linie dreaptă – fără devieri, fără repetiții, rescrieri sau găuri de vierme –, tatăl lui Beau a cotit la stânga când venea o altă mașină. El era beat, iar mama noastră adormise la volan. El a văzut-o și a accelerat ca s-o evite. Ea s-a trezit și a smucit volanul spre stânga, dar niciunul dintre ei n-a fost suficient de rapid. Mașinile au intrat în coliziune pe partea pasagerului. Tu ai supraviețuit și un băiat de cinci ani pe nume Beau Wilkes a murit.

Lacrimi grele îmi curg pe obraji.

— Minți, scâncesc eu cu mâna la gură. Are un viitor. L-am văzut. Am fost acolo!

Acasă, în casa noastră cu glicine. Cu un leagăn pentru bebeluși.

— Nu mint, spune ea încet…

— Atunci de ce pot să-l ating? strig eu. De ce e scris și numele meu pe piatra memorială?

— Pentru că nu e tot adevărul, spune ea privind din nou în podea. Când vine vorba despre timp, uneori apar revizuiri. Găuri de vierme. Cred că lumea lui Beau există pentru tine fiindcă ai puterea să schimbi lucrurile.

— Ce lucruri? Despre ce vorbești?

— Moartea lui Beau e în trecut, explică ea. S-a întâmplat. Dar când te-ai desprins din locul tău în timp, timpul s-a sfâșiat declanșând aceste alunecări. Și când eram de vârsta ta, l-am cunoscut pe Beau Wilkes, cu toate că murise de ani buni. Am descoperit ceea ce credeam că era o altă lume și m-am îndrăgostit de băiatul care trăia în ea și toată viața mea s-a schimbat. Voiam să-mi petrec fiecare zi în compania lui, mai mult decât îmi

doream să fug sau să mă ascund de ceea ce se întâmpla. Dragostea pentru el m-a schimbat. Și apoi am descoperit…

Se oprește strângând din buze.

— Ei, același lucru pe care l-ai descoperit și tu: o cruce cu numele lui pe ea și cu data accidentului nostru. Am continuat să forțez bariera dintre lumile noastre încercând s-o străpung și să găsesc o explicație. Toată vara mi-a fost din ce în ce mai greu să pătrund în lumea lui Beau, dar am rămas acolo, îngenuncheată în noroi, până când am reușit să alunec din nou prin timp. Când am reușit, m-am trezit privind numele meu, nu pe al lui Beau. Nu era nicio dată, dar nu conta. Am știut pe loc, la fel ca tine, că, într-un fel, muriserăm amândoi în noaptea aceea. Am căutat și-am găsit un articol de ziar despre noaptea aceea, despre accidentul care a pus capăt prezenței lui Beau în lumea mea și a ta. Același accident care, în lumea lui, a făcut ca mama noastră să stea plângând la masa din bucătărie și a determinat întreaga noastră familie să se mute din casa asta cu amintirile ei sumbre. Și, la fel ca tine, m-am gândit că trebuia să se fi produs un soi de ramificație în timp, Beau supraviețuind într-una dintre variante, eu în cealaltă. Am vrut să-i spun, dar n-am mai avut ocazia. În acea noapte m-am trezit cu o sferă întunecată deasupra mea și lumea lui mi-a rămas închisă pentru totdeauna. Ca și cum aș fi fost din nou prizoniera timpului liniar, fără alunecări și fără realități paralele. Sau ca și cum ruptura dintre lumile noastre ar fi fost cusută. Am plecat la facultate devastată. Ori de câte ori reveneam acasă încercam să ajung la el, dar nu puteam face timpul să se supună. N-am reușit să-i mai găsesc lumea. După ce am terminat studiile, m-am întors în Union și-am început să lucrez cu o profesoară de la NKU care studia experiențele de genul celei trăite de mine. Am descoperit la toți subiecții ei același lucru: un eveniment catastrofal precedând

alunecarea lor în timp, indicii privind existența unei lumi alternative – una în care întâmplarea respectivă decursese altfel sau fusese prevenită – și o sferă neagră marcând sfârșitul. Cred că așa se întâmplă întotdeauna cu cei ca noi, care se pot deplasa prin timp. Există un motiv, ceva ce putem repara sau schimba, numai de-am ști cum. Poate cineva, cândva, chiar a reușit. Dar dacă cineva ar reuși să schimbe sau să repare lucrurile, întregul lui trecut s-ar rescrie și n-ar mai avea amintiri sau dovezi despre un timp când lucrurile au stat altfel. E posibil ca eu și Alice să fi ajutat pe cineva să facă o alegere diferită, dar asta probabil că ne-a șters orice amintire cum cam fi cunoscut măcar acea persoană. Ne amintim însă de acei pacienți ale căror enigme am încercat și am eșuat să le rezolvăm înainte să treacă timpul lor. În orice caz, a început să ne devină clar că avem la dispoziție doar o perioadă limitată de timp în care putem accesa și schimba trecutul. După Închidere, niciunul dintre subiecți nu a reușit să se mai deplaseze în timp sau să pătrundă într-o realitate alternativă. Ca și cum rupturile în timp s-ar vindeca de la sine, permițându-le celor smulși din cursul său firesc să traverseze fără opreliști numai până când sunt din nou prinși într-un timp liniar. Am înțeles că asta însemna că n-aveam cum să mai ajung la Beau. Dar chiar și pe durata studiilor postuniversitare n-am putut să nu mă gândesc la el, la ce s-a întâmplat cu el și la posibilitatea de a schimba lucrurile. Începuse să piardă șirul timpului înainte de Închiderea mea, ca și cum resigilarea rupturii în timp l-ar fi făcut din ce în ce mai puțin real. Acesta a fost primul indiciu pe care l-am avut eu și Alice că lumea lui Beau a colapsat odată cu gaura de vierme din mine, că Deschiderea era de fapt începutul unei cronologii alternative, iar Închiderea era sfârșitul. Ulterior, toți subiecții noștri au descoperit că, pe măsură ce Închiderile lor se apropiau, același lucru li se întâmpla celor

pe care îi întâlniseră în realitățile alternative. Pierdeau șirul timpului, la fel ca Beau. Din ce în ce mai mult, până nu au mai avut ce pierde. O fi doar o ipoteză, dar e una în care Alice Chan credea. Noi suntem ușa către Beau și lumea lui, Natalie. Când ușa se închide, el va pieri. Când s-a închis în mine, el a pierit. M-am străduit să-mi văd de viața mea. M-am căsătorit cu iubitul meu din facultate, mi-am aflat plăcerea în muncă și m-am devotat unor prietenii sincere. Nu puteam însă să accept că Beau dispăruse pentru totdeauna, așa c-am continuat să caut o cale de a ajunge la el. În cele din urmă, Alice și-a dat seama că procedam greșit. Nemaiputând să mă deplasez prin timp, nu aveam cum să-l găsesc pe Beau. Unica mea speranță era să fiu găsită în timp. Așa că am cumpărat casa părinților mei, am renovat-o și am redecorat camera ca pe vremea copilăriei mele, atât cât am putut, ca să nu te sperii dacă apăreai aici. Apoi am așteptat.

— Ai așteptat? șoptesc eu.

— Te-am așteptat pe tine, spune ea. Să mă găsești. Între timp, am început să predau la Universitatea din Cincinnati. Făceam naveta ca să pot continua să lucrez cu Alice și cu noii ei subiecți, fapt care a dat la iveală o nouă piesă din puzzle: senzațiile fizice care însoțesc călătoria prin timp. Când înaintează prin timp, subiecții simt o smucitură în abdomen ca și cum ar fi ridicați în aer. Când se deplasează înapoi, au o senzație de cădere. E evident, de fapt, dar nu înțeleseserăm până atunci că senzația fizică la pătrunderea în Cealaltă Lume coincide întotdeauna cu cea a înaintării în timp, în vreme ce senzația la revenirea în lumea ta coincide cu cea a alunecării înapoi.

Clatin din cap:

— Nu înțeleg. Asta ce înseamnă?

— Natalie, timpul e o iluzie în raport cu persoana care-l experimentează. Există cronologia generală a lumii – dinozaurii, Era Glaciară, Evul

Mediu, perioada elisabetană și așa mai departe –, dar fiecare persoană experimentează propriul ei curs al timpului. Pentru majoritatea oamenilor, acesta reprezintă o mică secțiune din cronologia generală. Pentru cei ca noi, e altfel. Fluxul timpului nostru poate include abateri de la viețile noastre altminteri liniare. Gândește-te la clipa când am ajuns la Parada Absolvenților. Peste cinci minute în viitorul nostru urma să vedem bizoni acolo unde ar fi trebuit să se afle liceul. Acela era viitorul nostru, un moment care se petrecuse cu decenii sau chiar secole în urmă. Uneori te deplasezi prin timp și vezi totul schimbându-se sub ochii tăi. Alteori ești smucită înainte sau faci un salt. Asta ni se întâmpla nouă în copilărie. Trupul nostru se deștepta în toiul nopții, dar conștiința noastră adormită sărea într-un timp diferit: o halucinație hipnopompică. Nu te-ai văzut străbătând fiecare moment. Ajungeai direct în prezentul meu ca și cum ai fi fost legată de mine. Asta faci și când ajungi în lumea lui Beau. Zvâcnești înainte, ca și cum ai păși peste undele timpului până într-un punct anume din viitor.

— Înainte? întreb eu.

— Simți asta, nu? Aceeași senzație ca și cum ai înainta în viitor?

— Beau este în același an, în aceeași zi chiar. Cum poate să fie în viitor?

Ea expiră.

— Ajungem și acolo. În fine, la puțin timp după această descoperire, Alice a murit. Eram singură, soțul meu nu mai trăia nici el și aproape îmi pierdusem speranța că vei veni. Apoi, într-o noapte, când ședeam în balansoar, ți-ai găsit calea către prezentul meu. Am știut de cum te-am zărit că aveai optsprezece ani și că era probabil vara în care îl cunoscuserăm pe Beau. N-ai ținut timpul acolo decât un minut înainte să-ți scape – în fond, Închiderea ta se apropia. M-ai prins cu garda jos.

Am încercat să te alin, dar nici nu știam dacă mă poți auzi.

Aceea fusese noaptea accidentului lui Matt, ultima oară când o văzusem pe Bunica. Deși pentru ea fusese prima oară. Spaima acelei nopți, a nopții acesteia, mă strivește chiar și când îmi amintesc.

— Am așteptat ani întregi să mă găsești din nou. Credeam că dacă aș fi reușit să te mai văd măcar o dată, aș fi putut să te îndrept mai repede către Alice. Când însă te-am întâlnit din nou, eram mult mai înapoi în fluxul tău temporal. Erai atât de mică și nu voiam să te sperii, nu voiam să forțez lucrurile, așa că ți-am spus o poveste, una dintre sutele de povești cu care mi-am petrecut viața studiindu-le și predându-le. A fost cel mai firesc lucru din lume să-ți spun poveștile acelea, fiindcă știam deja ce însemnau pentru mine și ce aveau să însemne pentru tine într-o bună zi. În noaptea aceea ai ascultat, iar după patruzeci de minute ai dispărut. Dar o clipă mai târziu ai reapărut și ai ținut timpul locului cât am vorbit. Timpul a început să sară, ca un disc zgâriat. Îți spuneam o poveste și apoi pierdeai contactul. Pentru tine vizitele acelea aveau loc la intervale mari, șase luni sau un an. Dar pentru mine nu erau separate decât de câteva minute, ca și cum mintea ta adormită ar fi insistat să te aducă în timpul meu ori de câte ori putea, reluând lucrurile de unde le lăsaserăm. Ai crescut sub ochii mei în numai câteva zile. Și, după cum ți-am spus, știam deja că n-o să mai pot niciodată să ajung la Beau. Ți-a explicat Alice deja teoria lumilor multiple?

— Da… cred că da, spun eu abia scâncind. A desenat timpul ramificându-se. Fiecare ramură era o altă lume, sau așa cred. Adică, vorbim despre Alice, și era într-un soi de transă științifică, așa că nu-s sigură.

Bunica zâmbește trist și încuviințează:

— Credem că ramurile acelea sunt găuri de vierme. Ca urmare, au un termen de valabilitate. Poți iniția un viitor alternativ, dar acesta va colapsa dacă persoana cu acces la gaura de vierme nu alege acel viitor. Imaginează-ți un plic care a fost lipit. Îți plimbi degetul pe muchia de sus a plicului și acela este timpul: o linie dreaptă. Apoi iei cuțitașul de deschis scrisori și faci o tăietură de un centimetru în partea de sus. Acum, când îți plimbi degetul peste plic, dai de o porțiune unde sunt două căi separate, formând o elipsă. Acesta este timpul dintre Deschiderea și Închiderea ta. Să zicem că îți plimbi degetul peste una dintre ele – versiunea curentă a lumii –, dar la jumătate decizi că o vrei pe cealaltă. Revii la despărțitura inițială și schimbi cursul evenimentelor, apucând-o pe cealaltă cale. Când am ajuns la parada absolvenților, expediția în trecut era o parte din viitorul nostru, la fel cum lumea lui Beau – această versiune alternativă a prezentului – este o parte a viitorului tău. Dacă te iei după zi și an, pare a fi prezentul, dar de fapt este viitorul tău, fiindcă versiunea lui nu s-a petrecut încă pentru nimeni cu excepția ta.

— Tot nu pricep, izbucnesc eu. N-are logică ce spui.

— Deschizătura aceea din plic – cei paisprezece ani dintre Deschiderea și Închiderea ta –, asta e perioada în care putem opta pentru cealaltă realitate. Poți alege ca lucrurile să continue cum au continuat pentru mine, iar lumea lui Beau va fi distrusă. Sau poți să revii la momentul când timpul a fost sfâșiat pentru prima oară și să schimbi lucrurile. Poți să alegi universul lui Beau. După Închiderea ta, prin acțiune sau prin inacțiune, vei fi ales care dintre cele două variante supraviețuiește. Pentru mine asta înseamnă că Beau a murit. A murit când eu aveam patru ani și, într-un fel, a murit din nou când aveam optsprezece ani și lumea

lui, șansa lui la viitor, s-a năruit. Dar tu… tu încă mai poți să-l vezi. Un viitor în care…

Privirile ni se întâlnesc, iar ea clatină din cap în timp ce lacrimile îi răsar pe gene.

— În care te întorci și îl alegi pe el.

Mă străduiesc să înțeleg ce anume spune Bunica și mintea îmi vuiește de întrebări, diagrame mentale și o panică fără limite. Trupul meu își reamintește iar și iar senzația trecerii în lumea lui Beau și de fiecare dată simt același lucru: o senzație ascendentă, ca și cum aș fi ridicată iute în aer, ca atunci când înaintez prin timp. Ce înseamnă că prezentul lui Beau e viitorul meu? Ce înseamnă că ultimii paisprezece ani în versiunea lui nu s-au întâmplat încă, dar că se vor întâmpla?

Umerii Bunicii tremură din cauza efortului de a nu izbucni în plâns; sau poate doar mi se pare din cauză că timpul mă împinge chiar și-acum, încercând să mă tragă înapoi în prezentul meu. Atunci îmi devine clar acel lucru pe care Bunica nu se îndură să-l spună cu glas tare, cel puțin nu atât de direct pe cât mă lovește pe mine.

— Crezi că văd lumea lui ca pe un viitor pentru că o să mă întorc, murmur eu. Pentru că o să schimb ce s-a petrecut în noaptea accidentului lui Beau și asta va face lumea lui să existe.

Dar în lumea lui Beau nu suntem amândoi.

El mi-a văzut familia din lumea lui. Pe toți cu excepția mea. „Fericiți”, așa a spus, „păreau fericiți”.

Și în lumea aceea mi-am văzut numele pe un bloc de piatră.

— Crezi că el va supraviețui în locul meu, șoptesc.

Bunica își îngroapă fața în mâini și începe să plângă.

— Eu nu mă pot întoarce, spune ea. Nu pot, altfel aș face-o. Nu pot să-ți povestesc de câte ori am încercat. Am crezut c-aș putea preveni accidentul, dar, Natalie, senzația fizică a călătoriei

în timp, împingerea sau smucirea… când am văzut piatra aceea cu numele nostru pe ea, ne aflam în viitor – nu cel natural, ci cel ales. Am simțit smucitura. Nu cred că putem împiedica accidentul, dar putem să-l schimbăm.

— Crezi că eu aleg…

Glasul mi se frânge și cuvintele îmi alunecă de pe buze ca un suspin:

— …să mor.

Ea mă privește. În ciuda ridurilor adânci, a petelor de bătrânețe și a cataractei, pare tânără, micuță. Cum eram eu când eram mică, în filmulețele de familie, un corp plăpând în haine prea mari.

— Cred că o să faci ceea ce eu n-am putut, șoptește ea.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet, cu excepția unui geamăt ascuțit.

— Sfera, reușesc să spun în cele din urmă. Am văzut-o în noaptea asta!

Ea încuviințează, dar nu mă mai poate privi. Se lasă pe podea și se cuprinde cu brațele ei subțiri.

— E în noaptea asta. E aceeași senzație ca prima oară. Ca și cum totul ar fi cusut la loc. Ruptura în timp se închide în noaptea asta.

„Prima oară."

Azi am avut prima ceartă adevărată cu mama. Am leșinat pentru prima oară. Mi-am pierdut pentru prima oară un prieten, pe primul meu iubit. M-am gândit pentru prima oară la moartea mea, când mi-am văzut numele scris undeva unde n-ar fi trebuit să se afle. Și i-am spus lui Beau că-l iubesc pentru prima oară.

Și pentru a doua oară.

Și pentru a treia oară.

Am vrut să fac dragoste cu el pentru prima oară.

Acum el mă așteaptă în dormitorul lui Megan în timp ce lumea lui se năruie. Simt acea senzație de cădere iminentă în stomac. Ceva încearcă să mă cimenteze acolo unde mi-e locul și când se va

întâmpla – dacă se va întâmpla –, Beau va fi prins sub dărâmăturile unei lumi care nu a existat niciodată.

— Nici n-am avut vreme să trăiesc, spun eu simțindu-mă neajutorată.

O spun pentru că n-am altă apărare acum decât cuvintele. Pentru că e o alegere imposibilă. Pentru că simt că de fapt n-am de ales și, dacă tot o s-o fac, pot măcar să spun „nu” înainte.

Bunica întinde o mână către mine. I-o iau și mă așez pe podea în fața ei.

— Ar trebui să fiu eu, spune ea. Aș putea s-o fac fără regrete. Eu una asta aș alege, dar nu înseamnă că trebuie să fie și alegerea ta. Nu pot să-ți cer așa ceva. Știu că n-ai apucat să trăiești. Știu ce viață poți avea, cât de plină va fi chiar și fără Beau, toți oamenii pe care îi vei influența și cei care îți vor schimba viața pentru totdeauna. Știu toate poveștile pe care le vei ști într-o zi. Îți cunosc ambele mame și știu cât de mult te iubesc amândouă. Știu secrete despre Coco care ți-ar zburli părul de încântare și îi cunosc pe copiii lui Jack și știu cât de mult își iubesc tatăl. Eu am toate răspunsurile și tu nu ai niciunul.

Îmi strânge mâna.

— Tu n-ai decât poveștile pe care am reușit să ți le spun și dragostea ta pentru Beau. Știu toate astea, Natalie, și totuși sunt aici cerându-ți să faci ceva ce nu i-aș cere niciodată cuiva de vârsta ta, mai ales cuiva la care țin și ale cărui suferințe și bucurii le-am trăit și eu. Ți-o cer fiindcă eu asta am vrut să fac și pentru că tu poți să alegi.

— N-am de ales, izbucnesc eu. Știi că n-am de ales. Practic m-ai crescut pentru asta. Ți-ai petrecut ani băgându-mi asta în cap. M-ai învățat că a iubi înseamnă să mori.

— O, iubito! N-ai înțeles! Nu ți-am spus poveștile astea doar ca să te răzgândești. Ți le-am spus pentru că îmi amintesc ce rău m-a durut să nu pot vedea adevărul, să trăiesc cu senzația că

întunericul mă va înghiți. Ce e dragostea, dacă nu a pune pe altcineva mai presus de tine? Mama noastră biologică ne-a dat spre adopție pentru că spera că vom avea o viață mai bună departe de ea. Părinții noștri nu ne-au povestit despre accidentul de mașină pentru că mama a suferit ani în șir de stres posttraumatic. S-a chinuit din greu să-și gestioneze durerea, dar ne-a și protejat de ea. Dragostea nu înseamnă decât să pui pe altcineva mai presus de tine. Nu te-am învățat asta ca să-l salvezi pe Beau. Ți-am spus-o ca să înțelegi că toată lumea asta a fost făcută pentru tine, că se încălzește când zâmbești și suferă când suferi. Ți-am spus-o ca să nu-ți mai fie frică.

— Dacă-i adevărat, atunci trebuie să existe o altă cale, mă răstesc eu. Cum poți să-mi spui că lumea mă iubește și imediat apoi să-mi ceri să mor? Vreau să știu! Vreau cunoașterea asta secretă care te face atât de sigură ca ai dreptate, încât ești dispusă să-mi ceri să mă întorc în trecutul meu și să mă întind pe drum în fața mașinii mele ca să-mi ucid sinele copil. Pentru că nu accept! Trebuie să existe altă cale!

— De ce? mi-o întoarce Bunica. Ai avut dovezi că există exact două prezenturi. Eu am văzut dovada că Beau a murit în noaptea aceea în lumea noastră. Beau a găsit dovezi că în lumea lui tu nu exiști. Ți-ai văzut piatra memorială în același loc ca a lui. De ce ar trebui să existe o altă cale?

— Pentru că se întâmplă asta, țip eu. Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi, Bunico, sau cel puțin nu oricui. Trebuie să existe un motiv mai bun pentru care pot schimba lucrurile. De ce eu și Beau, dintre toți oamenii din lume? De ce căpătăm o a doua șansă? Ce ne face așa speciali?

— Poate nimic, spune Bunica. Poate norocul. Sau poate cineva crede că alegerea asta este un dar pe care îl vei aprecia.

— Sau poate pentru că lumea ar fi mai bună cu noi doi în ea, o contrazic eu, pentru că e o lume

bolnavă și când suntem împreună e mai puțin bolnavă. Poate pentru că suntem conectați sau ne potrivim sau suntem cuplul perfect și, dacă timpul e cu adevărat plat, poate că a văzut toate astea. Poate că, chiar dacă Beau a murit, timpul a văzut fiecare lume posibilă în care ne-am fi putut iubi și asta a fost aproape ca și cum ne-am fi iubit. Pentru că ne-am fi putut iubi oriunde, în orice lume, și poate putem schimba lucrurile tocmai pentru că între noi este ceva suficient de puternic ca să pătrundă în fiecare ramificație a timpului. Poate că iubirea noastră nu putea muri, chiar când noi am murit. Ceva ne trage unul spre altul, Bunico. Ceva l-a readus din morți și l-a purtat până la mine. Chiar dacă mă întorc în noaptea accidentului și mor, de ce ar fi moartea și timpul mai puternice de data asta? Trebuie să însemne ceva. Trebuie să însemne că avem un viitor.

— Poate că există altă cale, Natalie. Dar n-o să-ți promit ceva ce nu-ți pot oferi.

Vocea-i e încordată și în ea se simte tremurul lacrimilor, o vibrație ca a unei pelicule de apă chiar înainte să se reverse peste buza paharului.

— N-o să-ți spun că vei avea un viitor alături de Beau pentru că nu am certitudinea asta. N-o să fi eu aia care să-ți spună că poți avea totul, indiferent cât de tare îmi doresc ca Beau să primească o șansă de-a trăi. Vreau să cred în viitorul acesta, Natalie, dar nu cred. Spui că tu l-ai văzut? Ei bine, eu nu. Și chiar dacă reușești să creezi un viitor, cine poate garanta că vei fi chiar tu în el? Uită-te la noi! Suntem aceeași persoană, dar trăim vieți diferite. Dacă poți crea o lume cu tine și cu Beau, tot nu vei fi chiar tu, așa cum nu ești chiar eu.

Am senzația că mi-a pus o greutate pe piept.

— Atunci minte-mă, o implor. Pentru că o s-o fac oricum și vreau să-mi spui că totul va fi bine. Am nevoie să mă minți.

Gura i se arcuiește într-un surâs și lacrimile scapă și i se preling pe obraji.

— Nu-i o minciună, șoptește ea. Totul va fi bine.

Închid ochii strivindu-mi lacrimile între pleoape și poveștile Bunicii îmi străfulgeră prin minte ca un curent electric întrețesut prin viața mea, ca pânza Bunicii Păianjen și dârele de lumină ale lui Alice, călăuzindu-mă și învățându-mă tot ce știu despre dragoste. Dar țesătura este dureroasă, de parcă mi s-ar întinde prin vene, viața pe care vreau s-o trăiesc pulsând alături de cea pe care vreau să i-o ofer lui Beau. Lucrurile pe care vreau să i le aștern în fața ochilor, să i le pun în mâini și să i le cânt la ureche și toate locurile unde vreau să ajungă și miile de apusuri aurii pe veranda încălzită de soare.

— Am văzut, spun eu cu glas răgușit. Am văzut cum o să fie.

Cum ne-am fi potrivit, ce am fi construit între noi.

— Am fost acolo. Ce să fac cu asta?

— Draga mea copilă, spune Bunica, dându-mi la o parte din ochi o șuviță udă de lacrimi. Poate că eu n-am văzut asta, dar a fost întotdeauna în inima mea. Îți porți speranța cu tine până la sfârșit, așa cum fac și eu.

Îi cercetez chipul căutând să înțeleg ce vrea să spună și ea își apasă palma pe buze și privește în podea. Când vorbește din nou, vocea ei e răgușită și aspră.

— Sunt pe moarte.

A fost un fel de scâncet și îi ia o secundă să-și regăsească glasul.

— Acum nu mai e vorba de mine. E vorba despre tine și despre ceea ce-ți dorești tu.

— Pe moarte? De ce? reușesc să întreb șoptit.

Ea închide ochii.

— N-o să-ți spun asta. Nu vreau să-ți stric surpriza sau să-ți produc vreo spaimă. Fiecare moare, scumpo, iar tu la optsprezece ani, știi deja asta.

— Și până și lui Isus i-a fost frică de moarte, îi reamintesc.

— Așa e.

— Nu poți să-mi spui nimic? Să-mi dai vreun indiciu?

Ea își împreunează mâinile ca să nu-i mai tremure.

— Pot să-ți spun că durerea pe care ți-o va provoca viața merită îndurată. Că dacă vei trăi, viața ta va fi plină de tot atâta iubire cât întuneric și că pentru fiecare clipă de suferință vei avea parte de una de bucurie. Singurul lucru pe care nu-l vei mai simți e ceea ce simți acum pentru Beau, dar asta nu-ți va face viața mai puțin demnă de-a fi trăită. Însă o viață demnă de trăit nu e un factor când vine vorba să ne simțim vii sau iubiți. Ai de ales între a te bucura de darul imposibil și lipsit de garanții care e viața și a îl oferi altcuiva. Te poți folosi de iubirea ta ca să refaci lumea. Fie că i-o oferi lui Beau sau o păstrezi, lumea va continua să fie cumplită și frumoasă în același timp, Natalie.

M-am temut atât de tare de acele lucruri teribile, de faptul că totul se va destrăma înainte să aflu cine sunt sau înainte să-mi fi găsit locul. Dar sunt aici, la capătul timpului, privindu-mă, și ea n-a fost niciodată cu adevărat singură. Simt un soi de ușurare dureroasă văzând o versiune a mea care deja a trăit și aflând că toate spaimele mele nu s-au îndeplinit. Încă mai vreau să experimentez totul eu însămi, să ajung la finalul lumii mele și să dispar în tăcere, dar, de fapt, n-am de ales cu adevărat. Nu știu sigur ce se va întâmpla când voi reveni în noaptea accidentului, dar știu că mă voi întoarce acolo. Nu pentru că pe Beau îl așteaptă un viitor frumos sau pentru că al meu e neînsemnat, ci pentru că a iubi înseamnă a dărui lumea, iar a fi iubit înseamnă a avea întreaga lume de oferit.

— Cât timp mai am? întreb.

— Ore, răspunde ea. Minute. Nu știu, Natalie. Nu prea mult.

— Mi-e frică.

Ea mă îmbrățișează și-mi îndepărtează părul de pe obraz așa cum a făcut mama de un milion de ori. Mama! Ultimul lucru pe care l-am spus a fost: „Eu n-am mamă!” Sunt atâta lucruri pe care ar trebui să le fac. Să-mi văd părinții, pe Jack și pe Coco. Să îi spun mamei să nu mai lase vinovăția s-o apese și să-i promit c-o să îndrept totul. Să îmi iau rămas-bun de la Megan și să-i spun cât o iubesc. Să îi alin pe părinții lui Matt, care-și vor primi fiul înapoi dacă o să reușesc. Să-i mulțumesc lui Rachel pentru felul ei brutal de-a mă iubi, suficient de brutal cât să mă urască pentru că o lăsam în urmă.

Și să-l îmbrățișez pe Beau. Să mă asigur că înțelege cât de mult îl iubesc. Că știe cât de bun și blând și tandru este. Cum îi face pe oameni să se simtă iubiți și în siguranță și cât de luminoasă e lumea datorită lucrurilor pe care le are de oferit. Ce om bun e și ce viață merită, în ciuda celei de care a avut parte până acum.

Dar n-am timp să spun aceste ultime cuvinte. Nu pot să risc. E singura mea șansă. N-o să am prilejul să-i spun că dacă aș fi avut de ales, l-aș fi iubit până-n clipa morții mele.

Cred că chiar îl voi iubi până în clipa morții mele. Trebuie să cred că lumea va prelua lucrurile de unde le-am lăsat eu. Trebuie să cred că, indiferent dacă voi fi sau nu la sfârșitul lumii alături de Beau, iubirea e mai mare decât moartea.

— Și mie mi-e frică, îmi șoptește Bunica la ureche. Dar suntem curajoase, fata mea.

Râsul mi se îneacă în lacrimi. Mai am câteva minute până când o să mor și râd. Deodată izbucnesc în hohote isterice și Bunica râde și ea și ne legănăm amândouă pe podeaua dormitorului, cu lacrimi de râs șiroindu-ne pe obraji și cu mucii curgându-ne.

Ea își recapătă prima calmul, scrâșnind din dinți, zâmbind cu hotărâre și dând din cap spre

mine.

— Poți să faci asta. Știu. Am fost mamă purtătoare de două ori pentru Jack și pentru soțul lui.

Când mă vede surprinsă, îmi face dramatic cu ochiul:

— Putem orice.

Încuviințez din cap pentru că nu pot vorbi. Sunt nespus de serioasă acum, dar inima îmi e ușoară ca un balon, ca și cum, odată alegerea făcută, povara spaimei ar fi dispărut, lăsând în loc numai lumină și căldură, un dar pentru băiatul pe care-l iubesc. Mă ridic și Bunica se ridică și ea și mă cuprinde într-o îmbrățișare strivitoare. Se retrage, dar mă apucă de brațe cu o forță surprinzătoare:

— Datorită ție, o lume nouă se va naște.

Îmi dă drumul și eu pornesc spre ușa dressingului, îmi pun palmele pe cadrul ei și mă opresc. Privesc înapoi și o văd stând dreaptă, cu mâinile împreunate în față și capul sus.

— Bunico, zic eu.

— Da, iubito, spune ea.

— Crezi… adică e posibil… să existe Dumnezeu?

Ea arborează acel zâmbet pe care mi-l amintesc din copilărie, cel misterios, care-i luminează ochii.

— Fetițo, cum crezi c-ar fi posibile toate astea dacă n-ar exista ceva care să vrea ca lucrurile astea să existe? Cineva a făcut o gaură în timp deasupra patului nostru pentru ca tu, norocoasă mică, să știi ce înseamnă să iubești. Cineva a smuls un copac din rădăcini și ne-a dat voie să ne uităm în jos și să decidem să cădem.

— Crezi că Dumnezeu mă iubește ca tine?

— Cred că El sau Ea sau Acela ne iubește așa cum îl iubim noi pe Beau. Cred că Dumnezeu ne iubește al naibii de tare, Natalie Cleary.

Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. Încuviințez, apoi mă întorc, intru în dressingul meu pentru ultima dată, mă strecor pe fereastră, sar

în mlaștina albastră-verzuie a curții mele și urc în mașină. Înainte să demarez văd silueta Bunicii în dressing, învăluită în lumină. Se apleacă pe fereastră și-mi strigă tare și clar:

— O chema Bridget. Pe *ishki* a noastră o chema Bridget și ne-a iubit întotdeauna.

Bridget. Îi șoptesc numele de două ori, apoi îl adăpostesc în inima mea, alături de toți cei care sunt o parte din mine, toți oamenii pe care o versiune a mea i-a cunoscut deja și cei pe care, greu de crezut, o versiune a mea îi va întâlni într-o bună zi. Apoi iau mașina și mă îndrept spre intersecție și trag pentru ultima oară pe dreapta, cu fiecare părticică de piele înfiorându-mi-se. Dar, deși mi-e frică, nu intru în panică. Nu sunt ametită, în ciuda faptului că-mi simt pieptul și capul tot mai ușoare. Stau, îmi spun în gând, stau până la sfârșit și la orice-o veni după el.

„Natalie, vreau să înțelegi ceva. Oricât de greu ți s-ar părea, nu trebuie să-ți fie frică să-ți urmezi calea. Mereu există noi lucruri de văzut și de simțit.”

32

Stau în mijlocul drumului, cu fața în direcția din care va veni mașina coșmarurilor mele, abătându-se scăpată de sub control dincolo de linia galbenă de demarcație. Deocamdată ploaia s-a domolit și noaptea e tăcută. De data asta, când mă gândesc la cântecul pe care l-a cântat Beau când ne-am întâlnit prima oară, mi-l amintesc – sau cel puțin o măsură – și iau timpul de mână, trimițându-l să se desfășoare înapoi prin mine, fără să am nevoie de mai mult de-o smucitură blândă.

Noaptea devine zi și ziua devine noapte în străfulgerări ca de stroboscop. Mașinile trec pe lângă mine de-o parte și de alta ca niște pete neclare de culoare, făcând părul să-mi biciuie obrazul și scuturându-mi hainele până se usucă.

Nu știu cum îmi voi da seama că a sosit momentul, dar cred că voi ști.

Urmăresc câteva accidente în revers, până când zăresc o pată cafenie în pârâu, o grămadă de metal strivit despăturindu-se la loc și urcând din nou pe drum, apoi depărtându-se de o camionetă neagră. O las să treacă pe lângă mine, apoi nu mă mai concentrez asupra cântecului lui Beau și asupra roții timpului, ci las lumea să-și intre în ritmul firesc.

Nu văd nici mașina tatălui lui Beau, nici pe cea a mamei, dar un fior mi se furișează de-a lungul șirii spinării anunțându-mă – așa cum Bunica trebuie să fi știut când i-am spus despre Închiderea mea care se apropie – că este aceeași noapte. Simt cum însuși aerul nocturn e încărcat de așteptare, ca și cum pădurea tăcută și greierii amuțiți, presiunea atmosferică, norii fugari și stâncile străvechi și-ar ține răsuflarea, pregătindu-se să mă jelească.

La capătul tuturor acestor întâmplări, la sfârșitul lumii, stau pe o linie galbenă trasată cu vopsea și privesc cerul nopții, cercetând stelele.

— Ești acolo? șoptesc.

Nu simt nimic, doar răsuflarea caldă pe care noaptea și-o ține de când a apus Soarele, lumina blândă a Lunii, bubuitul îndepărtat ca o bătaie de inimă al Tunetului, limbile Focului și străfulgerarea Curcubeului și, deși niciuna dintre acestea nu este fața tatălui meu sau vocea mamei mele, știu cu certitudine că sunt copilul cuiva și sunt iubită. Iar când farurile se ivesc de după curbă, în depărtare, știu că asta e de-ajuns.

Știu că e de-ajuns în timp ce privesc peste umăr și văd camioneta hurducăind din direcția opusă, descriind zig-zaguri nebunești între marginea șoselei și linia care desparte cele două sensuri.

Știu că e de-ajuns când înfrunt lumina orbitoare a farurilor ca să mă uit în interiorul mașinii maronii și apoi pășesc în mijlocul benzii. Pentru că m-am regăsit în poveștile Bunicii și în inimile celor care m-au iubit.

Pășesc către sfârșit, îndreptându-mă către accidentul meu. În jur timpul se cutremură. Mi se împotrivește precum curentul unui râu, încercând să mă tragă înapoi în lumea mea. Găsesc o piatră pe drum și o iau în mână. Nu mai e foarte mult până să fiu smulsă de-aici, în mod cert nu suficient cât să pot să repet încercarea în cazul unui eșec. Am o singură șansă să fac o schimbare, așa că îmi înfig călcâiele în asfalt la fiecare pas și continui să avansez. Într-un fel, devin acea masă întunecată și misterioasă din visele mele, înaintând către mine însămi.

Mă gândesc la albastrul plin de posibilități în care a căzut tata din povestea Bunicii. Și asta poate fi înspăimântător. Trebuie să cred în orice se afla în albastrul acela, să cred că în mâzga lui primordială se află un alt Beau, o altă Natalie, o altă vară care conține întregul timp, un timp când încetăm să ne întrebăm cine suntem și ne lăsăm savurați cu nesaț de lume. Și, dacă de cealaltă parte nu există nici o altă Natalie, trebuie să cred măcar cu persoana pe

care o iubesc va avea o viață lungă și extraordinară. Lacrimile încep să-mi curgă. Iuțesc pasul.

La revedere. Soare! Noapte bună, Lună! Mulțumesc, Tunetule! Te iubesc, Focule! Adio, Curcubeule!

Și ție, mamă, care m-ai mângâiat când mă trezeam noaptea din coșmaruri, leoarcă de sudoare.

Și ție, tată, care m-ai luat pe după gât pe terasă, în timp ce priveai ceața, și mi-ai spus că vei fi întotdeauna gata să mă asculți.

Și ție, Matt, ai fost primul care m-a iubit.

Și ție, Megan, care m-ai iubit cel mai bine.

Și ție, Rachel, care m-ai iubit cu patimă.

Și ție, Bridget, care m-ai iubit dezinteresat.

Și ție, Beau, Beau Wilkes, care m-ai iubit până la sfârșit.

Mă opresc și luminile se năpustesc asupra mea. Se măresc. Sunt din ce în ce mai strălucitoare, până când devin un lac de un albastru limpede. O lume nouă, frumoasă, proaspăt desprinsă, la vederea căreia voi muri. Preț de un moment îmi imaginez silueta întunecată a unei bătrâne aduse de spate, zâmbind și ridicându-și mâna zbârcită. A fost acolo. Bunica pe care o cunosc eu a spus că n-a văzut viitorul meu și-al lui Beau, dar a fost acolo. A stat pe verandă și s-a uitat înăuntru prin fereastra casei noastre. Și poate că venise acolo ca să privească un trecut alături de Beau pe care îl pierduse deja, în timp ce eu stăteam acolo privind viitorul lui fără mine, alături de altcineva. Dar poate, poate totuși ea, acea versiune bătrână și cocoșată a mea, se întorsese acasă de la băcănie. Poate poposise pe veranda pe care soțul ei i-o construise, ostenită de greutatea sacoșei cu bere și cereale, când i se păruse că vede ceva familiar prin fereastră. Poate se oprise simțind un tremur în măruntaie fiindcă, pentru o clipă, ar fi putut jura că se văzuse pe sine, cu șaizeci de ani mai tânără, stând în sufragerie cu brațele în jurul iubirii vieții

ei. Poate își ridicase mâna ca să spună „Sunt aici, după atâta vreme, încă mai sunt aici.”

Intenționasem să arunc piatra din mână pe capota mașinii, dar mi-e greu să mai văd. Timpul mă asaltează cu sălbăticie și mă lupt cu fiecare răsuflare să rămân aici.

Acum momentul ăsta e tot ce mi-a mai rămas din viață, nu mai am trecut și viitor. Acum a sosit clipa în care trebuie să aleg cum să trăiesc și acest acum se năruiește cu repeziciune. Las piatra să cadă și ridic brațele deasupra capului. „Sunt aici”, îmi spun. Poate asta va fi suficient ca să anuleze totul, dar dacă nu… dacă nu, simt o tristețe împletită cu fericire.

— SUNT AICI.

Luminile devin tot mai mari. Apoi mă înghit, mă cuprind în brațele lor infinite și nu simt nimic.

Nimic, doar o căldură blândă.

Deși văd o sferă neagră răsărind în urma mașinii, dincolo de lumină, încercând să mă apuce și să mă tragă la locul meu înainte ca timpul să se închidă.

Deși aud scrâșnetul și bufnetul și chiar și icnetul scurt de dincolo de parbriz…

Deși aud portiera dată în lături și un gâfâit disperat.

Și la sfârșit, ultimul lucru pe care-l aud, vocea mamei mele.

— Nu-i nimeni aici. Jur c-am văzut o fată. Nu-i nimeni aici. Ea…

Și atunci dispar și în locul meu se naște o lume.

33

A fost odată o fată care s-a îndrăgostit de o nălucă. Atunci când privea prin el, vedea lumea așa cum ar fi trebuit să fie: caldă, abundentă, împovărată de viață și vibrând de tandrețe. Prin trupul băiatului vedea pânza timpului, ca și cum toate clipele – trecute sau viitoare, bune sau rele – se aliaseră ca să spună povestea lor de dragoste.

Îl iubea atât de tare pe băiatul-nălucă, încât credea că această iubire ar fi putut fi de-ajuns ca să repare tot ce era frânt. În ea. În el. În întreaga lume.

Și pentru că îl iubea astfel, a înțeles în cele din urmă cât era de iubită.

Știa c-ar fi făcut orice pentru băiatul-nălucă. S-ar fi înfășurat în jurul lui ca să-l protejeze. Ar fi sorbit tot întunericul din el și ar fi revărsat asupra lui toată lumina din ea. Ar fi reclădit întreaga lume pentru el.

Într-o bună zi, o voce i-a grăit de sus. Poate a fost o șoaptă discretă, purtată până la ea de un vânt blând. Unii spun că a fost bubuitul tunetului sau trosnetul firelor de iarbă vara. Alții o descriu ca fiind delicată ca bătaia aripilor unui fluture de noapte.

— Copila mea, a spus vocea. Sunt Eu, Dragostea, făuritoarea lumilor. Dacă vrei ca băiatul-nălucă să trăiască din nou, vino cu el în noaptea asta sub razele lunii și voi trimite Moartea la tine, ca să-ți dai viața în schimbul vieții lui.

Fata îl iubea atât de mult pe băiatul-nălucă, încât n-a avut decât o foarte mică șovăială. Când iubești, sunt puține lucruri de care te temi. Iar când ești iubit, nu ai a te teme de nimic. Așa că în noaptea aceea, fata și-a dus iubitul-nălucă în valea luminată de lună și a găsit cuțitul Morții așteptând-o. Era straniu că Moartea nu o urmărea, nu venise s-o ia și nici n-o înghițise cu totul.

În schimb, fata stătea scăldată în lumina stelelor, cu iarba mângâindu-i gleznele tandru, ca o răsuflare, simțind sub picioare bătaia blândă a inimii lumii și auzind cântecul de leagăn al greierilor. S-a uitat în ochii băiatului-nălucă și blândețea zâmbetului lui i-a umplut inima atât de brusc, încât a simțit-o că se frânge și și-a îndreptat cuțitul către piept.

Atunci cerurile s-au despicat.

Stelele au căzut ca o ploaie argintie.

Lumea s-a oprit în loc. Universul și-a ținut răsuflarea.

Vocea a răsunat din nou:

— Oprește-te! Pune jos cuțitul Morții! Ți-am văzut în suflet și știu că, de dragul meu, n-ai cruța nimic. Îmi cunoști fața. Recunoști iubirea ce ți-o port la fel de bine cum știi că-l iubești pe băiatul-nălucă. Știi ce ai face pentru el și înțelegi că pentru tine, preaiubita mea, voi drege întreaga lume.

Apoi lumina lunii a căzut și ea din ceruri, ca o perdea de un alb strălucitor care a curățat întreaga vale, lăsând lumea cufundată într-un întuneric perfect și într-o tăcere netulburată, așa cum fusese la începuturi, înaintea a toate. Și în întuneric, fata a căzut într-un somn fără vise.

Când s-a trezit, soarele tocmai răsărea. Păsările cântau. Nu-și amintea nimic, nici noaptea trecută, nici nopțile de dinainte.

Era cea dintâi zi a vieții ei și când a privit povârnișul văii, a văzut un băiat care se uita la ea. I s-a părut cunoscut și totuși necunoscut, ca o persoană întrezărită vag, într-un vis.

— Mi-a fost dor de tine, s-a pomenit ea strigându-i, deși cum era posibil să-ți fie dor de cineva pe care nu-l cunoști?

A simțit pe dată în piept o durere ca o explozie imensă.

— Zi de zi, i-a răspuns el tandru. Tot timpul.

Și s-a apropiat de ea cu lumina dimineții strălucindu-i pe obraz. În păr și în ochi.

[1] Roman de groază al scriitorului american Stephen King.

[2] Mișcarea a treia din *Suita bergamască* de Claude Debussy.

[3] Închisoare militară a SUA folosită pentru deținerea și interogarea teroriștilor arabi, controversată din pricina suspiciunilor legate de nerespectarea drepturilor omului și a presupuselor torturi psihologice la care sunt supuși deținuții.

[4] Rahat (fr.).

[5] Termenul „fotbal" desemnează aici fotbalul american. Poziția lui Matt Kincaid este cea de *quurterback* (aprox. mijlocaș ofensiv), care este de cele mai multe ori și căpitanul echipei.

[6] Una dintre cele mai spectaculoase mișcări de balet, un salt în care dansatorul, pornind de pe un picior și aterizând pe celălalt, ajunge în mijlocul mișcării să execute sfoara în aer.

[7] Cal din romanul cu același nume de Michael Morpurgo.

[8] Cal de curse faimos în timpul Marii Depresiuni din SUA, devenit câștigător după o serie de eșecuri care nu prevesteau un palmares strălucit.

[9] *Strong enough to be my man*, versuri dintr-o melodie lansată în 1995 de cântăreața americană Sheryl Crow.

[10] Grup de opt universități prestigioase din nord-estul Statelor Unite, printre care Princeton, Yale sau Brown.

[11] Serie de activități diverse prin care multe licee americane sărbătoresc spiritul apartenenței la respectiva instituție. Nu are o dată fixă.

[12] Film regizat de Herbert Rose în 1984, care spune povestea unui tânăr dintr-un mare oraș care se mută într-un orășel unde muzica și dansul au fost interzise.

[13] Denumire dată tinerelor americance emancipate din anii '20, amatoare de petreceri, care beau, fumau, își tundeau părul scurt și purtau rochii care nu mai ajungeau până la glezne.

[14] Romancier american, autor de romane de dragoste.

[15] Marcă bine-cunoscută de tequila.

[16] Două dintre cele șaisprezece tipuri de personalități din sistemul de clasificare Myers-Briggs. INFJ – Introvertit Intuitiv Afectiv Judicativ, ENFJ –Extravertit Intuitiv Afectiv Judicativ.

[17] *Ass* – în engleză măgar, dar și fund.

[18] Julius Robert Oppenheimer (1904 - 1967), fizician american care a contribuit la dezvoltarea primelor arme nucleare, folosite în

bombardamentele de la Hiroshima și Nagasaki in august 1945.

{19} Reality-show American care urmărește viața mai multor persoane suferind de tezaurizare compulsivă, afecțiune care se manifestă prin colecționarea obsesivă de obiecte.

{20} *Quarterback,* poziția lui Matt în echipă.

{21} În limba engleză, *quarter* înseamnă sfert, iar *half* (din *halfback* – mijlocaș la deschidere) înseamnă jumătate.

{22} Probabil aluzie la episodul din romanul *Pe aripile vântului* în care Rhett Butler o salvează pe Scarlett din Atlanta, când orașul era pe punctul de a fi invadat de yankei.

{23} *Trail of Tears,* nume dat procesului de mutare forțată a triburilor de amerindieni din sud-estul SUA în regiunea aflată la vest de Mississippi. Pe parcursul procesului de strămutare (1830–1860) au murit 4.000 de nativi, în principal din cauza lipsei de hrană și apă și a drumului greu.

{24} Jacqueline Kennedy, zisă și „Jackie", soția președintelui John F. Kennedy.

{25} Cincinnati/Northern Kentucky Internațional Airport, aeroport foarte mare din Kentucky.

{26} Trimitere la fraza „Nici Dumnezeu nu poate scufunda Titanicul", atribuită unui membru al echipajului la plecarea în călătoria fatală din 1912.

{27} Pictorul francez Edgar Degas (1834 - 1917), considerat unul dintre fondatorii impresionismului în pictură, este autorul a numeroase tablouri înfățișând balerine.

{28} Testul Rorschach, inventat de psihanalistul elvețian Hermann Rorschach și folosit în evaluarea psihologică, constă în zece pete de cerneală pe care subiecții trebuie să le interpreteze.

{29} Balet romantic în două acte, pe muzica lui Jean Schneitzhoeffer și un libret de Adolphe Nourrit.

{30} În 1983, cântăreața americană Stevie Nicks s-a căsătorit cu soțul celei mai bune prietene la numai trei luni după moartea acesteia. Căsătoria nu a durat, iar cântăreața a pus-o ulterior pe seama durerii provocate de pierderea prietenei ei și a dorinței de a-i crește copilul.

{31} Producător de mobilă american.

{32} Ceremonie specifică multor licee și colegii din SUA, la care iau parte foști absolvenți ai instituției. Are loc de obicei în septembrie

sau octombrie și ia forma unui banchet urmat de o paradă sau de activități sportive și de o seară de dans.

{33} O cărticică alcătuită dintr-o serie de imagini (desene sau fotografii) care, răsfoite rapid, creează iluzia de mișcare a personajului reprezentat în imaginile respective (n. red.).

{34} Text sacru venerat de hinduși, care face parte din epopeea *Mahabharata.*

{35} Depresie care se instalează în primele săptămâni după naștere și care, în forma ei gravă, se poate prelungi până la un an.

Table of Contents

1	4
2	17
3	28
4	39
5	52
6	62
7	69
8	89
9	99
10	111
11	123
12	128
13	132
14	144
15	156
16	166
17	180
18	188
19	201
20	217
21	229
22	233
23	245
24	260
25	283
26	297
27	310

28	325
29	339
30	344
31	348
32	366
33	370